

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

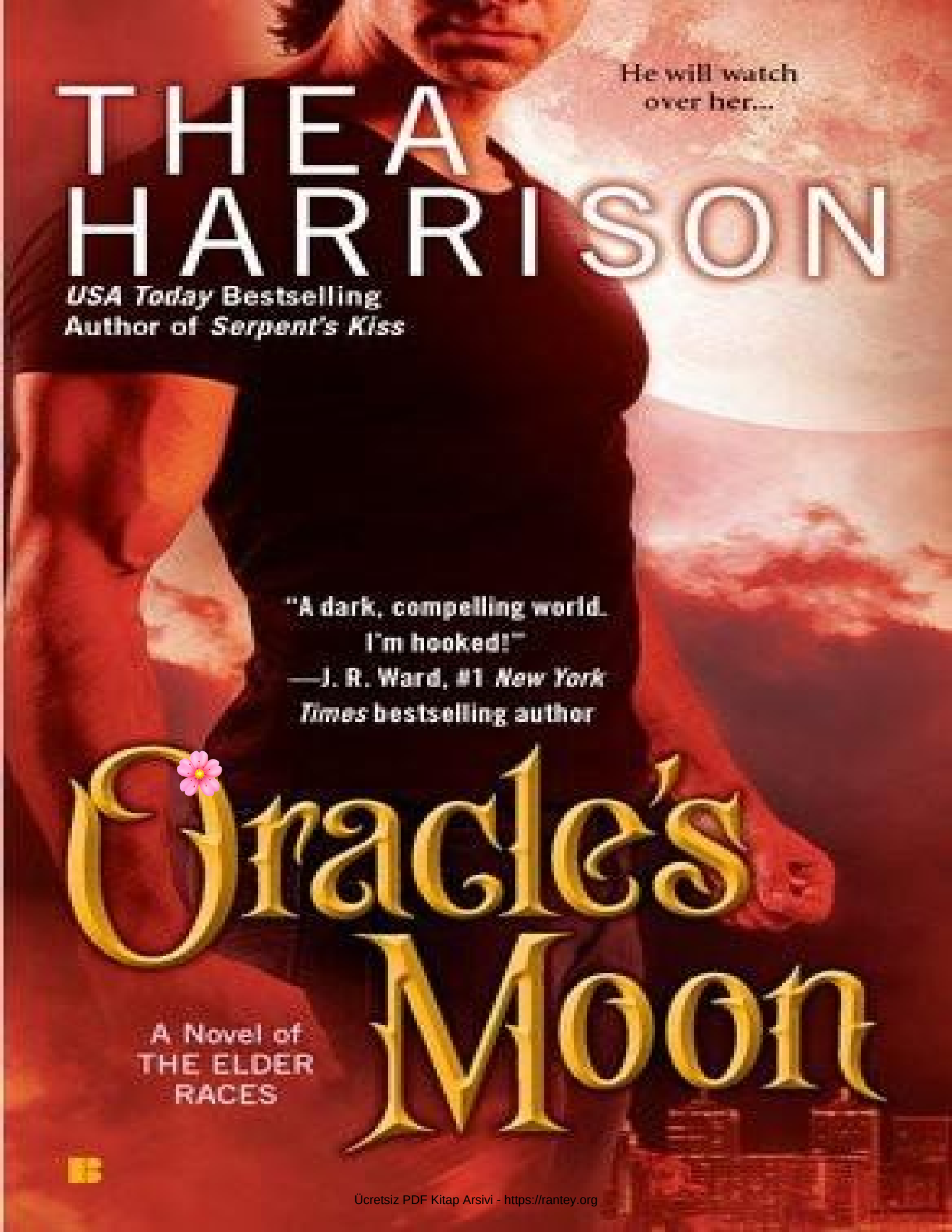
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THEA HARRISON

USA Today Bestselling
Author of *Serpent's Kiss*

He will watch
over her...

"A dark, compelling world.
I'm hooked!"
—J. R. Ward, #1 *New York*
Times bestselling author

Oracle's Moon

A Novel of
THE ELDER
RACES

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İÇİN ÖVGÜ

Ejderha Bağlantısı

"Kara Hançer Kardeşliği okurları buna bayılacak! *Dragon Bound*'da her şey var: zeki bir kadın kahraman, seksi bir alfa kahraman ve karanlık, ilgi çekici bir dünya. Ben bağımlısı oldum!"

-J. R. Ward, #1 *New York Times* çoksatan yazarı

"*Dragon Bound*'a kesinlikle bayıldım! Okumaya başladıktan sonra son sayfaya kadar büyüledim. Thea Harrison usta bir hikâye anlatıcısı ve beni tekrar tekrar ziyaret etmek isteyeceğim büyüleyici bir dünyaya götürdü. Paranormal romantizm okurlarının bayılacağı muhteşem, heyecan verici bir kitap."

-Christine Feehan, #1 *New York Times* çoksatan yazarı

"Bu kitabı o kadar çok sevdim ki bitmesini istemedim. İçten içe yanan duygusallık, büyüleyici karakterler ve merak uyandıran bir *dünya-Ejderha Bağlandı* beni sayfalara yapıştırdı. Thea Harrison'ın içimde yeni bir hayranı var!"

-Nalini Singh, *New York Times* çoksatan yazarı

"Thea Harrison gerçekten orijinal bir şehir fantezisi romantizmi yaratmış... Şekil değiştiren ejderha, çok özel kahramanıyla boynuzları kilitlediğinde, her okuyucunun keyif alacağı kıvılcımlar uçuşuyor. Kendinize ekstra büyük bir cappuccino alın, arkanıza yaslanın ve çökmekte olan eğlencenin tadını çıkarın!"

-Angela Knight, *New York Times* çoksatan yazarı

"Thea Harrison kesinlikle izlenmesi gereken bir yazar. Seksi ve aksiyon dolu *Ejderha Bağ*'nda güçlü, sempatik bir kadın kahraman, ateşli ve çekici bir kahraman ve beni içine çeken orijinal ve ilgi çekici bir dünya var. Bu roman başından sonuna kadar beni kendine bağladı! Bu serinin bir sonraki kitabı için kesinlikle gözlerimi açık tutacağım."

-Anya Bast, *New York Times* çoksatan yazarı

"Gerilimli aksiyon, tüyler ürperten aşk sahneleri ve hikâye bittikten uzun süre sonra bile aklınızdan çıkmayacak ilgi çekici karakterlerle dolu. Tüm bunlar, okuyucunun hissedebileceği kadar gerçek bir büyüye sahip, renkli ve ilgi çekici bir dünyanın içinde yer alıyor. Thea Harrison yakında paranormal romantizm dünyasını kasıp kavuracak muhteşem bir yeni yetenek."

-Shannon K. Butcher, ulusal çoksatan yazar

"Eğlenceli, vahşi ve son derece heyecanlı... Doyamıyorum! Thea Harrison lezzetli ve bağımlılık yaratan bir paranormal romantizm sunuyor ve ben şimdiden bir sonraki kitap için sabırsızlanıyorum."

-Ann Aguirre, ulusal çok satan yazar

Thea Harrison'dan Berkley Sensation Başlıkları

EJDER BAĞI
FIRTINANIN
KALBI YILANIN
ÖPÜCÜĞÜ
KAHİNİN AYI

ORACLE'IN AYI

BERKLEY SENSATION, NEW YORK

Thea Harrison

≡ ONE ≡

BERKLEY YAYIN GRUBU
Penguin Group Penguin Group
(USA) Inc. tarafından
yayımlanmıştır.

375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD

Penguin Group (Canada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario M4P 2Y3, Canada (a division of Pearson Penguin Canada Inc.) - Penguin Books Ltd., 80 Strand, London WC2R 0RL, England - Penguin Group Ireland, 25 St Stephen's Green, Dublin 2, Ireland (a division of Penguin Books Ltd.) - Penguin Group (Australia), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124, Avustralya (Pearson Australia Group Pty. Ltd.'nin bir bölümü) - Penguin Books India Pvt. Ltd, 11 Community Centre, Panchsheel Park, New Delhi-110 017, Hindistan - Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, Auckland 0632, Yeni Zelanda (Pearson New Zealand Ltd.'nin bir bölümü) - Penguin Books (South Africa) (Pty.) Ltd, 24 Sturdee Avenue, Rosebank, Johannesburg 2196, Güney Afrika

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yayıncının yazar veya üçüncü taraflar üzerinde herhangi bir kontrolü yoktur ve sorumluluk kabul etmez.

web siteleri veya

içerikleri.

ORACLE'IN AYI

Bir Berkley Sensation Kitabı / yazarla yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır

YAYINCILIK GEÇMİŞİ

Berkley Sensation mass-market edition / Mart 2012 Telif hakkı

© 2012 Teddy Harrison'a aittir.

Thea Harrison'*ın Lord's Fall* adlı kitabından alıntıdır Telif hakkı© 2012

Teddy

Harrison.

Kapak resmi Tony Mauro'ya ait. Kapak el yazısı Ron Zinn.

Kapak tasarımı George Long.

İç metin tasarımı Tiffany Estreicher tarafından yapılmıştır.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Bilgi için, adres: The Berkley Publishing Group, Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümüdür, 375 Hudson Street, New York, New York 10014.

EISBN: 9781101560785

BERKLEY SENSATION®

Berkley Sensation Books, The Berkley Publishing Group tarafından yayımlanmaktadır,

Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümü, 375 Hudson Street, New York, New York 10014.

BERKLEY SENSATION® Penguin Group'un tescilli ticari markasıdır. (ABD) Inc.

"B" tasarımı Penguin Group (USA) Inc. şirketinin ticari markasıdır.

AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİNDE BASILMIŞTIR

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Eğer bu kitabı kapaksız olarak satın aldıysanız, bu kitabın çalıntı olduğunu bilmelisiniz. Yayıncıya "satılmadığı ve imha edildiği" bildirilmiştir ve ne yazar ne de yayıncı herhangi bir ödeme almamıştır. bu "soyulmuş kitap" için.

İçindekiler

Bir

İki Üç

Dört

Beş

Altı

Yedi

Sekiz

Doku

z On

On bir On

iki On üç

On dört

On beş On

altı On

yedi

Onsekiz

Ondokuz

Yirmi .

Yirmi Bir

≡ TWO ≡

Bir cinin ilgisini çekmek genellikle iyi bir şey olarak görülmez Grace.

Bebek bakıcısı Janice'in sivri sözleri Grace'in kafasında sahadaki gevşek bir futbol topu gibi zıplayıp duruyordu. O futbol topu, bitiş çizgisinden on metre uzaktaydı ve iki yüz kiloluk NFL futbolcularından oluşan iki takım, milyonlarca dolarlık kariyerlerinin tüm yoğunluğuyla onun peşinden koşuyordu ve eğer o futbol topu konuşabilseydi, "Tanrım, bu acıtacak" diye sızlanırdı.

Yaklaşan kıyamet hissi de dahil olmak üzere Grace'e tüm gün boyunca hissettiren de buydu.

Bu yüzden iğneleme festivali için teşekkürler Janice. Grace'in Cin'in hayatına girmesi konusunda herhangi bir seçeneği yoktu zaten. Sabahın üç buçuğunda kapısında beliren grubun bir parçasıydı, çünkü onunla konuşmak için uygun bir zamana kadar bekleyememişlerdi.

Muhtemelen ona "Cin" demeyi bırakmalıydı. Ne de olsa onun bir adı vardı. Khalil diye biriydi. Arkadaşlarından birine göre, o Halil Önemli Biri'ydi.

Grace emin değildi ama adının Varlığının Felaketi Halil olabileceğini düşünüyordu ama ona bu şekilde hitap etmek istemiyordu... yani yüzüne, bir yüz takmayı seçtiğinde... çünkü onu zaten kışkırttığından daha fazla kışkırtmak istemiyordu ve gerçekten, gerçekten sadece tüm heyecan azaldığına göre sıkılıp gitmesini umuyordu.

Tüm heyecan şimdi azalıyordu, değil mi?

Öldürme.

O sabahtan önce hiç kimsenin öldürüldüğünü görmemişti.

Bu anıyı bir kenara itti. Şu anda bakması gereken yeğenleri vardı, lanet olsun. Olanlara daha fazla tepki verecek zamanı yoktu.

oldu. Chloe ve Max yatana kadar beklemek zorundaydı.

Belki o ve çocuklar alışverişten eve döndüklerinde cin gitmiş olurdu. Grace umut edebilirdi. Pek çok şey için umut edebilirdi. Marketin bugün bedava biftek dağıtması ve bir domuz sürüsünün Louisville Uluslararası Havaalanı'ndaki hava trafik kontrolüne bir uçuş planı sunması ihtimali her zaman vardı.

Aslında, adamın onları markete kadar takip ettiğinden şüpheleniyordu. Onu göremiyordu ama Max ve Chloe'yi arabaya bindirip Super Saver'a gittiğinden beri onun dumanlı varlığını zihninin bir köşesinde hissedebiliyordu. Onun keskin psişik kokusunun farkındalığı, tıpkı itfaiye araçlarının tüm sirenleri çalarak caddede kükreyerek ilerlemesine benzer bir hisle sinirlerini titretiyordu.

Yangını göremiyor olmanızın bir önemi yoktu. Yine de yakınlarda bir felaketin yaklaştığını bilirdiniz.

Araba istasyonlarından birinin yanında bir park yeri bulmayı başardı. Doksan beş derecelik nemli Haziran günü, arabadan indiğinde yüzüne bir tokat gibi çarptı. Birkaç dakika içinde tişörtü sırtına yapıştı ve eski püskü pazen pantolonunu dizlerinin üstünden yırtmaktan başka bir şey yapmak istemedi, ancak artık şort giymiyordu, evin içinde bile, çünkü araba kazasından sonra yara bere içinde kalan bacaklarının görüntüsüne dayanamıyordu.

Grace istasyondan bir alışveriş arabası aldı ve çocukların beklediği yere geri döndü. Bu sırada arabanın camında bir an için kendini gördü. Orta boyluydu, zayıf bir beli ve bacakları, kıvrımlı göğüsleri ve kalçaları vardı. Aile genetiğine bakılırsa, orta yaşa geldiğinde dikkatli olması gerekecekti, yoksa kıvrımları fazla cömert olacaktı.

Kısa, ince çilek sarısı saçları, parmaklarını içinden geçirip durduğu için tutamlar halinde yukarı doğru uzanıyordu. Ela gözleri donuktu ve cildi uykusuzluktan soluklaşmıştı. Penceredeki yansımaya dokundu ve gözlerinin altındaki koyu halkaları fark etti.

Eskiden güzeldim, diye düşündü. Sonra bunun onun için önemli olmasına kızdı. Boş ver güzelliği. Güçlü olmayı tercih ederim. Güzellik zamanla kaybolur. Güç, kötü şeyleri atlatmanızı sağlar. Ve bu önemlidir, çünkü bazen çok şey vardır

kötü boktan.

Chloe'yi arabaya taşıdı. Sonra Max'i bebek arabasına taşıdı. Chloe alışveriş arabasına oturdu, dört yaşındaki narin

yaşı bedenini küçücük bir paket haline getirmişti. Minyatür Lala Whoopsie bebeğine ya da bebeğin adı her neyse ona usulca şarkı söylüyor ve onu arabanın kenarında dans ettiriyordu.

Chloe'nin soluk sarı saçları ince ve ipeksi idi. Grace'in ve kız kardeşi Petra'nın küçükken sahip oldukları saçlara çok benziyordu. Hem Grace'in hem de Petra'nın saçları büyüdükçe koyulaşmıştı. Chloe'nin saçlarının da aynı tonda çilek sarısına dönüşme ihtimali yüksekti, Max ise babasının Akdeniz tarzı, koyu renkli güzelliğini miras almıştı.

Chloe'nin bukleleri şimdi başının etrafında uçuşuyordu, Grace'in utançla fark ettiği gibi, arkadaki karışık düğüm dışında. Dışarı çıkmadan önce Chloe'nin saçlarını taramayı unutmuştu. Lanet olsun, kendi saçını taramayı da unutmuştu. Gününü yarı koma halinde sendeleyerek geçirmeye çalışırsa olacağı buydu. Önce Chloe'nin, sonra da kendi saçlarını parmaklarıyla taramayı denedi ama başarılı olamadı.

Dokuz aylık Max mışıl mışıl uyuyordu ve küçük gül goncası ağzı açık, taşıyıcısının içinde horluyordu. Gece boyunca o kadar hasta olduktan sonra, zavallı bebek bitkin düşmüştü.

Grace, içinde çocukların bulunduğu arabayı iterek topallaya topallaya markete girdi. Super Saver, karton kutularda koridorlara yığılmış malların bulunduğu gösterişsiz bir indirim marketiydi, ancak bir soğutucu ve dondurucu bölümü vardı ve mağaza klimalıydı. Grace serin havanın tenini yalamasıyla rahat bir nefes aldı, sıcaklıktaki değişiklik yorgun başının dönmesine neden olsa bile.

Dişlerini sıktı. Tek yapması gereken yiyecekleri eve götürmek ve soğutulması gerekenleri bir kenara koymaktı. Geri kalan her şeyi daha sonra kaldırabilirdi. Belki Grace kanepeye uzanıp uyuklarken Chloe'yi *Kaşif Dora* DVD'si izlemeye ikna edebilirdi. O gün bir ara kırmızı mürekkepli faturaların hangilerini ödeyebileceğini düşünmesi gerekiyordu ama bu beyninin en azından bir kısmı tekrar çalışır hale gelene kadar bekleyebilirdi.

Önündeki kutu yığınının kaşlarını çatarak baktı. İki kutu ton balığı mı almalı yoksa üç mü? Bu ayki gıda kuponlarının sonuncusuna kalmışlardı ve her küçük karar önemliydi.

Bir zamanlar ne Grace ne de ailesinden bir başkası gıda kuponu almayı hayal bile edemezdi. Soyu, kökleri antik Yunan'a dayanan çok eski ve gururlu bir soydu. Andreas ailesi insan cadılar arasında eşsiz bir güce sahipti; sayısız nesiller boyunca kadından kadına aktarılan Kahin'in Gücü.

Kahin bir zamanlar Delphi'deki kutsal bir tapınak kompleksinde bulunuyordu. Krallar ve kraliçeler, Roma senatörleri ve imparatorları, insanlar ve Yaşlı Irklardan her türden yaratık onun kehanetleri için yalvarmaya gelirdi. Karşılığında ayaklarına altın ve mücevherlerle dolu bir servet sererlerdi. Tüm bunlar, artık neredeyse hiç kimsenin saygı göstermeyi hatırlamadığı eski bir sosyal sözleşmenin parçasıydı.

Kahin halk adına konuşurdu ve halk da onu desteklerdi. Dilekçe verenler Kahin'e adaklar sunacaktı. Kahin para isteyemez ya da talep edemezdi. Eğer talep ederse, hizmetleri için ücret talep etmiş olurdu ve efsaneye göre bunu yaptığı anda kehanet gücünü kaybederdi.

Diğer aile üyeleri Kahin'in adına konuşabilirdi ama ne yazık ki aile birkaç nesil boyunca mali çöküş, sağlıksızlık ve sadece kötü şans yaşamıştı. Grace'in anne ve babası o daha küçük bir çocukken ölmüştü. Büyükannesi onu ve Petra'yı büyütmüş ve onlara eski gelenekleri öğretmiş. Beş yıl önce, Grace on dokuz, Petra yirmi altı yaşında ve yeni evliyken, büyükanneleri kanserden ölmüş. Güç ona geçtiğinde Niko Petra'nın şampiyonu olmuştu. Niko'nun dilekçe sahiplerine karısına karşı yükümlülüklerini hatırlatmakta hiçbir sorunu yoktu. Sonra bu yılın başlarında Petra ve kocası Niko öldürüldü ve Güç Grace'e geçti.

Artık sadece Grace ve çocukları vardı ve Grace henüz yirmi üç yaşındaydı. Asla tek başına yüzleşmemesi gereken bir şeyle karşı karşıyaydı ve beslemesi gereken yeğenleri, uğruna her şeyi yapabileceği iki küçük çocuğu vardı. Evet, yemek kuponlarına başvurdu. Hastaneden çıkar çıkmaz, başvurabilecekleri her şeye başvurmuştu.

Kahin'in geleneklerini devam ettirme konusunda ise, bu karar çok zordu. Grace hastanede iyileşme sürecindeyken Chloe ve Max dışında hiçbir şeye ya da hiç kimseye karşı uzun vadeli kararlar almayacağına ya da taahhütlerde bulunmayacağına dair kendi kendine söz vermişti. Başka bir şey katlanılmaz hale gelirse, onu bırakacaktı.

Şimdilik bir ayağı diğerinin önünde, her gün bir adım atıyordu. Chloe'nin karmakarışık, ışıltılı başının arkasına hafifçe dokundu.

Chloe başını kaldırdı ve gülümsedi.

"Gracie, ben uyurken misafirimiz mi vardı?" Chloe sordu. "Evet, bebeğim," dedi Grace.

"Neden beni uyandırmadın? Misafirleri severim. Beni özlediler mi?"

"Senden haberdar olsalardı eminim özlerlerdi," dedi Grace. "Ama bu yetişkinlerin arkadaşlığıydı. Chloe'nin arkadaşlığı değildi."

"Ben büyük bir kızım," diye azarladı Chloe. "Artık çok büyüğüm."

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi Grace. İki kutu ton balığı seçti ve onları Chloe'nin minik ayaklarının yanındaki arabaya koydu. "Bu kadar büyüdüğüne inanamıyorum. Çok yakında market arabasını sen iteceksin, ben de içine bineceğim." Chloe kıkırdadı. "Ama bu Oracle-yetişkin-iş şirketi idi. Chloe-büyük kız şirketi değildi. Bu yüzden Janice gelip ben dönene kadar seninle kaldı ve sana kahvaltı hazırladı."

Grace "Oracle" der demez Chloe'nin gözlerinde daha karanlık, bilmiş bir bakış belirdi. Ya da belki de bu sadece Grace'in yorgunluğunun bir ürünüydü. Her iki durumda da Chloe sadece başını salladı, başını bebeğinin üzerine eğdi ve bir süre sessiz kaldı.

Grace arabaya bir galon süt ve bir düzine yumurta ekledi. Koridorun birkaç adım aşağısında Max'in mamasından birkaç kutu aldı. Max muzları da çok severdi, bu yüzden taze ürünlere baktı. Super Saver'da çok fazla taze meyve ve sebze yoktu ama muzlar yeterince güzel görünüyordu, bu yüzden arabaya birkaç tane koydu.

"Köpekçik bizde kalabilir mi?" Chloe sordu.

Grace birkaç dakika boyunca sözcükleri algılamakta güçlük çekti çünkü sözcükler çok rastlantısaldı ve olan biten her şeyden kopuktu. Ama dört yaşındaki bir çocukla konuşmak böyle bir şeydi ve kısa sürede durumu kavradı. "Ne köpeği?"

"İstersem bazen kedi olabileceğini söylüyor."

Grace sırtıttı. "Kedi olan bir köpeği beslemek istiyorsun."

"Hı-hı." Chloe başını sallarken sarı bukleler havada dalgalanıyordu. "Benden hoşlanıyor." "Tabii ki kedi köpek senden hoşlanıyor." Grace arabanın etrafından dolaşarak kızın alnına bir öpücük kondurdu. Chloe beklenti içinde görünüyordu, Grace de ona öyle söyledi,

"Harikasın, sevimlisin, sevimlisin ve çok ama çok büyüksün."

Chloe'nin gözleri yuvarlaklaştı. "Öyleyim, değil mi?"

"Evet, öylesin. Ve eğer konuşan bir köpek-kedi bulmayı başarırırsak, ona sahip olmayı çok isterim. Ama şimdilik Joey ve Rachel'ı oyun buluşması için çağırmaya ne dersin? Elma suyu dondurması yaparım. İster misiniz?"

"Uh-huh."

"Tamam, tatlım." Çantasında bir kâğıt parçası aramak ve üzerine bir not karalamak için durakladı. Joey ve Rachel, Petra'nın arkadaşı Katherine'in çocuklarıydı. Katherine, Petra ve Niko öldüğünden beri ona çok yardımcı olmuştu ve Grace'in ona altı aylık düzenli oyun günü borcu vardı ama not almazsa bu aramayı yapmayı asla hatırlayamayacaktı.

Bacağı her zamankinden daha çok ağrıyordu ve çocukları ve yiyecekleri hırpalanmış arabasına götürdüğünde fena halde topallıyordu.

Grace, kazadan sonra kaskodan gelen parayı yeni bir araba almak için kullanmak yerine, 1999 model Honda Accord'unu daha güvenilir bir şekilde çalışacak şekilde tamir etmeye karar vermişti. Geri kalanını da sızdıran su ısıtıcısını değiştirmeye harcamıştı. Ev tam bir para çukuruydu. Ev tam olarak başlarına yıkılmamıştı ama yüz elli yıllık bir binanın sürekli sorunları vardı.

En azından Petra ve Niko geçen yıl eski bir canavar olan fırını enerji tasarruflu bir fırınla değiştirmişlerdi ama çatı o kadar kötü durumdaydı ki Grace bir kış daha dayanabileceğini sanmıyordu ve açıkçası bu konuda ne yapacağını da bilmiyordu.

Eve dönüş yolculuğu yorgunluk sisi içinde kayboldu. Önce çocukları içeri aldı ve Max'i taşıyıcısıyla kanepenin yanına, yere nazıkçe bıraktı. Sonra Chloe için küçük bir plastik kaseye kraker ve küçük bir bardağa da süt koydu. Chloe on bininci kez Dora'yı izlemekten çok memnundu. Grace evin içinde topallayarak merdivenlerin dibindeki çocuk kapısının düzgün bir şekilde sabitlendiğinden ve zemin kattaki diğer kapıların kapalı olduğundan emin oldu.

Chloe ve Max'in yatak odasının kapısını açık bıraktı, böylece Chloe isterse o odada saklanan oyuncaklara ulaşabilecekti. Sonra Grace oturma odasındaki yer vantilatörünü açtı. Vantilatör çalıştırmak, evdeki üç pencere klimasından herhangi birini çalıştırmaktan daha ucuzdu. Sonra da yiyecekleri içeri taşıdı.

Verandaya dört basamakla çıkılıyordu. O basamakları pervasızca inip çıktığı, genç ve güçlü vücudunun o kadar rahat çalıştığı zamanları düşündü ve bir saniye bile düşünmedi. Bir daha asla böyle bir şeyi hafife almayacaktı.

Merdivenleri çocuklarla birlikte bir kez çıkmıştı. Önce bütün market poşetlerini verandaya yığarsa, o dört basamağı sadece bir kez daha çıkmak zorunda kalacaktı. Düşünmeye çalışmayı bıraktı ve zihninin bir acı denizinde yüzüp gitmesine izin verdi.

Bugün kendini çok zorlamıştı. Küvette yıkanmak isterdi ama küvet ikinci kattaydı. Kendisini ve çocukları bebek kapısıyla birlikte bir kat merdivenden çıkarmak Everest Dağı'na tırmanmak gibi geliyordu. Onları gece için yatırana kadar bekleyebilir ve bebek telsizini de yanına alabilirdi ama o kadar uzun süre dayanabileceğini sanmıyordu. İçinden bir ses, çocukları yatağa yatırdıktan sonra bir ışık gibi söneceğini söylüyordu. Tanrılara şükür o kadar küçüklerdi ki, o akşam eğilip diz çökmek zorunda kalmadan onları büyük, eski moda mutfak lavabosunda yıkayabilirdi. Kendisi için de lavaboda yeniden yıkanması gerekecekti.

Televizyonda Dora kayıp oyuncak ayısını aramaya koyuldu. Chloe simit yiyor, oyuncak bebeğini besliyormuş gibi yapıyor ve programa eşlik ediyordu. Mülkün etrafındaki psişik hava huzursuz ve ruhlarla dolu görünüyordu. Kahin'in varlığıyla ya da mülkle ilgili bir şey onları çekiyordu. Ev hayaletlerle dolup taşıyordu.

Nedense, bir grup yaşlı kadın son birkaç haftadır mutfakta takılıyordu. Grace onları tanımıyordu ve ne dediklerini de tam olarak anlayamıyordu. Ya hayaletler yeterince güçlü değildi ya da onunla açıkça iletişim kuracak kadar tutkuyla hissettikleri bir şey yoktu. Sadece çocuklardan ve eski mutfağın atmosferinden hoşlandıklarından şüpheleniyordu. Varlıklarının nedeni ne olursa olsun, onların arkadaşlığından hoşlanıyordu. Eski, sıcak bir battaniye gibi yıpranmış, rahat ve solmuş hissettiriyorlardı. Onlara konsantre olmak, zihnini bedeninin ıstırabından uzaklaştırmaya yardımcı oluyordu.

Bazen eve gelen hayaletler rahat değildi. Bazen eski kötülük ve kızgınlıklarla tırtıklı ya da hala hayatlarındaki travmalarla yankılanan sivri varlıklardı.

Bazen karanlık ruhları evden kovalamaktan başka yapacak bir şey kalmıyordu. O Jennifer Love Hewitt değildi ve bu da *Hayaletlere Fısıldayan Adam* değildi; kızgın hayaletler bir şekilde yanlış anlaşılmaları giderme ya da içlerindeki kini atma şansı bulduklarında iyi insanlara dönüşüyor ve bir bölümün sonunda tüm mutlu hayaletler parlak bir öbür dünyaya gidiyordu. Karanlık, öfkeli ruhlar karanlık ve öfkeli olma eğilimindeydiler çünkü bir şeylere tutunuyorlardı. Şans verildiğinde, kötü niyetlerini ve olumsuzluklarını bir hastalık gibi tüm mülke yayarak oyalanma eğilimindeydiler.

Kahin'in Gücü kehanetin Gücü idi. Kehanet, Kahin ile ilgili olarak, ne falcılık ne de ilahi vahiydi, ancak bir basiret duygusu ya da beş duyunun ötesini görme yeteneği içeriyordu.

duyular. Eğer dilekçe sahibi ölmüş olanları sorarsa, bu bazen ölülere kanal olmayı da içerebilirdi. Andreas ailesinde Güç her zaman bir kadına geçerdi, ancak her kadın uygun bir aday değildi. Kahin olma potansiyeline sahip olanların yetenekleri genellikle ya güçlü bir ikinci görüş ya da ruhani şeylerle bağlantı şeklinde ortaya çıkar ve zaman perdesi tuhaf şekillerde inceleyilirdi.

Hem Grace hem de Petra potansiyellerini çok erken göstermişlerdi, bu yüzden büyükanneleri her ikisine de Güç onlara geçerse ihtiyaç duyacakları becerileri ve gelenekleri öğretmişti. Grace'in Chloe hakkında kendi şüpheleri vardı. Yeteneğin tespit edilmesindeki zorluk, her küçük çocuğun aktif bir hayal gücüne sahip olması ve sık sık görünmez arkadaşlarıyla sohbet etmesiydi. Genellikle aday yaklaşık beş yaşına geldiğinde potansiyel tespit edilirdi, çünkü o zamana kadar bir çocukla yeteneğin varlığını doğrulayacak kadar tutarlı bir konuşma yapmak mümkün olurdu.

Grace'in başına ne gelirse gelsin, ister uzun yaşasın ister genç yaşta ölsün, küçük bebek Max asla Kahin olamayacaktı. Güç hiçbir zaman Andreas erkeklerine geçmemişti ve onlar da potansiyel kız çocuklarının babası olabilmelerine ve aile ağacındaki bazı erkeklerin kendi başlarına Güçlü cadılar olabilmelerine rağmen bu yeteneği hiçbir zaman gösterememişlerdi.

Grace bugün Max'i pek çok nedenden ötürü kıskanıyordu.

Buzdolabına girmesi gereken yiyecekleri yerleştirdikten sonra birkaç dakika kapıyı açık bırakıp soğuk havanın tadını çıkardı. Kendine bir bardak soğuk su doldurdu, reçeteli ibuprofen yuttu ve topallayarak oturma odasına gitti. Paravan kapıyı kilitledikten sonra, yoldan gelen esintiyi yakalama umuduyla ön kapıyı açık bıraktı.

Sonra Max'i kontrol etti. Küçük adam hâlâ kütük kesiyordu, tombul yumruğu kapalı bir gözünün üzerindeydi. İşte bu yoğun bir uykuydu. Onun dokuz aylık tombul bedenini topladı. Ölü bir ağırlıkken daha ağır görünüyordu. Onu çocuk odasına götürdü ve beşiğine yatırdı. Dönmek için kıpırdamadı bile.

Tüm acil işleri bitmişti. Yavaş ve yorgun adımlarla oturma odasına döndü ve homurdanarak kanepeye oturdu.

Bakışları sehpanın üzerine yığıldığı ders kitaplarına takıldı.

Liseyi bitirir bitirmez kendini üniversiteye gitmeye hazır hissetmemişti. Bunun yerine, bir yıl boyunca etrafta dolaşmış, birkaç erkekle çıkmış ve arkadaşı Jacqui ile birlikte Pasifik Okyanusu'na ayak parmaklarını sokabilmek için ülkeyi boydan boya geçmişti. Sonra tekrar eve dönmüşler ve Grace

ve biraz para biriktirdi. Üniversiteye bir yıl geç başlamıştı ve sonuç olarak hala bitirememişti.

Geçtiğimiz baharın onun son dönemi olması gerekiyordu. Petra, Niko ve Grace o yağmurlu Cuma akşamı yemeğe çıktıklarında mutluydular. Grace'in bahar tatili yeni başlamıştı ve Niko iş yerinde zam aldığını öğrenmişti.

Hayatlarını paramparça eden tek şey, direksiyon başında uyuyakalan ve refüj çizgisini aşarak karşıdan gelen trafiğin içine dalan başına buyruk bir kamyon şoförüydü. Kaza Petra ve Niko'yu öldürmüştü, Grace'i de neredeyse öldürüyordu. Chloe ve Max başlangıçta planlandığı gibi arabada olsalardı, Andreas ailesinin son ferdi de bu korkunç kazada yok olabilirdi ama Petra akşam yemeğini çocuklar olmadan dışarıda yemek istediğine karar vermiş ve son dakikada bir bebek bakıcısı ayarlamıştı.

Grace çarpışmayı hatırlamıyordu. Buna sevinmişti. Hatırlamak istemiyordu.

Hastanede uyandığında ağrı kesicilerin etkisiyle kafası karışmış ve sersemlemişti. Yine de bunu hemen hissetmişti, içinde derinlerde bir yerde yuvalanmış olan o eski Güç'ü. Bir kez öğrendiğinizde unutamayacağınız şeylerden biriydi bu. Kız kardeşinin öldüğünü ve artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordu.

Şimdi çok anlayışlı profesörlerden beş tane yarım notu vardı, lisans diploması yoktu ve yakın gelecekte bir noktada omuzlarına çökecek bir öğrenci borcu yükü vardı. Dizinden geçirdiği çok sayıda ameliyatın yanı sıra hastanede yattığı süre boyunca korkunç bir fatura yığını birikmişti, araba ve hayat sigortası poliçeleri birbirine karışmıştı ama sağlık sigortası yoktu ve sigortasının geçmesine izin veren ölü kamyoncudan hiçbir şey alamamıştı. Rakamları nasıl hesaplırsa hesaplasın, sahip olduğu varlıklar tüm faturaları karşılamaya yetmiyordu.

Bir şekilde kendisi ve çocukları için bir hayat yaratmak zorundaydı. O dersleri bitirmeye çalışmalı, diplomasını almalı ve hem yaşam hem de çocuk bakımı masraflarını karşılayacak maaşlı bir iş bulmalıydı. Ve bu fikre ne kadar direnirse dirensin, iflas başvurusunda bulunmak zorunda kalacağı açık hale geliyordu. Belki mahkeme masraflarından feragat etmeye hak kazanabilirdi.

"İhtiyacın olan her şeyi aldın mı bebeğim?" diye mırıldandı

Chloe'ye. "Hı-hı," dedi Chloe, mavi gözleri televizyona yapışmıştı.

Üzgünüm, Petra ve Niko, diye düşündü. Televizyonu bebek bakıcısı olarak kullanmaktan hoşlanmadığınızı biliyorum ve deniyorum, gerçekten deniyorum. Ama Tanrım, gözlerimi daha fazla açık tutamıyorum.

Ağrıyan bedenini düzleştirdi ve bir kara deliğe düştü.

≡ THREE ≡

Grace rüyasında karanlık bir asfalt yolda koştuğunu gördü. Gece gölgelerle doluydu, yeni ay çıplak gözle görülemiyordu. Dolunay zirvesindeyken bir cadı ayıydı, büyüler ve Güç için bir zamandı. En karanlık halindeki yeni ay ise Kahin'in ayıydı, tüm dünyalar ve tüm zamanlar arasındaki perdenin inceldiği bir zamandı. Cinlerin gözleri gibi parlak bir yıldız püskürmesi koyu mor gökyüzünü deldi ve rüzgâr gölgeli, sallanan ağaçlara sırlar fısıldadı.

Koşu ayakkabıları ritmik bir şekilde yere vuruyordu. Akan kanındaki şarkı için pagan bir tempo tutturmuşlardı. Asfalt yolda ilerlerken vücudunun zarif ve güçlü hissini seviyordu. Mükemmeldi. Mükemmel hissediyordu.

Yanında devasa bir kara panter koşuyordu. Geniş omuzları onunki kadar yüksekti ve uzun, güçlü vücudu mesafeyi zahmetsiz, akıcı bir zarafetle kat ediyordu. Kız onun farkına varır varmaz panter başını çevirdi ve yıldızlar kadar delici ve parlak elmas gözleriyle ona baktı. Şok içinde sarsıldı ve tökezledi....

Ve başka bir rüyaya daldı. Bu kez sarp bir kayalığın kenarına tırmanıyordu. Ellerini kullanmak zorundaydı ve kaslarındaki yanma iyi hissettiriyordu. Güneş gökyüzünde tünemişti ve başının üzerine vuruyordu ve terden sıırılsıklam olmuştu.

Yanına kocaman siyah bir köpek tırmandı. Bir mastifin rahatlıkla iki katı büyüklüğündeydi, tamamen kas ve güçten oluşuyordu ama yine de uçuşunun kenarına inanılmaz bir çeviklikle tırmanıyordu. Kadın bakarken, köpek dönüp ısıltılı elmas gözleriyle ona baktı ve onu öyle bir ürküttü ki kayalara tutunamadı.

Yerçekimi onu çekti. Düştü ve yer ona doğru savruldu.

Bir sıçrayışla uyandı, kalbi küt küt atıyordu. Giysileri terden sıırılsıklam olmuştu. Güneş yer değiştirmişti ve oturma odasında yalnızdı. Televizyon kapalıydı. Ortamda doğru olmayan pek çok şey vardı ama önce

Paniğe kapılmaya fırsat bulamadan Max ve Chloe'nin yatak odalarında kıkırdadığını duydu.

"Artık bir köpek olmanı istiyorum," dedi Chloe.

Bir erkek sesi, "Ama şu anda ben bir kediye," dedi.

Grace bu sesi tanıyordu. Sadece kısa bir süre duymuştu ama asla unutmayacaktı. Bu, Varoluşunun Felaketi'nin sesiydi. Derin ve berraktı, bir şekilde kalbi acıtan bir saflığa sahipti ve bir kasırğa gücüne sahipti.

Kapısının eşiğine hortum gibi geliş çatırda ve şiddetin habercisi olan bir yaratığa aitti.

Ve öldürmeyi.

Ve çocuklarını ziyaret ediyordu.

Ne yaptığını tam olarak anlayamadan koltuktan kalkmış ve koridorda ilerlemeye başlamıştı.

Chloe, "Köpeğe binmek istiyorum!" dedi.

"Sanırım o zaman istediğin şeye at denebilir," dedi Bane. Max çığlık attı, camı kırabilecek kadar yükselen mutlu bir sestir bu.

Keskin bir acı bacağından yukarı fırladı. Tam altından çıkmak üzereyken çocukların yatak odasına ulaştı ve kapıya tutunarak içeri baktı.

Max beşiğinde duruyordu. Henüz kendi başına yürüyemiyordu ama bir şeye tutunduğunda ayakta durabiliyordu. Başının tepesindeki bir tutam koyu kahverengi saç, aşağı yukarı sallanırken dalgalanıyordu. Kulaktan kulağa sırtıyor ve yerde oturan Chloe'yi ve onun önünde oturan siyah kediye izliyordu.

Kedi onun varlığının baş belası olmalıydı. Cin. Khalil Önemli Biri. Görsel olarak, normal, oldukça büyük bir kedi gibi görünüyordu, belki yirmi kilo kadar, ama zihninin gözünde, gölgeli, tehlikeli bir Güç ile muazzam hissediyordu.

Kedi, "Bu kadar küçük bir şey için çok fazla ses çıkarıyorsun," dedi.

Chloe kedinin kuyruğunu yakaladı ve çekti. "Köpekçik!" Chloe çığlık attı. "Köpekçik! Köpekçik!"

"O benim kuyruğum," dedi kedi. Küçük kız tombul parmağını kedinin kürklü yüzüne sapladı. "Şimdi de gözlerimden birini keşfettin. Bak, diğerini de keşfettin. Sanırım teyzeni uyandırdın. Sana sessiz olmamız gerektiğini söylemiştim."

Teyze donmuş bir halde dururken üçlü dönüp ona baktı. İki sevinçli çocuk ve normal bir kara kedi gibi görünen ama onun yerine uzaylı, son derece güçlü, son derece tehlikeli bir yaratık.

"Bak, Gracie!" dedi Chloe. "Bu köpek-kedi! Onu alabileceğimizi söylemiştin."

Kedinin tuhaf, yanlış gözleri kısıldı. "Öyle mi?" dedi. Üçgen suratı belirgin bir şekilde düşmanca görünüyordu, bıyıkları ters duruyordu. "Bana daha önce söylediğin bu değildi."

Grace kediye yakalamak için ileri atıldı ve adam da buna izin verdi. Vücudu tıpkı gerçek bir kedinin yapacağı gibi Grace'in elinden kemiksiz bir şekilde sarktı. "Bu köpek kediye kastettiğini bilmiyordum Chloe," dedi sesi boğuklaşarak. "Bu her şeyi değiştirir."

"Başka hangi köpek kediye kastetmiş olabilir ki?" dedi kedi. "Etrafta onlardan pek fazla yok."

Grace Chloe'ye hırladı, "Burada kal."

Chloe ayağa kalktı ve "Ama onunla oynamak istiyorum," diye sızlandı. Grace küçük kıza baktı. "Sana burada kal dedim, küçük hanım."

Grace'in yüz ifadesindeki bir şey ciddi olduğunu göstermiş olmalıydı, çünkü Chloe oyuncaklarını tekmeleyerek yere attı. "Eğlenceli bir şey yapmama hiç izin vermiyorsun. Bir daha asla burada yaşamayacağım."

"Peki," dedi Grace dişlerinin arasından. "Sadece sana söyleneni yap."

Topallayarak yatak odasından çıktı. Max sözsüz bir şekilde bağırdı, son olaylardan hoşnut olmadığı belliydi. Chloe bağırdı, "Korkunç! O benim köpek-kedim! Onu ilk ben buldum. Hiç adil değilsin! Her şeyden ve herkesten nefret ediyorum!"

Grace ona tısladı. "Teşekkür ederim. Bunun için çok teşekkür ederim. Az önce olanlarla ilgili o kadar çok yanlış şey var ki. Senin derdin ne böyle? Hiç aklın yok mu senin?"

"Sabahki kadar küstah ve saygısızsın," dedi soğuk bir sesle.

Kedi koridorda yürüdükçe büyüdü, ta ki aniden taşıyamayacağı kadar ağır bir yükün altına girene kadar. Onu yere düşürdü ve kedi rüyasındaki devasa siyah pantere dönüşüne kadar büyümeye devam etti. Bir şok heyecanı tenini buz kesti. Bakışları yana kayarak yanı başında süzülen imkânsız deve baktı. Büyük bir midilli büyüklüğündeydi ama yine de zihninin onun gerçek varlığının muazzamlığı konusunda ısrar ettiği şeyle karşılaştırıldığında küçük görünüyordu.

Hissettiği şeye teslim olmayacaktı. Vermeyecekti.

"Kes şunu," diye tersledi.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedi canavar kedi. Başını çevirip kötü niyetle parlayan tuhaf gözlerle ona baktı.

Oturma odasına ulaştılar. Grace onun üzerine yürüdü. Öfkesini kendisini ileri itmek için kullandı. Dev yarattığı itip kaktı. Bir dağı itmeye çalışmak gibiydi. Onu tekrar itti. "Beni korkutmaya çalışıyorsun. Bil bakalım ne oldu, pislik? İşe yaramayacak. Burası benim evim. O iki çocuk benim yeğenlerim. Ve onlarla vakit geçirmen için sana izin vermedim. İzinsiz giriyorsun ve bu doğru değil."

Dev panter kızgın bir adamın dik figürüne dönüştü ve sonunda o ve iki arkadaşı kapısını çaldığında tanıştığı Cin ile yüz yüze geldi.

Bu kez giydiği form uzun boyluydu, bir buçuk metreye yakın bir yerdeydi. Uzun, kuzguni siyah saçları zarif, solgun bir yüzün arkasına toplanmıştı. Bu yüz bir insan yüzünün sahip olduğu her şeye sahipti; iki göz, bir burun ve bir ağız. Hatta zayıf çeneli ve yakışıklıydı ama yine de bir şekilde insan yüzü olmadığı açıktı. Garip gözleri, giymeyi seçtiği her formda aynıydı, kristal ve elmas gibiydi. Yüzüyle uyumlu, zayıf ve zarif bir vücudu vardı; sade, siyah bir tunik ve pantolon giyiyor, vahşi ve asil bir gurur taşıyordu.

Bu, her şeyden çok, onun gerçek fiziksel formuydu. En azından görünen haliydi. Özünde büyü ve ateşten oluşan bir ruhtu. Hiçbir fiziksel form onu bütünüyle kapsayamazdı. Gücü evi dolduruyordu.

Tanrılarım, ondan çok fazla var, diye düşündü onun parlayan, öfkeli gözlerine bakarken. O ne büyük bir felaket. Onun karşısında dururken kendini saçma bir şekilde genç, çok küçük ve aptalca, aşırı derecede büyülenmiş hissediyordu.

"Sana paha biçilemez bir hediye sunuyorum, seni aptal yaratık," dedi dişlerinin arasından. "Ve sen onu yüzüme geri fırlatıyorsun."

"Bana ne sunduğunu sanıyorsun?" diye sordu. "Uyandığımda seni çocuklarımın yatak odasında buluyorum. Ve bunu tekrar söyleyeceğim: iznim olmadan. Bunun ne kadar kırıcı olduğunun farkında mısın? Belki farkında değilsin. Belki de bu cinlerin her zaman yaptığı bir şeydir. Biliyor musun, umurumda değil. Onlara verdiğin yanlış derslere hiç girmeyeceğim bile. Bir dakika, evet. Sen, gerçekten bunun arasındaki farkı ayırt edemeyecek kadar küçük olan çocuklarla konuşan bir kediye."

Gözleri kısıldı. "Ne saçmalıyorsun sen, insan?"

"Chloe bir dahaki sefere kara bir kedi gördüğünde ne olacağını sanıyorsun?" diye sordu Grace. "Sence kendi kendine, bu benimle konuşan, kuyruğunu çekmeme ve gözüne sokmama izin veren o tuhaf kara kedi gibi değil, diyecek mi? Hayır. Ne yapmaya çalışacak biliyor musunuz? Onunla konuşmaya çalışacak, kuyruğunu çekecek ve belki de gözüne sokacak. Ve o kedi ne yapacak biliyor musunuz? Çünkü o gerçek bir kedi. Onu tırmalayacak. Onu ısırabilir. Kedi ısırıkları iğrenç şeylerdir. Genellikle delici yaralar derinleşir ve enfeksiyon kaparlar. Ve sonra birdenbire, senin cahil kibrin yüzünden kafası karışmış, ağlayan dört yaşındaki bir kızı antibiyotik almak için üç yüz dolarlık bir doktor ziyareti için acile götüreceğim!"

Kibirli bir ifadeyle ona baktı. "Bütün düşünceleriniz bu şekilde mi ilerliyor?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Grace dengesini kaybederek gözlerini kırıştırdı. "Düşüncelerim nereye doğru ilerliyor?"

Uzun eliyle bir işaret yaptı. İnanılmaz derecede zarif görünüyordu. "Felaketle ilgili sonuçlara elbette. Kuşkusuz kedi ısırığında beyin yiyen parazitler de olacaktır ya da belki bir grup kuduz maymun yakındaki bir hayvanat bahçesinden kaçıp doğrudan evinize doğru bir yol açacaktır."

Gözlerini dikti. "Bunları uydurduğumu mu sanıyorsun? O kedi ısırığı ben küçükken başıma geldi. Bunu kanıtlayacak yara izlerim var. Dün Chloe'yi ne yapmaya çalışırken yakaladım biliyor musun? Mutfak masasının üstüne tırmanıyordu. Atlayabileceğini ve Clark Kent gibi uçabileceğini düşünüyordu, çünkü Christopher Reeve'in oynadığı eski bir filmin tekrarını izlemiştik ve eğer Süpermen uçabiliyorsa, kendisinin de uçabileceğini düşünüyordu. Onu yakalamasaydım belki bacağını kırmazdı ama muhtemelen bir şekilde kendine zarar verirdi."

Zarif ağzının kıvrımları acımasızlaştı. Oturma odasına baktı, bakışları soğuk ve yargılayıcıydı. "O zaman çocukların için ne büyük talihsizlik, onlara göz kulak olmak yerine gündüz vakti kestirmeyi tercih ediyorsun."

Kadın tokat yemiş gibi irkildi ve o da oturma odasına baktı. Ders kitapları sehpanın üzerine yığılmıştı. Oyuncaklar yere saçılmıştı. Açılmış bir sepet çamaşır koltuğun yanında yerde duruyordu. Chloe elindeki krakerlerden bazılarını oturma odasındaki halının üzerine dökmüş, sonra da üzerlerinden geçmişti. Her yerde kırıntılar vardı.

Grace, Chloe'nin kafasının arkasında hâlâ fırçalamadığı bir yumak olduğunu düşündü. Utanç ve öfke boğazını tıkadığı için konuşamadı. Bir süre sonra sıkılmış dişlerinin arasından fısıldamayı başardı, "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok. Beni, çocuklarımı ya da karşılaştığımız sorunları hiç anlamıyorsun. Sadece bu anlayış eksikliği bile seni bizim için tehlikeli kılıyor."

"Bu ne cüret?" Öfkeli yüzünü yaklaştırdı. "*Ben asla bir çocuğa zarar vermem.* Burada kalmamın tek nedeni onları korumaktı!"

Öfkesi etrafını sarmış, kara bir duman olarak ortaya çıkmıştı. Bir cehennemin içine bakıyormuş gibi hissediyordu.

Korkmayacaktı. *Korkmayacaktı.*

Onu ikna etmeye çalışmanın hiçbir anlamı yoktu. Birbirlerinden çok farklıydılar ve söylediği hiçbir şeyi dinlemeyecek kadar kibirliydi. Derinlere indi ve şöyle diyecek kadar soğukkanlılık buldu: "Bize zarar vermek istemediğinizi anlıyorum. Chloe ve Max'in korunduğundan emin olmak için bu sabah kaldığınız için teşekkür ederim. Kahin'e danışmak için dilekçe vermek istemiyorsanız, şimdi size evimi terk etmenizi söylüyorum."

Kaşlarını çattı ve ağzını açtı, açıkça yakıcı bir yanıt vermek niyetindeydi, ama küçük, üzgün bir ses ondan önce davrandı. Chloe, "Artık kavga etmek yok. Artık sinirlenme, tamam mı?"

Khalil'in elmas bakışları titredi. O da Grace gibi Chloe'nin endişeli yüzüne baktı. Sonra Grace onun zarif ve kötü niyetli ifadesinin yumuşadığına tanık oldu. Chloe'yle yüz yüze gelebilmek için tek dizinin üzerine çöktü. Kız ona ciddiyetle baktı. Grace'in göğsünde bir şey burkuldu. O çok büyüktü, Chloe ise çok küçük. "Artık kızgın olmayacağım," dedi Khalil. Chloe'yi gazlamak için bir şey yaptı.

Sesindeki Gücü geri aldı ve sessizce konuştu.

"Söz mü?" Chloe sordu.

Bakışları yanlara ve Grace'e kaydı. Suratı asık görünüyordu. Vay canına, diye düşündü Grace ani bir histeri patlamasıyla, gerçekten de kininden vazgeçmek istemiyor. Ama artık Grace'le konuşmuyordu. Kaşlarını kaldırıp Chloe'ye doğru başını salladı ve sessiz bir hareketle ona, bana değil ona cevap veriyorsun, dedi.

Adamın garip, düşmanca bakışları ona bir şeyler vaat ediyordu, ama Chloe söylenmemiş cin mesajlarını nasıl okuyacağını bilmiyordu. Khalil kararlı bir havayla Chloe'ye döndü. "Evet, ikimiz de söz veriyoruz." dedi.

Bekle, ne? Grace doğruldu. Ona kendisi adına konuşması için izin vermemiştir.

"Artık kavga etmeyeceğiz," diye devam etti. "Bu küçük insanlar için çok üzücü."

Chloe sert bir sesle, "Büyük kızlar için de üzücü," dedi.

"Gerçekten de öyle," dedi Halil. Elini uzattı ve Chloe kendi elini onun eline koydu.

Chloe çok küçük, diye düşündü Grace dudağını ısırarak. Çok kırılgan, çok değerli.

Grace kendini o kadar gergin tutuyordu ki kasları yeniden ağrımaya başlamıştı.

Adam kızın parmaklarını dudaklarına götürdü ve onları öptü. Sonra kızı bıraktı ve gözden kaybolmadan önce tam boyuna doğru doğruldu.

Grace Chloe'ye baktı, onun aniden ortadan kaybolmasına bir tepki vermesini bekliyordu. Khalil'in öptüğü parmaklarını oynatmak ve düşünceli düşünceli bakmak dışında küçük kızın pek bir tepkisi yok gibiydi. Belki Chloe de ortadan kaybolmaya odaklanmıştı ve bunu da başaramadığını fark ediyordu.

Max yatak odasından öfkeyle bağırды. Normalde iyi huylu olan Max, anlaşılan dışlanmaktan bıkmıştı.

Grace içini çekti ve küçük adamı almak için koridora çıktı. Chloe krakerini yemiştir ama Grace ve Max öğle yemeğini kaçırmışlardı. Açlıktan ölüyor olmalıydı. Öyle olduğunu biliyordu. Max'in bezini değiştirdi ve kötü ruh hali geçene, tekmeleyip kıkırdayana kadar onu gıdıkladı. Sonra onu iyi tarafındaki kalçasına yerleştirdi ve izlemek için onu yatak odasına kadar takip etmiş olan Chloe'ye döndü.

"Akşam yemeği yemenin zamanı geldi mi dersin?" diye sordu. Chloe bu öneriyi iyice düşündü. "Gerçekten."

...

Grace akşam yemeği için peynirli makarna hazırladı. Chloe peynirli makarnayı severdi. Janice, Chloe'nin sadece kahvaltısını seçtiğini ve o gün yemek zorunda kaldığı diğer tek şeyin krakerler olduğunu söyledi.

Chloe elma püresini de severdi, Max de öyle. Ne olacak ki, diye düşündü Grace. Hadi biraz çılgınlık yapalım ve her şeyi değiştirelim. Bu akşam sebze yerine elma püresi yiyeceğiz.

Buzdolabından bir kavanoz elma püresi çıkarırken bir titreme nöbeti geçirdi. Kavanozu tezgâhın üzerine bırakıp masaya oturduğunda kolları ve bacakları titriyordu.

ateşi olmasına rağmen.

Oturma odasında Chloe bir Disney DVD'si izlerken dans edip şarkı söylüyordu. Grace filmin adını hatırlayamıyordu. Gerekli bir yardımcısı olan cesur bir prenses hakkında başka bir hikayeydi. Max mutfak zemininin ortasında sessizce oturmuş, yumuşak plastik bir bebek kitabını çiğnemekten mutluluk duyuyordu. Grace onu izlerken alnını ovuşturdu. Görünüşe göre, hoşuna gitse de gitmese de çocuklar yatmadan önce tepkisini gösterecekti.

Cinayet.

Ona göre, Cin'in gelişine ve sonra da öldürülmesine yol açan olaylar Max'in kulak enfeksiyonuyla başlamıştı. Max dün huysuzlanmaya başlamıştı ve bu onun normal, mutlu kişiliğinden o kadar farklıydı ki kız bunu fark etmiş ve onu yakından izlemeye başlamıştı.

Gece yarısı ayakta, ateşler içinde ve ağlarken, garip ve son derece tehlikeli bir üçlü kapılarını çalana kadar durumu daha da kötüleşmişti.

Kapıyı açmak istemediği bir zaman olduysa, o da o sabah saat üç buçukta olmuştu. Ağlayan Max'le birlikte yerde yürüyor ve saçlarını yolmamaya çalışıyordu. Bu tür krizlerle başa çıkmaya alışık olmadığından, geceyi atlatıp sabah onu her zamanki çocuk doktoruna mı götürmesi gerektiğini, yoksa Chloe'yi uyandırıp hemen bir acil bakım merkezine mi götürmesi gerektiğini bilmiyordu.

Ama kendisi için uygun olsun ya da olmasın, kapıyı açmak zorundaydı. Louisville Kahini olarak yeni devraldığı pozisyonu bunu gerektiriyordu.

Grace, Chloe ve Max, Grace'in büyüdüğü geniş, eski çiftlik evinde yaşıyorlardı. Ev, Amerika'ya geldiklerinden beri Andreas ailesine aitti. Ohio Nehri'ne kıyısı olan beş dönümlük bir arazide oturuyordu. Demesne'ler arası yasalara göre, tüm arazinin Kahin'e danışmaya gelen herkes için bir sığınak yeri olması gerekiyordu ve Kahin tüm dilekçe sahiplerini ağırlamakla yükümlüydü.

Ama Kahin ya Grace'in büyükannesi ya da kız kardeşi Petra olmalıydı. Grace, Güç'ün kendisine geçeceğine hiçbir zaman gerçekten inanmamıştı. Kazadan beri, binlerce yıllık kadim aile mirasını bir kenara atmaya çok yaklaşmıştı ama şimdiye kadar bu dürtüsüne tutunmuştu.

Zar zor.

Gecenin bir yarısı kapı çalındığında Grace kapıyı açtı. Carling Severan, Rune Ainissesthai ve Khalil'i kapısının önünde dururken buldu. Carling dünyanın en güçlü cadılarından biriydi.

Vampirdi ve bir zamanlar Nightkind Kraliçesiydi. Ayrıca Yaşlılar Mahkemesi'ndeki Konsey Üyeliği görevinden yeni emekli olmuştu. Ortağı Rune, sıradan bir Wyr değildi. O bir gryphon'du ve yakın zamanda emekli olmasına rağmen Wyr malikânesinin İlk nöbetçisiydi.

Bir de yoldaşları vardı, Cin. Khalil Önemli Biri.

Neredeyse klasik bir şakanın kurgusu gibi geliyordu. Bir Vampir, bir Wyr ve bir Cin evinize girerse ne olur biliyor musunuz...? Sadece Grace esprinin komik olmadığını anladı.

Max'in hastalığı, Carling, Rune ve Khalil'i daha makul bir saatte gelmeye ikna etmek için çok uğraşmasının nedenlerinden biriydi ama onları vazgeçirememişti. En azından Carling, Kahin'le konuşmak için resmen dilekçe vermeden önce Max'in kulak enfeksiyonunu iyileştirmişti.

Neyse ki Kahin'e danışmak için gece vakti dilekçe vermek nadiren oluyordu. Olduğunda da aciliyet arz eden konularla ilgiliydi. Carling ve Rune'un durumu da böyleydi. Rune yaralanmıştı ve görünüşe göre görevleri acildi ve bazen böyle şeyler olabiliyordu.

Bu sabah gün ağarmadan hemen önce olan şey, Kuzey Amerika kıtasındaki en Güçlü yaratıklardan bazılarını çekecek kadar büyük ve kötüydü. Yedi Yaşlı Mahkeme Konsey Üyesinden biri hariç hepsi Carling ve Rune ile gergin bir çatışmada bir araya gelmişti. Yedi demesne yöneticisinden ikisi -New York'tan ejderha ve Wyr Lordu Dragos Cuelebre ve San Francisco'dan Nightkind demesne'nin Vampir Kralı Julian Regillus- da oradaydı.

Şekil değiştirerek insan formuna bürünmeden önce arka çayırı dolduran ejderhayı görmek, işte bu kafaya sağlam bir tekme olmuştu.

Grace'in televizyonda, filmlerde ya da kendi hayal dünyasında gördüğü hiçbir şey onu ejderhayı gerçek hayatta görmeye hazırlayamazdı.

Zaten mücadele ediyordu. Max'le uykusuz bir gece geçirmişti. Sonra Carling ve Rune'la yaptığı yoğun bir seansta Kahin'in Gücünü çağırmış, bu da onu kafasında boş bir zaman karartısıyla baş başa bırakmıştı. Ve tüm bunların üstüne, Rune Carling'i itmişti - onu tehlikeden uzaklaştırmak istemişti, ama Grace yoluna çıkmıştı. Carling onun üzerine düşmüş, Grace de tüm vücudunu sarsacak kadar sert bir şekilde kıcının üzerine devrilmişti.

Ve işler garipten daha kötüye gitmeye devam etti, bir tür yüksek hızlı halüsinojenik araba kovalamacası gibi. Düşükten sonra kendini toparlayan Grace

Olaylar gelişirken büyük ölçüde fark edilmeden bir kenardan izledi.

Grubun tartıştığı her şeyi anlamamıştı. Bazı nedenlerden dolayı Carling ölüm cezasına çarptırılmıştı. Sonra Yaşlılar Mahkemesi bunun yerine onu karantinaya almaya karar verdi. Ancak Grace, Carling'in bulaşıcı bir hastalığı olmadığından oldukça emindi. Mahkemenin Carling'i nerede tutacağı da tartışma konusuydu. Grace, mahkemenin Carling'i hastaneye mi yoksa hapis haneye mi koyacağını anlayamıyordu.

İşleri daha da karmaşık hale getirmek için Rune da Carling'i eşi olarak kabul etmişti ve ondan ayrılmayı reddediyordu. Nightkind malikânesine gidemezlerdi -Carling ile Kral Julian'ın soyu arasında bir tür kötü his vardı- ve çiftin Wyr malikânesine gitmesi fikri kimsenin hoşuna gitmiyordu.

Bu arada, Grace'in şaşkın bakışları önünde fantastik görüntü üstüne görüntü geçiyordu.

Elf malikânesinden gelen Konsey Üyesi, uzun boylu, ışıltılı ve yaşlanmayan bir şekilde duruyordu. Vay canına, bu kadın çok etkileyiciydi. Cin Soren, Demonkind Meclis Üyesi ve Yaşlılar mahkemesinin başkanı, beyaz saçlı ve gözleri yıldızlarla kaplı, Gücü aklını yakacak kadar yoğun bir alev kulesiydi. Vampir üçlüsü: Nightkind Kralı ile hoş yüzlü arkadaşı, Grace'in bile adını duyduğu kadar kötü şöhretli Xavier del Torro ve yanlarında *sığınaktayken Carling'e kılıç çeken* sarışın kadın. Bu tek hareket Grace'in bildiği her şeyi, Kahin'i, dilekçe sahiplerini ve topraklarını koruyan yasaların yeterli olmadığını doğruladı.

Sonra en garip şey oldu. Etrafındaki her şey bir yivden kaydı. Eğer gerçeklik bir pikapta çalan eski bir 45'lik plak olsaydı, iğne atlamış ve şarkının önemli bir bölümünü atlamıştı.

Ve aniden Rune şekil değiştirerek korkunç bir şeye dönüştü. Sarışın Vampir'i öldürdü, o da toza dönüştü ve sabahın erken saatlerinde esen bir rüzgarla uçup gitti.

Grace grubun daha önce çok tartıştığını düşünmüştü ama bu daha sonra olanlarla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Yorgunluk ve şoktan sersemlemişti ama olduğu yere yapışmıştı çünkü o ölümcül, ölümsüz Güç simsarlarının ne karar verdiği onun için çok önemliydi.

Sonunda Zebani Meclis Üyesi ona dönüp fikrini sorduğunda, o da memnuniyetle fikrini **s ö y l e d i**. O görmediğini biliyordu

Ne olan biten her şeyi ne de tartışmaların tamamını anlamıştı ama bir şeyi yeterince net görüyordu ve bu konuda ne hissettiğini biliyordu.

Vampir kadın onun topraklarına *kılıç çekmişti*. Grace'e göre Rune'un o noktadan sonra yaptığı her şey kadının hak ettiği şeydi. Grace eline fırsat geçseydi kadını kendisi öldürebilirdi.

Söyleyeceğini söyledikten sonra her şey bitmişti.

Genç ve deneyimsiz bir insan Kahin için o sabah olağanüstü, tehlikeli, kafa karıştırıcı ve dehşet vericiydi. Ve bunu kimseyle konuşma ya da olanları sindirme şansı olmamıştı. Olaylar zihninde bir huni bulutu gibi dönüp duruyordu.

Grace'in kendini savunmak için kadını öldürmek zorunda kalmamış olması konunun dışındaydı. Sabahın erken saatlerindeki şiddet ona yönelik bile değildi ama buna tanık olmak her şeyi değiştirmişti. Grace'in sakin evi ve küçük hayatı silinmez bir şekilde damgalanmıştı.

Son dört ayda dünyası zaten temellerinden sarsılmıştı. Şimdi kendisi ve çocukları hayal edilemeyecek kadar kırılgan bir cam evde yaşıyormuş gibi hissediyordu ve onların orada kalmasına nasıl dayanabileceğini bilmiyordu.

En azından cadı malikânesindeki tüm cadılar Grace'in kazadan bu yana ne kadar başa çıkılmaz bir durumda olduğunun farkındaydı. Kahin pozisyonunun yükümlülüklerini yerine getirmek ve geleneklerini sürdürmek, aynı zamanda tek bir ebeveyn olarak hareket etmek imkansızdı.

Cadı Malikanesi Başkanı Isalynn LeFevre'nin teşvikiyle, Grace'in Kahin olarak yeni rolünü üstlenmesi istendiğinde bebek bakıcılığı yapmak üzere nöbetçi olan cadılardan oluşan bir liste oluşturuldu. Cadılar zamanlarını toplum hizmeti ondalıklarının bir parçası olarak bağışlıyorlardı. Ondalık, malikanede aktif olarak çalışan tüm cadılardan isteniyordu ama Grace'e verdikleri yardım bazen isteksiz oluyordu. Her halükarda, bebek bakıcılığı listesi sadece geçici bir çözümdü. Daha büyük sorunlarının hiçbirini çözmiyordu.

Ya da bir şekilde bir şeylerin değişmesi gerektiği gerçeğini değiştirmiyordu. Değişmek zorundaydı, çünkü bu şekilde devam etmesi düşünülemezdi. Fırının saati çaldı. Makarna pişmişti.

Grace ayağa kalktı ve çocuklara yemek yedirdi.

≡FOUR≡

Khalil evin çatısında yeniden şekillendi, tekrar fiziksel bir şekil almak için özel bir istek duyduğundan değil, daha çok kaynayan enerjisine bir odak noktası vermek için. Kollarını kavuşturdu ve sırtını bir çatı penceresine yasladı. Çatının eski püskü olduğunu ve birkaç kiremitinin eksik olduğunu onaylamayarak fark etti. Arazi de ev gibi bakımsızdı; çimler çok uzundu ve yabani otlar çit direklerinin etrafında filizlenmişti. Bunlar bir zamanlar bakımlı olan çiçek tarhlarının önüne geçmişti. Baktığı her yerde bakımsızlığın kanıtları vardı, tembel ve kanaatkâr insan ise uyukluyordu. Ne mülkün bakımını ne de kadının çocuklarla ilgilenme şeklini onaylıyordu. Parmaklarını pazularına vurdu ve düşündü.

Cinler, Dünya'nın oluşumunda ortaya çıkan ilk yaratıklardan bazılarıydı. Büyü ve ateşten doğmuş, saf ruha sahip varlıklardı. Güneşin enerjisinden, Dünya'daki canlılardan ve Güç kaynaklarından besleniyorlardı. Khalil'in seçtiği her form, bir takım elbise giymek gibiydi. Yemek yemesine ya da sıvı içmesine gerek yoktu. Bu beden acıkmaz ya da yaşlanıp ölmezdi. Kolayca üstlenilir ve kolayca atılırdı, onu bıraktığı anda hiçliğe dönüşürdü.

Türünün en yaşlısı değildi, dünyanın keskin, parlak sabahında doğan ilk Cin neslinden değildi, ancak ikinci nesilden geliyordu ve bu nedenle halkı arasında yaşlı sayılıyordu. Evinde bir otoriteydi ve beş Cin Evi arasında dikkate alınması gereken bir sesti. Bu genç insan yaratık, onun yaşlanmayan varoluşunda zamanın tek bir nefesinden başka bir şey değildi ve *ona* cahil demesi dayanılmazdı.

Onun kendisini neden rahatsız ettiğini kesinlikle biliyordu ama neden ilgisini çektiğini bilmiyordu. Yüz hatları ve fiziksel formu yeterince hoştu,

En azından insanların böyle şeyleri hesaba kattığı kadarıyla. Solgundu ve yüzünde hafızasının izleri gibi gölgeler vardı. Bu gölgeler ilgi çekiciydi. Bir hikâye anlatıyorlardı ama okuyamadığı bir dilde. Ne söylediklerini merak etti.

Saçları. Şimdi de saçları ilgisini çekiyordu. Açık kırmızımsı bir sarıydı, yakılmış ateş ve güneş ışığı gibiydi ve ela gözlerinde yeşil, mavi ve bal kahverengisi lekeler vardı. Onun hakkında en ilginç bulduğu şey, yoğunlukla çatırdayan enerjisiydi. Saçları kadar ateşli bir öfkesi vardı ve o ince bedeninde de çok fazla Güç taşıyordu. Bu kadar genç bir yaratığın ona bu kadar yaşlı gelen bir Güce sahip olması garip bir şeydi. Toprağın kendisi de aynı Gücün yankılarını taşıyordu. Bunun ne anlama geldiğini merak etti.

Yakındaki şehirde hareket ve kadim Gücün diğer işaret fişeklerini hissetti. Odak noktası çocuklar olmasına ve evde kalmasına rağmen, daha önce arazide toplanıldığını hissetmişti. Varlıklardan birkaçının hâlâ bölgede olduğunu biliyordu. Carling ve Rune, Elder Tribunal Konsey Üyeleri, Nightkind Kralı ve ejderha yakınlarda bir yerdeydi. Khalil kimlerin gidebileceğini ve içlerinden herhangi birinin Kahin'le tekrar konuşmak için dönüp dönmeyeceğini merak ediyordu.

Gölgeler toprak boyunca uzanıyordu. Ortabatı havası ağır ve su doluydu, sanki bir tür fırtınaya gebeydi. Çatıdaki konumundan, arazinin batı kenarını çevreleyen Ohio Nehri'ni görebiliyordu. Kuzey Amerika kıtasının en büyük nehirlerinden biri olan su, kendi ışığıyla parlıyor gibi görüne kadar yüzeyi boyunca güneş ışığını yakaladı.

Evin içinden gelen sesleri, çatal bıçakların tabaklara çarpması, bebeğin bulaşıcı kıkırdaması ve Chloe'nin hafif sesi gibi küçük ev işlerini dinledi. Çocuk aklına takılan her konuda gevezelik ediyor, konuşmadığı zamanlarda da şarkı söylüyordu. Durmadan sorular soruyordu. Grace'in ona karşı gösterdiği öfkeye rağmen, Chloe'nin sorularını her zaman sabırla yanıtladı.

Küçük bir kuş yuvası gibiydiler. Khalil bunu düşündüğünde sırtıttı. *Civil civil civil*. Sonra akan suyun sesi ve kanat çırpışları duyuldu. Cıvıltılar daha da arttı. Kıkırdamalar Chloe'nin *tra-la-ing*'i ve Max'in neşeli yodel'i ile noktalanıyordu. Gürültü mutfaktan evin başka bir bölümüne taşındı. Grace çocukları yatırıyordu. O bebekleri sevgiyle büyüttü. Onu onaylamasa da

ondan hoşlanmadığından neredeyse emindi, insan dışisine bu kadarını hak ediyordu.

Uzun zaman önce kendi çocuğu Phaedra'nın böyle hafif, mutlu sesler çıkardığı zamanları düşündü. Yaşlı Irklar için her türden çocuk nadirdi, sanki doğa Yaşlı Irklara bu kadar uzun ömür vermenin bedelini ödüyordu.

Cinlerin çocukları insanlar ya da diğer bedenlenmiş yaratıklar gibi doğmazdı, ancak zaman zaman iki Cinin enerjilerinin karışmasıyla oluşurlardı. Çocukları da diğer türlerin yaratıkları kadar yoğun bir bakıma ihtiyaç duymuyordu. Kişilikleri iyice şekillenmiş olarak dünyaya gelirler ve her iki ebeveynden de epeyce bilgi miras alırlardı. Yine de, Cin çocukları masum, dünyaya yeni gelmiş ve yaramaz bir hafiflikle doluydular.

Phaedra'nın annesi Lethe, Dünya'nın doğuşunu hatırlayan birinci nesil bir Cin olan Khalil'den bile daha Güçlüydü. Zamanla o ve Lethe düşman olmuşlardı ve Lethe ona zarar vermek için çocuklarını almış ve ona işkence etmişti. Khalil, aralarında Carling'in de bulunduğu seçkin birkaç müttefikiyle birlikte Phaedra'yı kurtarmış ve Lethe'yi paramparça etmişti.

Kızı yaşıyordu ama artık gülmüyordu, bu parlak, masum insanlar gibi değil. Bazen cinler o kadar çok hasar alırlardı ki şekilsizleşirlerdi. Phaedra da böyleydi, enerjisi pürüzlü ve çarpıktı. Başkalarıyla temas kurmaktan kaçınırdı ve hemen saldırıp zarar vermeye başlardı. Ona nasıl yardım edeceğini bilmiyordu. Ona nasıl yardım edeceğini hiç bilmemişti.

Sonunda Grace, Max ve Chloe'nin yatak odasından çıktı. Onun mutfığa geri döndüğünü duydu. Daha fazla su akıttı ve daha fazla bulaşık sesi duyuldu. Sonra başka bir odaya geçti, alt kattaki sol odaya. Orası ofis alanı olacaktı. Bir süre sessiz kaldı ve sonra oturma odasına geçti. Yürüyüşünün zaman zaman nasıl değiştiğini fark etti. Düzgün bir tempoyla yürümeye başlıyordu, ama hemen yavaşlıyor ve adımları ritmik bir hal alıyordu. Bu da başka bir tuhafıktı.

Televizyonu açtı ve işte o zaman yaz esintisi gibi sessiz bir şekilde açık pencereden çocukların yatak odasına süzüldü.

Oyuncaklar toplanmıştı. Yerler temiz ve oda düzenliydi. Yatak odası tam olarak karanlık değildi çünkü kapı açıktı ve koridorun sonundaki oturma odasından dolaylı ışık geliyordu. İki yatak karşılıklı duruyordu.

odanın kenarlarında. Duvarları rengârenk posterler süslüyordu. Max'in beşiğinin üzerinde neşeli yeşil bir kurbağa, Chloe'nin küçük yatağının üzerinde ise sarı peruk ve inciler takmış pembe bir domuz asılıydı.

Khalil anlamadığı şeylerin giderek büyüyen listesine sarışın peruklu domuzu da ekledi. Bunu kabul etmekten nefret ediyordu ama insan dışı haklı olabilirdi.

Khalil sessizce Max'in hareketsiz halini kontrol etmek için yanına gitti. Bebek temiz kokuyordu ve yine derin bir uykuya dalmıştı, yuvarlak yanakları kızarmıştı. Khalil Max'in elini tuttu ve merakla inceledi. Chloe'ninkinden bile daha küçük ve narindi, yumuşak, küçük bir denizyıldızı etiydi. Bu insanlar çok tuhaf yaratıklardı.

Chloe'nin yatağına doğru ilerlediğinde, onun yüzüstü yattığını ve başparmağını emdiğini gördü. O da temiz kokuyordu ve parlak bukleleri taranmıştı. Sonra gözlerindeki gölgeli ışıltıyı gördü ve onun uyanık olduğunu ve kendisini izlediğini fark etti.

Ona bakmak için eğildi. Kız başparmağıyla ona gülümsedi. "Benim köpek-kedi olduğumu biliyor musun?" diye fısıldadı.

Kız başını salladı.

"Zeki kız." Bir dakika düşündü, onun anlayabileceği kelimeler bulmaya çalıştı. Küçük, yeni bir insan gibi düşünmeye çalışmak şaşırtıcı derecede zordu. "Benim aslında bir kedi ya da köpek olmadığımı biliyor musun?"

Tekrar başını salladı.

Güzel. Bu iyiydi. Adam onun sırtını sıvazladı. Hafif bir yaz battaniyesinin altında sıcak, yumuşak ve biraz da pütürlü hissediyordu. "Gerçek bir köpeğin ya da gerçek bir kedinin kuyruğunu çekmemen gerektiğini biliyor musun? Ve onların gözlerini oymaman gerektiğini?"

Başparmağını ağzından çıkardı ve "Gerçekten mi?" diye fısıldadı.

Adam kuşkuyla kaşlarını çattı. "Bu kelimenin ne anlama geldiğini biliyor musun?" Kadın başını salladı.

İç çekti. "Görüyorum ki üzerinde çalışmamız gereken şeyler var." "Sen de bir at olabilir misin?" diye sordu.

Ah. Küçük, gürültülü ve son derece inatçı. Yeni insanlar hakkında çok şey öğreniyordu.

"Bence şu anda bu konuşmayı yapmamalıyız," diye fısıldadı Khalil. Onu kucağına alıp sarılmak istedi ama kendini tuttu.

Kadın uykulu bir şekilde kıs kıs güldü. "Gerçekten de öyle."

Adam tekrar sırtını sıvazladı.

Gerçekten de.

Varoluşunun Felaketi gözden kaybolmuş olabilirdi ama hâlâ gitmemişti. Grace onun varlığını hâlâ bir şenlik ateşi sonrası gibi havada asılı hissedebiliyordu.

Neden gitmemişti? Onu çeken neydi ve bunu nasıl değiştirebilirdi ki ilgisini kaybetsin ve bir daha dönmek üzere gitsin?

Grace istenmeyen cin sorununu düşünürken, başhemşire hayaletler birbirlerine mırıldanıyor ve o da mutfağı temizliyordu.

Grace'in cadılardan aldığı tek yardım bebek bakıcılığı listesi değildi. Louisville'deki en eski cadı topluluklarından birinin başkanı olan Jaydon Guthrie, üç ayda bir düzenlenen topluluk çalışma günlerinde Grace'e mülkün temel bakım işlerinde yardımcı olmak için bir araya geliyordu. Jaydon'ın söylediğine göre, iş günlerinin Grace'e faydası çok daha fazla olacaktı. Aynı zamanda cadıların bir seferde birkaç saat gönüllü olarak çalışabilmeleri için bir yol sunacak ve bu da toplum hizmeti ondalıklarını geciktirenlere yardımcı olacaktı. Grace teklifi geri çevirmeyi düşünemeyecek kadar çaresizdi.

İlk iş gününde, kendisi ve çocuklar çoğunlukla zemin katı kullanacak şekilde eşyaları düzenlemek için onların yardımını kullanmıştı. Mutfak geniş ve içinde bir masa, bir mama sandalyesi ve dört sandalye bulunan bir yemek köşesi vardı, bu nedenle ayrı bir yemek alanına ihtiyaçları yoktu. Petra ve Niko çocuk sahibi olmaya karar verdiklerinde, Petra'nın sık sık bodruma inmek zorunda kalmaması için mutfaka bir çamaşır makinesi ve kurutma makinesi yerleştirmişlerdi. Zemin katta bir de yarım banyo vardı.

Grace büyük yemek masası ve sandalyeleri garaja yerleştirmiş, alt kattaki ofisi yemek odasına taşımış, Chloe ve Max'in yatak odasını da eskiden ofis olan yere kurmuştu. Ofis/yemek odasında bir şiltede uyuyordu. Böylece merdivenleri yalnızca banyo zamanı geldiğinde ya da üstünü değiştirmesi gerektiğinde çıkmak zorunda kalıyordu. Alt kat yazın daha serindi ve bacakları için daha kolaydı, bu yüzden bu çözüm şimdilik işe yarıyordu. Yavaş yavaş giysileri merdivenlerden iniyor ve tekrar yukarı çıkamıyordu. Eşyalarını ofisin bir köşesindeki dosya dolabında saklamaya başlamıştı.

Cumartesi bir sonraki iş günüydü. Belki bir şifonyeri alt kata taşıyacak birini bulabilirdi. Bunun gibi basit şeyler zor bir durumu çok daha katlanılabilir hale getirebilirdi. Çamaşır makinesinden aldığı ıslak çamaşırları kurutucuya koydu. Sonra mutfak lavabosunda elini yüzünü yıkadı ve başını

Musluğu açıyor ve ince, kısa saçlarını çocuklarda kullandığı bebek şampuanıyla sabunluyordu.

Alt kattaki iki vantilatör çalışsa bile ev çok sıcaktı. Pes etti ve daha hafif kıyafetler bulmak için dosya dolabını karıştırmak üzere ofise gitti, eski, yumuşak bir eşofman altından yapılmış bir atlet ve kısa bir şort giydi. Ne de olsa misafir beklemiyordu ve istemiyorsa kendine bakmak zorunda değildi.

Her neyse, vücudunun nasıl değiştiğine alışmasının zamanı gelmişti. Belki de nasıl görüldüğünü görmezden gelmemeliydi. Belki de yara izleri artık önemli olmayana kadar kendine bakmalıydı. Zamanla solacak ve daha az fark edilir hale geleceklerdi. Şu anda hâlâ kızgın, çiğ görünümlü bir kırmızıydılar.

Grace kaza sırasında arabanın arka koltuğunda oturuyordu. Bu onun hayatını kurtarmıştı. Kafa kafaya çarpışmada ön koltuk ona çarpmıştı. Her iki bacağında da yara izleri vardı ama asıl hasar sağ bacağındaydı; dizindeki kıkırdakta büyük bir yırtılma meydana gelmişti. Cerrah hasarı onarmak için elinden geleni yapmıştı ama bir zamanlar lisede atletizm koşmuş ve Louisville'deki yarı maratona katılmayı düşünmüş olan Grace bir daha asla koşamayacaktı. Cerrah ayrıca gelecekte bir zamanda diz protezi taktırmak zorunda kalabileceği konusunda da uyarmıştı.

Diz protezi ameliyatının maliyeti 35.000 \$'a kadar çıkabilir. Evet, bu yakın zamanda olmayacaktı. Grace fizik tedavi egzersizlerini düzenli olarak yapıyor ve gerektiğinde dizliğini takıyordu. Her şey başarısız olduğunda baston kullanıyordu. Daha önceki düşüşü onu hâlâ rahatsız ediyordu, bu yüzden ateli taktı ve ekstra desteğin verdiği rahatlamayı hemen hissetti.

Masaya oturdu ve Niko'nun önceki Kahinler tarafından yazılan günlüklere ve kitaplara dayanarak oluşturduğu Yaşlı Irklarla ilgili veri tabanında gezinmek için bilgisayarı açtı. Ah, Cinlerle ilgili bir giriş olduğunu biliyordu. Konunun üzerine tıklayarak açtı ve hızlıca okudu.

Demonkind demesne'de, Cin sosyal yapısı beş Haneden oluşuyordu - Shaytan, Gul, Ifrit, Jann ve içlerinde en Güçlüsü olan Marid Hanesi. Haneler, tıpkı insanların klan ya da geniş aile gruplarını düşündüğü gibi ilişkilere dayanıyordu. Bütün bir Haneyi etkileyen büyük kararlar, daha yaşlı ve daha Güçlü Cinlerin son sözü söylemesiyle oy birliği ile alınırdı.

Cinler büyü, ateş ve neredeyse hayal bile edilemeyecek güçte yaratıklardı. Fiziksel şeylere ya da paraya değer vermezler, iyilikle takas yaparlardı. Cinler için pazarlık kutsal bir şeydi ve pazarlığı bozmak ciddi bir suçtu. Bağışlayıcı yaratıklar olarak bilinmezlerdi. Birçok insan efsanesi, cinlerin kendileriyle pazarlık yapacak kadar aptal olan ve sonra da bu pazarlığı bozan kişilere karşı kötü niyetli ya da yaramazca davrandıklarını anlatır.

Bu bilgiyi bu kadar sürükleyici bulmayı beklemiyordu ama ilginç olsa da, makalede etrafta dolaşmakta ısrar eden bir Cinden nasıl kurtulacağına dair hiçbir şey yazmıyordu.

Büyükannesinin öğretileri sayesinde Grace istenmeyen bir hayaletten ya da karanlık bir ruhtan kurtulmak için atması gereken adımları biliyordu ama bir Cin tamamen farklı bir yaratık sınıfıydı. Hayaletlerin çoğu ölü bir insanın anılarından biraz daha fazlasıydı ve kendi kendilerine yok olma eğilimindeydiler. Poltergeist gibi karanlık ruhlar ilkel şeylerdir. Bunlar özellikle güçlü ve kötü niyetli bir hayaletten arta kalan enerjiydi ve fiziksel kaos yaratıp zarar verebilseler de, mantık yürütebilecekleri nispeten az kişilikleri vardı. Gerçek yaşayan varlıklar olarak Cinler çok daha sofistike ve güçlüydü. İç geçirerek bilgisayarı kapattı ve oturma odasına geçti.

Odayı toplarken, oyuncakları kaldırırken ve çamaşırları katlarken yerel haberlerin sonunu yakalamak için televizyonu açtı. Güncel haber bölümünü duyunca dönüp ekrana baktı. Biri kadın biri erkek iki sunucu Louisville'de aniden ortaya çıkan birkaç Yaşlı Konsey Üyesi hakkında spekülasyon yapıyordu ama haberin ana konusu Wyr Lordu Dragos Cuelebre ve şehir merkezindeki lüks Brown Oteli'ne giriş yapan yeni eşiydi.

Cuelebre, etrafındaki hemen hemen herkesten omuzları ve başı önde duran, iri yarı, siyah saçlı bir erkekti. Kaba yontulmuş yüzünü kameraya doğru çevirmişti. Kolunu uzun boylu, ince yapılı, soluk sarı saçlı bir kadına dolamıştı. Grace onu sabahın erken saatlerinde çayırda karşılaştıkları kadından tanımıştı. Yayınlanan bölümde üçgen yüzünün yarısını kapatan bir güneş gözlüğü takmıştı. Otele girdiklerinde kadın Cuelebre'ye bir şeyler söyledi, Cuelebre de başını sallayarak karşılık verdi. İkisi de etraflarını saran muhabir ve kamera ekibi kümesini görmezden geldi.

Kadın haber sunucusu konuşuyordu. "Şimdiye kadar hiç kimse, Meclis Üyesi Archer Harrow'un sekreteri Tara Huston dışında, bu kadar çok Yaşlı Irk ileri geleninin neden Louisville'de toplandığına dair resmi bir açıklama yapmadı,

bu öğleden sonra basına konuştu. Hazırladığı açıklamayı okuyan Huston, toplantının özel bir meseleyle ilgili olduğunu ve demesneler arasında zaman zaman yaşanan gerginliklerle bir ilgisi olmadığını söyledi. Ancak, bu özel mesele ne olabilir Todd? Neden Dragos Cuelebre'nin, içeriden kaynakların bize bildirdiğine göre yeni eşi olan gizemli refakatçisiyle birlikte aniden ortaya çıkmasını gerektirsin ki?" Kadının sarı saçları o kadar çok saç spreyiyle cilalanmıştı ki, sunucusuyla yüzleşmek için döndüğünde, bir kask gibi tüm saçları da onunla birlikte dönüyordu.

Todd kameraya pratik bir gülümseme verdi. "Güzel soru, Joanne. Cuelebre son zamanlarda büyük bir baskı altında. Dünya borsasının geri kalanı gibi, Cuelebre Enterprises da son zamanlarda ciddi mali darbeler aldı, ancak şirketin bu yıl *Fortune*'un ilk ellisinde kalacağına şüphe yok. Ayrıca Wyr ve Elf demesneleri arasındaki gerilim de arttı. Yılın en şaşırtıcı duyurularından birinde Cuelebre, yeni Karanlık Fae Kraliçesi Niniane Lorelle için çalışmak üzere görevinden istifa eden yedi nöbetçisinden biri olan Tiago Kara Kartal'ı da kaybetti. Cuelebre'nin yedi nöbetçisi Wyr yönetiminin kilit noktalarındır, bu nedenle Cuelebre sadece mali zorluklar ve sınır çekişmeleriyle karşı karşıya değil, aynı zamanda kritik derecede personel eksikliği de yaşıyor. Louisville'deki 'özel mesele' her neyse, kısa süre içinde New York'tan çağırılması için acil bir durum olmalı...."

Grace dinledikçe haber kanalının daha önce gerçekte ne olduğuna dair hiçbir şey bilmediğini fark etti. Mülkündeki toplantıdan bahsetmemişlerdi ve Cuelebre'nin iki değil sadece bir nöbetçi kaybettiğini belirtmişlerdi. Görünüşe göre Rune'un Cuelebre'nin Birinci nöbetçisi olarak istifası henüz kamuoyuna açıklanmamıştı. Bölüm aslında Cuelebre'ye odaklanan bir dedikodu haberiydi çünkü Cuelebre medyanın en sevdiği konulardan biriydi.

Konuşan kafalara olan ilgisini kaybetti ve televizyonu kapattı. Göğüslerinin arasından ter damlıyordu. Topallayarak yer vantilatörüne gitti ve dışarıdaki serin havayı içeri çekmesi için perde kapının önüne yerleştirdi.

Bunu yaparken dışarıda derinleşen karanlığa baktı.

Pelerin giymiş iki uzun boylu figür, çakıllı araba yolundan evine doğru yürüyordu. Daha uzun boylu, daha geniş olan figür batan güneşe baktı ve kapüşonunu geriye iterek güçlü, ince yüz hatlarını ve şakaklarına beyaz benekler serpilmiş koyu renk saçlarını ortaya çıkardı. Bu Julian Regillus'tu, Vampir Gece Kralı. İkinci figür de kapüşonunu geriye itti. Bu adamın omuz hizasında, fındık kahvesi saçları ve hoş, sıradan bir yüzü vardı ve

tüm Yaşlı Irkların en korkulan avcılarından biriydi. Julian'ın sağ kolu, Vampir Xavier del Torro.

Vampirler onun garaj yolunda yürüyorlardı.

Vampirlerle daha önce de karşılaşmıştı. Çok sık değil ama tanışmıştı. Tanıştıkları son derece hoş insanlar gibi görünüyordu.

Evine yaklaşan iki Vampir hiç de hoş insanlar değildi. Onlar dünyadaki en güçlü Vampirlerden ikisiydi. Ve onların yoldaşı, demesne yasalarının tüm ırklar ve insanlar için bir sığınak olarak kabul ettiği bir yerde kılıç çeken kişiydi.

Yasalar kilitler gibiydi; sadece onların işlemesine izin vermeyi seçen insanlar kadar etkiliydiler.

Adrenalin, sanki bir roketatardan fırlatılmış gibi damarlarında kükredi. Yerdeki vantilatörü yoldan çekti, ön kapıyı kapattı ve saçma bir şekilde kilitledi. Görünmez bir mengene kaburgalarını sıktı ve nefes alamadı. Aptalca, Niko'nun boşaltılmış ve mutfak kilerinin en üstünde duran eski av tüfeğini düşündü. Tüfeği nasıl kullanacağını biliyordu ama onu alıp dolduracak zamanı olsa bile, etrafta sallayarak başarabileceği tek şey Vampirleri kızdırmak olurdu. Onlara gerçek bir zarar veremezdi.

Bakışları yere düştü. Çocukları yatırmadan önce yerleri süpürmeye vakti olmamıştı ve yerler hâlâ ezilmiş krakerlerle kaplıydı. Kırıntılar Chloe'nin ayağı büyüklüğünde bir ayakkabı izi çiziyordu.

Vampirler evime geliyor, diye düşündü. Ve burada benden, iki küçük çocuktan ve çeşitli hayaletlerden başka kimse yok.

Bir de kibirli, çocuk sever bir cin.

Carling o sabah ona, *Khalil'in İblis türünün en yaşlı ve en güçlülerinden biri olduğunu* söylemişti. *Eğer çocuklarını güvende tutacağına söz verirse, onları güvende tutacaktır.*

"Um, merhaba?" dedi sessiz, boş görünen eve. Sesi de en az elleri kadar titriyordu. "Bir dakika konuşabilir miyiz?"

Sessizlik dinleyen bir tavır aldı. Ancak Halil ortaya çıkmadı. "Fazla zamanımız yok ve beni duyabildiğini biliyorum," diye fısıldadı.

"Lütfen."

Siyah duman oturma odasının zemininde sürükleniyordu. Dumandan bir dal önünden kalktı ve Khalil'in yüzüne benzeyen bir şekil aldı. Yüz ona kara kedinin daha önce baktığı kadar dostça bakıyordu.

Ellerini yumruk şeklinde sıktı. Makale ona cinler hakkında pek bir şey anlatmamış olabilirdi ama pazarlık yapmayı sevdiklerini söylüyordu. Maddi şeyler onlar için çok az şey ifade ediyordu. Takas ettikleri şey iyiliklerdi. Kısık bir sesle, "Birbirimizden pek hoşlanmıyor olabiliriz ama ikimiz de yeğenlerimi önemsiyoruz, değil mi?" dedi.

Halil esmer, zarif bir kaşını kaldırdı.

Kapı sert bir şekilde çalındı. Kadın şiddetle irkildi. Telepatiye geçti ve hızlıca konuştu. *Sana bir pazarlık teklif etmek istiyorum. Eğer beni ve çocukları Vampirlerden korursan, sana bir iyilik borçlu olacağım.*

Dumanlı Halil surat, insan dışının sözlerini düşünürken bir tarafa eğildi. Onun gerçekten de aptal bir yaratık olduğunu düşündü. Ona değer biçemeyeceği bir hediye sunduğunu söylemişti. Şimdi onun ne demek istediğini gerçekten anlamadığını fark etti. Bebeklere bakacağına çoktan söz vermişti ve bu teklifine bir zaman sınırı koymamıştı. Ve bebeklere bakmanın bir parçası da, çok sevdikleri ve bağlı oldukları bakıcılarının güvenliğini sağlamaktı.

Şimdi de onun zaten karşılıksız olarak verdiği bir şey için pazarlık mı yapacaktı? Neredeyse gülecekti. Kızın hızlı kalp atışlarını ve irileşmiş gözlerini fark etti ve gerçekten panik içinde olduğunu anladı.

Merhametli bir yaratık bunu önemseyebilir ve bundan faydalanmayabilirdi ama cinler merhametli doğalarıyla tanınmazlardı.

Ve onun kötü pazarlık becerilerinden kesinlikle o sorumlu değildi. Kapı daha yüksek sesle bir kez daha çalındı. "Bayan Andreas, lütfen kapıya cevap verin."

del Torro söyledi. Sesi de görünüşü kadar hoş ve sıradan bir sestti. "Orada olduğunuzu biliyoruz."

Sen ve bebekler Vampirlerden benim korumam altındasınız, dedi Khalil, zihinsel sesi boynunun üzerinden kayan ipek bir ip kadar yumuşaktı. Benim seçtiğim bir zamanda, senden yapmanı istediğim her şeyi tek bir iyilik karşılığında yapacaksın. Anlaştık mı?

Kadın başını salladı. *Anlaştık.*

Khalil Grace'e kükürtlü bir gülümseme verdi. Vampirleri selamlamak için tam bir fiziksel forma bürünmeye niyetlenerek, duman yüzünün dağılmasına izin verdi ve...

Grace omurgasını dikleştirdi, gergin de olsa sakın bir ifade takındı ve kapıyı açmak için döndü.

Khalil itiraf etmeliydi ki bu onu biraz şaşırtmıştı. İnsan bu kadar panik gösterdikten sonra, Grace'in bunu yapabileceğini düşünmemişti. Hâlâ korku kokuyordu ama enerjisinde öfke de vardı. Belli ki Vampirlerin onu korkutmasından hoşlanmamıştı. Onun varlığını hissetme yeteneğine sahip olduğu da açık olduğundan, kapısının önünde bekleyen şeyle nasıl başa çıktığını görmek için cisimlenmeyi ertelemeye karar verdi.

Grace, verandasındaki iki Vampir'e paravan kapının ince örgüsünden bakarken Halil'in arkasında belirdiğini hissetti. O sabah erken saatlerde açıklıkta o kadar çok varlıktan o kadar çok yoğunlaşmış Güç vardı ki, hangi Gücün kime ait olduğunu algılamakta güçlük çekmişti. Sanki bir güneş patlaması tarafından yutulmuş gibi biçimsiz bir sıcaklık tarafından kuşatıldığını hissetmişti.

Şimdi ise Vampir erkeklerin taşıdığı yoğun Gücü algılamakta hiç zorluk çekmiyordu. Önünde iki felaket, arkasında bir felaket vardı ve bu, ağzının kuruması ve kalbinin hızla çarpması için fazlasıyla yeterliydi.

"Ne istiyorsun?" dedi Nightkind Kralı'na.

Vay canına, beni dinle, diye düşündü. Kulağa biraz kaba geliyorum, değil mi? Bana kılıfımdaki silah gibi bir cin verin ve tüm terbiyemi kaybedeyim.

Julian Regillus'un karanlık bakışları onunkilerle buluştu. Paravan kapının arasından onun gözlerinden gelen çekimi hissetti. "Kahin'le konuşmak istiyorum elbette."

Gece Kralı'nın sesi çiğ viski gibi derin ve sertti. Pelerininin önünü ılık yaz gecesine doğru açmış, altına düz siyah bir gömlek ve siyah bir pantolon giymişti. Göğsü ve omuzları geniş, karnı düz ve oldukça kaslıydı. Bu kadar yakından bakınca, adamın ölümlüken pek de iyi yaşlanmadığını görebiliyordu. Dönüştüğünde kırklı yaşlarının sonundaymış gibi görünüyordu, yani muhtemelen otuzlu yaşlarının ortalarında idi. Kaba yüz hatları yıpranmıştı, gözleri ve sert ağzının kenarları çizgilerle kaplıydı. Saçlarını asker gibi kısa tutmasına rağmen, her nasılsa onun her hareketini izleyen tüylü bir kurt izlenimi veriyordu.

Kralının aksine, yanında duran katil neredeyse ince görünüyordu; del Torro'nun uzun, zayıf vücudu korkunç bir kırbaç gücünü gizliyor olmalıydı. Xavier del Torro yirmili yaşlarının başında ya da ortasında dönüştürülmüş gibi görünüyordu. Gri ile yeşil arasında bir yerde duran gözleri, berrak ten rengi ve uzun boyuyla hâlâ gençlik yanılsaması yaratabiliyordu.

Yakışıklı ya da narin olmayı bir şekilde ıskalayan bir cilt ve zarif yüz hatları.

Del Torro'nun dönüşümü tarihte ünlü bir olay olmuştu. İspanyol soylularının küçük bir oğlu olan Del Torro, Engizisyon Kutsal Dairesi Mahkemesi Valencia'daki evinin yakınlarında barışçıl bir Vampir topluluğuna işkence edip yok edene kadar rahiplik yapmıştı. Vampir topluluğu del Torro'nun ablası ve kocasını da içeriyordu. Katliamdan sonra del Torro Katolik Kilisesi'nden uzaklaştı ve Julian'a yaklaştı, Julian da onu bir Vampire dönüştürdü ve Engizisyon memurlarını kesip biçmeye başladı. Bunu takip eden on yıl İspanya tarihinin en kanlı yıllarından biri oldu.

Teoride Grace'in Engizisyon'un peşinden gitmeye karar vermiş biriyle bir sorunu olmasa da, um, yikes.

Grace dikkatini tekrar Julian'a çevirdi. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Del Torro dikkatini evinin önünü incelemekten çevirdi ve ona hoş bir gülümseme verdi. "Yabancılarla böyle mi sığınak sunuyorsun?" diye sordu.

"Siz zengin ve güçlüsünüz," dedi kadın. "Sığınağa ihtiyacın yok. Şehir merkezinde lüks bir otel süitine ihtiyacın var. Ve bu sabah arkadaşın arazime kılıç çektiğinde sığınma hakkını kaybettin."

Arkasında, Halil'in varlığı şaşkınlıkla parladı ve onun ne olduğunu bilmediğini fark etti. Dikkati eve odaklanmış olmalıydı. Onun etrafına sıkıca sarıldı.

Julian keskin ve ani bir hareketle yer değiştirdi ve del Torro rahat gülümsemesini kaybetti. "Silahlı geldiğini ya da ne yapmaya niyetli olduğunu bilmiyorduk," dedi Julian.

"Bu biraz dikkatsiz bir davranış gibi görünüyor," dedi Grace. "Evime girmenize izin verdiğim için kendimi daha iyi hissetmem mi gerekiyor? Çünkü öyle değil."

"Wyr onu öldürdüğünde hiç tartışmadık," dedi Julian. "Bunun adalet olduğu konusunda hemfikirдик."

Bu samimiyet miydi yoksa çıkarıcılık mı? Vampir'in sesinde bir şeyler vardı ama duygu her neyse, nasıl adlandıracağını bildiğinden daha karmaşık ve incelikliydi. Adam binlerce yaşındaydı ve o yirmi üç yaşındaydı. Onu anlamaya çalışmayacaktı bile, çünkü anlayamayacağını biliyordu.

"Hâlâ kendimi güvende hissetmiyorum," dedi Grace ona. "Bir gün içinde ikinci bir konsültasyona hazır değilim. Neden bana istediğin her şeyi sormuyorsun?"

Bana sormak istediğin bir şey var mı? Ben cevap vereyim, sen de git."

Julian, "Carling'le ne konuştuğunuzu bilmek istiyorum," dedi.

Del Torro'nun bakışları alçaldı. Aniden hareket etti ve nefesinin altında mırıldandı. "*Madre de Dios.*"

Aşağı baktı.

Siyah duman etrafını sarmış, belinden aşağısını kaplamıştı. Parmaklarını dumanın tepesinde gezdirdi. Tıpkı gerçek duman gibi kıvrılıp bükülüyordu. Khalil varlığını Vampirlere kesin bir şekilde belli ediyordu. İşaret parmağıyla dumanı karıştırdı. Gerçekten de çok güzel görünüyordu, sanki bir yanardağın ağzında duruyormuş gibi. Ya da belki cehennemin ağzında.

"Arkadaşım ile tanışın," dedi. "Pek dost canlısı değil."

Khalil Önemli Biri. Bu da muhtemelen birden fazla kişinin varlığının felaketi olduğu anlamına geliyordu. Muhtemelen birkaç kişinin varlığının felaketi olabilirdi. Grace onunla tanıştığından beri ilk kez neredeyse neşeli hissediyordu.

Khalil'in varlığı genişleyerek arkasındaki odayı doldurdu. Omzunun üzerinden baktı. Siyah duman başının üzerinde devasa kanatlar gibi yükseliyordu. Dumanın içinden kötücül kristal gözler erkekleri izliyordu.

Bu da kafaya bir tekme daha değil mi?

"Bu evde uyuyan küçük çocuklar var," diye tısladı Khalil. "Ve Kahin kendini oldukça açık bir şekilde ifade etti. Burada istenmiyorsunuz."

Gözleri alev alev yanan ve çenesi sıkılmış bir halde duran Julian'a döndü. Bir adım öne çıktı ve öfkeli yüzünü ekrana yaklaştırdı. Khalil'in kara dumanı şeffaf bir örtü halinde üzerine çöktü. Julian buz gibi bir sesle, "Biz çocuklara zarar vermeyiz," dedi.

Grace alnını ovuşturdu ve düşünmeye çalıştı. Nightkind Kralı'yla arkadaş olmamakla yaşayabilirdi ama ona düşman olmak düpedüz aptallık olurdu.

"Bakın, Kahin konuştuğunda ne olduğunu bilmiyor olabilirsiniz," dedi açıkça. "Ama bu deneyimi gerçekten kontrol edemiyoruz. Bazen söylenenleri hatırlarız, bazen de unuturuz. Carling'e ne olduğunu hatırlamıyorum. Kendimi kaybettim ve bir sonraki hatırladığım şey dizlerimin üzerinde olduğum ve her şeyin bittiği oldu. Sende doğruluk duygusu var. Doğruyu söylediğimi biliyor olmalısınız. Sanırım benden çok daha yaşlı olanlarınız bu tür şeyleri söyleyebilir, bu yüzden geri dönmenizin bir anlamı yok. Sana söyleyecek bir şeyim yok."

Julian ona uzun ve sert bir bakış attı. Bu bakışta onun kişiliğinin ve yaşının ağırlığını hissetti. Khalil'in koruma örtüsüyle çevrili olduğu halde yine de ürperdi. Sonra Julian başını eğdi ve uzaklaştı. Del Torro da oyalanmadı ama topuklarının üzerinde dönüp onu takip etti.

Grace iki adamın evinin önünü çevreleyen çalıların ve ağaçların ötesinde kaybolmak üzere evinin yolundan aşağı inişlerini izledi. Siyah duman perdesi ondan uzaklaştı. Khalil'in iki Vampir'in ardından ateş ettiğini hissedebiliyordu, umarım gerçekten gittiklerinden emin olmak için. Omurgasındaki sertlik gitti ve öyle bir titredi ki sendeledi ve kapı koluna tutunmasaydı düşebilirdi.

Aniden Chloe ve Max'e bakma ihtiyacı hissetti. Ön kapının yanında bıraktığı bastonunu kaptı ve olabildiğince hızlı bir şekilde koridorda ilerlemek için döndü.

Odaları gölgeli ve sessizdi. Önce Chloe'nin küçük yatağına doğru ilerledi ve onu kontrol etmek için eğildi. Chloe mışıl mışıl uyuyordu, başparmağının yarısı ağzının dışındaydı. Grace zorlukla yutkundu, Chloe'nin hafif yazlık battaniyesini üzerine örttü ve Max'i kontrol etmek için eğildi. Beşiğinin başına doğru emeklemiş ve yan yatmıştı, ayaklarını yan parmaklıklara dayamıştı. O da mışıl mışıl uyuyordu.

Gözleri yaşardı. Bunun olmasından nefret ederdi. Yumruğunun kenarını burnunun köprüsüne bastırarak Max'in kafasındaki tüy gibi saçlara dokundu. Saçları henüz uzamaya başlamamıştı; kel, mutlu küçük bir Charlie Brown'a benziyordu.

Belki de Nightkind Kralı doğruyu söylemişti. Belki de diğer Vampir'in yaptıklarını bilmiyor ya da onaylamıyordu. Belki de çocuklara zarar vermiyorlardı ve Chloe ile Max bunca zamandır tamamen güvendediler. Belki de aşırı tepki vermişti.

Ama Chloe ve Max'in hayatlarını bir dizi belkiyle riske atmayı göze alamazdı. Ve kendi hayatını da riske atmayı göze alamazdı, ona bu kadar bağlıyken olmazdı.

Khalil onun yanında toparlandı ve Max'e de baktı. Döndü ve onun kolunu kavradı. "Teşekkür ederim."

Merhametli bir doğaya sahip olmadığı bilinen bir yaratık, aşırı vicdan azabı da çekmezdi. Ancak Khalil, Grace'in dolu dolu bakışlarına ve içten, minnettar ifadesine bakarken, bir iki sancı hissetmiş olabilir.

Bakışlarını uyuyan bebeğe çevirdi. *Teşekkür ederim*, dedi ve bu bir Cinin sık sık duyduğu bir şey değildi. Bir pazarlık teraziyi dengede tutardı. Böyle bir alışverişte minnettarlığa gerek yoktu.

Kaşlarını çattı, isteksizce yabancı kelimeler aradı ve buldu. "Rica ederim," dedi.

≡ FIVE ≡

Khalil ortadan kaybolduğunda Grace'in içindeki tüm gerilim boşaldı. Birdenbire vücudu eskisinden iki kat daha fazla ağrımaya başladı. Dişlerini fırçalamak için yarım banyoda durdu. Sonra ofise/yatak odasına giderken ışıkları kapattı ve şilteye uzandı. Bacağında sıcak ve sıkı hissetmesine rağmen şilteyi yere koyma ya da korseyi çıkarma zahmetine girmede. Dizi bu kadar ağrıdığında, uykusunda yuvarlanmanın bile dizini yakıcı ve gıcırtilı bir ağrıyla alevlendirebileceğini zor yoldan öğrenmişti.

Bir rüzgâr ağaçların arasından hışırdayarak yakındaki pencerenin dantel perdelerini dalgalandırdı ve terden nemli tenini yaladı. Büyüyen yeşil şeylerin kokusu, yakındaki nehrin bir ipucu ile birlikte evin içine sürüklendi. Gölgeyi tavana baktı ve eski evin yerine yerleşirken çıkardığı küçük tanıdık sesleri dinledi. Nasıl bildiğinden emin değildi ama Khalil'in gitmiş olmasına rağmen bir şekilde onlarla bir bağ kurduğunu hissetmişti. Onun varlığını uzaktan hissedebiliyordu, tıpkı bir kükürt dokunuşu gibi.

Alt katta bir hayalet dolaşıyordu. Mutfakta çalışan yaşlı kadınlardan biri olduğunu fark etmek dışında pek dikkat etmemişti. Kazadan sonraki ilk bir ay boyunca Petra ya da Niko'nun ortaya çıkma ihtimaline karşı hazırlıklı geçirmişti günlerini ama ikisi de olmamıştı ve bir süre sonra onları aramayı bırakmıştı.

Gözleri kurumuştı ve kumla doluymuş gibi hissediyordu. Onları kapattı ve uyumayı diledi. Berbat derecede yorgundu. Her zaman acınacak derecede yorgundu. Doktora göre, duygusal ve fiziksel olarak iyileştikçe bu da geçecekti.

Çocuklar kendi kayıplarını atlatmaya çalışıyorlardı. Petra'nın arkadaşı Katherine, Grace hastanede iyileşirken Chloe ve Max'e bakmıştı.

Hastane. Anne ve babalarının neden bir daha eve gelmeyeceklerini anlayamayacak kadar küçük oldukları için, Grace onları eve getirebilecek kadar iyi olduğunda da uysal ve yapışkan olmuşlardı. Şimdi, aylar sonra, gülebilecek ve oynayabilecek kadar iyileşmişlerdi ama her ikisi de hâlâ ağlama krizlerine girmeye meyilliydi ve Chloe bazen içine kapanıp konuşmayı reddediyordu. Onu bu şekilde görmek Grace'in kalbini kırıyordu.

Dışarıda bir şey kırıldı. Grace oturur pozisyona geçti ve geceye bakmak için perdeleri kenara çekti. Nabızı kulaklarında gümbürdüyordu.

-kılıç çekti-

-Vampirler, onun garaj yolunda yürürken-

Öldürme. Rune'un dönüştüğü altın canavar, Vampir'in bedenini palalar kadar uzun pençeleriyle parçalamıştı. Bir an için etraflarındaki her şeye parlak kırmızı bir sıvı sıçradı. Sonra sarışın Vampir'in bedeni kanıyla birlikte toza dönüşmüş ve Grace kadının durduğu boşluğa bakakalmıştı.

Penceresinin hemen dışında, yakındaki ağaçların altındaki çalılklardan bir rakun paytak paytak dışarı çıkmış, peşinde de yarı büyümüş üç yavrusu vardı. Hayvanların çimenlikte dolaşmasını izlerken nefesi kesildi. Rakunların nereye gittiğini biliyordu. Garajın yanındaki çöp kutularını kontrol etmeye gidiyorlardı. Beş dönümlük bir arazide yaşamak, vahşi yaşamın inatçı ve bol olduğu anlamına geliyordu. Tıpkı ailesinin geri kalanının yıllardır yaptığı gibi Grace de çöp kutularını kilitli tutuyordu ama rakunlar asla umutlarını yitirmiyordu.

Perdeyi bıraktı ve bir elini alnına götürdü. Sonra o elini yumruk yaptı.

Kendine, "Kendine gel artık," dedi. Tamam ama nasıl?

Sorunla doğrudan yüzleş. Çözmek.

Şilteyi itti, topallayarak masaya gitti ve bilgisayarını açtı. Sonra sorununu özetleyen bir e-posta taslağı hazırladı. Kime göndermeliydi, Isalynn LeFevre'e mi? LeFevre, Cadılar Meclisi'nin seçilmiş başkanı ve ABD senatörü olarak Amerika'daki en güçlü yasa koyuculardan biriydi. Yoksa Grace e-postayı İhtiyar Heyeti'ne, Konsey Üyesi Archer Harrow'a mı göndermeliydi? İhtiyar Heyeti'nin çoğu sığınak ihlal edildiğinde buradaydı; neler olduğunu zaten biliyorlardı.

Grace sandalyesinde arkasına yaslanmış, ekrana bakıyordu. Bilgisayarın saati 12:17'yi gösteriyordu. Bırakın güçlü ve sofistike kanun yapıcıları, gece yarısından sonra kimseye e-posta gönderecek hali yoktu. E-postayı taslak olarak kaydetmek için yavaşça tıkladı.

Bunu iyice düşünmesi gerekiyordu. Kendi hatalarını biliyordu. Gençti, deneyimsizdi, asabi ve dürtülerine yenik düşmeye eğilimli olduğunun farkındaydı. Eğer Katolik olsaydı, muhtemelen bir günah çıkarma kabininde kalıcı olarak ikamet etmesi gerekirdi. Tüm bunları bir sayfaya dökmesine ve sonra da herkese duyurmasına gerek yoktu.

Her halükarda, gerçekten ne kazanmak istiyordu ki? Yaşlılar mahkemesindeki o kadim, ölümcül yaratıklar onun bildiği her şeyden çok daha vahşi hayatlar yaşıyordu. Hayatları büyük tuvallere yazılmıştı, dramları dünya sahnesinde oynanıyordu. Demesne'ler arası politika, antlaşmalar ve ittifaklar, eski kinler ve ihanetler, barışı korumak ve savaşmak. Ve bazen de cinayet.

Yani bir sığınak ihlali vardı. Bu, ailesinin bu mülkte yaşadığı yüz elli yılı aşkın süre içinde yaşanan tek bir olaydı. Bir suç istatistiği olarak, tek bir olay ikna edici olmaktan çok uzaktı. Mahkeme Konsey üyelerinden birinin e-postasını okuduğunu ve esnemeye başladığını hayal etti.

Grace'in konuştuğunda ciddiye alınması, reddedilmemesi ya da dışlanmaması gerekiyordu - en azından Kahin'in zaten olduğundan daha fazla dışlanmaması gerekiyordu.

Ayrıca yasayı değiştirmek hiçbir işe yaramayacaktı.

Eğer yasalar onun sorununa gerçek bir çözüm getiremiyorsa, o zaman kendi çözümünü bulmalıydı.

Gerçekten istediği şey çocukları güvende tutmak ve ihtiyaç duyduklarında korunmalarını sağlamaktı. Eğer sadece parası olsaydı, bir koruma ya da güvenlik servisi tutabilirdi; sadece varlığının bile potansiyel kanun kaçakları için güçlü bir caydırıcı olacağı kadar güçlü biri.

Birini kiralayabilir.

İç çekti, başını arkaya yatırdı ve gözlerini kapattı.

Mütevazı bir pasta yiyebilirdi, yapabileceği buydu.

"Merhaba, hâlâ orada mısınız?" diye sordu.

Alçak sesle konuşmasına rağmen, kendi sesi gecenin derin sessizliğini bozdu. Khalil'in varlığını daha önce olduğu gibi evde ya da hatta arazide hissedemiyordu. Ama şimdi onu çevirdiğine göre

dikkatini ona yönelttiğinde, bir uçağın bıraktığı buhar izi gibi havada süzülen zayıf bir bağ hissedebiliyordu.

Yine de ona seslendiğinde yanıt alamadı, havada bir kayma bile olmadı. Müthişti. Dikkatini vermiyordu.

Adım atma dürtüsü hissetti ama bunu bastırdı. Volta atmak, değdiğinden daha fazla sorun yaratmaya başlamıştı. Bunun yerine ofis koltuğunda daireler çizdi. Hayatında suçlu olduğu tüm aptallıklar arasında, Halil'in onu aradığında cevap vermemesine sinirlenmek -özellikle de gitmesi için bu kadar ısrarcı olduktan sonra- listede üst sıralarda yer alıyordu.

Belki biriyle çıkıyordu. Belki bir eşi vardı. Belki de birkaç arkadaşı vardı. Belki de televizyon izliyordu. Bildiği kadarıyla belki de bir televizyona bile ihtiyacı yoktu, sadece yayındaki bilgileri emiyordu.

Alt dudağını sıktı ve daha fazla daire çizerek gölgeli odanın dönüp durmasını izledi.

Ruhani şeylere olan yakınlığı, bazen çocukluğundaki öğretilerin ötesine geçerek içgüdüsünün derinliklerinde yatan bir anlayışa ulaşmak anlamına geliyordu. Bağlantının kenarlarını okşuyor, ipliği keşfettikçe öğreniyordu. İyi anladığından emin olduğunda, farkındalığını ipliğin etrafına sardı ve *çekt*i.

Uzaklarda, muazzam bir kasırga ona tüm dikkatini ve şaşkınlığını vermek için dönmeye başladı. Dönmeyi bıraktı ve öfkeyle tükürerek ona doğru akarken sandalyesinde arkasına yaslandı.

Hortum evin içine doğru patladı. Pencere perdeleri düğümlendi ve masanın üzerindeki tüm gevşek kağıtlar odanın içinde uçtu. Siyah duman ofisin içinde kaynadı ve öfkeli bir Cin figürüne dönüştü.

Koyu kırmızı bir tunik ve pantolon giymiş, kuzguni saçlarını o zarif, insanlık dışı yüzünden acımasızca geriye çekmişti. Fildişi teni zengin kırmızıya karşı ışıltı ışıltı ve elmas gözleri arkadan aydınlatmalı bilgisayar ekranından daha parlak bir şekilde parlayarak gölgeli ofisi daha da derin bir karanlığa gömdü.

Yeow. Öfkeli olduğunda daha büyük görünüyordu. "Bu ne cüret?" diye hırladı.

Bu deney iyi gitmişti. Kaşlarını kaldırdı ve alt dudağını tekrar sıktı. "Bana arayabileceğim bir cep telefonu numarası vermeyi mi tercih edersin?"

Adam ona inanmaz bir bakış fırlattı. "Bunu yapmayı nereden biliyorsun?!"

"Yaptığım işte iyiyim?" diye teklif etti. Tam olarak ne yapmıştı? Havayı okşadı, bağlantı ipini buldu ve ona küçük, deneysel bir çekiş daha verdi. Kükürtlü öfke havayı kaydattı. Tamam. Bu her neyse, bir kedinin kuyruğunu çekmek gibi bir şey olmalı.

Dişlerini gösterdi ve ona doğru tısladı. "*Şunu yapmayı kes!*"

"Ayrıca mı? Görünüşe göre bazen biraz aptal olabiliyorum." diye mırıldandı.

Belki de sevgilisiyle seks yapıyordu. Eş. Eşler. Ne kadar da uygunsuz.

Eğer cinler seks yapıyorsa. Eğer yapmıyorlarsa, bu onun sürekli kötü ruh halini açıklayabilirdi. Kontrol edemediği bir dürtüyle, "Hiç televizyon izler misin?" diye sordu.

Birdenbire odanın öbür ucuna geçmiş ve onun üzerine eğilmişti, kocaman elleri sandalyesinin kollarına kenetlenmişti. "Ne istiyorsun, insan?"

Kaşlarını çattı, kendisi de sinirlenmeye başlamıştı. "Önce ait olmadığın yere burnunu sokuyorsun. İzinsiz girdin ve çocuklarımı ziyaret ettin. Şimdi de sırf seninle konuşmak istediğim için bana bağıryorsun. Sen tutarsız, asabi bir orospu çocuğusun, değil mi?"

Başını eğdi, gözleri kısıldı ve hırladı, "Beni yemlemek aptallıktan da öte bir şey."

Ellerini havaya kaldırdı. "Seni yemlemiyorum! Seni aradım ama cevap vermedin! Madem rahatsız edilmek istemiyordun, neden o ipi bıraktın? Cinlerin bu kadar kırılgan olduğunu bilmiyordum. Zincirini çekerken kesinlikle seni incitmek istememiştim." Omuz silkti ve bir özür jesti yaptı. "Tamam, belki de o kısım yemlemeydi."

Evin içinde bir yerlerde hayaletlerden biri kıkırdadı. Khalil ne hayaletin varlığını ne de Grace'in kazılarını fark etmiş gibi görünmüyordu. Onun yerine başını kaldırdı ve koridora doğru baktı. "Çocuklar iyi mi?"

Öfkeli yaramazlık duygusu, şaşkın bir duygu karmaşası içinde eridi. Bu görkemli, tuhaf varlık çocuklarının iyiliğini gerçekten önemsiyordu. Çabucak, "İyiler," dedi.

O vahşi elmas gözler tekrar ona döndü. "Şimdi bana beni neden çağırdığını söyleyeceksin," dedi o alçak, saf ve yumuşaklıktan eser olmayan sesiyle, "yoksa seni pişman ederim."

Kadın nefesini kaybetti. Sanki beş yüz kiloluk bir Bengal kaplanı yüzüne hırlamak için yaklaşmış gibi hissetti. Bir bakıma öyleydi. Bakışları temkinli bir hal aldı.

onun sert fildişi yüzünü aradı. "Ben... seni mi çağırdım? Yaptığım şeyin bu olduğunu fark etmemiştim."

Khalil'in delici gözleri onun yüz ifadesini inceledi. "Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok," dedi, ses tonu şüpheciydi.

Kadın bıkkınlıkla gözlerini devirdi. "Bana gerçekleri bilmediğini mi söylüyorsun?" dedi. "Çünkü eğer öyleyse, senden diğerini çekmeni isteyeceğim."

"Diğer neyi çekeyim?" dedi, yüzü kararmıştı.

"Diğer bacağını mı çekeyim?" Hâlâ şaşkın görünüyordu. Kadın başını salladı. "Bu bir insan deyişi, boş ver."

"Doğruyu söylediğini anlayabiliyorum," dedi. "Sadece inanmakta zorlanıyorum."

İnsanlar işbirlikçidir ve her zaman daha büyük bir Güç arayışı içindedir."

"Vay canına, bu oldukça bağınazca," dedi şaşırmış bir halde. Adam ondan hoşlanmadığını gizlememişti ama bu hoşnutsuzluğun daha büyük bir resmin parçası olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Madem insan ırkı hakkında bu kadar kötü düşünüyorsun, neden çocukları güvende tutacağına söz verdin?"

"Henüz yozlaşmadılar," dedi kaşlarını çatarak. "Onlar masum."

Grace'in boynu başını o kadar geriye eğdiği için ağrımaya başlamıştı ama Halil'in bunu bir aldatma işareti olarak algılamasından korktuğu için başka tarafa bakmak istemedi. Burada ne yemesi gerektiğini hatırlaması ve kendine büyük, lezzetli bir mütevazı turta ikram etmesi gerekiyordu. "Evet, öyleler ve onları güvende tutacağına söz verdiğinde yaptıkların için sana minnettarım," dedi. "Hem bu sabah hem de bu akşam Vampirler geldiğinde."

Kadının söyledikleri nedense onu yine sinirlendirdi. Kaşlarını çatı. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Bir iyilik yaptın ve hâlâ bana borçlusun."

Kaşlarını çatı. "Evet, ama bu benim de minnettar olmadığım anlamına gelmez - çünkü minnettarım. Belki Nightkind Kralı ve del Torro gerçekten zarar verme niyetinde değillerdi ama bunu riske atamazdım. Chloe ve Max çok savunmasız. Kendilerini savunamazlar." Oturduğu sandalyenin üzerine eğilmesi onu çok yaklaştırdı ve enerjisi etrafını sardı. Kendini saf bir argent alevinin ortasında oturuyormuş gibi hissetti. Bu his hem heyecan verici hem de rahatsız ediciydi. Çöktü ve elini adamın geniş, fazla mükemmel göğsüne koyup hafifçe itti. "İzin verir misin? Biraz yalnız kalabilirim."

Adam kaşlarını çatı ama doğruldu ve kızın sandalyesinden uzaklaştı. Bunun pek faydası olmadı. Fiziksel formu onun en küçük parçasıydı, tıpkı bir buzdağının görünen ucu gibi. En azından sandalyesinde oturabilir ve üzerindeki baskıyı hafifletebilirdi.

boynunda. Hâlâ o turta parçasını yutmaya çalışırken, ağırbaşlı bir ifadeyle, "Teşekkür ederim," dedi.

Ona dar gözlü bir bakış fırlattı ve bir ampul yanıp söndü.

Oh-ho. Teşekkür edilmesinden hoşlanmıyor muydu? "Gerçekten minnettarım" derken onu dikkatle izledi.

Adam ona ters ters bakıp adım atmaya başlayınca, yüzünde bir sırıtış belirmemesi için yanaklarını sıkamak zorunda kaldı. Kendisine teşekkür edilmesinden *kesinlikle* hoşlanmıyordu. Bunun bir nedeni olmalıydı. Ve böylesine asabi, güçlü bir yaratıkla dalga geçmekten zevk alabiliyorsa, biraz aptaldan da öteydi. Bu onu affedilemez TSTL-Yaşamak İçin Çok Aptal kategorisine sokabilirdi.

Giymeyi tercih ettiği iri cüssesi ofisin zeminini kısa sürede kapladı. Koyu kırmızı rengi sevdiği için mi giydiğini yoksa başka bir nedeni olup olmadığını merak etti. Ona yakışıyordu, uzun boyunu gerçek, görünmez varlığıyla eşleşen bir alev kulesine dönüştürüyordu.

Ağrıyan boynunun arkasını ovuşturdu ve odaklanmaya çalıştı.

Khalil, "Küçüklerin hayatını riske atmamakta haklıydın," dedi.

Hızlı bir nefes aldı. "Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

Başını salladı ve "Gece Kralı'nın iyi ya da kötü niyetleri hakkında senden daha fazla bir şey bilmiyorum," dedi. Işıltılı bakışları odada yarattığı kaosun üzerinde huzursuzca hareket ediyordu. Sabırsızca bir el salladı. Dağınık kâğıtlar havada uçuşup masasının üzerinde gelişigüzel bir yığın oluşturunca irkilerek geri çekildi. "Ama çocuklarla ilgili risk almamalısın."

"Elbette almam," dedi kadın, yan gözle kâğıt yığınının bakarak. Yığının en üstündeki kâğıt, ters çevrilmiş bir elektrik faturasıydı. Burnunu sıktı ve iç çekti. Bir o yana bir bu yana koşturmaktan faturaları ödemeyi unutmuştu. Sabah ilk iş olarak bunun üzerinde çalışsa iyi olacaktı.

Khalil parmağını kaldırdı. "Bir tür pazarlık daha öneriyorum," dedi.

Kadının dikkati tekrar ona yöneldi. Sözleri onu çağırma nedenlerine o kadar yakındı ki, şaşırdı. "Öyle mi?"

"Evet," dedi adam. "Sen bana bir soru soracaksın, ben de cevaplayacağım. Sonra ben sana bir soru soracağım, sen de cevaplayacaksın. Konuşma dengeli olacak. Sonunda ikimiz de birbirimize hiçbir şey borçlu olmadan ayrılırız."

"Doğruluk oyunu mu oynamak istiyorsun?" Gözlerini dikti. "Ama bu aptalca bir üniversite oyunu." Partilerde gördüğü versiyonu, doğruluk mu cesaret mi oyununun bir varyasyonuydu.

oyun. Genellikle cevap vermek istemediğinde bira içmeyi içerirdi.

Halil ofiste dolaşmaya başladı. Dosya dolabının üstünden boş CD'lerle dolu plastik bir kap almak için durdu ve merakla inceledi. "Sizin deyiminizle bu aptal üniversite oyununun versiyonları, Şam'a giden antik geçitlerdeki kavşaklarda oynanırdı. Erkekler zenginlik kazanma şansı için oynarlardı ve yalan söylemeye cesaret ederlerse kellelerini kaybederlerdi."

Gözlerini birkaç kez hızla kırıştırdı ve boğazını temizledi. "Bu iyi bir noktaya işaret ediyor," dedi sesi boğuklaşarak. "Kaybetmenin bedeli ne olacak?"

Yüzünü ona döndü ve dişlerini gösterdi. Aslında bu bir gülümseme değildi. "Neden, hile yapmayı mı düşünüyorsun?"

"Hayır, sadece eğer bu değiş tokuşu yapmaya karar verirsek, bir hükmen mağlubiyetin adlandırılması gerektiğini düşünüyorum, hepsi bu." Kendisinden hoşlanmadığı bu kadar belli olan bir cinle doğruluk oyunu oynamayı gerçekten düşünüyor muydu? Kafasının incelenmesi gerekiyordu. Hem de hemen şimdi.

O elmas gözler onu inceliyordu. İkiz lazer ışınları tarafından kısıtılmış gibiydi. Khalil, "Eğer ikimizden biri cevap vermeyi reddederse, diğerine bir iyilik borçlu olacak." dedi.

Düşünürken parmaklarını saçlarının arasından geçirip kafa derisine masaj yaptı. Şam'a giden o yolu zihninde canlandırabiliyordu. Tabelada bir yönü gösteren ve AKILLI YOL yazan bir ok, diğer yönü gösteren ve APTAL YOL yazan bir başka ok vardı. Hmm, hangi yoldan gitmeli?

Hayalinde tabela, havada yazı tura atan bir madeni paraya dönüştü. Akıllı rota. Aptal rota. Akıllı. Aptalca.

Yüzündeki ifadeden Khalil'in onun pazarlığa girmekten korkacağını düşündüğünü anlayabiliyordu. Bu konuda neredeyse haklı sayılırdı. Boğazını tekrar temizleyerek, "Çocukların bana ihtiyacı var. Kendi güvenliğimi tehlikeye atacak hiçbir anlaşmaya giremem. Bu size borçlu olduğum diğer iyilik için de geçerli."

Koyu renk kaşlarını indirdi. Belli ki kız onu şaşırtmıştı. Bir süre sonra, "Yapacağımız hiçbir pazarlık çocukları tehlikeye atmayacak. Ancak ikimiz de bir soru sorduğumuzda ve bir tur tamamlandığında durabiliriz."

Kadın alt dudağını çekiştirerek onu düşündü. Aslında hiç sırrı yoktu. Kahin olarak aslında bir devlet başkanı ya da gerçek bir Güç değildi.

Yaşlı demesnes'te komisyoncu. Muhtemelen ona sormak istediği her şeyi söylerdi, zaten bunu bilmesine de gerek yoktu.

Başka ne zaman bir cine flört, çiftleşme, seks ve televizyon hakkında sorular sorma fırsatı bulabilirdi ki?

Daha sonra bunu bırakın kendisine, bir başkasına nasıl açıklayabilirdi ki? Geç olmuştu, dürtü kontrolü zayıftı ve adam ilginçti. Bu cümle muhtemelen ilişkiler tarihi boyunca her kadının yaptığı her hatayı özetliyordu.

Katolik olmamasına rağmen, bir yerlerde bir günah çıkarma kabini bulup bir süre orada otursa mı diye düşündü, sadece prensip olarak. Belki de kendini kabine kilitlemeli ve anahtarı atmalıydı.

Akıl sağlığını korumak için son bir gayretle, "Bunu neden yapmak istiyorsun?" diye sordu.

Kollarını kavuşturdu. "Bilgi istiyorum ve bunun için sana borçlu kalmayacağım. Bu kadar laf kalabalığı yeter, insan. Ya pazarlığa katılacaksın ya da katılmayacaksın. Seçimini yap."

Bilgi, özellikle maddi şeylerle ilgilenmeyen biri için değerli bir metaydı.

Zeki. Aptal.

Para yere düştü.

"Tamam mı?" dedi. Bu kadar kararsız görünmek istememişti. "İlk kim gidiyor?"

"Pazarlığı ben teklif ettim," dedi adam. Plastik CD kutusunu dosya dolabının üzerine geri koydu. "İlk ben sorarım."

Kadın omuz silkti ve bekledi. Adam onu incelerken aptal kalbi temposunu artırdı ve aralarındaki sessizlik gerildi. Tüm hayaletler sessizdi, sanki bekliyor ve izliyorlardı. Kendini bir savaş arenasında duruyormuş gibi hissetti ve seyirciler kuma kan dökülüp dökülmeyeceğini yakından izliyordu.

"Çağırma hakkında tam olarak ne biliyorsun?" diye sordu. Lazer keskinliğindeki bakışları yüz ifadesinin her santimini inceliyordu.

Ağzını açtı ve tekrar kapattı. Tabii ki bunu soracaktı.

"Filmlerde çağırma ritüelleri gördüm ve romanlarda okudum elbette, ama bunlar genellikle aptalca oluyor, cadı kovanlarını çocuk kurban eden Satanistler olarak tasvir etmek gibi. Cadıların güçlerini artırmak için kullanabilecekleri birkaç büyü var ama bunlar başka yaratıkların ortaya çıkmasını sağlamıyor.

ya da onları itaat etmeye zorlar. Biri beş elementi çağırır

-Ateş, odun, su, metal, toprak. Diğeri ise bir cadının kendi gücünü çağırmak için kullanabileceği bir büyüdür. Bunun adrenalini yükseltmek gibi bir şey olduğunu duymuştum. Bunlarla ilgili sorun, geçici bir destek vermeleridir, ancak aynı zamanda cadıyı tüketirler, bu yüzden kullanımı tehlikeli olabilir, özellikle de cadı daha sonra iyileşmek için güvenli bir ortamda değilse. Benden dilekçe istendiğinde Kahin'in Gücünü çağırıyorum. Sanırım bu da bir tür çağırma."

Khalil şilteye doğru yürüdü. Yastığı bir ucundaydı, diğer ucunda da buruşmuş bir çarşaf. Çarşafı yere savurdu, yastığı üstüne attı ve tahtına oturan bir hükümdar kadar asil bir tavırla oturdu. "Cadılardan sanki senden farklıymışlar gibi bahsediyorsun," dedi.

Yerdeki çarşafına ve yastığına ekşi ekşi baktı. "Bu konuda bir soru duymuyorum," dedi. "Duysaydım da cevap vermek zorunda kalmazdım, değil mi?"

"Bu tur için değil," dedi. "Bitirdin mi?" "Evet," diye tersledi.

"Sorunuzu sormaya devam edin," diye emretti. Kollarını kavuşturdu.

Güçlü, egzotik ve tuhaf bir şekilde güzel görünüyordu ve Gücü geçen sefer olduğu gibi yine evi doldurdu. Ona çok erkeksi ve tamamen kayıtsız geliyordu. Buna karşılık, kendini terli, her yönden çirkin ve daha birkaç saat önce banyo yapmış olmasına rağmen kirli hissediyordu. Bu duygudan hiç hoşlanmadığı için onun hareketini taklit ederek kendi kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Çağırma hakkında ne biliyorsun?"

Adam zarif, kibirli bir kaşını kaldırdı. "Bir ay boyunca benden ders dinlemek istemediğini varsayıyorum."

Alaycılığı pazarlıktan çıkarabilirdi, ama bunu yapsaydı kendi ellerini de bağlamış olurdu. Ofis koltuğunda bir daire çizerek döndü ve "Artık sıkıldım," dedi.

"Bir sivrisineğin dikkat süresine sahip olmalısın," dedi adam.

Bu onu şaşırtarak yüksek sesle gülmesine neden oldu. Şaşkınlıkla baktı ve sırtıttı. Bu ifade onun sert yüzüne şok edici bir değişim getirdi. Kadın biraz hıçkırıp bakakalsa da sırtışı kayboldu. "Bu pazarlığın amacı için, sorunuzu eksiksiz ama aynı zamanda kısa bir şekilde yanıtlamaya çalışacağım." dedi.

"Cinlerin bu kadar bilgiç olduğunu bilmiyordum," dedi. "Pazarlıkla bu kadar meşgul olmanızdan kaynaklanıyor olmalı."

Dişlerinin arasından, "Cevap vermemi istiyor musun, istemiyor musun?" dedi.

Ona sinsi, yan bir bakış attı. "Eğer yapmazsan, bu benim bir iyilik aldığım anlamına gelmez mi? Senin bana bir iyilik borcun varsa, bu benim sana olan borcumu ortadan kaldırır mı?"

Kıkırdadı ve bu şimdiye kadar çıkardığı en tehlikeli sestti. "Sen bilirsin, insan."

Onun krallara layık, ön alıcı tavrını taklit etmeye çalışarak elini "*hadi bakalım*" dercesine çevirdi ve adam yine sırtıttı. Ayıldı ve "Seni ve çocukları koruyacağımı söylediğimde evinizle bağlantı kurdum. Birçok iyiliğe sahip ve borçlu olan yaşlı cinlerin dünyanın her yerinde bağlantıları vardır. Onu çektiğinde beni korkuttun. Bir Cini çağırmak, size borçlu olabilecekleri herhangi bir yükümlülüğü veya iyiliği çağırmaaktır. Bir Cini çağırdığınızda onu zorlamazsınız, ancak... diyelim ki... onurlarını çağırırsınız. Bir çağrıya cevap vermeyi reddeden bir Cinin, daha önce verilmiş bir söze cevap vermek gibi ağır basan bir nedeni olmalıdır, aksi takdirde onursuz olarak görülecektir, bu durumda başka hiçbir Cinin onlarla hiçbir ilgisi olmayacaktır. Onursuz bir Cinin Evi yoktur ve dışlanmış olur. Görünüşe göre Cinler hakkında sağlığınız için tehlikeli olabilecek kadar az şey bildiğiniz için, size bu tavsiyeyi ücretsiz olarak sunuyorum: bir parya ile hiçbir şey yapmayın. Evlerimiz birlikteliklerimiz üzerine kuruludur ve birlikteliklerimiz de sözlerimiz üzerine kuruludur. Paryalar bu temel gerçeğe aykırıdır. Onlar çok tehlikelidir. Ayrıca, şükürler olsun ki, nadir bulunurlar."

Kaşlarını çattı. "Ne yaptığımı bilmiyordum. İpliği hissedebiliyordum ve dikkatini çekmek için onu çektim."

"Peki," dedi adam sert bir şekilde, "bunu yaptın. Oldukça sert çektin." Kadın kaşlarını çattı. "Özür dilerim. Acımadı, değil mi?"

"Hayır, acımadı. Daha çok aniden kulağıma bağırılmışsın gibiydi. Çok rahatsız edici ve sinir bozucuydu."

Onlar konuştuğça, adam rahatlamış görünüyordu. Ya da en azından daha az tehditkârdı. Ona karşı kayıtsız olabilirdi ama o ona karşı kayıtsız değildi. Onun yoğun erkek varlığına dalmış olma hissinden hoşlanmamayı diledi, ama hoşlandığını kabul etmek zorundaydı. Dürüst olmak gerekirse, bu hissin içinde kedi nanesiymiş gibi yuvarlanmak istiyordu.

Bunun yerine içini çekti, dudağını çekiştirdi ve sandalyeyi döndürdü. "Demek bu yüzden ortaya çıktığında Bay Huysuz Bağırsak'tın." dedi.

"Bay...." Başını salladı ve homurdandı. "şunu yapmayı kes."

"Ne yapmayı bırak, sandalyeyi döndürmeyi mi?" Kendini çocuksu hissederek çıplak ayak parmağını yere koydu ve sandalyeyi kasıtlı olarak başka bir dönüşe itti.

"Dudağını çekiştirmeyi bırak," diye emretti. "Yeni bir soru turunun zamanı geldi ve sana bir şey sorma sırası bende."

İçini çekti ve dudağını çekiştirmeyi bıraktı. İçten içe, tüm bu doğruluk oyununun şu ana kadar nasıl gittiğinden oldukça memnundu. Sadece bir şeyler öğrenmekle kalmıyordu, aynı zamanda Halil beklenmedik bir şekilde eğlenceliydi... tamamen kaba ve çekilmez bir şekilde. Ondan hoşlandığı söylenemezdi. Ama onunla sohbet etmek, şiltede uykusuz yatmaktan ve gece gelen her gürültüde kendini korkutmaktan daha iyiydi. Ve açıkçası, başka bir yetişkinle en son ne zaman bu kadar uzun bir konuşma yaptığını hatırlayamıyordu. Çocuklar sabahın köründe uyandığında bunun bedelini ödeyecekti ama uykusuz gecesinin bedelini öyle ya da böyle ödeyecekti.

"Öyleyse sor" dedi.

Halil gözlerini kaçırarak ona baktı. O kadar uzun sürdü ki, kadın sandalyesini durdurdu ve kaşlarını çatarak ona baktı. İşte o zaman Halil'in yüzünde meraklı bir ifadeyle ona baktığını fark etti. "Neden bacağına o siyah zımbırtıyı takıyorsun?" diye sordu.

İçgüdülerini sıkıştı. Sorusu bir çocuğunki kadar kuralsızdı ama yine de canını yakmıştı. Cevap verebilecek kadar gevşeyene kadar sıkışmış burun deliklerinden eşit bir şekilde nefes aldı. Kısaca şöyle dedi: "Kız kardeşimin ve kocasının öldüğü trafik kazasında bulundum. Dizim hasar gördü, bu yüzden bazen destek takmak zorunda kalıyorum."

Kaşlarını çatı. "Baston kullanmanızın nedeni de bu."

Başını sallayarak bacağına baktı. Adam aniden sandalyesinin önünde çömelmişti. Neredeyse yerinden sıçrayacaktı. "Yapma bunu!"

Ama adamın dikkati bacağındaydı. Hâlâ kaşlarını çatıyordu. "Bana göstermeni istiyorum."

Neredeyse ona hem fiziksel hem de sözlü olarak saldıracaktı ama adamın hayranlığı o kadar yabancıydı ki, normal insan davranış sınırlarının o kadar dışındaydı ki, kendi dikkatini çekti. Yavaşça korsenin kayışlarını çözdü ve çıkardı. İnce bacağı kesik şortun yırtık kenarından çıplak ayağına kadar çıplaktı.

Khalil onu tuttu, kocaman bir eli bileğindeydi ve diğeri dizinin altından kayarak bacağını düz bir şekilde dışarı çekti. Elleri oldukça

Dikkatli ve insanlık dışı derecede sıcak, sanki fiziksel formu bir enerji cehennemi içeriyormuş gibi. Adam kırmızı yara izlerini incelerken, kadın da bilgisayar ekranının dolaylı ışığında onu inceledi. Adam Güç'ün hafif bir dalıyla dizini yokladığında midesi tekrar sıkıştı ama sessizce yarayı incelemesine izin verdi.

Adam pek merhametli sayılmazdı. Eğer öyle olsaydı, onu itip kakardı. Hayır, onun tarafsız tavrı üzerinde garip bir etki yaratmıştı. Kendini rahatlamış ve sanki başka birine aitmiş gibi kendi dizini ilgisizlikle incelerken buldu. Kazadan bu yana ilk kez bunu yapabiliyordu.

"Bu kesilerek açılmış," dedi. Sesi şok olmuş gibiydi.

"Birkaç ameliyat geçirmem gerekti," dedi kadın. Adamın hızlı elmas bakışları onunkilerle buluştu ve kadın omuz silkti. "Hayatta olduğum için şanslıyım ama bu şikâyet etmeme engel değil."

"Bedenin çok kırılgan," diye mırıldandı. "Ve hâlâ iyileşiyor olsan da, dizini güçlü yöntemlerle onarmak için artık çok geç."

"Cadıların malikânesinde bile bu tür bir Güce sahip doktorlar nadirdir. Sağlık sigortam ya da bu tür bir tedavi için ödeyecek param yoktu. Sanırım kalıcı fiziksel hasar kavramı size oldukça yabancı geliyor olmalı."

Çatık kaşlarının altından ona yukarı doğru hızlı bir bakış attı. "Kalıcı hasarı anlıyorum," dedi. "Daha önce düşmanlarımı yere serdim, hem ete kemiğe bürünmüş olanları hem de havadan gelenleri. Cinler zarar görebilir. Benim kızım da öyle."

Şaşkınlık nabızı attı. "Özür dilerim." dedi.

Adam cevap vermek yerine korseyi aldı ve tekrar bacağına taktı. Yerine oturtmak için o devraldı. "Soru sorma sırası bende," derken sesi biraz boğuk çıkıyordu.

"Evet," dedi. Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu. Yüz ifadesi esrarengiz bir hal almıştı.

Sessizliğe gömülme sırası ondaydı. Nedense ona randevular, eşler, seks ve televizyon hakkında sorular sormak, konuşmalarının gidişatına bakılırsa çok çocukça görünüyordu. Onu inceledi, soruları düşündü ve her birini bir kenara bıraktı. Ona sorusunu sorduktan ve bu raund sona erdikten sonra her ikisi de doğruluk oyununa son verebilirdi. Mümkün olduğunca faydalı bir şey sorduğuna emin olmak istedi.

Yüz ifadesi sinirli bir hal aldı. "Bana bir şey soracak mısın yoksa cezayı mı ödeyeceksin?"

Kaşlarını kaldırdı. "Beni acele ettirmeye çalışma. Sorularımızı sormak için bir zaman sınırı üzerinde anlaşımadık."

"Çok iyi insan," dedi Halil. Sesi şaşırmış ve biraz da eğlenmiş gibiydi. "Yeterince pratik yaparsan etkili bir pazarlıkçı olmayı öğrenebilirsin."

"Ne kadar çok konuşur ve dikkatimi dağıtırsan, düşünmek için o kadar çok zamana ihtiyacım olabilir," diye uyardı Grace.

Ayağa kalkarken güldü. Kahkaha gerçektir ve alçak, saf sesindeki fiziksel bir dalgalanmayla birlikte enerjisiyle dans ediyordu. Grace ürperdi ve tüyleri diken diken oldu. Bir cinin bu kadar büyüleyici olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bu düşüncüyü bir kenara itip sandalyesini bu kez daha yavaşça bir daire daha çizerek döndürdü. Sonra gözleri bilgisayar ekranına takıldı. Taslak olarak kaydedildi bildirimi e-posta programında hâlâ görünüyordu ve ona Halil'i en başta neden aradığını hatırlatıyordu.

Onunla yüzleşmek için geri döndü. Bu fırsatı boşa harcamamak için bunu dikkatli bir şekilde ifade etmesi gerekiyordu. Bir açıklama yaptığından ve bunu bir soru olarak çerçevelemediğinden emin olarak, "Vampirler buradayken, bugün erken saatlerde arazide öldürülen birinden bahsetmiştik," dedi.

Ona düşünceli bir bakış attı. "Evet. O zamandan beri olayın ayrıntılarını öğrendim."

Parmak eklemleri beyazlayana kadar sandalyesinin kollarını kavradı. "Olanlar, sığınak yasasının ne kadar anlamsız olabileceğinin mükemmel bir örneğiydi."

"Buna itiraz edemem."

Grace dudaklarını yaladı. "Kahin'in Gücü diğer cadıların Gücü gibi çalışmıyor ve benim de saldırgan büyülerim yok. Seni işe almak istiyorum... sanırım daha iyi bir terim bulamadım. Beni ve çocukları korumaya devam etmen için seninle pazarlık yapabileceğim kadar değerli bir şeyim var mı?"

Khalil'in ifadesi donuklaştı. "Evet," dedi.

≡SIX≡

Khalil, Grace'in yüz ifadesinin düşmesini ilgiyle izledi. Genelde insanların yüzündeki bu hayal kırıklığı ifadesi hoşuna giderdi. Bu sefer neden hoşlanmadığını merak etti.

"Soruyu doğru ifade edemedim ve sen de bana cevap verdin," dedi. Ensesini ovuşturdu ve koltuğuna yığıldı.

Bir an için genç insanın tüm heyecanı söndü. O kadar yorgun ve cesaretsiz görünüyordu ki, Khalil bir şeyler yapmak için harekete geçtiğini hissetti.

Ona zaten bahsettiği bir şeyi istediğini belirtmek için harekete geçmedi ya da ona zaten bir iyiliği çöpe attığını bildirmek için herhangi bir neden görmedi. Bu, sahip olduğu tüm Cin içgüdülerine aykırıydı. Daha dikkatli olmayı öğrenmesi gerekiyordu. Pazarlık ve müzakere, her genç Cinin edinmek için çalışması gereken becerilerdi ve bunu öğrenmenin gerçek hayatta pratik yapmaktan daha iyi bir yolu yoktu.

"Ötekini çek" sözünü tanımamış olabilirdi ama daha önce onu nasıl tuzağa düşürdüğüne rağmen, aslında uzun yaşamı boyunca pek çok insanla dostane ilişkiler kurmuştu ve bazı argo ve konuşma dillerini biliyordu. Böyle zamanlar için uygun bir deyiş olduğuna inanıyordu. Buna sert darbeler okulundan öğrenmek deniyordu.

Hayır, başka bir şeye, merakla dürttüğü tuhaf bir şeye yöneldiğini hissetti. "Bu konuşmayı düzgün bir şekilde sürdüremeyecek kadar yorgunsun" diye işaret etti.

Bir omzunu isteksizce silkerek kaldırdı, bakışları odaklanmamıştı. "Sanırım haklısın. Zor bir gündü ve nadir görülen bir gündü. Daha önce hiç kimsenin öldürüldüğünü görmemiştim."

Bu onu sarstı. Kendisi de gerçekten o kadar genç ve masum muydu?

"Haklı olsa bile, yine de sarsıldım, ancak bir grup kuduz maymunun hayvanat bahçesinden kaçacağından şüpheliyim.

ve önümüzdeki birkaç saat içinde saldıracağız. Başka bir zaman sizi ilgilendiren bir pazarlık yapmaya çalışacağım."

İlk kez başka birinin öldürülmesini izlemek ve böyle bir şeyin tekrar olmasını engelleyecek Güce sahip olmadığınızı bilmek nasıl bir şey olurdu? Bu düşünceyle kendi Gücü uyandı ve kendi üzerine döndü. Bundan hoşlanmazdı. Hem de hiç hoşuna gitmezdi. İşte o zaman onun gün boyunca korktuğu için bu kadar öfkeli ve kavgacı olduğunu fark etti.

Belki de bu insan o kadar da korkunç değildi. Ondan hoşlandığını itiraf edecek kadar ileri gitmezdi. Ama aldığı hasar ona açıkça acı vermiş olsa da, kendine acımaması yeterince saygıdeğerdi. Ve arsız tavrı beklenmedik bir şekilde eğlenceliydi.

Bir de düşünülmesi gereken çocuklar vardı.

Kollarını kavuşturdu ve içini çekti. "Çocukları istediğim zaman ziyaret etmeme izin vereceksin."

Kızın bakışları onunkilere dikildi. Ürkmüş ve aniden çok uyanık görünüyordu ve enerjisine bir tutam ateş geri geldi. Ah, bu daha iyiydi, diye karar verdi Khalil. Kabul etmek zorundaydı: onun ateşini seviyordu.

"Hayır," dedi kadın.

Bir kaşını kaldırdı. "Benimle pazarlık yapmak isteyen sendin," diye belirtti. "Ben sadece benim için kabul edilebilir bir şart sunuyorum."

Onu zehirli bir yılanı izlermişçesine ihtiyatla izliyordu. "Chloe ve Max'i istediğin zaman ziyaret edebilirsin," dedi, "ama sadece ben varken. Bu konuşan kedi saçmalığı gibi başka bir şey olduğunu görmek istemiyorum."

"Söylediğin gibi sadece saçmalık değildi," dedi sinirli bir şekilde. "Bunu yapmak için bir nedenim vardı." Gerçekten de genelde bu kadar sinirli değildi. Bu kadın onun bu yönünü ortaya çıkarma konusunda yetenekliydi.

Grace'in ince kaşları kalktı. "Sormaya cesaret edemiyorum." dedi.

Adamın ağzı gerildi. O da tutarsız biri değildi ve tartışmak için bir neden belirtmek savunmacı davranmakla aynı şey değildi. "Sadece çocuklarla bir yakınlık kurmak istedim, böylece ne zaman ortaya çıksam onları korkutmayacaktım" dedi.

Biçimli ağzının her iki yanında küçük girintiler belirdi. Bu girintilere ne deniyordu? Ah, evet. Gamzeler. Dedi ki, "Ah, sen

onlarla arkadaş olmak istedin. Senden hoşlanmalarını istedin. Onlara rüşvet veriyordun."

"Onlara rüşvet vermiyordum." Ters ters baktı.

Gamzeleri ortaya çıktıkları kadar çabuk kayboldular. Sert bir şekilde, "Söylediklerim çocuklarla ilgili her şey için geçerli. Pek çok şey biliyor olabilirsiniz -ister inanın ister inanmayın, bunu saygıyla söylüyorum- ama insan çocuklarını onlar için neyin iyi olduğunu bilecek kadar iyi tanımıyorsunuz. Sorularınız ya da endişeleriniz varsa, benimle telepatik olarak ya da onların olmadığı bir zamanda konuşabilirsiniz, böylece onların önünde tekrar tartışıp Chloe'yi üzmeziz. Çocuklarla ilgili kabul edeceğim tek anlaşma bu."

Ani bir gülümsemeyi önlemek için bir dişini emdi. Birkaç saniye içinde kederden dikte etmeye geçti. Adam onayladı. Küçükler için gösterdiği koruyuculuğu da onayladı. "Anlaştık," dedi. "Bağlantı yerinde. Zincirime vurma konusunda... nasıl demiştiniz... yetkin olduğunuzu zaten gösterdiniz. Endişelendiğinizde ya da ihtiyaç duyduğunuzda beni istediğiniz zaman çağırabilirsiniz. Yarın bir ara uğrayıp anlaşmanın bana düşen kısmını tahsil etmeye başlayacağım, o yüzden küçüklerle ziyaretimi planlayın. Şimdi yatağına git."

Adam, kadının bu emre vereceği tepkiyi görmek için yeterince oyalandı. Kadın dimdik oturdu ve yüzünde alaycı, öfkeli bir ifade belirdi. Kadın ağzını açtığı anda, adam kendi kendine kıkırdadı ve gözden kayboldu.

Khalil'in Grace'i ters köşeye yatırmak gibi bir yeteneği olabilirdi ama bir konuda hakkını teslim etmeliydi: Konuşmalarının ardından ortadan kaybolduğunda Grace şilteye uzanıp uykuya dalabilmişti.

Bu yeterince uzun sürmedi. Bir şey burnunu ezdi.

Gözleri açıldı. Kız yatağın ucunda asılı duran Chloe'nin baş aşağı duran yüzüne baktı. Chloe sırtıyordu. Sarı saçları başının etrafında bir nimbus gibi yükseliyordu. Bazıları bunu bir meleğin halesine bile benzetebilirdi.

Grace daha iyi biliyordu. "Uyandırma düğmeme basmak senin için hiç eskimiyor, değil mi?" dedi halsizce.

Chloe kıkırdadı ve başını salladı. İşaret parmağıyla Grace'in burnunu bir kez daha itti. "Uyan, uyan, Gracie," dedi Chloe. "Ne zaman büyük bir kız yatağına kavuşacağım?"

Grace içini çekti. Chloe'nin küçük bir çocuk yatağı vardı ve bu daha uzun süre uygun olmayacaktı. Yakında normal bir ikiz yatağa ihtiyacı olacaktı. "Sana daha önce de söyledim bebeğim, paramız yettiği anda sana yeni bir yatak alacağız."

"Evet, ama bu ne zaman olacak? Artık küçük bir yatakta uyumak için çok büyüğüm."

"Öyle olduğunu biliyorum tatlım," diye mırıldandı Grace.

Evdeki diğer yataklar sadece üst kattaydı. Grace üniversiteye giderken evde yaşamıştı, bu yüzden onun yatak odasında çift kişilik bir yatak vardı ve Petra ile Niko'nun eski odasındaki yatak da bir kraliçeydi. Bunlar hem Chloe için çok büyüktü, hem de alt kattaki çocuk odasına sığmazlardı. Belki Chloe'nin yeni yürümeye başlayan yatağını ikiz büyüklüğünde bir yatakla takas edebilirdi. Petra'nın arkadaşı Katherine bir kreş işletiyordu. Katherine yeni yürümeye başlayan çocuk yatağına ihtiyacı olan ve takasla ilgilenen birini tanıyor olabilirdi.

Grace bir kolunu Chloe'ye doladı ve pencereye bakarken ona sarıldı. Dantel perdeler dün gece Khalil'in öfkeli girişinden dolayı hâlâ düğüm düğüm duruyordu. Dışarıda sabah şafak sökerken aydınlanmıştı ve kuşlar avazları çıktığı kadar bağıryorlardı. Grace'in deneyimlerine göre sabahın erken saatlerinde kuşlar asla şarkı söylemezdi. Onun yerine böğürürlerdi. Grace belki de beş saat uyumuştı. Yine uzun bir gün olacaktı.

"Max uyandı mı?" diye sordu.

"Hı-hı," dedi Chloe. "Kahvaltıda krep yiyebilir miyiz?"

"Eğer yaparsak, Max'in muzunun diğer yarısını da yiyecek misin?" diye sordu Grace.

Chloe'ye meyve ve sebze yedirmek sürekli bir meydan okumaydı.

Chloe narin çenesini yana yatırdı. "Muzlar beni rahatsız ediyor,"

dedi. Grace bir kahkaha patlattı. "Bunu da nereden öğrendin?"

Kendinden memnun olduğu her halinden belli olan Chloe sırıttı. "Krep, bir ısırık muz," diye teklif etti, bir cine yakışır pazarlıkçı bir pişkinlikle.

"Hayır, Chloe."

"İyi! Ugh! İstedğim hiçbir şeyi almama izin vermiyorsun!" Chloe ofisten çıkmak için döndü.

Grace arkasından seslendi, "Krep alacaksın, değil mi?"

"Market arabasını itecek kadar büyüyene kadar bekle!" Chloe oturma odasından bağırды. "Bir daha asla muz almayacağız!"

Grace yeni bir kahkaha patlattı. Chloe'nin öfkesi görölmeye değerdі.

Max, kız kardeşi ne kadar fırtınalıysa o kadar neşeliydi. Grace onu beşiğinde mırıldanırken ve geçirirken buldu. "Eeeee!" dedi mutlu bir şekilde

onu gördü.

"Sana da günaydın, gnşıgım," dedi. Bebeğin altını değiştirdi ve onu kucağına alarak yumuşak, yuvarlak yüzünün her yerini öptü. Çocuk kıkırdadı ve kollarını onun boynuna doladı. Bir an için ona sıkıca sarıldı. Bazen bu çocuklara nasıl bakacağı konusunda endişelendiği için nefes alamıyormuş gibi hissediyordu. Kendini çok genç ve çok yetersiz hissediyordu ama Tanrım, onları tüm kalbiyle seviyordu.

Mutfakta Max'i mama sandalyesine oturturken, Chloe de bir elinden Lala Whoopsie bebeği sarkan yükseltici koltuğuna tırmandı. Chloe bebeği kucağına koydu ve beklentiyle baktı. Grace bir muz soydu ve Max'in gözleri parladı. Baş ve işaret parmağıyla yiyecek lokmalarını alabilecek kadar el becerisi gelişmişti, bu yüzden Grace muzun bir kısmını kesti ve önündeki kaseye koydu. "Mmm," dedi sevinçle ve işe koyuldu.

Muzun diğer yarısını Chloe'nin önüne koyduğunda küçük kız kaşlarını çattı. "Neden önce krep yiyemiyoruz?"

Grace, "Çünkü onları henüz pişirmedim. Ayrıca, önce muzunu yemelisin."

Chloe, "Sen kötsn." dedi.

Bu çok ileri gitmekti. Grace sertçe, "Bu kadar yeter, genç bayan. İki seçeneğin var. Muzunu yiyip kibar davranmayı ve krep yemeyi seçebilirsin ya da mısır gevreği yiyip kahvaltıdan sonra odana gitmeyi seçebilirsin."

Grace'in zihninde dün geceki bozuk para havaya savruldu. Akıllı. Aptal. Zavallı Chloe, eğer dikkat etmezse Grace'inkinin yanındaki günah çıkarma kabininde yaşıyor olacaktı. Grace yeğenini muhtemelen Chloe'nin düşündüğünden çok daha iyi anlıyordu.

"Ama söz vermiştin!" Chloe feryat etti.

"Söyledikleri gibi muzlarını yemekten kaçmaya çalışsan ve bana kötü şeyler söyleyen kızlara krep pişireceğime hiç söz vermedim," dedi Grace. Max'e baktı. Yanakları doluydu ve şimdiden dağınık saçlarına meyve bulaşmıştı. Tamam. Bunun için kahvaltıdan sonra bir banyo daha. Chloe kıpkırmızı oldu ve muzun yarısını hızlı, öfkeli ısırıklarla yerken ağlamaya başladı. Ve en büyükleri için bir erime nöbeti ve saat henüz yedi bile değildi.

Grace çaresizlik içinde kahve makinesine yöneldi. Görünüşe göre o sabahlardan biri olacaktı. Kısa bir gece uykusundan sonra bunların ne kadar sık olması komikti.

Makineyi ekstra güçlü bir demlik hazırlamaya ayarladı, çünkü bugünlerde kafein onun en iyi arkadaşıydı. Kahve makinesi mutfak penceresinin yanındaki yıpranmış tezgahın üzerinde duruyordu. Makineyi çalıştırdığında güneşli sabah karardı. Gökyüzüne bakmak için tezgâhın üzerine eğildi.

Gökyüzü maviydi, kabarık kümülüs bulutlarla bezeliydi ve tam tepesinde büyük bir kısmı dalgalanıyordu. Vay canına, bu yanıltı.

O bakmaktan başka bir şey yapamadan, dalgalanan hiçlik kütlesi geniş, bakımsız çimenliğe indi ve birkaç gün içinde ikinci kez arazisinde bir ejderha belirdi.

Ejderha değil. Ejderha. Dragos Cuelebre, var olduğu bilinen tek ejderha.

Cuelebre rahatlıkla bir özel jet büyüklüğündeydi. Güneşin ilk ışıklarında parıldayan koyu bronz bir rengi vardı. Bronz rengi devasa kanatlarının, kuyruğunun ve uzun, güçlü bacaklarının uçlarında siyaha dönüşüyordu. Şekil değiştirmeden önce devasa, üçgen boynuzlu kafasını çevirerek metalik altın rengindeki sert gözleriyle açıklığa baktı. Biçimi küçülerek bronz rengi teni, mürekkep siyahı saçları ve altın ejderha gözleriyle neredeyse bir metre boyunda devasa bir adama dönüştü.

Kafasına böyle tekmeler yemeyi bırakmalıydı. Yapmak zorundaydı.

Demlenmekte olan kahveye panik ve umutsuzlukla baktı. Sonra Chloe ve Max'e baktı. Chloe elinde kalan son muza gözyaşları içinde mırıldanıyordu. Max parmaklarını yalarken minik tombul bir ayağı tekmeliyordu.

Grace'in dehşete düşmüş bakışları pencerenin dışındaki sahneye geri döndü. Cuelebre evin ön tarafına doğru ilerliyordu. Sanki granitten yontulmuş gibi vahşi bir yakışıklılığı vardı ve Grace'in gözünde etrafındaki hava onun varlığının gücüyle kaynıyordu.

Burada şiddet yasak. Bunu daha dün sabah Cuelebre'ye, Rune ve Carling'le ve sonunda Yaşlılar Mahkemesi'yle yüzleşmeye geldiğinde söylemişti. Cuelebre'nin eşi dün ona eşlik etmişti ama bu sabah ejderha yalnızdı. Yalnızken daha korkutucuydu.

Dragos, *insanların buradan götürülebileceğini* söylemişti. *Ve onlara başka yerlerde şiddet uygulanabilir.*

Grace titremeye başladı. Khalil'le arasındaki bağlantı ipini bulmaya çalıştı ve onu çekti. Onun kendisine doğru geldiğini hissetti, parlak Gücü

Kuyrukluyıldız gibi fırladı, sonra onun yanında bir araya gelerek mutfağı varlığıyla doldurdu.

Max şaşkınlıkla öttü. Chloe, "Merhaba, kuçu kuçu. Muzumdan bir ısırık ister misin?"

Grace Halil'le yüzleşmek için döndü. Dün gece güçlü ve egzotik görünüyordu; fildişi rengi, kızıl ve kuzguni siyah saçları parlıyordu. Sabahın tam ışığında her zamankinden daha yabancı görünüyordu. Bu kez boyanmamış keten giymişti ve fildişi rengi teni gözeneksizdi. O delici elmas gözleri ona odaklandı ve sonra neşeli, ev ortamına keskin bir bakış attı.

Kocaman bir eliyle kızın omzunu kavradı. "Ne oldu?"

Aynı anda keskin bir kapı sesi duyuldu. Ağzı kuru bir şekilde Halil'e fısıldadı: "Şuna cevap verir misin lütfen?"

Adamın sert ve zarif yüzü evin önüne doğru döndü. Sonra gözden kayboldu. Onun ön kapıya doğru ilerlediğini hissetti.

Grace, elindeki son meyveyi kaldırırken dindar bir ifade takınan Chloe'ye baktı. Chloe, "Sadece paylaşmaya çalışıyordum," dedi.

Grace tezgâha yaslandı ve yere doğru kaydı. Kötü durumdaki dizi itiraz edince bacağını uzattı. Bir dirseğini diğer kalkık dizine dayadı ve başını o elinin topuğuna yasladı. Kanı büyük balyoz darbeleri halinde vücuduna çarpıyordu. Gözlerinde, şakaklarında zonkladığını hissetti. Arka plandan erkek sesleri geliyordu ama kalp atışları kulaklarında o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki Halil ve ejderhanın birbirlerine ne dediklerini anlayamadı.

Bunu yapamam, diye düşündü. Oh, Petra, her zaman Kahin olmak isteyen sendin. Ben bunu hiç istemedim. Asla böyle *olmamam* gerekiyordu. Kahin olmak için yeterince büyük, güçlü ya da akıllı değilim. Bu çok fazla.

Buraya kadar, bırakıyorum. Eğer insanlarla konuşmayı bırakırsam, Güç yok olacak.

Öyle değil mi?

Küçük parmaklar koluna hafifçe dokundu. Grace elinin desteği altında yana doğru baktı. Chloe yanında diz çökmüş, mavi gözlerini kocaman açmıştı. "Özür dilerim Gracie," dedi Chloe. "Sen kötü değilsin. İyisin ve seni seviyorum."

Grace gülümsedi. "Teşekkür ederim, bebeğim. Ben de seni seviyorum."

"İstemiyorsan krep yapmak zorunda değilsin." Chloe boş olan diğer elini gösterdi. "Gördün mü, bütün muzumu yedim."

"Ne kadar iyi bir kızsın sen." Grace gözlerinin nemlendiğini hissetti. Chloe'yi kucakladı ve ona sarıldı. "Sen çok iyi bir kızsın."

Ya Güç'ü reddettiye ve tüm aile efsanelerinin söylediği gibi Güç yok olduysa? Ya yeğenine giden yolu bulduysa? Chloe, Andreas ailesinin hayatta kalan diğer tek kadınıydı. Grace zaten Chloe'nin potansiyel olduğundan oldukça emindi.

Güç Chloe'ye geçmezse, uykuya geçip beklemesi mümkün müydü? Grace kendi çocuklarının olacağını hayal bile edemiyordu - Chloe ve Max, Grace'in üstlenmeyi umduğundan çok daha fazla sorumluluk yüklenmişlerdi - ama er ya da geç büyüyecekler ve muhtemelen kendi çocuklarına sahip olacaklardı. Güç, o kız buna hazır olmadan önce çocuklarından birine geçebilir miydi?

Yüzünü Chloe'nin yumuşak, uçuşan saçlarına çevirdi. Cehennem gibi.

Kadın ol, Gracie. Sorumluluk al. İşini yap.

Bunu asla kabullenmedin. Asla Kahin olmak zorunda kalmayacağını umarak büyüdün ve ablanın öldüğünü öğrendiğin andan beri buna karşı koyuyorsun. Kaza gibi, bu da senin başına geldi. Rune ve Carling gibi Kahin'in yardımına ihtiyaç duyabilecek insanlar için bunu üstlenemiyorsan, çocuklar için yap. Ve bunu yaparken iyi ve uzun bir hayat yaşadığından emin ol ki Chloe de senin yaşadığın gibi mutlu ve kaygısız bir çocukluk geçirebilsin.

Kolları Chloe'nin narin bedenine sıkıca sarıldı. "Sana şimdiye kadar yediğin en güzel krepleri yapacağım," dedi Grace. "Çok, çok iyi. Ama önce birkaç dakikalığına büyük bir kız olmanı istiyorum. Kardeşini oyalar mısın, ben de gidip ön kapıdaki adamla konuşayım? Max'e bebeğini gösterebilirsin."

Chloe gülümsedi.

"Tamam." "Teşekkür ederim, tatlım." "Hoş geldin."

Chloe koşarak masaya gitti, bebeğini kaptı ve Max'in yüzüne doğru itti. Max yapış yapış kafasının üstünü düşünceli düşünceli parmaklıyordu. Güldü ve Chloe oyuncak bebeği mama sandalyesinin tepsisinde dans ettirirken ona uzandı.

Kendini her zamankinden iki kat daha beceriksiz hisseden Grace, tezgâha tutunup ayağa kalkmak için kullandı ve tüm ağırlığını sağlam bacağının üzerinde dengeledi. Aceleyle evin önüne doğru yürüdü. Gerginlik ve düşmanlık havada gök gürültüsü ve şimşek gibi çıtırdıyordu. Khalil paravan kapının önünde duruyordu, kollarını kavuşturmuş, yüzünde taş gibi bir ifade vardı. Çürük bariyerin diğer tarafında insan formunda öfkeli bir ejderha yükseliyordu.

"Anlaşamadığımı görüyorum," dedi Grace nefes nefese Khalil'in yanına gelirken. Elini Halil'in pazusuna koydu ve telepatik olarak "*Teşekkür ederim*" dedi.

Khalil ona tiksintili bir bakış fırlattı.

Neşe fişkırdı. Evet, doğru, teşekkür edilmesinden hoşlanmıyordu. Bu onun sorunuydu. Elini Halil'in kolunda tuttu ve Wyr Lordu'na döndü. "Günaydın. Sizin için ne yapabilirim? Size hemen yardımcı olabilir miyim yoksa Kahin'e mi danışmak istediniz? Şu anda iki çocuğa yemek yedirmekle meşgulüm, eğer danışmak isterseniz kahvaltı sonrasına kadar beklemeniz gerekecek."

Ejderhanın sıcak altın bakışları Khalil'den ona kaydı ve o da bunun etkisini iliklerine kadar hissetti. "İlginç," dedi Cuelebre. "Marid Hanesi'nden bir prensin kapınıza bir hizmetçi gibi cevap vermesini nasıl sağladınız?"

"Cevap verme," dedi Khalil dişlerinin arasından. "Bu onu ilgilendirmez."

Grace aslında Cuelebre'nin sorusuna cevap vermek üzereydi. Ağzı bir an için açık kaldı, sonra bir çırpıda kapattı.

Okuduğu veritabanı makalesine göre, Marid Hanesi tüm Cin Haneleri arasında en güçlü olanıydı. Yani Khalil bir prens miydi? Makalede kraliyetle ilgili hiçbir şeyden bahsedilmemişti, sadece Hanelerin karar alırken fikir birliğini kullandıklarından bahsediliyordu. Bu gözlemi "şu anda konuyla ilgisiz ama daha sonra araştırmak için yeterince ilginç" olarak dosyaladı.

"Aç çocuklar," dedi Cuelebre'ye. "Tik tak."

Bu, birkaç gün içinde kaba davrandığı ikinci demesne yöneticisiydi. Belli ki iyi gidiyordu. Birleşik Devletler'de sadece beş demesne yöneticisi daha vardı. Ona ay sonuna kadar süre verirsek, herkesi kızdırmak için bolca zamanı olacaktı. Muhtemelen yakında evim diyeceği günah çıkarma kabini, kimsenin adını bilmediği yabancı bir ülkede olmalıydı.

Parmak uçlarının altında Halil'in enerjisiyle kahkahalar dans ediyordu. Başını kaldırıp baktı ve yüz ifadesinin her zamanki gibi taş gibi olduğunu görünce irkildi.

Cuelebre, "Kahinlere danışmam," dedi.

Dikkati ejderhanın acımasız, aşılmaz yüzüne geri döndü. Eminim yapmıyoursundur, diye düşündü. Kendini bir yabancıya karşı bu kadar savunmasız bırakmazsın.

Cuelebre devam etti. "Dün sen, Carling Severan ve Birinci Nöbetçim arasında neler olduğunu öğrenmeye geldim."

"Ne kadar çok insanın bunu öğrenmek istemesi komik," diye mırıldandı Grace. Rune dün sabah istifasını açıkça belirtmiş olsa da, görünüşe göre Cuelebre hâlâ bunu kabul etmiyordu.

Khalil soğuk bir sesle, "Neden burada olduğunu sorduğumda bana ne istediğini söylemeliydin, ejderha. Sana Kahin'in o görüşmeden hiçbir şey hatırlamadığını söyleyebilirdim."

Cuelebre'nin altın rengi bakışları onunkilerden ayrılmadı. "Bu doğru mu?"

İçini çekti. "Seni ilgilendirdiğinden değil - Gece Kralı'nı da ilgilendirmiyordu - ama evet, bu doğru. Ne olduğunu hatırlamıyorum."

Julian'ın tepki verdiği gibi, Cuelebre'nin yüzünde bir şeyler titreşti, ancak bu sefer Grace Cuelebre'nin ifadesini biraz anladığını hayal etti. Belki bir parça yorgunluk, belki de hayal kırıklığı vardı. Cuelebre'nin geniş omuzları bir santim kadar sarkmış olabilirdi.

Wyr Lordu'nun karşılaştığı onca zorluk arasında, buraya gelip ona bu soruyu sormak için zaman ayırmayı seçmişti. İlk'ini özleyip özlemeyeceğini merak etti. Belki de özler diye düşündü. Ya da belki de tüm bunları hayal ediyordu.

Cuelebre, Halil'i görmezden gelerek başıyla onayladı ve gitmek için döndü.

Derinlerde bir şey kıpırdandı, tanıdık, Güçlü bir leviathan. Şoke olmuştu, nefesini içine çekti ve "Bekle!" diye seslendi.

Cuelebre patikaya ulaşmıştı. Tek topuğu üzerinde döndü, bu kadar iri biri için insanlık dışı bir hızla.

Grace Khalil'e, "Birkaç dakika çocuklarla kalır mısın? Lütfen?" dedi. Kendi sesi garip ve ondan kopuk geliyordu.

Gözlerini ona dikti ama "Pekâlâ" dedi.

Paravan kapısının kilidini açtı ve verandanın merdivenlerinden Cuelebre'ye doğru yürüdü.

Ona yaklaşırken gölgeli, kadim bir gelgit kabardı. Her şeye dokunan, her yere akan sonsuz bir okyanustan geliyordu. Aydınlık sabah her yeri güneş aydınlatsa da, bu gelgit Kahin'in ayının karanlığından geliyordu.

Bir yanı hayretler içinde kaldı. Ona Kahin'in Gücünün çok derin bir şey olduğu, ona Dünya'nın derinliklerinden erişmeleri gerektiği öğretilmişti. Delphi'den gelen en eski geleneklere göre Kahin bir mağaradaki tapınaktan konuşmalıdır. Yedi Yaşlı Irk tanrısından Nadir

Kahin'in tanrıçası, derinliklerin tanrıçası. Grace, Güç'ün gün ışığında, çağrılmadan yükseldiğini hiç duymamıştı.

Gelgit onu doldurdu, gözlerini kapadı, ağzından taşıtı. Kelimeleri duydu ve konuştuğunu biliyordu ama ne söylediğine odaklanamıyordu çünkü başka biri sessizce konuşuyordu. Bu sessiz ses, istilacı bir ordunun kükremesi gibi devasa bir gürültüye dönüşene kadar güçlendi.

"Yine de soru cevapsız kalmaya devam ediyor. Yıldızlar acı hisseder mi? Güneş parlayarak öldüğünde, bunu acı içinde mi yapacak? Yapacağına inanmayı seçmeliyiz, çünkü Işık da tıpkı Karanlık gibi bir yaratıktır.... Yaşayanların bana bakıp da kötülüğün doğasından söz etmemeleri imkânsızdır, çünkü yaşayanlar benim kim olduğumun gerçek anlamını kavrayamazlar. Lord Ölüm'ün kendisi bütünün sadece bir parçası olduğunu unuttu, çünkü ben biçim değil Form'um, bölünmez bir asalım. Tüm bunlar başlangıçta, evrenin ve Zaman'ın yasalarıyla birlikte harekete geçirildi. Tanrılar yaratılış anında oluştu, tıpkı Büyük Canavar gibi, tıpkı Açlık gibi, tıpkı Sonlulukla birlikte Doğum gibi ve ben de Günlerin Sonunu Getirenim...."

Sonra bir görüntü aniden ortaya çıktı ve uçsuz bucaksız bir sahne Grace'e çarptı. Dengesini kaybederken vücudunun eğildiğini belli belirsiz hissetti ama bu sanki çok uzaktan olmuş gibi geldi.

Hayal bile edilemeyecek mesafelere yayılmış yıldızlardan oluşan enfes bir sonsuzluk gördü, kollarını açmış spiral çizen devasa parlak galaksi kümeleri. Ses konuştukça, yıldızlar birer birer yok oldu, yanmış bir toprakta yürüyen siyah bir figür tarafından yutuldu. Üzerini kaplayan dehşet tarif edilemezdi. Çılgılık atmaya çalıştı ama kendi sesi yoktu, dünyayı varoluştan çıkaran bir ritimle söylenen kelimeler tarafından sessizliğe boğuldu.

Yıldızlar.

İki yaşlanmayan, parlayan yıldız, kuzguni saçlarla taçlandırılmış ve güneş ışığından bir korona ile çevrelenmişti. Şimdiye kadar bildiği en saf Güç, yakıcı ve şiddetli bir şekilde onu çevreledi ve sonunda, nihayet karanlık, amansız ses söndü. Rahatlamaktan hıçkırığa hıçkırığa ağlayabilirdi.

Dünyası sarsıldı. Yavaş yavaş yerde yattığının farkına vardı, üzerine eğilmiş olan Khalil'e bakıyordu. Onu kollarının arasına aldı ve bedeniyle güneşi engelledi, tıpkı varlığıyla sesi engellediği gibi. Onu sarstı ve adını söyledi. Kız, adamın adını defalarca söylediği izlenimine kapıldı.

Cuelebre onun diğer yanında diz çökmüş, ona bakıyordu. Kaba yontulmuş yüz hatları kansız, altın rengi gözleri erimiş görünüyordu.

"Dur," diye mırıldandı Halil'e. "Ben buradayım. Geri döndüm." Vahşi gözlerle bakarak durdu.

"O da neydi öyle?" Cuelebre sordu. Sesi oldukça sakın ve son derece ürkütücüydü.

Grace başını iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yok," dedi. "Tek bildiğim Kahin'in Gücü'nün senin için harekete geçtiği ve gün ışığında sorulmadan böyle bir şey olmaz." Ürperdi. "Gerçekten kötü bir ses mi duydun?" Khalil'in kolları sıkılaştı ve iki erkek karşılıklı bakıştı.

"İkimiz de duyduk," dedi ejderha.

"Mutfakta çocuklarla birlikteydim," dedi Halil. O anda kendi sesi saf gelmiyordu. Onun yerine sesi sert ve sarsılmıştı. "Ve yine de duydum."

Grace nefesini içine çekti. "Duymadılar, değil mi?"

Khalil başını salladı. "Hayır. Farkında değillerdi."

Cuelebre Khalil'e baktı. "Arkadaşımın yanına dönmeliyim. Sen kalıyor musun?"

"Evet," dedi Khalil.

Cuelebre gömleğinin cebini karıştırdı ve ona ağır beyaz bir kart uzattı. İki tarafına da bakmak için çevirdi. Üzerinde isim yoktu, sadece ağır, kabartmalı siyah renkle basılmış bir telefon numarası vardı. Cuelebre, "Bu benim kişisel cep telefonu numaram. Başka bir şey görürseniz hemen beni arayın."

Kadın uyuşuk bir şekilde başını salladı ve kartı pantolonunun cebine soktu.

Grace ve Khalil izlerken, Cuelebre ayağa kalktı ve başka bir şey söylemeden uzaklaştı. Birkaç metre ötede ejderha formuna büründü ve havaya fırladı.

Grace yine ürperdi. Fısıldadı, "Bu Gücün Chloe'ye gitmesine asla izin veremem. O ses kadar korkunç bir şeyi asla bilmemeli."

Khalil daha da vahşi görünüyordu. Onu kollarına aldı, ayağa kalktı ve uzun, hızlı adımlarla evin içine taşıdı. "Öyle olsun. Ne pahasına olursa olsun çocuğu o şeyden koruyacağız."

Oturma odasına geldiklerinde, "Dur" dedi. Adam anında durdu.

"Lütfen beni yere bırak," dedi.

Adam hareket etmedi. Yavaşça, "Düşün." dedi.

"Kendime zarar vermedim," dedi ona. "Sadece görüntüde dengemi kaybettim. Ve beni taşıdığın için çocukları korkutmayacağım ve bir sorun varmış gibi görünüyor."

Adam ağzı sıkı bir şekilde ona baktı. Bir süre sonra bacaklarının yere kaymasına izin verdi ama kollarını ona dolamaya devam etti. Kadın doğrulup çekilince, adam onu bıraktı ve mutfığa kadar takip etti.

Chloe'yi elleri ve dizleri üzerinde buldular. Plastik bir galon süt kabı yerde yan yatmış, beyaz bir sıvı gölünün içindeydi. Kapağı çıkarılmıştı ve kap neredeyse boştu. Bir önceki akşam yemekte neredeyse doluydu. Her yerde ıslak kâğıt havlular yığın halinde duruyordu.

Grace birden durdu ve Halil ona doğru koşmaya başladı. Onu sabitlemek için omuzlarından tuttu.

"Ah, Chloe," dedi Grace. "O bizim tek galon sütümüzdü."

Chloe gözlerini kocaman açarak başını kaldırdı. "Ben yapmadım. Bu şekilde buldum!"

Max oturduğu yerde arkasını döndü. Lala Whoopsie bebeğinin ayaklarından birini emiyordu.

Khalil nefesinin altında uzaylı diline benzeyen bir şeyler mırıldandı. Yüksek sesle, "Onları sadece birkaç dakikalığına bıraktım." dedi.

Grace boğuk bir sesle, "Yerleri temizleyeceğim tatlım," dedi. "Sonra da sana söz verdiğim krepleri yapacağım. Yemin ederim. Ama lütfen, lütfen, üstüne şeker serpiştirilmiş olsun, lütfen önce bir fincan kahve içmeme izin ver."

= SEVEN =

"Hayır," dedi Khalil.

Kendini şaşırttı. Konuşmak istememişti ama ağlamamaya çalışan Chloe'den mama sandalyesindeki Max'e baktı. Bebek endişeli ve şaşkın bir ifade takınmıştı. Belli ki Max bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Khalil hâlâ Grace'in ince omuzlarını kavıyordu. Kaslarının titrediğini hissedebiliyordu ve nasıl olduysa o kelime ağzından çıkıverdi.

Döndüğünde onu bıraktı ve üçü de, Chloe, Max ve Grace, ona baktılar. Grace'e telepatik olarak, *"Benden çocuklarla kalmamı istedin ama ben kalmadım. Bu benim sorunum."*

Grace ona ciddiyle baktı. Adam onun gözlerindeki masmavi, yeşim ve bal kahverengisinin zengin beneklerini tekrar fark etti ve ilk kez şaşkınlıkla onun gerçekten güzel olduğunu anladı.

Dışarıda gösterdiği korku hâlâ bakışlarını gölgeliyordu. Daha nazik bir şekilde ekledi: *"Olanları daha sonra, çocuklar etrafta yokken konuşacağız. Olur mu?"*

Kadın tereddütle başını salladı. *Pekâlâ.*

Şimdilik otur, dedi. *Kendine gelmek için zaman ayır.*

Kadın itiraz etmedi ve adam bunun görünümünü nasıl sarstığının bir ölçüsü olduğunu düşündü. Chloe'ye baktı. "Masaya gel. Teyzenin yanına otur. Ben bu dağınıklığı toplayacağım ve... krep yapacağım."

Grace'in sevimli, yorgun yüzü neşeye benzeyen bir ifadeyle dalgalandı ama o kadar çok stres altındaydı ki, ilk izleniminin doğru olamayacağına karar verdi. "Krep mi yapacaksın?"

"Neden olmasın, anlamıyorum" dedi.

"Daha önce hiç başardınız mı?" diye sordu. Canlı gözlerine yeniden bir canlılık geldi ve parladılar.

"Bu sorunun konuyla ilgisi yok," dedi ona, gözleri onun yorgun yüzünde şüpheyle kısıılırken. Bir cinde bu ifade kesinlikle kahkaha olurdu. "Ben şimdi krep yapacağım."

Grace Chloe'ye döndü. "Söz veren bendim. Khalil benim yerime krep pişirse senin için sorun olur mu?"

"Hı-hı," dedi Chloe. Ayağa fırladı ve Grace'e ulaşmak için süt birikintisine doğru sıçradı. Sıvı geceliğinin eteklerini ıslatmıştı.

"Kahvaltıdan sonra ikiniz de bir banyo daha yapacaksınız," dedi Grace. Chloe'yi kucağına alıp yükseltici koltuğuna oturttu, sonra da bir fincan kahve doldurmak için sütün etrafından dolandı.

"Yemek yapacağımı hiç söylemedim," diye düzeltti Khalil.

İki çift dehşete düşmüş kadın gözü ona döndü. Hangisinin daha ihanete uğramış göründüğünü seçemedi ve kendi gülümsemesini ısırmak zorunda kaldı. En genç kadına, "Acelecı sonuçlara varma. Sadece izleyin. Kreplerinizi alacaksınız. Bunu söyledim."

Küçük kızın "acelecı" mı yoksa "sonuç" mu anladığından emin değildi ama söylediklerinin özünü anlamış gibiydi, çünkü gülümsedi ve istekli görünüyordu. Grace çok daha şüpheci görünüyordu. Khalil göz ucuyla, kadının yulaf lapasına benzeyen yapışkan ve beyaz bir şeyi hızla hazırlamasını izledi. Bebek mama sandalyesinde zıplamaya ve ciyaklamaya başladı. Grace kahvesini ve kâseyi masaya götürdü ve Max'e kahvaltısını yedirmeye başladı.

Khalil Grace'i bir süre daha kızdırmak ve solgun yüzünün öfkeden kızarmasını izlemek istiyordu ama Chloe'yi daha fazla bekletmeyi kendine yediremedi. Dikkatini etrafını saran uçsuz bucaksız, görünmez bağlantı ağına verdi. Cin terimleriyle hesaplandığında, serveti muazzamdı. Beş Haneden de pek çok Cinin ona iyilik borcu vardı ve Cinler dışındaki pek çok yaratığın da vardı.

Ağındaki en eski bağlantılardan birini seçti. Bu bağlantı, Gul Hanesi'nden kendisine bin yıldır iyilik borcu olan bir büyüğe, Mundir'e götürüyordu. Halil kibarca ipi kopardı. Uzaktaki diğer cinlerin şaşkınlıkla kıllarını kıpırdattıklarını hissetti ama Mundir hemen ona doğru koşmaya başladı. Diğer cinler onun önünde birleşti. Mundir'in fiziksel formu, sarı saçları ve insanlık dışı olduğunu gösteren kibirli, yıldızlı gözleriyle ince bir insan erkeğine benziyordu.

Khalil Mundir'den hiç hoşlanmamıştı. "Borcunu ödeyebilecek misin?" diye sordu. Mundir dudağını büktü. Hoşnutsuzluk karşılıklıydı. "Elbette."

Khalil diğeri cine gülümsedi. Borç Munder için uzun bir sıkıntı olmuştu ve onu başının üzerinde tutmak çok keyifliydi. Şimdi sıra başka bir zevke gelmişti. "Bu mutfak zeminini şöyle temizleyeceksin..." Yeni gelene ağız açık bakan insan kuşlarından oluşan küçük yuvasına baktı. Halil Grace'e "Mutfak zeminini temizlemek için ne kullanılır?" diye sordu.

Grace hem ona hem de Munder'e temkinli bir bakış attı. "Paspas ve kova mı?"

Khalil elini salladı ve Munder'e siparişini vermeyi bitirdi. "Bana olan borcuna karşılık, bu mutfak zeminini insanlar gibi paspas ve kovayla temizleyeceksin ve sanırım bu sabun ve su anlamına da geliyor." Telepatik olarak ekledi, *"Ve bunu yaparken nazik davranacaksın Gül Hanesi, çünkü burada gençler yaşıyor ve savunmasızlar."*

Diğeri Cinin yüzündeki gergin ve kuşku ifade bile tek başına kadim borcunun silinmesine değeri. "Bu sana olan borcumun tamamını ödeyecek" diye tıslarken Munder'in sesi öfkeyle titriyordu.

Khalil gözlerini kocaman açtı. "Elbette."

Grace'in başını yavaşça salladığını, bakışlarının genişlediğini gördü. Ona ısıltılı bir gülümseme verdi. Bu genç Kahin'le ilişki kurmanın birçok açıdan faydalı olduğunu kanıtlıyordu. Bu sabah şimdiye kadar Büyük Canavar'ın yolunu oldukça erdemli bir şekilde engellemişti -bu pek sık eline geçmeyen bir fırsattı- ve ayrıca yıllardır sevmediği bir başka Cine büyük bir rahatsızlık kaynağı olmuştu. Şimdi de Kahin'i nadir görülen bir suskunluk durumuna soktuğunu görüyordu. Rahatsız edici ve gizemli imgelemine bir kenara bırakırsak, ki bu konuyu küçükler yokken ele almayı planlıyordu, bu sabah gerçekten güzel geçmeye başlamıştı.

Bu durum onu öylesine cömert bir ruh haline soktu ki, kendini savurganlık yapıyormuş gibi hissetti. Neyse ne. Bir bağlantı daha kopardı ve ürkmüş bir Cin daha belirdi. Bu, Şeytan Hanesi'nden İsmet'ti. Seçtiği form hoş, yuvarlak hatlı, koyu tenli ve şahin yüz hatlarına sahipti.

Borcunu ödeyebilecek durumda olduğunu doğruladıktan sonra Halil, "Saygın bir restorana gideceksin," dedi. İyi bir lokanta bulmaya çalıştı. Çok fazla restoran bilmiyordu. Sonunda dedi ki, "New York'taki Rus Çay Odası olur. Bu insanlar için diğeri kahvaltı çeşitleriyle birlikte krep getirecek ve yemek yiyecekleri güzel bir masa hazırlayacaksın. Küçük dişi bir süredir kahvaltısını bekliyor, bu yüzden bunu çabucak yapın." Düşünceli bakışları çileden çıkmış bir

Yerleri silen Mundir, "Ah evet, hazır başlamışken bir galon da süt getir," diye ekledi.

İsmet mutfağın etrafına bakındı. Elinde paspas ve kovayla Mundir'i görünce sırtıttı. Gözleri parlayarak Halil'e şöyle dedi: "Görüyorum ki sonunda sahip olduğun onca borcun üzerindeki sıkı yumruğunu gevşetmişsin. Bu sana borçlu olduğum iyiliklerden birini ödeyecek."

"Gerçekten de
ödeyecek," dedi Halil.
İsmet gözden kayboldu.

Halil mutfak masasındaki dinleyicilerine geri döndü. Gelip gitmelerden heyecanlanan Chloe, yükseltici koltuğundan çıktı ve ciyaklayarak etrafta zıpladı. Grace bebeği kucağına almak için Max'i mama sandalyesinden çıkarmıştı. Şaşkın görünüyordu. "Sanırım kreplerin nasıl bir başarı olarak görülebileceğini anlamaya başlıyorum."

Khalil başıyla onayladı. Kahve fincanının boş olduğunu fark etti. Tezgâhın üzerindeki aparattan koyu renkli, dumanı tüten sıvı sürahisini aldı. Dürtüsüyle dolapları karıştırıp bir fincan koleksiyonu buldu ve bir tanesini kendisi için aldı. Sonra mutfak masasındaki boş sandalyeye oturmak ve emeğinin meyvelerinin tadını çıkarmak için yürüdü. Önce Grace'in fincanına, sonra da kendi fincanına kahve doldurdu ve bacaklarını uzattı.

"Kahvaltıyı kendim getirecektim," dedi Khalil. "Ama onun yerine bir fincan kahve içmeye ve Mundir'in paspas yapmasını keyifle izlemeye karar verdim."

Grace mutfağa döndüğünde çocukları dikkatle incelemişti. Chloe'nin sütü döktüğü için üzülmesi dışında normal davranıyorlardı. Khalil haklıydı; sesi duymamışlardı. Biraz rahatlamıştı ama rahatsız edici görüntüyü bir kenara bırakıp bir şeyler yiyebileceğini sanmıyordu. Sonra İsmet yemeklerle geldi ve masaya egzotik yemeklerden oluşan bir ziyafet koydu.

Cevizli krepler, yumuşatılmış çilekler ve akçaağaç şurubu. Pastırma, pırasa, siyah trüf mantarı, patates ve Gruyère peyniri ile pişirilmiş muhteşem bir kiş. Taze meyveler ve baharatlı kavrulmuş badem ile Rus yoğurdu. Vişneli ve peynirli blintz ve elmalı tütsülenmiş sosis. Frenk soğanı, kremalı keçi peyniri, çeri domates ve mikro yeşil salata ile somon füme.

Keten peçeteler. Ve süt.

Ünlü Çay Odası'ndan gelen ödül o kadar zengin, tuhaf ve bereketliydi ki Chloe bile sustu.

Grace'in tepkisi de aynı zenginlikte, tuhaflikta ve bolluktaaydı. Bunların hiçbirine izin vermemeliydi. Her şey konuşan kedi saçmalığı kadar kötüydü. Ya da belki daha kötüydü? Karar veremiyordu ve bu ikilem kendisini *Bewitched* dizisindeki cadı Samantha'nın huysuz, onaylamayan kocası Darrin gibi hissetmesine neden oluyordu.

Ama dumanı tüten gurme yemeğın kokusu Grace'i gerçekten can evinden vurdu. Gördükleri karşısında hâlâ sarsılmış olan, kendisi de çok yorgun ve aç olan Grace, Chloe'nin parlayan gözlerine bir kez baktı ve en yakındaki servis kaşığına uzanarak Chloe'nin tabağına küçük yığınlar halinde lezzetler koydu.

Chloe bol bol yedikten sonra Grace kendi servisini yaptı, ilk lokmasını aldı ve zevkten dört köşe oldu.

Yemekler geldikten kısa bir süre sonra Mundir paspası bitirip dudak bükerek ortadan kaybolunca keyfi iyice yerine geldi. Düşman cin gittiğinde minnettar olmuştu. O mutfak zeminini temizlerken yemek yemeye çalışmak biraz zordu.

Kimi kandırıyordu? O kahvaltayı kasırğa uyarılarının ortasında, duman alarmları çalarken yapmak isterdi. Khalil'in huzurunda rahatlayıp tıka basa yemesi kendi haklılığını kanıtlıyordu.

Tanrım, somon füme.

Max'e şişesini verdi ve o zengin, zarif bir şekilde hazırlanmış yemeğın her bir lokmasının tadını çıkarırken Max memnuniyetle içti. Kendisine miras kaldığından beri Kahin'in Gücü'ne sadece birkaç kez erişmiş olsa da, büyükannesi ve Petra'nın ona anlattığı hikayelerin doğru olduğunu fark etti. Fiziksel dünyaya gevşekçe bağıymış gibi titrek hissediyordu. Kahvaltı etmek onu bedenine daha sıkı bağlamasına yardımcı oldu. İmgelemin yoğunluğu azaldı ve kendi hayatının gerçekliği ait olduğu yere, zihninin ön saflarına geldi. Tüm bu deneyimi daha sonra incelemek üzere bir kenara bıraktı. Şimdilik çocuklara ve şimdiki zamana odaklandı.

Halil sandalyesinde uzanıyordu, iri, heybetli bir figürdü, varlığı kadının aşırı hassas farkındalığını çatırdatıyordu. Göz ucuyla onu izledi. Kolları kalındı ve göğsü kasları andıran bir genişlikteydi. Chloe'nin yemek yemesini izliyordu, ısıltılı gözleri hoşgörölü bir ifadeyle parlıyordu. Küçük kızla sohbet ediyor, ona bebeğı ve arkadaşları hakkında sorular soruyor, zaman zaman kahvesini yudumluyor ya da yemeklerden birinden bir ısırık almayı tercih ediyordu. Bir ya da iki kez hafif bir gülümsemeyle Max'e baktı.

Gülümsemesinde bir parça hüznün var mıydı? Kızının bir tür hasara uğradığını ve görünüşe göre iyileşemediğini söylediği kısa, trajik açıklamasını düşündü. Yüz ifadesi yumuşamadan önce bir an için büyük bir öfke ve derin bir keder göstermişti.

Belli ki yaramazlık yapmaktan hoşlanıyordu ve küçük parmağında şimdiye kadar tanıştığı herkesten daha fazla kibir taşıyordu. Ama hareketlerinde gerçek bir kötü niyet sezmemişti. Sert ve küstah tavırlarına rağmen ona beklediğinden çok daha iyi davranmıştı.

Bir de çocuklar vardı. Onlar onun dayanağı, korkunç sorumluluğuydu ve şimdi bir şekilde bu Güçlü yaratık için bir köprü haline gelmişlerdi.

Yaptıkları pazarlığın farkında olarak tereddütle, "Max'i tutmak ister misin?" diye sordu.

Khalil'in sert yüzü şaşkın bir zevkle aydınlandı. "Eğer küçük beyefendi bunu uygun görürse." dedi.

"Bakalım, olur mu?" dedi. "Oldukça yumuşak başlı ve insanları seviyor."

Max'i muzla kaplanmış yapış yapış saçları, şişesi ve her şeyiyle Halil'e uzattı. Max sırttı, bacaklarını tekmeledi ve konuşur gibi böğürdü. Khalil bebeği iki eliyle dimdik tutmuş, ona bakıyordu. Şimdi Max'i gerçekten tuttuğu için donmuş ve ne yapacağından emin değil gibiydi.

Grace gülümsemesini gizlemek için ağzını kapattı. "Onu kucağına al" diye önerdi.

Khalil'in bakışları onunkilere kaydı. Bebeği kucağına yerleştirdi. Max onun koluna yaslandı, biberonunu yukarı kaldırdı ve sanki bir cinle takılırken biberonunu içmek günlük bir olaymış gibi bir ayağını havada salladı. Grace bebeğin omzunu okşadı. Önyargılı olabilirdi ama yeğeninin oldukça havalı bir çocuk olduğunu düşünüyordu.

"Sence benden hoşlanıyor mu?" Khalil kara kaşlarını birbirine çatarak sordu.

Belirsizliği beklenmedik bir şekilde o kadar sevimliydi ki Grace dudağını ısırdı. Cevap vermek için ağzını açtı ama yeğeni ondan önce davrandı.

Chloe bir sosisin ucunu çiğnerken, "Elbette," dedi. "Ben de senden hoşlanıyorum.

Ama seni bir at olarak daha çok seviyorum."

Khalil sırttı ve Grace uyarırcasına, "Chloe," diye mırıldandı. "Ne?" Chloe yine iri gözlerle baktı. "Bu kötü müydü?"

Grace, Chloe'nin sosisleri gerçekten yemediğini, sadece ucunu çiğnediğini fark etti. "Yemeğini bitirdin mi?"

"Hı-hı."

"O zaman çiğnemeyi bırak. Banyo yapma vaktin geldi." Masadaki tüm yiyeceklere baktı. On beş dakika bekleyebilirdi. Çocukları temizledikten sonra onları kaldıracaktı. Halil'e döndü. "Kahvaltı için çok teşekkür ederim."

Adam boyun eğmiş görünüyordu. "Bir şey değil."

Chloe'yi dürterken ona şeytani bir sırıtış attı. "Hadi tatlım. Khalil'e krepler için teşekkür et."

Chloe cazibesini nasıl kullanacağını biliyordu. Khalil'e bir güzellik yarışması kraliçesine yakışır yüksek watt'lı bir ışın verdi. "Teşekkür ederim!"

Khalil, Grace'in gülümsemesine karşılık verirken onun bakışlarını tuttu, kendi gülümsemesi de isteksiz bir eğlenceyle doluydu. Sonra dikkatini Chloe'ye çevirdi. Küçük kıza, "Bir şey değil. Hoşuna gitti mi?"

"Evet!"

"Sevindim."

Grace kollarını Max için uzattı ve Khalil bebeği ona teslim etti. "Pekala," dedi kız, biraz garip bir şekilde. Şimdi ne yapacaktı? Daha önce olduğundan çok daha nazik bir şekilde ona gitmesini mi söylemeliydi? "Aradığımda geldiğin için gerçekten minnettarım."

Adam ona bıkkın bir bakış fırlattı. "Kapa çeneni."

Aslında bu sefer alay etmek istememişti, bu yüzden kahkahayı patlattı. Çabucak toparlanarak Chloe'ye, "Birine çenesini kapamasını söylemek doğru değil. Bu çok kaba bir davranış, özellikle de sadece nazik olmaya çalışıyorlarsa."

Chloe gözlerini devirdi. "Bunu ben bile biliyorum."

Temiz bir mutfak zemini ve aşırı miktarda kafein ve karbonhidrat Grace'in aklını başından almış olmalıydı. Kendi yaramazlıklarıyla başının döndüğünü hissederek Khalil'e döndü ve "Yani aslında benden özür dilemelisin," dedi.

Adamın gözleri büyüdü. Grace'den Chloe'nin kalkık, beklenti dolu yüz ifadesine baktı, sonra tekrar Grace'e döndü. Tanıştıklarından beri ilk kez onun yüz ifadesine gerçek bir saygının girdiğini düşündü. "Sana çeneni kapamanı söylediğim için özür dilerim," dedi ciddiyetle, bakışları ona küstahlığı için bir tür ceza vaat ederken.

Ama ne onu ne de çocukları incitecek bir şey yapmayacaktı. Öyle demişti ve ilişkileri ve sözleri onun için her şey demektir. Cinlerin bilgiyi bu kadar değerli görmelerine şaşmamalı.

onu. Grace kremisi, masum bir gülümsemeyele ona göz kırptı ve bir kez daha Şam'a giden aptal yolu seçti.

"Neden ben çocukları yıkarken sen de bir işe yarayıp mutfağı temizlemiyorsun?" dedi Marid Hanesi'nin cin prensine.

İntikam mı? O getirebilirdi.

Banyo için hazırlanmaları için çocukları yatak odalarına götürdü. Chloe kendi yazlık kıyafetini, şortunu ve papatya desenli tişörtünü, Max'in bezini ve üzerinde KEMIKLERINE KADAR KÖTÜ. Mutfak lavabosunda bir kez daha yıkanacaklardı.

Üst katı daha erişilebilir hale getirmenin bir yolunu bulmak istiyordu. Bunun bir kısmı bacağı güçlendikçe gerçekleşecekti ki Max her geçen gün daha da büyüdüğü ve ağırlaştığı için bu iyi bir şeydi. Odalarında çamaşır dolabı olarak kullandığı dolaptan bebek şampuanı, bir el bezi ve bir havlu aldı.

Merdivenlerin altındaki güvenlik kapısının, bir kısmı gerçek bir kapı gibi açılırken yerinde sabitlenebilen bir çerçevesi vardı. Parası olduğunda, merdivenin başına koymak için ikinci bir kapı alabilirdi. Böylece her ikisi de yerinde sabit durabilir ve bir kapıyı merdivenlerden aşağı yukarı taşımak zorunda kalmazdı. Chloe'ye bir ikiz yatak almanın yanı sıra ikinci bir kapıyı da istek listesine ekledi, ancak Cumartesi günü alt kata bir şifonyer taşımak listenin başında geliyordu.

Chloe önünden koşarak mutfağa giden köşeyi döndü. Kalçasında Max'le Grace, Cuelebre'nin kartını oturma odasındaki spiral ciltli telefon defterine dikkatlice yerleştirmek için durakladı ve Chloe'ye katıldı. Elbette mutfak hâlâ dağınıktı ve Khalil görünürde yoktu.

Bu Grace'i şaşırtmıştı. Dağınıklık değil, mutfağı temizlemesi için verdiği küstah emri görmezden gelmesini bekliyordu ama Khalil'in varlığını hâlâ hissettiğine yemin edebilirdi ve tartışmalarına devam etmeye hazırlanıyordu.

Kaşlarını çatarak çocukları hızlı bir şekilde yıkadı. Daha sonra Max'i temiz zemine yatırdı, Chloe ise oturma odasında oynamaya gitti.

Sonra dikkatini mutfak masasına verdi. Oldukça fazla yemek kalmıştı ve çoğu da iyi donacaktı. Birkaç kolay ve lezzetli yemek düşüncesinin tadını çıkararak onları bir kenara koydu.

İsmet tüm bu yemeklerin parasını ödemiş miydi, yoksa restorana girip canının çektiği yemeği mi almıştı? Eğer cinler sürekli bir şeyler çalışıyor olsalardı, diğer hırsızlar gibi yargılanırlardı ama işin püf noktası onları yakalamaktı.

Grace gerçekten de o hediye atının ağzına bakacak mıydı? Bu sefer yapmamaya karar verdi, özellikle de kanıtların çoğunu yediği ve tadını çıkardığı için.

Görünüşe göre artık kapaklarıyla birlikte birkaç pırıl pırıl metal servis tabağına ve dört ağır keten peçeteye de sahipti. Servis tabakları temizlendikten sonra onları istifledi ve ne yapacağına karar verene kadar tezgâhın üzerinde bir kenara koydu. Belki onları satabilir ya da birine verebilirdi. Katherine onlara sahip olmaktan hoşlanırdı ama Grace onları nasıl elde ettiğini açıklamak istediğinden emin değildi.

Sonra bölgeyi değerlendirmek için durakladı. Kahretsin, hâlâ Khalil'in varlığını hissettiğine yemin edebilirdi. Gerçekte sahip olduğundan daha fazla kendine güveniyormuş gibi davranarak telepatik olarak, "*Burada olduğunu biliyorum*" dedi.

Az önce biri kulağına iç mi çekti? Khalil cevap verdi: *Hâlâ görüşünüzü tartışmak istiyorum ama çocukların önünde değil.*

Omuzlarını kamburlaştırdı. Daha önce olanları düşünmek ya da imgelemindeki sesi hatırlamak istemiyordu. Onunla kavga etmeyi ve her şey yolundaymış gibi davranmayı tercih etti. İsteksizce, "*Onlar uyuduktan sonra gel,*" dedi.

Evet, dedi Khalil. Onun varlığı kayboldu.

Grace farkındalığını genişletti. Ne evde ne de arazide olağandışı hiçbir şey hissetmedi, sadece ara sıra ortaya çıkan hayaletin soluk kenarlarını hissetti. Bu kez çocuklar dışında gerçekten yalnızdı. Sıradan bir yaz sabahı haline gelmişti.

Sessizliği dinlerken kendi kendine bunun sorun olmadığını söyledi.

≡ EIGHT ≡

Hangi faturaları ödeyeceğini düşünmek biraz şaka gibiydi.

Grace, Max'i sabah uykusuna yatırdı, bitmek bilmeyen çamaşır yığınının yıkamaya başladı ve Chloe'ye oturma odasında, koltuğun arkasına ve mutfaktan getirdiği düz arkalı sandalyelerden birine çarşaf sererek bir "kale" inşa etti.

Chloe kalesinde Lala Whoopsie ve birkaç pelüş hayvanla mutlu bir şekilde oynarken Grace faturalara iki kez baktı. Her ikisinde de aynı yanıtı verdi. Su, elektrik ve telefon faturalarını ödemeye devam et. Tüm sağlık faturaları düzgün ve büyüyen bir yığının üstüne yığıldı. Öğrenci kredisi erteleme bildirimlerini başka bir yığına koydu. Her biri, sonunda yüzünde patlayacak bir saatli bombanın tik takları gibiydi. Sonra midesi sıkışmış bir halde yarım saatini iflas avukatlarını arayarak geçirdi. Eğlenceli zamanlar.

Çamaşırları katladı, bitmemiş son sınıf tarih projesine baktı ve tekrar yerine koydu, çocuklara öğle yemeği yedirdi ve çantasında Joey ile Rachel'in oyun buluşması için gelebilecekleri bir zaman ayarlamak üzere Katherine'i aramasıyla ilgili notu buldu. Katherine'den bir kez daha bebek bakıcılığı yapmasını istediği için kendini suçlu hisseden Grace telefonu açtı ve Chloe'nin konuşmayı duymaması için mutfığa girdi. Katherine onları alamayacaksa Chloe'yi heyecanlandırmanın bir anlamı yoktu. Hızlı aramadan Katherine'in numarasını tuşladı.

Katherine üçüncü çalışta telefonu açtı. "Arayan numarayı sevmek lazım," dedi. "Merhaba Grace, nasılsın?"

Grace arka planda çocukların neşeli bağırışlarını duyabiliyordu. "Merhaba Katherine, iyiyiz. Çalıştığımı biliyorum, o yüzden kısa kesmek istiyorum. Cumartesi günü Chloe ve Max'i götürme şansınız var mı? İkinci üç aylık çalışma günü yaklaşıyor ve geçen sefer

Herkesin yapılması gerekenlerle ilgili sorularıyla uğraşırken onları takip etmekte zorlandım."

"Elbette," dedi Katherine hemen. "Onları ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Neden onlar da geceyi burada geçirmiyorlar? Böylece herkes gidince sen de yatarsın."

Grace yaşlı kadına karşı bir sevgi patlaması hissetti. Katherine de Petra'nın ölümüne en az onun kadar üzülmüştü. Grace'in arkadaşları kazadan sonra birbirlerinden uzaklaşırken, Katherine her zaman elinden geldiğince yardım etmeye hazırdı. Grace bunu kişisel algılamamaya çalıştı. Arkadaşları da en az kendisi kadar gençti ve Grace çocukları yanına aldığı anda onlarınkinden tamamen farklı bir gerçekliğe fırlatılmıştı. Yine de eski arkadaşlarıyla bağ kuramamak ona terk edilmişlik hissi veriyordu.

"Çok nazıksın," dedi Grace Katherine'e, sesi duygu yüklü çıkıyordu. Servis tabaklarını toplayıp teşekkür olarak Katherine'e verecekti ve Grace onları nasıl aldığı açıklamak zorunda kalırsa, öyle olsun. "Ben de sana başka bir şey sormak istiyordum. Chloe'nin yeni yürümeye başlayan yatağını ikiz boy bir yatakla takas etmek istiyorum. İlgilenen olur mu diye kreşteki çocuklarınızın ebeveynlerine söylemek ister misiniz?"

"Memnuniyetle," dedi Katherine. "Eminim takas etmekten mutlu olacak birini buluruz."

"Harika, çok teşekkürler," dedi Grace. "Çocukları saat sekizde getirebilir miyim? İş günü dokuzda başlayacak ve bu bana hazırlanmam için zaman kazandıracak."

"Elbette."

Grace telefon görüşmesini çabucak sonlandırdı ve dikkatini başka şeylere verdi. Öğle yemeği tabaklarını yıkadı. Bir yığın kütüphane kitabının birkaç gün içinde teslim edilmesi gerekiyordu. Onları paketledi ve ön kapının yanına koydu. Sonra çocukları öğleden sonra uykusuna yatırdı. Bu Chloe'yi bir kez daha sinir krizine soktu ve sonunda ortalık sakinleştğinde Grace fizik tedavi egzersizlerini yaptı. Daha sonra özgeçmişi üzerinde çalıştı. İki versiyonu vardı. Bir tanesi gerçek üniversite kredilerini listeliyordu. Diğerisi ise umut üzerine inşa edilmiş bir özgeçmişti ve henüz kazanmadığı lisans derecesini de içeriyordu. Louisville uzun süren durgunluktan hâlâ zarar görüyordu. İş bulmak zordu ve o da özgeçmişlerini olabildiğince iyi göstermek zorundaydı.

Bir şekilde, bir ara bir şeyler olmalıydı. Ortalamalar kanunu öyle olması gerektiğini söylüyordu. Bu arada Grace kendini düdüklü tencerede kilitlenmiş gibi hissediyordu.

ve yüksek ayarda bir ocağın üzerine yerleştirildi. Düdüklü tencere patladığında manzara hiç de hoş olmayacaktı.

Bir duvara daha çarptı, sendeleyerek kanepeye uzandı ve kara bir delik onu tekrar içine çekti. Derin bir uyku çekti ve yarım saat sonra uyandığında ev hâlâ sessizdi. Çocukları kontrol ettiğinde ikisinin de hâlâ uyuduğunu gördü.

Aman Tanrım. Gerçekten kendine biraz zaman ayırabilir miydi?

Mutfağa gitti ve o sabahtan kalan kahveyi kullanarak kendine bir bardak buzlu kahve yaptı, sonra oturup temiz masaya boş boş baktı.

Lise arkadaşı Jacqui'nin bu yaz ne yaptığını merak ediyordu. En son konuşuklarında Grace hastaneden eve yeni dönmüştü. Jacqui merhaba demek için eve uğramıştı. Ziyaret garipti. Grace, Jacqui'nin salonda yerde oynayan Chloe ve Max dışında her yere bakmasını izledi. Jacqui ertesi gün bir sınava çalışması gerektiği için uzun süre kalamayacağını söyledi ve sonra kederli bir ifadeyle baktı. Ondan sonra birkaç e-posta alışverişinde bulundular. Sonra sessizlik. Grace, Jacqui'nin hâlâ bu bölgede olup olmadığını ya da mezun olduktan sonra başka bir yerde iş bulup bulmadığını merak etti.

Hayaletler sessizdi. Ne evde ne de dışarıda hiçbir şey hareket etmiyordu. Yaz sıcağı toprağı bir sevgili gibi örtmüştü.

Kendine sessiz bir zaman ayırmak istemiyordu. Yalnızken o korkunç görüntüyü düşünmek istemiyordu. Gözlerini kapadı, kollarını kendine doladı ve sandalyesine büzüldü.

Khalil bu kez ortaya çıktığında, bunu nazikçe yaptı. Varlığı yumuşak bir esinti gibi mutfağa doğru kıvrıldı. Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ama kızgınlıktan değil. Gözlerini açıp sandalyesinde döndü ve onun gelmesine ne kadar sevindiğini belli etmemeye çalıştı.

Khalil siyah giymişti ve uzun kuzguni saçları bir kez daha arkaya toplanmıştı. Mutfak penceresinden süzülen öğleden sonra güneşi fildişi yüz hatlarına altın dokunuşlar yapıyordu. Asil yüzü ciddi ve dalgındı. Bir an için, Michelangelo'nun dehasıyla paha biçilmez mermerden sonsuza dek kurtarılan inanılmaz zarif formuyla, ustalardan biri tarafından yaratılmış bir heykel gibi görüldü.

Boğazını temizledi. "Bu gece geleceğini sanıyordum."

Ona doğru yürüdü, bir sandalye çekti ve oturdu. "Çocuklar uyuduğunda gelmemi söylemiştin. Uyudular. Sen de dinlenmişsin."

Tıpkı daha önce olduğu gibi, tüm evi varlığıyla doldurdu. Derin bir nefes aldı ve gün boyunca kürek kemikleri arasında biriken gerginliği bıraktı. "Dinlendiğimi nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Daha önce kontrol ettim. Kanepede uyuyordun." Adamın çok keskin elmas bakışları kızın yüzüne odaklandı.

Başını salladı ve onun bakışları altında kendini garip hissederek başka tarafa baktı. Adamın kendisi uyurken eve bakmasını garipseyerek zaman kaybedebilirdi ama bu biraz fazla, çok geç, adam zaten insani duyarlılıklara ya da sınırlara sahip olmadığını göstermişken.

Şimdi ne söylemeli ya da ne yapmalıydı? Sosyal becerileri en iyi zamanlarda bile pek rafine değildi ve birbirlerine laf atmadıkları sürece ona nasıl davranacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Buzlu kahve bardağını fark etti, günün sıcaklığında terlemişti ve ayağa kalkmaya başladı. "Sana bir içki getireyim. Ne istersin?"

Adamın eli kadının pazusuna dolandı. Adam onu tekrar sandalyesine oturturken yan gözle kolunun etrafında kıvrılan uzun fildişi parmaklara baktı. "İçecek bir şeye ihtiyacım yok," dedi adam. "Bu sabah olanları konuşmalıyız."

Kadın tekrar başını salladı. Adam elini kolundan çekmemişti ve bunu ona hatırlatmamaya karar verdi. Adamın tutuşu ağır ve güven vericiydi. Adamın dokunuşunun ne kadar sıcak olduğunu bir kez daha fark etti, sanki adamın varlığı teninin zorlukla kontrol altına aldığı bir ateş gibiydi. Serbest eliyle soğuk ve terli bardağına dokundu ve hızlıca bir yudum aldı.

"Çok yakından bakmaya korkuyorum" dedi.

"Korkma," dedi Khalil sessizce. "Sen ve çocuklar güvende olacaksınız. Ben öyle söyledim."

Bunun üzerine yüzünü ona döndü ve onun kristal bakışlarıyla karşılaştı.

O yaşlanmayan, insanlık dışı gözler öylesine delici bir berraklığa sahipti ki, onlara baktığında sonsuzluğun içine düşmüş gibi hissediyordu. Gözlerini kaçırıyordu ve o da kaçırmaı. Tüm dikkati onun üzerindeyken, kendi enerjisinin onunkiyle aynı hizaya geldiğini hissetti ve bu bir şekilde doğru, rahatlatıcı ve iyi hissettiren tamamen yeni bir deneyimdi. Daha önce hiç bilmediği bir bütünlüğe sahipti; adamın erkekliği onun kadınlığına, adamın Gücü onun içinde bulunan Kahin'in Gücüne ve kendi eşsiz Ruh Gücüne dokunuyordu. Kendini sarılmış, ısınmış hissetti, sanki adam fiziksel olarak uzanıp kollarını ona dolamıştı. Adamın yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Hafifçe kaşlarını çattı, ona bakarken başını eğdi.

Bu kadar yakından, kendi Gücünün parlayan alevi şiddetli ve tükenmezdi, saf, durmak bilmeyen bir kükreme...

Seksiydi. Sadece biraz seksi değil. Müthiş, baş döndürücü bir seksilikti. Aylardır ilk kez, tahrik edici bir nabız hissetti.

Ne oldu?

Şok ve şaşkınlıkla geri çekildi. Adamın eli kolundan düştü. Düzensiz bir şekilde nefes alarak sert, dik bir pozisyonda oturdu ve dümdüz önüne baktı. Kanın yanaklarına hücum ettiğini hissedebiliyordu.

Adamın şiddetli erkek varlığı tıpkı dün gece olduğu gibi evi dolduruyordu. Ve artık ona karşı tamamen kayıtsız değildi.

"Şimdi ilgimi çektin," diye mırıldandı Halil.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok" -kelimeleri çıkarabilmek için ciğerlerindeki havayı zorlukla dışarı atabiliyordu- "hakkında."

Kıkırdadı ve boğuk sesi bir gece öncekinden bile daha tehlikeliydi. Çıplak teninde parmaklarını gezdiriyormuşçasına bir şehvetle kadının açıktaki sinir uçlarını titretti. "Sanırım yalan söylemenden hoşlanıyorum," dedi. "Doğruluk duygumu çok üstün hissettiriyor."

Ona ters ters bakmaya çalıştı ama paniklemiş ve kafası karışmış görünmekten korkuyordu. Öfke, ihtiyacı olduğunda öfkesi neredeydi? "Tabii ki üstünlük senin için önemli." Alay etme girişimi daha çok bir gıcırtı gibi çıktı ve ani bir dürtüyle çarşafını şiltesinden alıp başına geçirdi.

Adamın hareket ettiğini hiç görmedi. Birdenbire arkasından ona doğru eğildi. Kulağına fısıldadı, "Biliyor musun, doğruluk oyunumuz hala açık ve soru sorma sırası bende."

Kız başını sallamaya başladı, sonra tüm vücudu titreyerek ona katılmaya karar verdi. Korkunç bir şey hakkında konuşuyor olmaları gerekiyordu ama şu anda hayatında o kadar çok korkunç şey vardı ki izini kaybetmişti. Yine ne hakkında konuşuyor olmaları gerekiyordu?

"Yeni bir soru turundayız," diye fısıldadı, kararsızca. "Yani oyunu bitirmezsem sadece senin sıran."

"Bitirecek misin?" Sözlerinden çıkan küçük hava kabarcıkları kulağını gıdıkladı.

Kadın daha çok ürperdi. Akıllı. Aptal. Oh, Damascus. "Bilmiyorum."

Omuzlarını kavradı. "Üşüdün mü?"

Kadın omzunun üzerinden ona baktı, gözleri fal taşı gibiydi. Adamın gözleri parlıyordu ve ifadesi ağır, durgun ve hınzırca bilgiliydi. Bu kez sözel olarak ifade etmeye bile çalışmadı, bunun yerine başını tekrar salladı. Sanki yerçekimiyle bağlantısını kaybetmiş ve havada süzülüyormuş gibi hissetti.

Khalil ona yavaş ve keskin bir gülümseme verdi. "Nesin sen o zaman? Titriyorsun."

Ayakları yere basmak, kendini geri çekmek için mücadele etti. "Az önce üç soru sordun ve ben ikisine cevap verdim. Nereden bakarsan bak, şimdi sıra bende."

Gülümsemesi genişleyerek bir sırıtışa dönüştü. Zarif yüz hatlarıyla çarpıcı bir görünümü vardı. O sadece evinin prensi değildi. Aynı zamanda yaramazlıkların da prensiydi. "Kabul ediyorum," dedi. "Gerçekten de sıra sende."

"Acele etmeyeceğim," diye uyardı. Eğer bilgisayarın başına oturup doğrusunu bulana kadar taslaklar yazması gerekiyorsa, bu sefer sorusunun hakkını vereceğinden emin olacaktı.

"Acele etme," diye mırıldandı. Saf ses tenini yaladı. "Acele yok."

Huysuz, düşmanca cin nereye gitmişti? Onun yerini şehvet ve günah kokan biri almıştı. "Cinler seksten hoşlanır mı ki?" diye mırıldandığını duydu.

Tanrım, bunu ona öylesine sormamıştı. Neden *hep* aptalca bir yol izlemek zorundaydı ki? Kıpırdandı ve sadece yüzünün değil her yerinin kızardığını hissetti, öyle ki vücudundan yayılan ıslığı gerçekten hissedebiliyordu. Çarşafının altına saklanmak için her şeyini verebilirdi.

Daha önce çarpıcı olan yüz ifadesi şimdi düpedüz heyecan verici bir hal almıştı. "Doğru kişiyle seksten çok zevk alırız," dedi nazık, telaşsız bir cevapla. "Yavaş bir şekilde zevk alırız ve tüm dikkatimizi buna veririz. Ve sevgililerimiz de bunu arzuluyor."

Grace yerinden fırlayacakmış gibi hissetti. Sandalyesinde otururken hâlâ ona doğru eğiliyordu ve bir elini masanın kenarına dayamıştı. Lisede öpüştüğü her erkeğin anısı ve üniversitede edindiği sevgililer, Khalil'in yoğun ve kışkırtıcı ilgisi altında yanıp kül olmuştu ve Khalil'in tek yaptığı onunla flört etmektir.

Onu öpmek nasıl bir şey olurdu? Zihni bulandı ve öksürdü. Sesi şüpheli bir şekilde iniltiye benziyordu. "Peki, tamam. Sanırım yine çuvalladım, değil mi?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Öyle mi? Konu seçimini son derece ilginç buldum."

Başını iki yana salladı. "Ağzımdan kaçırdım işte." Sesi sarsıntılı, sözcükler birbirinden kopuk çıkmıştı. "Sana gerçekten zekice ve faydalı bir şey soracaktım."

Güldü. Neşesinin derin sesi odayı doldurdu. "İkimiz de sorularımızı kötü kullanırken yakalandık. Uzun zamandır bu kadar aptal olmamıştım."

Az önce olanlara nasıl bakacağını seçecek olsaydı, onu bu aptallığa teşvik ettiği (ikna ettiği? *flört ettiği*?) için küçük, sinsi bir zafer duygusu hissedeceğine karar verdi, çünkü afedersiniz, onun yaşında, gerçekten daha iyi bilmeliydi. Bunun kendi aptallığını telafi ettiğinden emin değildi ve kendisinin ondan biraz daha aptal olduğundan şüpheleniyordu ama bulduğu her zaferi gururuna yedirecek kadar da gururlu değildi.

Ve aralarındaki tüm alışveriş çok tuhaf, çok yoğundu. Stratejik bir kaçış uygun olabilirdi. Tekrar masaya dönmek için sandalyesinde döndü, buzlu kahvesini aldı ve burnunu bardağa gömdü.

Kıkırdamaya devam eden Khalil masaya geri dönerek yerine oturdu. Başını eğerek küçük yudumlar aldı ve göz ucuyla onu izledi. Adam ayıldı ve düşünceli bir hal aldı. Bir süre sonra içkisini bırakmanın güvenli olabileceğini düşündü ama bırakmadı. Aptallıktan bahsediyorum. Sanki bir bardak herhangi bir şey tutmak, bir şeyler yapmaya kararlı bir Cini uzaklaştıracakmış gibi.

Khalil'in bakışları karardı. "Sana takılmaktan ne kadar keyif alsam da, yine de bu sabah hakkında konuşmalıyız."

Tüm flört düşünceleri uçup gitmişti. Başını sallarken bile omuzları çökmüştü. "Evet, elbette."

Dirseklerini masaya dayadı, alnını ellerinin arasına aldı ve dikkatini olaydan beri etrafında dönüp durduğu şeye, yıldızları yerle bir eden sesin anısına verdi.

Khalil'in ona korkmamasını söylerken kendi tarzında onu rahatlatmaya çalışmasını takdir etse de, imgelemin kendisinin dehşet verici olduğunu anladığını sanmıyordu ve başka bir inceleme görme olasılığına kendini açmak konusunda isteksizdi.

Hatırayı dürttüğünde elleri yumruk haline geldi. Muazzam bir rahatlama hissetmesine rağmen, bu anı uzakta, kendisinden kopuk olarak kaldı.

Khalil düzleştirilmiş elini sırtına koyana kadar ne kadar gerildiğini fark etmemişti. "Konuş" dedi.

"Başka bir şey anlamıyorum," dedi kadın. "Artık gitti. İmgelem kesinlikle Cuelebre için geldi."

Khalil, "Ses Büyük Canavar'dan bahsediyordu," dedi.

"İstese de istemese de bu onun kehaneti." Alnı kırıştı. "Yine de imgelem her neyle ilgiliyse, Cuelebre'den daha büyük olabileceğini düşünüyorum. Bir şekilde küresel ya da temel bir şey gibi geldi. Gece gökyüzünde yıldızların karardığını gördüm." Bu görüntü o kadar doğal değildi ki bir kez daha ürpermesine engel olamadı.

Bakışları keskinleşti. "Ben hiçbir şey görmedim. Sadece sesi duydum. Manzarayı tanıdın mı?"

Kadın başını salladı. "Hayır. Sembolik olabilir ama emin değilim. Kehanet vizyonları çeşitli şekillerde gelebilir. Geçmişten ya da olası gelecekte olabilirler ya da dilekçe sahibi için özel bir önemi olan rüya gibi bir dizi görüntü olabilirler. Büyükannem ve Petra aradaki farkı anlayabiliyorlardı ama benim henüz yeterli deneyimim olmadı. Bu Kahin'in Gücüne eriştiğim sadece üçüncü seferdi. İkinci seferim Carling ve Rune ile oldu." Ona çarpık bir gülümseme verdi. "Hem büyükannem hem de kız kardeşim Petra aynı şeyi söyledi. Kahin bir sürü tuhaf şey görüyor. Ayrıca, gördükten sonra imgelemlerle aramıza mesafe koymamıza yardımcı olan bir tür yerleşik savunma mekanizmasına sahip olduğumuzu söylediler. Gördüğümüz imgelemler başkaları için geliyor. Onları bırakmalıyız yoksa deliririz. Petra Kahin'in bazen bayılmasının nedeninin de bu olabileceğini düşündü. Sanırım ne demek istediğini anlamaya başlıyorum."

"Hem Cuelebre'nin hem de benim bunu duymamız normal mi?"

"Evet ve hayır." Yüzünü buruşturarak ona baktı. "Bazen Kahin, yas tutan ve veda etmesi gerekenler için ölmüş birini kanalize edebilir ve biz kehanette bulunduğumuzda, Güç'ün kendi sesi vardır. Birkaç kişi duyabilir ama genellikle hepimiz bir aradayken olur bu. Ve genellikle Kahin sadece Dünya'nın derinliklerindeki bir yerden kehanette bulunur."

"Neden böyle?"

"Sanırım bunun bir kısmı gelenek. İşler her zaman böyle yapıldı, bu yüzden bu şekilde yapmaya devam ediyoruz. Ayrıca, her Kahine gelen Güç kalıtsaldır." Çok yakından bildiği bir şeyi açıklamakta zorlanırken kaşlarını çattı. "Tıpkı diğer herkes gibi, her birimizin kendi güç, yetenek ve ilgi alanlarımız var. Kız kardeşim bir tür kehanet konusunda çok iyiydi."

Uzak görüş denilen durugörü, bir tür uzaktan ama gerçek zamanlı görme. Benim yeteneğim ruhlara olan yakınlığım. Her zaman vardı. Hayaletlerle ve diğer ruhlarla iletişim kurabiliyorum ve görünmediğinizde ya da fiziksel formda olmadığınızda bile etrafta olduğunuzu biliyorum. Yarattığınız bağlantıyı da hissedebiliyorum."

"Evet," dedi düşünceli bir şekilde. "Bu oldukça sıra dışı. Daha önce bunu yapabilen başka bir insan duymamıştım."

"Bizim ailemizde yeteneklerimiz bizi potansiyel Kahin yapar ama Kahin Gücü'nün kendisi kalıtsal bir Güçtür." Boğazındaki ani yumruyu yuttu. "Hastanede uyandığımda kız kardeşimin öldüğünü biliyordum, çünkü Güç bana gelmişti. Kulağa garip geldiğinin farkındayım ama bu gücün kime miras kalacağını asla bilemeyiz, sadece her zaman bir kadından diğerine geçer. Örneğin, teorik olarak annesi öldüğünde Chloe'ye geçmiş olabilir, ancak bu kadar genç birine geçtiğini hiç duymadım. Ama Max'e geçmezdi."

Gözleri kısıldı. "Yani sana gelmesi konusunda bir seçeneğin yoktu."

"Hayır," dedi. Ani bir sabırsızlık hissetti ve bunu bir kenara itti. "Ama bu önemli değil. O artık benim ve ondan ne yapabileceğimi görmek bana bağlı.

Temel olarak söylemeye çalıştığım şey, çoğu insanın tek bir Güç kaynağına sahip olduğudur. Benim iki kaynağım var; doğuştan sahip olduğum ve Kahin'in Gücü.

Bu yılın başlarında bana miras kaldı. Bu çok eski bir Güç ve derinlere işliyor." Adam onun yüzünü dikkatle izledi. "Ne demek istiyorsun?"

"Her zaman mevcut. Onu hissedebiliyorum ama bilincimin hemen kenarında duruyor." Kafasında bir ömür boyu birikmiş öğretileri eleyerek ona hızlı ve kolay bir şekilde anlatmaya çalıştı. "İnsan cadıların genellikle bir koruyucu tanrı ya da tanrıça edindiklerini biliyor muydun?"

Başını iki yana salladı.

"Bizim tanrıçamız Nadir'dir, çünkü o derinliklerin tanrıçasıdır. Nadir'in bize Kahin'in gücünü verdiğini söyleyen bir aile efsanesi var. Bir başkası da bunun başka birinden, başka bir tanrıdan ya da güçlü bir yaratıktan geldiğini söylüyor. Gerçek ne olursa olsun, Delphi'deki orijinal tapınak yerin altındaki bir mağaradaydı ve bizim de bu topraklarda küçük bir mağara sistemimiz var. Birisi Kahinle konuşmak için dilekçe verdiğinde, onu oraya götürüyoruz. Oraya gitmek içimizdeki o derin parçaya ulaşmamıza yardımcı oluyor, böylece Güce erişebiliyoruz." Parmaklarını tekrar saçlarının arasından geçirdi. "Sana çok fazla bilgi veriyorum" diye mırıldandı.

"Bu konuda kendini üzme," dedi adam. Hâlâ kaşlarını çatıyordu. "Yani bu Güç senden Chloe'ye sıçrayabilir."

Başını sertçe salladı. "Ben hayattayken olmaz," dedi. "Ben öldüğümde, ailedeki başka bir dişiye geçecek. Bu Chloe olabilir. Şu anda yaşayan tek kadın akrabam o. Ya da Chloe ve Max büyüüp çocuk sahibi olurlarsa belki o zamana kadar daha fazla ailemiz olur."

"Peki bu sabah olanlar Güç'ün genellikle ortaya çıkış şekline farklı mıydı?" diye sordu.

"Şey, ben uzman değilim," dedi. "Ama evet, deneyimlediğim ya da Petra veya büyükannemin bahsettiği her şeyden farklıydı. Bu sabah olanlar gün ışığında ortaya çıktı. Bana Güç'e ulaşmamız, onu çağırmamız gerektiği öğretilmişti ama bu sabah bir anda ortaya döküldü. Bunun nedeni Cuelebre'nin varlığının onu tetiklemesi mi, vizyonun acil olması mı, yoksa benimle ve Güç'e nasıl bağlandığımla ilgili bir şey mi olduğunu bilmiyorum. Sadece Chloe ve Max'in neler olduğunu bilmedikleri için minnettarım."

Avucunu onun sırtına bastırıp, sanki olmasını isteyerek bedenine güç ve sükûnet aşılayacaktı. "Ses seni ele mi geçirdi?"

Başını kaldırıp kaşlarını çatarak ona baktı. Adam onu yakından izliyordu. Kelimeleri bulmakta zorlandı. "Daha çok bir radyo frekansına ayarlanmış gibiydim ve ses o kanaldan geldi. Başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum. Fiziksel olamazdı, yoksa çocuklar da duyardı. Değil mi?"

O da kaşlarını çatarak başını salladı. Bakışlarının parlaklığı gölgeli elmas parıltılarına dönüşmüştü. "Radyo frekansı benzetmen iyi bir benzetme. Telepati gibi duydum, ama normal telepatiden farklı bir seviyede olduğunu hissettim."

"Chloe telepatik," dedi Grace ona, boğazı düğümlenerek. "Henüz bu konuda çok iyi değil. Çoğu insan çocuğu fiziksel konuşma kalıplarını geliştirdikten sonra bu yeteneği geliştirir. Petra hep bunun doğanın genç ebeveynleri koruma yöntemi olduğunu söylerdi. İki yaşında telepatik bir çocuğun kafanızın içinde bağıracak öfke nöbeti geçirmesinin nasıl bir şey olacağını bir düşünün."

Ona küçük bir gülümseme verdi. Neredeyse bir anda soldu. "Eğer böyle bir imgelemin tekrar geldiğini hissedersen, hemen beni ara. Bağlantıyı sertçe çek ve ihtiyacının acil olduğunu bileyim."

Başını salladı. Başka bir seçeneği olduğunu düşünmüyordu. Önceki imgelem onu ne kadar hızlı ele geçirmiş olursa olsun, ona ulaşabilecek tanıdığı tek varlık oydu.

bir fark yaratacak kadar hızlı bir şekilde burada. "Bu şekilde kontrolümü kaybedemem ve çocukları gözetimsiz bırakmam. Chloe'ye ve süte ne olduğunu gördün. Eğer gerçekten sert çekersem, geldiğinde çocuklara göz kulak ol, duyuyor musun? Güvende olduklarından emin ol."

Yüz ifadesi sertleşti. "Hem sana hem de çocuklara koruma sözü verdim ve hepiniz bunu alacaksınız."

Gözleri nemlendi. Ona tekrar teşekkür etmeyecekti. Ona yeterince teşekkür etmişti ve zaten o da bundan hoşlanmıyordu. Bunun yerine onun eline yaslandı.

Adam onu incelerken başını eğdi. "Çocuklara bakarken tüm bunları tek başına yapıyorsun."

Bir omzunu kaldırdı. "Pek sayılmaz. Petra'nın en iyi arkadaşı Katherine, ben hastaneden çıkıp onları eve getirene kadar çocuklara baktı. Dün sabah Carling ve Rune'la konuşurken bebek bakıcılığı yapan Janice'i hatırlıyor musun? Janice, birileri Kahin'le konuşmak için dilekçe verdiğinde bebek bakıcılığı yapmak üzere nöbetçi olan cadılar listesinde yer alıyor. Bunu topluluk ondalıklarının bir parçası olarak yapıyorlar. Cumartesi günü üç aylık bir çalışma günü için daha fazla insan geliyor. Yabani otların en kötülerini temizleyecek ve biçecekler."

Onun bir başka küçümseyici bakışına karşı kendini hazırladı. Ondan pek hoşlanmadığı halde bu bakış çok acıtmıştı. Belki de şimdi onu daha iyi tanıdığı için ondan hoşlanıyordu. Şimdi onun küçümsemesi bir iğneden daha çok acıtacaktı.

Ama küçümser gibi bakmadı. Onun yerine yüzü gerildi. "Biraz yardım almanız iyi oldu. Ve şimdi hem sen hem de küçükler beni koruyorsunuz. Ama tüm bu olanlarda hâlâ çok yalnızsın. Etrafın derneklerle dolu bir evle çevrili olmalı."

Bir süre sonra, "Eh, kimse işlerin bu şekilde sonuçlanmasını beklemiyordu," diyebilmek için dudaklarını sıkıca birbirine bastırmak ve gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

Onlar konuşurken öğleden sonra güneşi daha da derinleşmişti. Koridorun aşağısından Chloe gevezelik etmeye başladı. Oyuncaklarıyla konuşuyordu ama Max sözsüz bir yanıt verdi.

Grace tekrar Khalil'e döndü. Sert yüzü yeniden hoşgörülü bir gülümsemeye dönüşmüştü. "Konuşma için teşekkür ederim," dedi. Kelimeler ağzından dökülürken bir eliyle ağzını kapattı. "Yemin ederim, bir anda ağzımdan çıktı. Özür dilerim."

Kızgın ya da tiksiniş görünmek yerine, bu kez eğlenmiş görünüyordu. Ayağa kalktı. "Yarın küçükleri ziyaret etmek için geri geleceğim."

Grace de ayağa kalktı. "Dışarı çıkıyoruz. Kütüphanede masal zamanı ve iade etmemiz gereken kitaplar var ve..." Adam onu öylesine dikkatle dinliyordu ki, kadın utanmaya başladı. "Bunları duymana gerek yok," diye beceriksizce sözlerini bitirdi.

"Akşamları programları nasıl?" "Beşte akşam yemeği, sekizde yatak."

Kaşlarını kaldırdı. "Onlar yatmadan önce ziyaretlerine gelebilir miyim?"

Grace etkilenmişti. Adam gerçekten sormuştu; dikte etmemişti. "Elbette." dedi.

Adam bir süre onu inceledi, bakışları okunamıyordu. Sonra onun varlığının yakıcı, görünmez bir okşayışla kendininki boyunca kaydığını hissetti. Kadın nefesini içine çekerken, adam başını eğdi ve gözden kayboldu.

Kadın bir tıkırtıyla ağzını kapattı. Bu da neydi, sarılıp vedalaşmanın onun versiyonu *muydu*?

"Samantha bile insanlar ansızın ortaya çıkıp kaybolduğunda şaşırırdı," diye mırıldandı. "Ve o da bir cadıydı. Ben Darrin değilim. Değilim."

Etrafta onunla tartışacak kimse yoktu, bu yüzden çocukları uykularından kaldırmaya gitti.

Khalil'le tartışmak ne kadar eğlenceliyse, onunla konuşmak daha da çok hoşuna gitmişti. Ne o akşam ne de ertesi gün bunun üzerinde çok fazla durmamaya çalıştı.

Çocukları yatırdıktan sonra bebek telsizini aldı ve daha fazla kıyafet bulmak için gardırobunu karıştırmak üzere merdivenlere yöneldi. Bacaklarındaki yara izleriyle ilgili bir tür duygusal bariyeri aşmış görünüyordu. Sadece birkaç çift şort toplamakla kalmadı, aynı zamanda sahip olduğunu unuttuğu birkaç çift kapri pantolonu da yeniden keşfetti. Kendisine kızgın bir şekilde başını salladı. Yazlık gardırobunu incelerken bu kadar donup kalmasaydı, bunları başından beri giyiyor olabilirdi.

Sabahları çocukları kütüphaneye götürüyordu. Max'in yaşındaki bebekler için erken öğrenme programı saat dokuzdaydı. Çember şeklinde oturmaktan, yumuşak, plastik kaplı kitaplarla oynamaktan ve tekerlemeler söylemekten biraz daha fazlasını içeriyordu ama buna bayılıyordu. Chloe çemberde oturup bebekler ve bakıcılarıyla birlikte şarkı söylemek için çok büyük olduğunu söylüyordu, bu yüzden genellikle

Boyama kitabı ve boya kalemleri ile yakınlarda bir yere gittiler ve şarkılara eşlik ettiler.

Eve dönerken Super Saver'da bulunmayan bazı temel ihtiyaçları almak için birkaç mağazada durdular. Ardından Max için uyku vakti, öğle yemeği, Chloe'nin hikaye saati için tekrar kütüphaneye dönüş, tekrar eve dönüş ve öğleden sonra her iki çocuk için de uyku vakti geldi. Max ve Chloe uyurken Grace bir özgeçmiş parlatmayı bitirdi ve diğer versiyonu üzerinde çalıştı.

Ön kapı tereddütle çalındı. Ofisin penceresinden dışarı baktı. Verandada orta yaşlı bir çift duruyordu.

Omuzlarını dikleştirdi ve bir iç çekişi bastırdı. Bir Kahin öldüğünde, cadı mezarlığı halka bir duyuru göndererek insanların yeni Kahin'e bir dilekçeyle başvurmadan önce üç aylık bir geçiş süresi tanımalarını isterdi. Grace için bu geçiş dönemi artık sona ermişti. Giderek daha fazla insan danışmak için dilekçe vermeye başlayacaktı. Kapıyı açmaya gitti.

Çiftin Don ve Margie adında bir erkek ve kız kardeş olduğu ortaya çıktı. Anneleri uzun yıllar önce ölmüştü ve babaları da bir hafta önce kalp krizinden ölmüştü. Şok geçirmiş ve yas tutuyorlardı, veda etmeyi umuyorlardı.

Grace yardım edemedi ama yumuşadı. Çifti içeri davet etti ve bebek bakıcılığı görevi için listedeki bir sonraki cadı olan Therese'i çağırdı. Therese geldiğinde Grace çifti mağaraya götürdü. "Şunu anlamanızı istiyorum, babanızın geleceğini garanti edemem," dedi onlara büyümüş patikada yürürken. "Sadece deneyebiliriz."

"Denemek bizim için her şey demek," dedi Don.

Mağaranın bulunduğu arka çayırılığa ulaştılar. Ohio Nehri arazinin batı sınırı boyunca uzanıyordu. Mavi suyun pırıltılı ısıltıları, ağaçların ve çalılıkların oluşturduğu karışık bir sınırın arasından görülebiliyordu.

Yazın başlarında, kısa bir süreliğine, biraz nakit toplamak için nehir kenarındaki arazinin bir kısmını satmayı düşünmüştü. Kahin'in Gücü bu fikre açıkça düşmanca yaklaşmıştı ama aylık faturalarının çeklerini yazmıyordu, bu yüzden onu bir kenara itti ve birkaç telefon görüşmesi yaptı.

Bu girişim kısa sürede gerçek bir finansal getiri umuduyla sürdürülemeyecek kadar karmaşık bir hal aldı. Konuştuğu emlakçı açık sözlüydü. Kıyı şeridi boyunca potansiyel olarak inşaat yapacak herkese erişim hakkı vermek, arazilerine ulaşmak için evinin önünden geçecekleri ve mahremiyet umudunu kaybedeceği anlamına geliyordu. Ayrıca, arazide çok fazla

geniş bir pazar çekiciliğine sahip olmak için perili olma konusunda bir üne sahip değildi. Mevcut konut çöküşünde, acentenin araziyi parsel parsel taşıması pek olası değildi.

Mağaraya giden yol çayırın içinden kuzeye doğru ilerliyor, sonra biraz doğuya saparak arazinin ağaçlar ve çalılarla kaplı kısa, kayalık bir kayalığa dönüştüğü yere geliyordu. Mağaranın girişi kayalığın içine yerleştirilmişti.

Grace çocukken kayalığa tırmanır ve zirvedeki alçak, düz kayanın üzerinde piknik yapardı. Kayalık yeterince yüksekti ve arazi yeterince dik bir açıyla aşağıya doğru eğimliydi, böylece kıyı şeridinde yetişen ağaçların tepelerini görebiliyor ve nehri tekneler ve mavnalar için izleyebiliyordu.

Kayalığa alaycı bir bakış attı. Tepeyi bir daha görmesi pek olası değildi. Muhtemelen acele etmeden, sağlam bacağını kullanarak merdivenleri tırmandığı gibi yukarı çıkabilirdi ama dikkatini vermesi gereken o kadar çok şey varken bu gereksiz bir enerji harcaması gibi görünüyordu.

Don ve Margie'yi çayır boyunca uçurumun kenarına inşa edilmiş eski kapıya götürdü. Kapı, keşif yapan çocukları dışarıda tutmak için kilitliydi ve anahtar, ahşap bir lentonun tepesinde duran paslanmış küçük bir kahve kutusunda saklanıyordu.

Kapı, mağaraya inen bir tünele açılıyordu. Grace arazinin her karışını biliyordu. Çayırda oynamış, tünelde yürümüş ve mağaraya sayamayacağı kadar çok kez inmişti ama Don ve Margie gözlerini kocaman açmış her şeye bakıyorlardı.

Grace birkaç el feneri ve Kahin'in Delphi'deki tapınaktan beri konuştuğu maskeyi topladı ve işte o zaman Margie gözyaşlarına boğuldu. "Bunu yapamam," dedi yaşlı kadın kardeşine. "Bu çok fazla, çok tuhaf. Yapamam işte."

Grace şaşırmamıştı. Bazen böyle şeyler olurdu. İnsanlar Kahin'e danışmak için dünyanın dört bir yanından geliyor, ancak son anda vazgeçebiliyorlardı. "Siz ne yapmak istediğinize karar verirken ben dışarıda bekleyeceğim. Bunu konuşurken unutma, bunu hemen şimdi denemek zorunda değilsin. Baban daha yeni vefat etti. Kendine biraz zaman tanıyabilir ve hazır olduğunda geri dönebilirsin. Tünel oldukça geniş ve mağara tıpkı Mammoth Mağarası Ulusal Parkı'ndakilere ya da Güney Indiana'daki mağara sistemlerine benziyor."

Don, "Kahin'in web sitesinde okuduk ve fotoğraflara baktık" dedi. Kız kardeşine üzüntüyle baktı. "Sanırım bunların hepsi gerçek hayatta biraz fazla."

Niko, dilekçe sahiplerini hazırlamak amacıyla basit bir web sitesi oluşturmuştu. Kahin'in tarihi hakkında kısa bir bölüm ve geldiklerinde onları nelerin beklediğine dair bir başka bölüm vardı. Ayrıca eski sosyal sözleşmeyi açıklayan bir sayfa da vardı; Kahin hizmette bulunurken ve ödeme istemezken, mülkün bakımı ve idamesi için bağışlar şarttı. Hatta bir PayPal düğmesi bile kurmuştu. Web sitesi her altı ayda bir iki ila üç yüz dolar arasında para çekiyordu.

Grace tekrar, "Bunu hemen şimdi yapmana gerek yok. Daha hazır olduğunda geri gelebilirsin."

Dışarı çıktı ve Don ile Margie konuşurken güneşin altında bekledi. Dinlememeye çalışsa da, konuşmalarından bazı bölümleri seçebiliyordu. Mücadelelerini duymak zordu ve kederleri eve çok yakındı. Kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çatarak uzun otlara baktı. Çayır parlak renklerle bezeliydi, çoğunlukla karahindibalardan gelen sarı renklerin yanı sıra beyaz ve mor kır çiçekleri de vardı.

Mağaraya girmek, buna alışık olmayan insanlar için garipti. Eski hikâyeler, Delphi Kahini'ne huşu ve yalvarış içinde yaklaşan dilekçe sahiplerini anlatırdı.

Ama Güç geçen sabah çok güçlü bir şekilde gelmişti. Bunu tekrar yapmaması için tek bir neden bile düşünemiyordu.

Bilincinin sınırlarını yokladı ve işte oradaydı, içinde yuvalanmıştı, içgüdülerinden daha derinde, karanlık bir yeraltı denizi gibi içinden akan kadim bir kuyu. Bu gerçekten derinliklerin tanrıçasından bir armağan mıydı, yoksa başka bir garip, Güçlü yaratıktan mı? Büyükannesinin anlattığı en eski hikâyeler batıl inançlar ve efsanelerle doluydu. En eski Kahinler Güç'e tapmış ve tanrıların sözlerini söylediklerine inanmışlardı. Binlerce yıl boyunca bu tutum evrim geçirmiş ve değişmişti ama Grace'in büyükannesi ve hatta Petra bile Kahin'in Gücüne hizmet etmekten, sanki ona boyun eğmişler gibi bahsetmişlerdi. Kendisinin gerçek bir deneyimi olmadığı için Grace onların söylediklerini hemen hemen hiç sorgulamadan dinlemiş ve kabul etmişti.

Ta ki şimdiye kadar. Farkındalığıyla Güç'ün kenarlarını okşadı, ona geldiğinden beri ilk kez onu gerçekten keşfetti. Sanki kendine ait bir zihni varmış gibi asi ve evcilleşmemiş hissetti, ancak tam olarak bir

kişi. Karşılaştığı hayaletlerden ve mülkten kovduğu karanlık ruhlardan kişiliklerin nasıl hissettirdiğini biliyordu. Khalil'in varlığına aşına olmak anlayışını daha da keskinleştirmişti. Kahin'in Gücü çok büyük görünse de, bunun bir kişilik olamayacak kadar eksik olduğunu açıkça görebiliyordu.

Bir kişi olmadan nasıl Güce sahip olabilirsin diye düşündü. Bunu gösterecek biri olmadan resim yapma yeteneğine sahip olamayacağınız gibi, olamazdınız. Ancak aileler nesiller boyunca ortaya çıkan kalıtsal yetenekler ve özellikler taşıyordu.

Ailesinde ruha yakınlığı olan ilk kişi o değildi. İkisi arasındaki fark şuydu: Doğuştan sahip olduğu Güç onun bir parçasıymış gibi hissederken, bu Güç ona eski geliyordu.

Belki de bir zamanlar bir kişinin parçasıydı, uzun zaman önce ölmüş ya da öldürülmüş ve Güçleri kesilip atılmış birisinin. Ancak, onu ortaya çıkaracak biri olmadan var olamayacağı için, başka birine aşılarmıştı. Ondan sonra da bir başkasına. Bu düşünce ona doğru geldi, bir şekilde gerçektir. Her yerde akan ama dokunuşundan uzaklaşıyor gibi görünen karanlık bir okyanus hissini yeniden hissetti.

Tüm dikkatini içine odakladı ve tekrar ona doğru uzandı. Sanki ondan geri çekiliyormuş gibi tekrar uzaklaştı.

Grace'in kafasında bir şey klikledi, tıpkı Khalil'in yatak odalarında çocuklarla konuştuğunu duyduğunda ya da Chloe onun kötü olduğunu söylediğinde olduğu gibi.

Oh, hayır değilsin, dedi içinde yaşamaya başlayan şeye. Senin yüzünden hayatımda bir sürü pislige katlandım. Sen beni seçtin. Bu da seni benim yapar. Beni duyuyor musun? Çağırdığımda geleceksin, çünkü artık benimsin.

Belki durup düşünseydi bunu yapmazdı. Ama düşünmek için duraklamadı. Bunun yerine, kendi içinde daha derine ve daha sert bir şekilde uzandı ve Khalil'le olan bağlantısında olduğu gibi, Kahin'in Gücünü kavradı ve çekti.

Bağlandı. Vahşi bir an için Güç, beklediğinden daha güçlü ve daha şiddetli bir şekilde onun tutuşuyla sarsıldı. Kükreyen bir dalga halinde yukarı fırladı ve onu tamamen yutmakla tehdit etti.

Oh, hayır, diye düşündü. Sen bana sahip değilsin. Ben sana sahibim. Farkındalığını daha sıkı sardı ve tutundu.

Tekrar geri çekilmeye çalıştı.

Hayır. Gitmesine izin vermedi.

Güneşli çayır kayboldu. Her şey karardı. Güç, vahşi, disiplinsiz bir fırtına gibi avucunun içinde gürleyip çarparken o sabit kaldı. Tekrar muazzam bir bağlantı hissine kapıldı, karanlık okyanus her yere akıyor, zaman ve mekân perdesinin incelendiği her yere dokunuyordu. Kavrayışını kaybetmek ve içine düşmek, sürekli bir aydınlanma halinde boğulmak için bir eşiği geçmek olurdu. Kahinlerin Güç içinde kaybolup hayatlarının geri kalanında delice gevezelik ettiklerine dair hikâyeler duymuştu.

Ve o bunu yapmayı kesinlikle reddediyordu. Başka bir şey değilse bile, inatçıydı. Lavabosunda yıkanması gereken bulaşıklar vardı. Arabasının yağını değiştirmesi gerekiyordu. Max ve Chloe'nin o akşam yatağa yatırılması gerekiyordu. Ayrıca yapacağını söylediği başka bir şey daha vardı. Kafasında onca gürültü patırtı varken bunun ne olduğunu düşünemiyordu ama bunu yapacağına söz verdiğini biliyordu, bu yüzden Güç'ü bastırdı.

Bunu yaparken bir hayalet gördü.

Gözlerini dikti, kafası karışmıştı. Mutfaktaki yaşlı kadınlar gibi hayaletleri "görebiliyordu". Normal gerçekliğin üzerine bindirilmiş belirsiz, şeffaf lekeler gibi görünüyorlardı.

Kehanet vizyonları tamamen farklı bir deneyimdi. Bunlar doğrudan Güç'ten geliyordu ve Cuelebre'ye gelen vizyon gibi, normal duyularını bastırıyorlardı.

Bu hayaleti görmek gerçek bir görü gibiydi. Bu da başka bir anomaliydi. Öğrendiğine göre Kahin'in imgelemleri başkaları için de geliyordu ama şu anda etrafta başka kimse yoktu. Hiçbir şey olması gerektiği gibi gitmeyecek miydi?

Hayalet kesinlikle Don ve Margie'nin babası da değildi. Ya Wyr ya da Demonkind'dı, yüzü bir insan dışısınıninkine benzeyen garip bir yaratıktı, ancak yüz hatları çok keskin ve uzundu ve burundan çok burnu vardı. Yüz, bir adamın beli kadar kalın bir yılanın gövdesine düşmeden önce kukuletalı kobral benzeri bir boyun parıltısına geri akıyordu.

Grace bilgiden ve içgüdüden daha derine inen bir tanıma nabzı hissetti. Bu, sahip olduğu Güç'ten geliyordu. Hayalete, *"Bu bir zamanlar senindi."* dedi. *Bu Güç senden geldi.*

Hayalet şaşkınlıkla ona baktı. Sonra ona neşeli, vahşi bir gülümseme verdi. *Çok iyi, çocuğum. Çok, çok iyi.*

Hayaletin İngilizce bilmediğini biliyordu ama yine de her kelimesini anlıyordu. Grace'in kulaklarında kan gümbürdüyordu, ya da belki de

karanlık okyanus. Hayalet daha da netleştii ve Grace onu bir mağarada görür gibi oldu. Şaşkınlık ve garip bir ihanet duygusuyla mücadele ederek, *"İnsan olduğumuzu sanıyordum,"* dedi.

Öylesiniz, dedi hayalet. Çoğunlukla. Birçok kez büyük büyükannen beni Parnassus Dağı'ndaki bir depremden sonra buldu. Bedenim düşen tonlarca kaya yüzünden ezilmişti. Bana yardım etmeye çalıştı ama artık çok geçti.

Grace, *"Bu bize nasıl miras kaldı?"* diye sordu.

Hayaletin gülümsemesi genişledi ve uzun, keskin dişleri ortaya çıktı. *Teşekkür olarak ona yılan öpücüğü verdim. Ona geceleri yürüyebilme gücünü vermek istemiştım ama onu öperken öldüm. Onun yerine ona tüm gücümü verdim.*

Grace'e başka bir görüntü geldi. Görüntü çok uzak bir geçmişten doğmuş olsa da, sanki gerçekten oradaymış gibi keskin ve netti. Grace, yılan yaratığın çılgık atan bir insan kadını ısırırken ölüm sancıları içinde kıvranışını izledi.

Grace, *"Biz bir KAZA mıyız?"* dedi.

Sen bir güzellik abidesisin, diye fısıldadı hayalet. *Atan biraz delirmiş olsa da.*

Yüce Tanrım. Grace ürperdi ve neredeyse kontrolünü kaybediyordu.

Yılan-kadın hayalet kendi üzerine kıvrıldı. *Büyükanneleriniz onlara verdiğim mirastan bir kehanet ve hizmet tarihi yarattılar. Gurur duymalısın.*

Bana nasıl hissetmem gerektiğini söylemene ihtiyacım yok. Grace, Güç'ün hayalete doğru nasıl çekildiğini fark etti. *Bunların hiçbirinin olmasını istememiştin, bu yüzden asla gerçekten bırakmadın,* dedi.

Hayalet ona doğru geldi. *Sen güçlüsün. Gün ışığında Gücü yukarı çektin ve beni yanına çağırdın. Bu kadar genç biri için çok güçlüsün.*

Seni bilerek çağırmadım, dedi Grace ona. Hayaletle konuşurken Gücü tutmak tüm gücünü alıyordu. Onu o karanlık, sonsuz denize çekmeden daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Dedi ki, *"Gücü gün ışığında çekip çekemeyeceğimi görmek istedim ama madem bu güzel sohbeti yapıyoruz, artık gerçekten bırakmalısın. Ya da geri al. Hangisini yapacağın umurumda değil, sadece birini ya da diğerini yap.*

Hayalet arkasını döndü ve sarmalı tedirginleşti. *Ya geri alamazsam? Artık hayatta değilim. Kendi gücümü kontrol edemem.*

O zaman bırak, lanet olsun. Onunla olan bağlantın çok güçlü. Sen tutarken tam kontrol sağlayamam. Grace tüm gücünü kelimelerin içine enjekte etti. İçinde

Aklının bir köşesinde çılgına dönüyordu. Eğer kontrolü sağlayamazsa, onu güvenli bir şekilde serbest bırakıp bırakamayacağını bilmiyordu.

Yılan kadın ona baktı. Gülümsemesi kaybolmuş, yerini çok daha karanlık bir şey almıştı. *Ya bırakmak istemezsem? Gücüm senin içinde yaşıyor. Gücüm canlı olduğu sürece, benden bir şeyler de canlıdır.*

Farkına vardım. Grace, *Güç'ün tek bir kişiye bağlanmamasının, Kahin'den Kahin'e atlamasının nedeni sensin, dedi. Çünkü gitmesine izin vermiyorsun. Ama sen canlı değilsin. Sen ölüsün. Sadece rol yapıyorsun.*

Onlar konuşurken, Gücün hem kendisiyle hem de hayaletle nasıl bir bağlantısı olduğunu araştırdı. Artık kendisine musallat olunduğunu bildiğine göre, kendisine öğretilen yöntemlerle hayaletten kurtulmayı deneyebilirdi ama hâlâ Güç'ü elinde tutarken bunu yapıp yapamayacağını bilmiyordu. Kendi aceleciliğiyle kendini tuzağa düşürmüş olabilirdi. Aptal.

Elimde kalan tek şey tutunmak, dedi hayalet.

Öfke kabardı. Grace, *"Atamı öpmedin"* dedi. *Ona bir hediye vermek istemedin. Sadece onu ısırдың.*

Hayalet tısladı: *"Ben bütün çocuklarıma hayat veririm!"*

Grace titremeye başlamıştı. Elleri kaymak üzereydi. *Biz senin ÇOCUKLARIN mıyız?* diye homurdandı. *Tanıdığım hiçbir düzgün ebeveyn çocuklarını tehlikeye atmaz.*

Ben sizi tehlikeye atmadım! diye kükredi hayalet, kadın geri çekilirken. *Asla kontrol etmemen gereken bir şeyi kontrol etmeye çalıştığında bunu kendine sen yaptın!*

Gerçekten mi? dedi Grace. *Yani bana geleni, benim olması gerekeni almaya çalıştığında mı? Bu bana pek de hediye gibi gelmedi.* Hayalet çok geç olmadığını söylerken sakinleşti. *Öldüğün için üzgünüm ama öldün. Belki bunun olmasını istememiştin ama yine de atama vermeye çalıştığın hediyeyi yerine getirebilirsin.*

Yılan kadın kendi üzerine kıvrılmayı bıraktı ve o vahşi, güzel yüzü hüzünlü bir hal aldı. Hayalet sordu: *"Sen, sadece bir ölümlü, ölümsüz bir Güç'le ne yapardın?"*

Sence de bunu öğrenmenin zamanı gelmedi mi? Grace söyledi. Hayaleti bırakmaya ikna edemezse, Güç'le başa çıkmakta zorlansa da zorlanmasa da şansını denemek ve onu kovmak zorunda kalacaktı.

Yılan kadının hüznü arttı. Grace'in yanağını okşayacakmış gibi bir elini uzattı. *Sadece güçlü değilsin. Diğerlerinden daha küstahsın.*

Grace ne yapacağını bilemedi. Ağlamak, gülmek ya da çığlık atmak istedi. Dedi ki, *"Belki bundan vazgeçerim. Hâlâ çok gencim. Bana bu şansı verin. Eğer gerçekten çocuklarınızdan biri olacaksam, varisiniz olmama izin verin.*

Hayaletin eli düştü. Gözden kayboldu. Grace hayaletin elini bıraktığını hissetti.

İçgüdüsel olarak kendini destekledi. Daha sonra, karanlık deniz bir gelgit dalgası halinde ona doğru koşarken bunun akıl sağlığını ve hatta belki de hayatını kurtarmış olabileceğini fark etti. Sahip olduğu her şeyi ona doğru fırlattı, tutunmak için çabaladı. Tüm düşünceler devasa, şekilsiz bir kükreme içinde yanıp kül oldu.

Gelgit dalgası çekildikçe kükreme de yavaş yavaş azaldı. Zihnindeki karanlık, güneş ışığını tekrar görene kadar soldu.

Etrafına çılgınca baktı, güneş ışığıyla sıırıslam olmuş çayırın görüntüsünü içine çekti. Sonra belinden eğildi, derin nefesler çekerken titriyordu, sanki bir mil koşmuş gibi sıkılmıştı.

Sesler duyabildiğini fark etti. Don ve Margie hâlâ tünel kapısının hemen içinde konuşuyorlardı. Hayaletle yaptığı tüm konuşma ve Gücü kontrol altına almak için verdiği mücadele birkaç dakika içinde gerçekleşmiş gibi görünüyordu.

Lanet olsun. Bir elinin tersiyle terleyen yüzünü sildi. Kendini coşkulu mu yoksa midesi bulanmış mı hissettiğini söyleyemiyordu. Sadece, lanet olsun.

"Bayan Andreas?" Margie arkasından seslendi. "İyi misiniz?"

"Bana Grace de," dedi sesi kısık bir şekilde. Doğruldu ve döndü. Margie ve Don neredeyse aynı rahatsızlık ve endişe ifadeleriyle ona baktılar. "Ben iyiyim," dedi onlara. "Biraz ısındım, hepsi bu. Bir karar verdiniz mi?"

Margie, "Verdik ve zamanınızı harcadığım için özür dilerim. Sadece bu konuda rahat değilim."

Grace ona elinden geldiğince nazik bir şekilde, "Lütfen bu konuda endişelenme," dedi. İkisini düşündü. Don hayal kırıklığıyla boğuşuyor gibi görünüyordu, Margie ise açıkça ağlıyordu. Don ve Margie'ye yardım edeceğine dair söz verdiğini ve bunun da dayanmasına yardımcı olan şeyin bir parçası olduğunu fark etti.

Bu arada kafasının içindeki her şey sakinleşmiş ve kalp atışları normale dönmüş gibiydi. Temkinli bir şekilde, kendi içinde derinlere uzandı. Bu sadece onun hayal gücü müydü, yoksa Güç daha yakın mı hissettiriyordu? Hayır,

kesinlikle daha yakındı. Karanlık denizle temas kurdu ve deniz onun dokunuşuyla kolayca yükseldi.

Tam orada, güpegündüz. Dokunduğunda yükseldi, çünkü onundu. Onundu.

Lanet olsun.

Bu seferki coşkusunda hiçbir hata yoktu. "Sormamın sakıncası yoksa, seni en çok rahatsız eden şey nedir? Babanla gerçekten konuşmak mı yoksa bunu yapmak için yeraltına inme düşüncesi mi?"

Margie kardeşine şöyle bir baktıktan sonra, "Sormana aldırıyorum. Aslında ikisi de. Haklıydın, benim için çok erken. Sonra karanlık bir mağaraya inmek zorunda kalma düşüncesi de onun mezarına girmek gibi geliyor."

Grace bu imge ve ardında yatan acı karşısında irkildi. "Özür dilerim," dedi. "Unutma, hazır olduğunda her zaman geri dönebilirsin."

"Bu hoşuma gider," dedi Don. "Belki birkaç hafta içinde daha iyi bir yerde oluruz."

"Geri dönmek istersen bana e-posta atman yeterli. Belki bir dahaki sefere mağaraya girmeden babanla bağlantı kurmayı deneyebiliriz," dedi Grace. "Hiçbir şey için söz veremeyeceğimi aklınızda tuttuğunuz sürece, eğer isterseniz denemeye hazırım."

Margie'nin gözleri doldu. "Teşekkür ederim," dedi yaşlı kadın. "Çok teşekkür ederim."

Grace başını salladı, bu kadar büyük bir minnettarlık karşısında kendini garip hissediyordu.

Kendisi gibi garip görünen Don ona bir zarf uzattı. Kâğıdın arasından parayı görebiliyordu. Zarfı katlayıp kapri pantolonunun cebine koyarken ona küçük bir gülümseme verdi.

Sonra çoğunlukla sessizlik içinde mülkün önüne doğru yürüdüler. Ne Don ne de Margie havadan sudan konuşmaya meyilli görünüyordu ve Grace'in kafasında yeterince şey vardı.

Olanları sindirmesi, tüm bunların ne anlama gelebileceğini düşünmesi gerekiyordu.

Hayalet, ısırdığı kadının delirdiğini söylemişti. Kadın gerçekte ne olduğunu anlayamayacak ya da çocuklarına açıklayamayacak kadar deli miydi? Grace'in aile geleneklerinin kaçı, atalarının Güç'ün nereden geldiğini ya da neden geldiğini anlamamasından kaynaklanıyordu?

kontrol edemiyor muydu? İçlerinden herhangi biri daha önce hayaleti kovmaya çalışmış ve başarısız olmuş muydu? Grace Kahin'in Gücünü istediği zaman ağırabilecek miydi? zerinde ne kadar kontrol kurabileceğini görmek için pratik yapması gerekiyordu. Artık onun olduğuna göre -gerçekten onun- bu Chloe'ye ya da başka bir çocuğa geçmeyeceği anlamına mı geliyordu? Onunla birlikte ölecek miydi? Sıradan bir ölümlü ölümsüz bir G'le ne yapabilirdi ki?

O... hala ölümlü müydü? Olası sonuçlar muazzamdı.

Araba yoluna ulaştılar. Don ve Margie'ye veda etti ve onların bir Ford pikaba binmelerini izledi. Yola ıktıklarında Grace derin bir nefes aldı ve eve doğru döndü.

İşte o zaman Khalil'i hissetti. Varlığı içini sızlatıyordu.

Evin içindeydi. Therese'le birlikte. Ve çok ama çok kızgındı.

Kahretsin.

≡ NINE ≡

Grace aceleyle eve gitti ve verandanın merdivenlerini olabildiğince hızlı tırmandı. Paravan kapıya uzandığında Therese çoktan diğer tarafa geçmiş, kapıyı çarparak açmıştı. Grace irkilerek geri çekildi. "Yavaş ol!"

Therese otuzlu yaşlarının ortasında güzel bir kadındı ve genellikle Grace'in özel olarak Pamuk Prenses rengi dediği renge sahipti; çok koyu renk saçlar, soluk bir ten ve Therese'in kırmızı rujlarla vurguladığı dolgun bir ağız. Şu anda yaşlı kadının krem rengi teni iki parlak noktayla işaretlenmişti.

"Evinizde bir cin var!" Therese tısladı. "Geçen gün bir tanesinin geldiğini duydum ama gittiğini sanıyordum!"

Diğer küçük, sıkı sıkıya birbirine bağlı topluluklar gibi cadılar da dedikodu yapardı. Güç ile doğan insanların yüzdesi düşüktü ve genellikle bu yetenek aileden geçme eğilimindeydi. Güçlerinin peşinden giden ve bunun için eğitim alanların sayısı, kendi topraklarında bile daha da düşüktü. Son nüfus sayımında, cadılık eğitimi aldığını iddia edenlerin sayısı altı binin altındaydı.

Cadılar meclisi dedikodusu kötü bir şöhrete sahipti, bu yüzden Grace'in Janice'in Carling, Rune ve Khalil hakkında konuşmasına şaşırmaması gerekirdi ama Therese'in asidik tonu Grace'in öfkelenmesine neden oldu.

Grace içeri baktı. Khalil ayaklarını iki yana açmış, kollarını kavuşturmuş duruyordu. Üzerinde hâlâ daha önceki siyah tuniği ve pantolonu vardı, gözleri alev alev yanıyordu. İri ve canı görünüyordu.

"O benim bir arkadaşım," dedi sertçe. "Ve buraya uğrayacağını biliyordum. Sadece sana söylemeyi unuttum." Diğer kadına söylemeyi unuttuğu için üzgün olduğunu söylemek istemişti ama şimdi özür dilerse lanetlenirdi.

Therese de omzunun üzerinden geniş gözlerle baktı. Telepatiye geçti. *Ve onun çocukların yanında olmasına izin mi veriyorsun? Delirdin mi sen?*

Bağnazlıktan muzdarip olan tek kişi Khalil değildi. Grace, *"Onun hakkında vahşi bir köpek ya da bir istilacı gibi konuşmayı kes"* diye karşılık verdi.

Therese'in gözleri parladı. *Güzel. Bundan daha mantıklı olduğunu sanırdım ama sen bilirsin. Onlar benim çocuklarım değil.*

Bu sonuncusu o kadar duygusuzdu ki Grace'in ifadesi soğuktu. Dişlerinin arasından, "Seni listeden çıkarıyorum. Bir daha da gelme."

"Merak etme," dedi Therese. "Gelmeyeceğim."

Diğer kadın telaşla garaj yolundan arabasına doğru ilerlerken Grace tekrar içeri baktı. Max, Khalil'in ayaklarının dibine oturmuş, merakla Khalil'in siyah ayakkabılarını parmaklıyordu. Yetişkinler arasındaki gerginlikten habersizdi. Chloe de salonun kitaplığındaki yeni kütüphane kitaplarını karıştırmakla meşguldü.

Khalil'in gözleri parladı. Ona, *"O kadını senin eşyalarını karıştırırken yakaladım"* dedi.

Tamamen hazırlıksız yakalanan Grace gözlerini kırptırdı. *Ne dedi?*

"Ben geldiğimde kadın masandaki kâğıtları karıştırıyordu." diye tekrarladı.

Eşyalarını mı karıştırıyordu? Bu da ne demek oluyor?

O konuşurken ve Grace söylediklerini anlamaya çalışırken Chloe iki kitabı kaptı. Gevezelik ederek Khalil'in yanına koştu. "Bugün ne aldığımı gördün mü? Yardım edersen okuyabilirim."

Grace dikkat çekici bir dönüşümün gerçekleşmesini tekrar izledi. Khalil çocuklara baktı ve zarif yüzü yumuşadı. Öfkesi sanki hiç var olmamış gibi yok oldu. Küçük kıza ciddiyetle, "Size yardım etmekten onur duyarım," dedi.

Chloe ona gülümsedi. "Bu yardım edeceğin anlamına mı geliyor?"

"Kesinlikle," dedi Khalil. Max'i kucağına almak için eğildi. Bebeği tutarken muazzam elleri son derece dikkatliydi.

Arkasından Therese'in arabasının kapısı çarparken yeni bir öfke ve kızgınlık dalgası Grace'in boğazını tıkadı.

Kazıyordu. Eşyalarını karıştırıyordu.

Öfkenin ötesinde bir ihlal duygusu, kırılmış bir güven vardı.

Chloe'nin onu izlemediğinden emin olmak için kontrol etti. Sonra elini arkasına götürdü ve orta parmağını uzattı. Siktir git, Therese.

Therese'in arabası gereğinden fazla bir güçle garaj yolundan çıktı, belki de Grace bunu hayal etmişti.

Çocuklara baktı. Therese etrafta dolanırken onların masumca oynadıklarını düşündü. Diğer kadın başka ne yapmıştı? Grace'in elleri kenetlendi ve çenesindeki bir kas kasılmaya başladı.

Kapıyı açtı ve içeri adım attı. Elinden geldiğince dikkatli hareket etmeye çalıştı çünkü öfkesi vücudundan dalga dalga akıyormuş gibi hissediyordu. Max onu mutlu bir ahududu üfleyerek karşıladı. Bebeğe vermeye çalıştığı gülümseme daha çok yüz buruşturmaya benziyordu.

Khalil koltuğa otururken ona baktı. Max'i tek bacağının üzerine oturttu ve Chloe'yi de kitapları ve her şeyiyle birlikte kucağına aldı. Chloe vücudunu yukarı katladı, sanki daha önce binlerce kez birlikte kitap okumuşlar gibi doğal bir şekilde diğer bacağının üzerine tünedi.

Onlara zarar verebilirdi, dedi Grace Khalil'e. Her şeyi yapabilirdi.

Khalil, yapmadı, dedi. Onlar iyi.

Küçük kız hevesle en büyük kitabını açtı ve sayfayı işaret etti. "Burada ne yazıyor?"

Khalil başını eğdi ve okumaya başladı.

Grace bir süre onları izledi. Garip ama harika bir manzaraydılar. Eğer birinden özür dileyecekse bunu Therese'in bakıcılık yapacağını haber vermeyi unuttuğu için Khalil'e borçlu olduğunu düşünüyordu. Ama Therese'in burnunu soktuğunu sadece kendisi unuttuğu ve Khalil habersiz geldiği için öğrenmişti.

Sadece ne halt olduğu değil, diye düşündü. *Neden?*

Therese'in çalabileceği bir parası yoktu ve diğer kadın bunu biliyor olmalıydı. Grace'in kesinlikle sırrı yoktu. Sanki Therese bir ergendi ve bir ergenin bazen sorumsuzca sınırlar koyma anlayışına sahipti. Saf, basit bir meraklı mıydı?

Kaslarını çözülmeye zorlayarak oturma odasından sessizce ofise doğru ilerledi.

Odayı incelerken, her şeyin tam olarak nasıl olduğunu hatırlamaya çalıştı. Masasının üzerindeki kâğıt yığını, faturalar, yarım kalan okul projeleri için dergi makalelerinin fotokopileri ve özgeçmişinin çeşitli taslaklarından oluşan karmakarışık bir koleksiyondur. Kâğıtlar biraz dağınık görünüyordu - yoksa bunun tek nedeni Therese'in onları gözden geçirdiğini biliyor olması mıydı?

Boynunun arkasını ovuşturdu. Gerçek şu ki, masası o kadar da düzenli değildi ve Khalil Therese'i yakalamasaydı hiçbir şey fark etmeyecekti. Bilgisayarı açtı ve onu daha önce kapattığını çok net hatırlıyordu. Ama yine de, Khalil bir şey söylememiş olsaydı, Therese'in e-postalarını kontrol etmek istemiş olabileceğini düşünerek omuz silkecekti.

Belki de bunların hiçbiri bir şey ifade etmiyordu. Belki Therese e-postasını kontrol *etmişti*. Belki de bir kalem ve boş bir kâğıt aradığı için kâğıtları karıştırmıştı.

Khalil'in beklenmedik ortaya çıkışına çok öfkelenmişti. Bu gerçekten bağnazlık mıydı, yoksa yakalandığı için duyduğu öfke miydi? Tam olarak ne yaparken yakalanmıştı?

Grace ve Therese arkadaş değil, sadece tanıdıktı. Therese yerel cadı meclislerinden birine üyeydi ve Grace onunla bir ya da iki kez karşılaşmıştı - onu bebek bakıcılığı listesine almayı sorgulamayacak ya da çocuklarla yalnız bırakma konusunda iki kez düşünmeyecek kadar. Ama Grace yine de kızgın, huzursuz, ihanete uğramış ve incinmiş hissediyordu.

Ve bunu yapması gerekip gerekmediğinden bile emin değildi.

Therese'in vurdumduymazlığı hariç. Grace'e göre, diğer kadın öfkeyle tepki vermiş olsa bile, söylediği şey ve bunu söyleme şekli affedilemezdi. Grace oturma odasına, çantasını sakladığı kitaplığa geri döndü. İçindekilere göz attı. Araba anahtarları, kimlik, çek defteri, bir paket sakız, Max'in emziklerinden biri. Cüzdanında daha önce sahip olduğu miktarda nakit vardı, on altı dolar ve elli üç sent. Anlayabildiği kadarıyla Therese hiçbir şey almamıştı.

Grace döndü ve elleri kalçalarında, oturma odasını inceledi. Burası da çalışma odasıyla aynıydı, dağınık ve yaşanmış bir yerdi.

Khalil kaşlarının altından ona tekrar baktı. "*Eşyalarınızdan herhangi biri kayıp mı?*" diye sordu.

İfadesi, eğer varsa Therese'in başına bela geleceğine işaret ediyordu. Grace başını salladı, ağzı gergin, mutsuz bir çizgiydi.

Therese gibi başkaları da varsa bu bebek bakıcılığı işi umurumda değil, dedi.

Benim de umurumda değil, dedi ona. *Gerçekten umursamıyorum.*

Listedeki insanlara güvenemiyorsa, şimdi ne halt edecekti? Boynunun arkasını ovuşturdu ve düşünmesi gereken şeylerin giderek büyüyen listesine bunu da ekledi.

Ve düşünmek çocuklara akşam yemeği hazırlamayacaktı. Mutfığa doğru yürüdü.

Koltuğun yanından geçerken, "Akşam yemeğine kalacak mısınız?" diye sordu. Halil'in alçak, saf sesindeki sözcüklerin yumuşak akışı durdu.

"Pekala" dedi.

...

Grace ona *dostum* demişti.

Khalil küçüklere kitap okumaya devam ederken bir yandan da bu kelime üzerinde düşünüyordu. Bebek başparmağını emdi ve Khalil'in yüzüne bakabilmek için arkasına yaslandı. Chloe bir peri kadar hafif bir şekilde Khalil'in diğer yanına yaslandı ve onu dinlerken sayfanın kenarlarını parmakladı. Sarı saçları başının etrafında karahindiba tüyleri gibi uçuşuyordu. Kızı Phaedra, en küçük yaşlarında bile bu iki insan kadar kırılgan olmamıştı. Bu yavru kuşlar sıcak, yumuşak, açık yürekli ve açık fikirliydi. Çok güveniyorlardı.

Therese'i Grace'in masasındaki kâğıtları karıştırırken yakaladığında Max ve Chloe oturma odasında idi. Max doldurulmuş bir hayvanı çiğnerken Chloe'nin oyuncak kutusundan oyuncak çıkarmasını izliyordu. Khalil Therese'e karşı öylesine derin bir öfke duymuştu ki, ona zarar gelmemesinin tek nedeni çocukların orada olmasıydı.

Arkadaş.

Son gün boyunca Khalil kendi hayatıyla meşguldü. Yapmak istediği her şeyi başaramamıştı. Hâlâ Grace'in imgelemine evinin ilk nesil cinlerinden biriyle tartışmak istiyordu. Bu deneyimi göz ardı edemeyecek kadar rahatsızdı. İmgelem Cuelebre'ye ait olsa bile, Khalil de o sesi duymuştu. "Küresel," demişti Grace. Ve "elemental." Belki de Kahin'in başkaları için gelen imgelemlerle arasına mesafe koyması gerekiyordu ama o bunu yapmadı.

Diğer meseleler onun hedeflerini engelliyordu. Gece boyunca Şeytan Hanesi'yle ilgili ortaya çıkan bir mesele hakkında Hanesi'nin bazı üyeleriyle konuştu. Marid Hanesi bu sabah, Şeytan üyeleri tarafından yapılan bazı eylemlere kolektif olarak nasıl karşılık vereceklerine karar vermek için toplanmıştı. Havanın insanları toplu halde toplandıklarında bunu okyanusların ya da çöllerin üzerinde yaparlardı çünkü enerjileri devasa kasırgalar gibi dönerek ete kemiğe bağlı olanları tehlikeye atardı.

Şeytan Hanesi'nin eylemlerinden sıkılmıştı ve kendi Hanesi tarafından yapılan tartışmaları ve argümanları da aynı derecede kuru ve ilgisiz bulmuştu. Neden her şey her zaman en hassas denkleme kadar dengeli olmak zorundaydı? Grace haklıydı; bilgiçlik taslayan bir topluluk haline gelmişlerdi. Belki de Şeytan Hanesi gücendirmek istemişti ve kesinlikle gücenilmişti ama aslında kimse saldırıya uğramamış ya da yaralanmamıştı.

Konuşma sırası kendisine geldiğinde, Hanedanını tüm bu aptalca şeyi görmezden gelmeye ve hayatlarını yaşama işine geri dönmeye çağırdı. Diğer Cinler ürkmüş ve rahatsız olmuşlardı. İsteksizce de olsa bir ya da iki tanesi konunun ilk başta düşünüldüğü kadar acil olmayabileceğini kabul etti. Sonra birkaç kişi daha kabul etti ve sonunda tüm toplantı hoşnutsuz mırıldanmalarla dağıldı.

Tüm bu süreç muazzam bir zaman kaybıydı ve bu, dünya kadar zamanı olan ölümsüz bir varlığın çok sık kullandığı bir ifade değildi.

Bundan sonra, Cinler daha büyük Demonkind kolektifinin bir parçası olduğu için, Khalil Houston'daki Demonkind demesne ofislerine gitti.

Demonkind'lar bir açıdan Nightkind'lara benziyorlardı; Birleşik Devletler'de çeşitli yaratıkları barındıran tek iki Elder demesne onlardı, çünkü Wyr'lar muazzam çeşitliliklerine rağmen temelde iki huylu varlıklardı.

Bununla birlikte, Nightkind için Vampirler uzun zamandan beri baskın ırk haline gelmişti ve demesne'leri bir Vampir hükümdarı tarafından yönetiliyordu.

Demonkind demesne'i ABD demesne'leri arasında benzersizdi. İnsan ABD hükümeti gibi ve aynı zamanda Cinler gibi, Demonkind demesne de her Demonkind ırkının temsilcileri aracılığıyla konsensüsle yönetilen tek demesne idi: Cinler, şeytanlar, medusalar, devler, canavarlar (Sfenks gibi Wyr formu geliştirmemiş yaratıklar) ve ne yazık ki Goblinler.

Herkes Goblinlerin talihsiz olduğunu düşünüyordu.

Beş Haneden Cin büyükleri sırayla Demonkind yasama meclisinde temsilci olarak görev alırdı. Khalil şu anda iki yıllık görev süresini dolduruyordu. Zaman alıcı olmasına rağmen çok da zahmetli bir görev değildi. Houston'daki kendi ofisine ulaştığında, öğleden sonrasını kağıtları okuyarak ve e-postaları yanıtlayarak geçirmek için fiziksel formuna büründü.

Öğleden sonra bir mola verdi. Bir anlık dürtüyle Google'da "Grace Andreas" ve "Oracle" kelimelerini arattı. Kahin'in web sitesini keşfetti ve tüm makaleleri okudu.

orada yayınlanan bilgiler. Kahin'in tarihi uzun ve zengindi, Cin standartlarına göre bile.

Arkadaş.

Dünyası geniş ve karmaşıktı ve çağrışım üzerine çağrışım üzerine kuruluydu. Evi. Cinler. Demonkind'in farklı yaratıkları. Demonkind demesne'nin insanoğlu ve diğer demesne'lerle olan çeşitli ittifakları ve düşmanlıkları. Yapılan iyilikler ve borçlanılan iyilikler.

Khalil, tüm birlikteliklerinde çok azının ona arkadaş diyebileceğini düşündü.

Grace dün enerjisini onunkiyle aynı hizaya getirmeyi nasıl başarmıştı? Şaşkınlığı bunu kazara yaptığını gösteriyor gibiydi. İlk başta onu o kadar kayıtsızca reddetmişti ki. Onun hakkında keşfedecek ne kadar çok şey olduğunu görünce şok olmuştu. Onun nasıl hissettiğini düşündü, psişik varlığı onunkine dayanıyordu, kadınsı ve karmaşık, hem yaşlı hem de genç Güç katmanlarıyla. Lezzetli, egzotik, şaşırtıcı ve baştan çıkarıcıydı. Cinsel.

Bunu hatırlayınca kendini sıkı bir kontrol altında tuttu.

Eski püskü, konforlu eve hoş akşam yemeği kokuları yayılıyordu. Chloe huzursuzlandı ve kucağından kalkıp mutfığa koştu. "Acıktım!" diye bağırdı.

"Merhaba Aç, ben Grace," dedi Grace. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Chloe kıkırdadı ve Khalil gülümsedi. Yanağını Max'in başının üstüne yasladı. Çocuğun güçlü, hafif bir enerjisi ve açmak için doğru mevsimi bekleyen bir gül goncası gibi bir Güç çekirdeği vardı. Bir tutam saçı temiz bir bebek gibi kokuyordu. Khalil bu küçük adamı onaylıyordu. Hem de çok.

Grace arkasından, "Yemek hazır," dedi.

Başını salladı, çocuk kitaplarını bir kenara bıraktı ve Max'i mutfığa taşıdı.

Oda karmaşıktı. Her şeyi kavramak için durakladı. Masa sade bir şekilde üç tabakla hazırlanmıştı. Her tabakta birkaç dilim elma vardı. Khalil yanlış tahmin etmediyse, brokoli, pirinç ve peynire benzeyen güzel kokulu bir orta tabak vardı. Chloe'nin tabağında küçük bir bardak süt vardı. Diğer iki tabakta ise buz ve kahverengi, berrak bir sıvıyla dolu bardaklar vardı. Max'in mama sandalyesinin önündeki masaya bir kase konmuştu. İçi farklı renklerde yapışkan bir maddeyle doluydu. Khalil kasenin içinde ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu; yiyecek olduğunu düşündü.

Khalil dikkatini Grace'e çevirdi. Kızıl altın rengi saçları dağınıktı ve yanaklarına sağlıklı, soluk bir allık dokunmuştu; bu renk son birkaç gündeki tebeşirimsi teninden çok daha iyiydi. Tahminine göre

Daha önceki solgunluk yorgunluktan kaynaklanıyordu. Yüzündeki gölgeler de hafiflemişti. Yalınayaktı ve sarı bir atlet ile yara izli dizlerini örten kısa, koyu yeşil bir pantolon giymişti. Pantolon ince bileklerini ve kemerli, zarif ayaklarını vurguluyordu. Dizlik takmıyordu, bu yüzden bacağı ona fazla rahatsızlık vermiyor olmalıydı. Bunu gördüğüne memnun olmuştu.

Gerçekten de, yüksek, küçük göğüsleri, uzun, dar bir beli ve yuvarlak kalçalara doğru hafifçe genişleyen düz bir karnı ile her tarafı iyi biçimlendirilmişti. Sonuç olarak, fiziksel formuna bakmak tamamen keyif vericiydi.

Canlı kırmızı yara izleri dışında, zayıf, kaslı bacaklarının ne kadar düzgün olduğunu hatırladı. Birden onun adına öfkelenmişti. Kazadan kaynaklanan fiziksel hasar kalıcı olabilirdi ama eğer güçlü bir tıbbi bakıma erişimi olsaydı, bu tamamen önlenebilirdi. Şimdi kısacık hayatının geri kalanında, düpedüz rahatsızlık ya da acı olmasa bile, bir tür kısıtlamaya katlanmak zorunda kalacaktı.

Sonra aklına başka bir şey geldi. "*Sağlık sigortam ya da bu tür bir tedavi için ödeyecek param yok*" demişti. Etrafına yeni bir bakış açısıyla baktı, mobilyalardaki yaşlılık ve yıpranma belirtilerine dikkat etti. Kahin'in web sitesinde bağışların açıklandığı sayfayı hatırladı. Hatta bir PayPal düğmesi bile vardı. Grace'in neden yeterli parası yoktu?

Artık evi o kadar sık ziyaret etmişti ki, zaman zaman evin küçük, hareketli çocuklar ve günlük yaşamla uğraşmaktan darmadağın olsa da, dağınıklığın altında temiz olduğunu fark etti.

Adamın dikkati çok uzun sürmüştü olmalıydı, çünkü kadının güzel, ince kemikli yüzü utangaç bir hal almıştı. Beceriksizce masayı işaret etti. "Fiziksel yenilenmeye ihtiyacın olmadığını söylediğini biliyorum," dedi. "Ama dün kahvaltıda bir şeyler atıştırmaktan ve kahve içmekten hoşlanıyor gibiydin, ben de senin için bir yer ayarladım."

Kadın sadece fakir değil, aynı zamanda cömertti de. Adam ona gülümsedi. "Teşekkür ederim," dedi.

Kadının bakışları genişledi.

"Belki de bu ifade o kadar da kötü değildir, bazı insanların yapmaya alışık olduğu gibi aşırı kullanılmadığı sürece." diye mırıldandı.

"Az önce birinin yüzüm kızarmadan *wont* kelimesini cümle içinde kullandığını duyduğuma inanamıyorum," diye mırıldandı.

Adam güldü. "Max'i koltuğuna nasıl bağlayacağımı bana gösterir misin?"

Canlı gözleri ışıldayarak tam da bunu yaptı. Bebeği yerine oturttu ve sabitledi. Chloe koltuğuna tırmanmıştı. Bir dilim elma yemeye başlamıştı bile. Grace kıza tuhaf bir bakış attı. Ancak kız hiçbir şey söylemedi. Onun yerine servis kaşığını aldı ve önce Chloe'ye servis yaptı. Başını sallayan Khalil'e de bir kaşık uzattı. Ne yiyeceklerini merak ediyordu. Grace en son kendi servisini yaptı. Max'in yanındaki sandalyesine oturdu ve ona renkli yapışkanlardan ısırtıklar yedirmeye başladı.

Khalil kendi küçük porsiyon yemeğinin tadına baktı. Haklıydı. Kremalı peynir, brokoli ve pilavdı, basit ve aslında oldukça lezzetliydi. Bir ısırık daha aldı ve telepatik olarak Grace'e, "*Az önce Chloe'ye bakarken yüzündeki ifadeyi anlamadım,*" dedi.

Grace ona baktı, gözleri dans ediyordu. *Küçük hanım çok iyi davranıyor. Gururun okşanmalı. Elma dilimlerini bile yiyor. Aman Tanrım, az önce brokoliden bir ısırık aldı. Ben bayılırken bana aldırış etme.*

Kıkırdadı ve Chloe'ye baktı. Küçük kız çok dik oturuyordu. Harika bir gülümsemeyle hararetle çiğniyordu. Ona, "Ben de kütüphaneleri severim." dedi.

Bu bir sel kapağını açtı. Chloe konuşmayı bırakmadı. Masal saatini, Katherine adında birini, Joey ve Rachel adında başka insanları ve gerçekten anlamadığı garip bir şeyi öğrendi, çünkü bu bir insandı ama değildi ve oturma odasındaki bir şatoda maceraları varmış gibi görünüyordu.

Oturma odasında kale falan yoktu. Bu onun hayal gücünün bir ürünü olmalıydı. Tuhaf kişi/kişi olmayan bir Lalaloopsi idi-

Grace araya girdi. "Bekle, senin bebeğinin adı Lalaloopsy mi?" "Hı-hı," dedi Chloe.

Grace, "Ben Lala Whoopsie olduğunu sanıyordum," diye mırıldandı. Bu her şeyi açıklıyordu. Bir bakıma.

Ve Chloe tekrar yola koyuldu. Artık büyük bir yatağa çok ihtiyacı vardı ve istiyordu, beklemek büyük insanlar için bile çok zordu ve Khalil kitap okuyacak mıydı... yani yemekten sonra başka bir kitap okumasına yardım edecek miydi?

"Evet," dedi. Chloe heyecanla koltuğunda zıplarken Grace'le eğlenen bir bakış alışverişinde bulundu.

Tabağındaki elma dilimlerinin hediyesini onları yiyerek onurlandırdı. Gevrek, çıtır çıtır ve ekşiydiler. Sonra kahverengi sıvıyı içti. Bunun buzlu çay olduğunu keşfetti, ferahlatıcı ve soğuktu. Max ağzından salya akıttı ve kıkırdadı. Grace arada bir Khalil'e bakıyordu. O da öyle yaptı.

Sanki herhangi bir ilgi gösterirken yakalanmak istemiyormuş gibi göz ucuyla gizlice baktı.

Her bakış ona onunla flört etmenin, onu kızdırmanın ve yaramazlık duygusunu şımartmanın ne kadar eğlenceli olduğunu hatırlattı. Onun varlığına dokunmak için psişik olarak uzandığında tüy gibi, narin dokunuşlar hissedebiliyordu. Her seferinde neredeyse hemen geri çekiliyordu. Bunu her yaptığında onun bunu hissedebildiğinin farkında değilmiş gibi görünüyordu ve bunun ne kadar erotik olduğunu bilemezdi. Sanki parmaklarını onun çıplak teninde çok hafifçe gezdiriyordu. Tahrik olan adam kendini iyice sıktı ve özdenetimi şiddetlendi.

Ve tüm bunlar hoşuna gitmişti.

Gece bir şekilde akıp gitmişti. Bunun nasıl olduğundan tam olarak emin değildi. Bir ara yere baktığında küçük porsiyon yemeğinin tabağından kaybolduğunu fark etti. Max yanlışlıkla yemek kabını devirmişti. Bebeğin yüzündeki ağzı açık şaşkınlık ifadesi o kadar komikti ki, diğerleri kahkahalara boğuldu. Grace ortalığı temizledi. Zaten Max yemeğini bitirmek üzere olduğu için temizlenecek fazla bir şey yoktu.

Sonra akşam yemeği bulaşıkları yıkandı, çocuklar yıkandı, oyuncaklar toplandı. Chloe öyküsünü unutmamıştı. Khalil koltuğuna yerleşip ona korkunç, berbat, hiç iyi olmayan, çok kötü bir gün geçiren asabi bir çocuğun öyküsünü okudu. Khalil bu çocuğu çok sevmişti. Hikâye bittiğinde çok üzülmüştü. Grace kanepeye uzandı ve Max onun üzerine yattı, başparmağını emerken ve göz kapakları sarkarken bir ayağını tembelce havada tekmeledi.

Açık pencerelerden ve paravan kapıdan akşam gölgeleri uzarken, güneş ışığı ağır bir altın rengine dönüştü ve yeşilliklerin yeşili karardı. Khalil trafik seslerini duyabiliyordu ama bunlar uzak ve sessizdi. Burası huzur dolu bir yerdi. Verdiği tepkinin yoğun dalgalanması karşısında şaşkıındı. Daha önce birkaç kez, önce çocuklara sonra da Grace'e koruma sözü vermişti.

Şimdi gerçekten de onları koruma ihtiyacı hissediyordu. Bu sessiz, salaş yerin sahip olduğu nitelik her neyse, kralların hazinesinden daha değerliydi. Telepatik sesiyle Grace'e, "*Çocuklara bakacak birine ihtiyacın olduğunda beni arayacaksın, anladın mı?*" dedi.

Grace kıpırdandı. Rahatlamış ve uykulu görünüyordu ama şimdi şaşkın gözlerle ona bakıyordu. *Bir bakıcıya ihtiyacım olduğunda her zaman müsait olmanı bekleyemem.*

Dişlerini sıktı. *O listeyi yakmanı istiyorum.*

Yakamam. İcini çekti. Ama listeyi tekrar gözden geçirmem gerek. Sanırım referansları da sormalıyım. Listedeki herkesin iyi olacağını düşünmüştüm.

Rahat, uykulu ifadesi kaybolmuştu ve yine sıkıntılı görünüyordu. Daha nazik bir şekilde, *Referansları kontrol etmek zaman alacaktır, dedi. Bu arada dikkatli olacağım. Çocuklara sizin istemeyeceğiniz hiçbir şey yapmayacağım. Ve beni aramanı istiyorum. Lütfen.*

İfadesi yumuşadı ve işte oradaydı, teninde parlıyordu, kralların hazinesinden daha değerli olan o nitelik. Başıyla onu onayladı ve sonra yüksek sesle, "Yatma vakti," dedi.

Chloe, "Hayır," dedi.

"Bebeğim, yatmalısın," dedi Grace, aynı konuşmanın birçok kez tekrarlandığını gösteren bir yorgunlukla. "Eğer yatağa gitmezsen yarın olmaz."

Chloe kütüphane kitabına sarıldı. "Okumaya devam etmeliyiz. Duramayız." Sesi ağlamak üzereymiş gibi geliyordu.

Khalil, belki çocuk da bu değerli şeyi bırakmak istemiyordur, diye düşündü. Chloe zaten birçok çocuğun bilebileceğinden çok daha fazla kayıp yaşamıştı. Onun narin sırtını okşadı. "Başka bir zaman okumana yardım etmek için geri gelebilir miyim?"

Chloe dönüp ona baktı. Geniş bakışları onun yüzünü aradı. "Yarın tekrar gelecek misin?"

Khalil kızın başının üzerinden Grace'e baktı. Grace, neredeyse uyumak üzere olan Max'i sarsmamak için dikkatle doğrulmuştu. Grace onun bakışlarını kolayca karşıladı ama ifadesi temkinliydi ve enerjisi çekilmişti. O anda ne düşündüğü ya da ne hissettiği ya da onun bu kadar çabuk dönmesini ya da hayatlarına bu kadar aktif bir şekilde dahil olmasını hoş karşılayıp karşılamadığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ama bir pazarlık yapmıştı. Yüzü sertleşti. Gerçekleştikten sonra bu pazarlık hakkında ne hissettiğinin hiçbir önemi yoktu. Şimdi bununla yaşamak zorundaydı.

Dikkatini tekrar Chloe'ye çevirdi ve ona, "Yarın geleceğim," dedi.

Chloe ani bir hamleyle kollarını onun boynuna doladı. Ona öyle sıkı sarılmıştı ki, küçük bedeninin gerildiğini hissedebiliyordu. Adam kollarını onun boynuna doladı ve dikkatle, özenle ona sarıldı. Önce Chloe için bir güvence olarak başladı. Sonra başka bir şeye dönüştü.

Bu iyiydi ama aynı zamanda acıtiyordu da. Küçük kızı bıraktı, sonra Grace'in koltuğunun yanında durduğunu fark etti, Max kucağındaydı. Kaşları çatılmış, onu ve Chloe'yi izliyordu.

"Kızımı özledim" diye fısıldadığını duydu.

Grace onun omzunu sertçe kavradı, bakışları öylesine acı dolu bir şefkatle doluydu ki, Chloe kucağından kayarken gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Grace, "Bir dakikaya geliyorum," dedi.

Eliyle bir işaret yaptı. Onun için bir dakika ya da birkaç dakika olmasının hiçbir önemi yoktu.

Tereddüt etti, sonra Chloe ve Max'le birlikte çıktı. Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü ve derinleşen geceye baktı. Bir rakun ailesi çimenlerin üzerinde sakın sakın yürüyordu.

Daha fazla kalması için bir neden yoktu. Yapmak istediği şeyi başarmış ve çocukları ziyaret etmişti. Gidecekti.

Ama gitmedi.

Kendini gergin bir şekilde tuttu, o değerli şeyi, o görünmez hazineyi içine çekmeye çalıştı. Grace çocuklara iyi geceler dilemeyi bitirdi. Yaklaşırken onun hafif, düzensiz ayak seslerini dinledi. Arkasına dönmedi.

Grace onun hemen arkasında durdu. Elini uzatacağını biliyordu. Elinin sırtında havada asılı kaldığını hissetti.

Kız ona dokunamadan döndü ve ona ipeksi bir gülümseme verdi. "Neden doğruluk oyununda bir tur daha oynamıyoruz?"

Kadın dondu, irkildi, eli havada asılı kaldı. Gözlerine tedirginlik çöktü ve ifadesindeki yumuşaklık sertleşti. "Neden?"

Adam ondan uzaklaştı ve odanın içinde gezinmeye başladı. "Neden olmasın?" Kadın onun hareketlerini izlemek için döndü. "Bu bir cevap değil."

Enerjisi yükselmişti. Sertleşmişti. Güzeldi. Kabarmak iyiydi. Ders kitaplarından birini aldı, sırtını okudu ve bir kenara koydu. Bir başkasını aldı. "Sana bir cevap borcum yok. Henüz yeni bir raunda başlamadık."

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Oyununuzu, turlarınızı ve mağlubiyetinizi boş verin. Mantıklı bir yaratık gibi konuş artık. Eğer söyleyecek bir şeyin varsa, söyle."

"Peki." İkinci kitabı yere çarptı ve ona döndü. "Neden bana arkadaşım dedin?"

Aralarında sessizlik titreşti. Onu o kadar yakından izledi ki, birkaç kez göz kırptığını gördü. Yüzü çalışıyordu. Acı ya da kahkaha ya da her ikisinden de biraz.

Eminim. Kesinlikle bir öfke parıltısı. "Çünkü şu anda sahip olduğum arkadaşla en yakın şey sensin" dedi.

"Katherine," dedi.

"Çok şefkatli biri. Onsuz ne yapardım bilmiyorum. Çocukları çok seviyor ve kız kardeşimi en az benim kadar özleyiyor ama o Petra'nın arkadaşıydı. *Benim* arkadaşım sayılmaz. O ve ben gerçekten konuşmuyoruz ya da sırlarımızı paylaşmıyoruz." Grace omuz silkti ve pencereden dışarı baktı. Gözleri parlıyordu. "Biliyorum," dedi, çok alçak sesle ve acıyla. "Sen de benim arkadaşım sayılmazsın. Bir *pazarlığımız* var."

Adam eridi ve kızın önünde yeniden biçimlendi. Adam onu omuzlarından tuttuğunda kadın irkilerek geri çekildi. Saflığı yüzünden onu sarsmak istedi. Aptalca merhameti ve cömertliği için ona bağışlamak istedi. Evin içinde ve arazide öfkeyle dolaşmak ve anlamadığı bu değerli görünmez şeyi yıkmak istiyordu. Ondan tekrar hoşlanmamak ve onunla kavga etmek istedi ve-

İnanamaz görünüyordu. Sonra onu gerçekten hayrete düşüren bir şey yaptı. "Buraya gel," dedi.

Adam donmuş bir halde bakarken, kadın iki elini ensesine götürdü ve öylesine şaşırtıcı bir güvenle başını aşağıya çekti ki, adam sırf bundan sonra ne yapacağını görmek için bile olsa, kadının bunu yapmasına izin verdi. Adam eğildi, kadın kollarını adamın boynuna doladı ve Chloe'nin ona sarıldığı kadar sıkı bir sarılma yaptı, ta ki kolları sarılırken harcadığı güçten titreyene dek.

Ve ona sadece fiziksel olarak sarılmadı. Ona tüm ruhuyla sarıldı, ateşli sıcak varlığı onunkine yerleşti, kadınlık erkekliğe, Güç Güç'e.

"Kızını ne kadar özlediğini hayal bile edemiyorum," diye fısıldadı. "Ama ben ailemi ne kadar özlediğimi biliyorum. Ve bu çok acı veriyor."

Sakkara'daki eski bir firavunun cenaze tapınağının girişindeki taşları yıkmıştı. Depremlere neden olmuş, kasırgalar çıkarmış, dağları yerle bir etmişti. Türünün en güçlülerinden biri olan birinci nesil bir cinle savaşmış ve kazanmıştı. Grace'i bir anda paramparça edebilirdi. Ondan çok daha yaşlı, bilge ve güçlü olduğunu düşünmüştü.

Ama bu. Bu.

Kollarını ve Gücünü onun etrafına sardı. Başı sadece bir yanılsamaydı. Neden bu kadar ağır hissettiğini bilmiyordu. Yine de ona yasladı.

İnce omzunu ve başının arkasını okşadı.

"Bunu geri alamazsın," dedi adam. Sesi kadının teninde boğuklaşmıştı.

"Neyi geri alamam?" diye sordu kadın.

Pazarlıklarını. Değiş tokuş ettikleri gerçekleri. Onun öfkeli, komik şakalarını. Yiyecek, içecek, kahkaha ve şefkat hediyelerini. Çocukları ziyaret etmesine izin vermesini. Onlara göz kulak olması için onu arayacağına dair verdiği söz. Arkadaşlık iddiası.

Başını kaldırdı. "Herhangi biri." dedi.

Teni olgun bir şeftali gibi yumuşak bir renkle kızarmıştı. Dudakları aşırı yumuşak, dolgun ve tatlı görünüyordu. Tekrar bir şey söylemek, sorgulamak, tartışmak, lafı dolandırmak ya da dayanılmaz derecede bilgece bir şey söylemek için ağzını açtı.

Buna izin vermeyeceğine karar verdi. Böylece başının arkasını kavradı, onu arkaya yatırdı ve öptü.

≡ TEN ≡

Grace bu kadar keyif aldığı bir akşam hatırlamıyordu. Khalil'i çocuklarla birlikte izlemek nefes kesici bir deneyimdi; küçük, mucizevi anlar birbiri ardına yaşanıyordu.

Evet, uzaylı görünüşü ve gücü onların insani kırılganlıklarını vurguluyordu ama onun arkadaşlığından duydukları parlak mutluluk onun nezaketini ve onlara gösterdiği özeni vurguluyordu ve onun ilgisi altında çiçek açıyorlardı. Grace kendi kendine, köpek-kedi olayı gibi uygunsuz bir şeyin bir daha yaşanmaması için onu yakından izlediğini söylüyordu. Ama bu çok kötü bir yalandı, kendini kandıramazdı. Onu bu kadar yakından izliyordu çünkü onu izlemek büyük bir zevkti.

Çocuklardan çabuk öğreniyordu ve artık bir konuda emin olmadığında kibirli bir şekilde cevapları bildiğini varsaymak yerine sorular soruyordu. Max ya da Chloe ne zaman komik ya da aptalca bir şey yapsalar onunla gülüşerek bakışmak beklenmedik bir zevkti. Bu zevk, Petra ve Niko'nun çocuklarının başları üzerinden birbirlerine attıkları eğlenceli bakışları izledikleri acı tatlı bir anıyı da beraberinde getirdi.

Onun arkadaşlığından zevk almayı öğrenmek, erkek varlığına dalma hissiyle renklendi. Bazen kendini onun gücüyle dolu bir denizde yüzüyormuş gibi hissediyor, onun dinamik enerjisiyle tüm yorgunluğunu atıyor ve ayakta kalıyordu. Sonra adam kızı hakkında o kadar çok acıyla dolu sessiz itirafını yaptı ki, kalbi ona gitti.

Kızının yaptığı bir şey, belki de ona sarılma cüretini göstermesi onu kızdırmıştı. Ya da belki de kendi acısı onu kızdırmıştı.

Onu anlayabileceğini düşünmek onun için muhtemelen tehlikeliydi. Tehlikeliydi, onu kırılmaz bir şekilde tuttuğunda ve ona öfkeyle baktığında ve onu ikinci bir düşünce olmadan ezebileceğini bildiğinde ve

ama onun yapmayacağını da biliyordu. Adam ondan nefret edecekmiş gibi bakıyordu, gözleri alev alevdi, mermer yüzü taş gibiydi.

Ve sonra. Sonra.

Geri alamazsın, dedi. Hiçbirini.

Michelangelo'nun dehası onu kollarının arasına aldı. Başını onunkine doğru eğildi, insanlık dışı bir hızla, oyulmuş yüz hatları yoğunlukla kesilmişti. Adamın sert ağzı kadının üzerine yerleşmeden önce kadının tepki verme şansı yoktu.

Şimdiye kadar öpüştüğü neredeyse diğer tüm erkekler (oğlanlar) gibi herhangi bir geçici, ön keşfe girişmedi. Khalil'in öpücüğü telaşlı bir şekilde ağzına daldı. Yaşadığı şok ve gariplik karşısında nefesi kesildi ve adamın omuzlarına yapıştı.

Adamın ağzı ve vücudu dokunulamayacak kadar sıcak, gücü ise kavurucuydu. Bu hisler karşısında ürperdi ve bacaklarındaki kaslar titredi. Adamın şiddetli enerjisinin kendininki boyunca kaydığını hissetti ve bu olağanüstü erotikti, neredeyse fiziksel bir okşamadan daha samimiydi. Teninin her yeri aşırı hassaslaşmıştı; kolları, meme uçları, göğüslerinin ağır, dolgun alt kısımları ve bacaklarının arasında, giysilerinin yeterince örtmediği özel, nemlenen yer.

Parmaklarını adamın başının arkasındaki kuzguni saçlara geçirdi ve asıldı, ağzı beceriksizce onu öpme girişiminde bulunarak sarsakça onunkinin altında hareket etti. Parçalanmış düşünceler ve izlenimler bir kasırga tarafından patlatılmış gibi kafasının içinde dönüp duruyordu. Adamın tanıdık enerjisi, ağzının egzotik hissi, içinden kükreyen acı, öfke ve cinsellik patlaması. Açlığı ve ihtiyacı.

Bir eliyle başının arkasını avucunun içine aldı. Diğer koluyla da kadının belini kavradı. Ayakları yerden kesilene kadar onu sıkıca tuttu.

Kendini ağırlıksız hissediyordu, sanki onun içinde yüzüyordu. Saçlarını arkada tutan bağ basit bir deri şeritti ve parmaklarının altından çözüldü. Siyah, ipeksi kütle omuzlarına doğru yuvarlandı.

Başını kaldırdı ve ona baktı. Yüz ifadesi gergin ve mesafeliydi. Gözlerinin kristal ışıltısı karanlıkta deniz feneri gibi parlıyor, fırtınanın sürüklediği tehlikeli denizleri uyarıyordu. Dudakları kızın ağzından aldığı nemle parlıyordu. Her tarafı titrerken yapabildiği tek şey aptal aptal ona bakmaktı, çünkü adam o kadar ihtişamlıydı ki sesini çalmıştı.

Ayakları yere değene kadar onu tekrar aşağı indirdi. Kendi başına ayakta durabileceğinden emin değildi.

Ama sonra ayağa kalkmak zorunda kaldı çünkü adam onu bıraktı ve tek kelime etmeden ortadan kayboldu.

Khalil'in öpücüğü o gece ve Çarşamba günü boyunca hafızasından silinmedi. Gece uyandığında tahrik olmuştu, teni hafif bir ter tabakasıyla nemlenmiş, çarşafı bacaklarına dolanmıştı. Adam ağzını öylesine deneyimli bir duygusallıkla kullanmıştı ki. Belli ki daha önce de insan sevgililer edinmişti. Bunu sonradan fark etmek yıkıcıydı. Bu durum onun bir sevgili olarak nasıl biri olabileceğine dair düşüncelerini hayal gücünün ön saflarına taşıdı; bir zamanlar zar zor akla gelebilecek bir şeydi ama şimdi acilen zorluyordu.

Duygular ve görüntüler zihninde parladı. Sert ağzının onunkini kavradığı hissi ve devasa vücudundaki sınırsız güç duygusu. Kuzguni saçları çözülüp fildişi rengi, insanlık dışı yüzünü ve akkor gözlerini çerçevelediğinde ortaya çıkan parlaklık. Fiziksel formunun içerdiği ısı ve kavurucu, gerçek varlığı. Muhteşem tavrı, acısı ve öfkesi.

Khalil'in acısı ve öfkesi onu özellikle rahatsız etmiyordu. Grace acıyı ve öfkeyi anlıyordu, muhtemelen kendisi için iyi olandan çok daha fazlasını. Ama anlamadığı şey adamın *ona* kızgın görünmesiydi. Onu kızdıracak ne yapmış ya da yapmamıştı? Ertesi gün bu konuyu düşündü.

Düşünceleri onu aptallaştırmıştı. Tuzluk ve biberliği buzdolabına koymayı unutmuş, dışarıda başka işlerini hallederken benzin almak için durduklarında benzin kapağını yerine takmadan pompadan uzaklaşmıştı. Neyse ki kapak arabanın kaputundan düştüğünde benzin istasyonunun park alanının kenarına yuvarlandı ve geri dönüp baktığında kolayca bulabildi.

Arka çayırdaki olanlara odaklanmakta da zorlanıyordu ama kendini konsantre olmaya zorladı. Kendi aceleciliği yüzünden kendini tehlikeye atmıştı ve bunu bir daha bu kadar kayıtsızca yapmayı göze alamazdı. Çocuklar uyurken, o da büyükannesinin ona öğrettiği zihinsel egzersizleri yapmaya odaklandı. Kahin'in Gücünü dikkatlice yukarı çekti ve tekrar bıraktığında bunu kontrollü bir şekilde yavaşça yaptı.

Birkaç kez pratik yapmayı bitirdiğinde, nerede olursa olsun, günün ya da gecenin herhangi bir saatinde Gücü çağırabiliyordu. Ne kadar tehlikeli olabileceğini asla unutmayacak olsa da, onunla çalışmak o ilk vahşi, fırtınalı zamandan farklı bir niteliğe sahipti. Artık

Artık ondan uzaklaşmak için geriliyor ya da onun kontrolünden kurtulmak için debeleniyordu.

Sabah erkenden, bir saatten fazla bir süre boyunca dikkatle garip hayaletin hâlâ onu etkilediğine dair kanıt aradı ama yılan kadın gerçekten de kontrolünü bırakmıştı ve hiçbir yerde bulunamıyordu. Grace Güç'le ne kadar çok çalışırsa, o kadar kolay bir şekilde eline geliyordu. Şimdi bir de tüm bunların ne anlama geldiğini çözebilseydi, ama bunun yıllar, hatta on yıllar alabileceğini düşünüyordu. Chloe'ye sessiz bir söz verdi; bu gücü geri dönülmez bir şekilde kendisine ait kılmak için elinden geldiğince çok çalışacaktı. Ölümsüz Güç olsun ya da olmasın, öldüğünde onu da yanında götürmeyi planlıyordu. O zaman Chloe, Grace'in sahip olabileceği diğer kadın torunlarıyla birlikte, kendi seçtikleri kaderleri keşfetmekte gerçekten özgür olacaktı.

Grace'in kaderi buydu. Üniversite de dahil olmak üzere hayatında gönülden benimsediği ilk şey buydu.

Khalil Çarşamba akşamı Chloe'ye söz verdiği hikâyeyi okumak için geldiğinde Grace onunla yaşadığı olayı çözdüğünü düşünüyordu.

Bazen teselliyi kabul edemeyecek kadar acı çekmenin mümkün olduğunu düşünüyordu. Belki de ona sarılmayı teklif ederek, onun dokunmaya dayanamayacağı bir şeye dokunmuştu. Eğer öyleyse, bundan sonra ne yapacağından emin değildi. Özür dilemek ya da konuşabilmeleri için konuyu açmak pek uygun görünmüyordu ama sessiz kalmak da garip hissettiriyordu. Kendini denizde sürükleniyor gibi hissediyor, nasıl ilerleyeceğine karar veremiyordu.

Khalil akşam yemeğinden sonraya kadar ortaya çıkmadı. O zamana kadar kendini düğümlemişti. Chloe ile birlikte günün oyuncaklarını toplayıp oturma odasındaki oyuncak kutusuna yerleştiriyorlardı. Max sehpanın kenarına tutunmuş, plastik oyuncak anahtarları çiğniyordu. Diş çıkarıyordu ve eline geçirdiği her şeyi çiğnemeyi takıntı haline getirmişti.

Halil sessizlik içinde göründü ama Max onun arkasından geldiğini hissedebiliyordu. Nabızı hızlandı. Zevk, özbilinç, rahatsızlık ve kafa karışıklığı içinde oyuncak kutusundan döndü.

Vay be. Onu bir gündür görmemiş olmasına rağmen daha iri görünüyordu.

Kollarını kavuşturmuştu. Düz siyah giymişti. Onu başka renklere bürünürken görmüş olsa da, siyah onun fiziksel formundayken tercih ettiği renk gibi görünüyordu. Saçları yine arkadan bağlanmıştı ve solgun, zarif yüzünde kapalı bir ifade vardı. Enerjisini katı bir kısıtlamayla sıkı sıkıya tutuyordu. Ona bakmak bir duvara son sürat koşmak gibiydi.

Chloe odadaki gerginliğin farkında olmadan mutlu bir selamlama şarkısı söyledi, ona doğru zıpladı ve kollarını açtı. Küçük kıza hafif bir gülümseme verdi ve onu kucağına aldı. "Bugün ne okumanıza yardım edeyim?"

"Korkunç, iyi olmayan gün!" dedi kız.

"Bu mükemmel bir seçim," dedi ona. "Ben de olsam onu seçerdim."

Chloe'yi kitaplığa götürdü, o da eğilip kitabı aldı, sonra da koltuğa yerleştiler. Max sehpayı bıraktı, bezli poposunun üzerine düştü ve hevesle onlara doğru koşmaya başladı. Khalil bebeği de kucağına aldı ve onlara kitap okumaya başladı.

Bir bakış ve baş sallama dışında Khalil Grace'le konuşmadı. Sıçrayan nabızı ağır bir çamura dönüştü ve kendi enerjisi acılı bir düğüm halinde sıkıştı. Demek böyle olacaktı, öyle mi?

İyi o zaman. Siktir et onu.

Çamaşır yığınları bir dağa dönüşmüştü. Cumartesi günü insanlar gelmeden önce yetiştirmeye kararlıydı. Mutfaka gidip çamaşırları değiştirdi, giysileri ve bebek bezlerini katladı ve çoğunu çocukların yatak odasına taşıdı. Eşyalarını yerleştirdikten sonra ortalığı düzeltti, tozunu aldı, çarşaflarını değiştirdi ve sonra bir şekilde felaket alanına dönüşmüş olan yarım banyoya girdi. Aynayı temizledi, lavaboyu ve tuvaleti şiddetle ovdu ve yerleri paspasladı. Sonra çamaşırları tekrar değiştirmenin ve daha fazla giysi katlamanın zamanı gelmişti.

Ev çok yakın hissediliyordu ve vantilatörler nemli havayı etrafa itmekten başka bir işe yaramıyordu. Hayaletler belli belirsiz bir huzursuzlukla iç çekiyor ve mırıldanıyorlardı. Dışarıda cırcır böcekleri ve ağustos böcekleri gece senfonilerini seslendirmeye başlamışlardı. Grace ter, toz, banyo temizlik kimyasalları ve öfke yüzünden kendini zehirli hissediyordu.

Yalnızdı, öpücüğün hiçbir anlamı yoktu ve adam açıkça pişmanlık duyuyordu. Bu cümle ilişkiler tarihinde kaç tane hatayı özetliyordu?

Mutfak masasının başında durmuş, katlanmış bebek bezlerini büyüyen bir yığının içine atıyordu ki Halil, insan olamayacak kadar saf olan o alçak sesiyle konuştu. Saflık tenini ve farkındalığını ürpertti. Elleri hareketsiz kaldı ve gözlerini kapattı, onu dinlerken acı çekiyordu. Birbirlerini Tanrı'yla savaşa çağıran hain meleklerin kullanabileceğini hayal ettiği derin bir klarnet gücüyle konuşuyordu.

Sonra kendi aptallığının derinliğini fark etti. Bu kadar vahşi ve muhteşem, bu kadar ölümsüz ve saf biri nasıl olur da kendisi gibi kusurlu ve ilgisiz biriyle ilgilenebilirdi? O kendi türünden bir prensti, oysa kendisi *prens* teriminin onlar için ne anlama geldiğini bile bilmiyordu. Kendi adının tam zıttıydı, nezaketsiz, kaba ve hoyrattı. Çatlamış eklemelerini parmakladı ve yutkunmaya çalıştığında boğazı ağrıyordu.

Onu incitmemişti. Onu incitecek kadar önemli biri değildi.

Geç de olsa adamın ne dediğini anladı. "...Chloe ve Max'i yatırmamın senin için sorun olmayacağını düşünmüştüm."

Omzunun üzerinden baktı. Halil çocukları kucağına almıştı. Max kocaman bir omzunda mışıl mışıl uyuyordu, Chloe ise başını diğer omzuna yaslamıştı. Gözlerini yummuş, esnemeye başlamıştı. Grace, Khalil'in bakışlarına kısa bir süre bakıp başıyla onayladıktan sonra çamaşırlara döndü.

Belli ki onunla konuşmak istemiyordu ve mutfığa geri gelmesini de beklemiyordu. Çamaşırları katlamayı bitirdi, bir bez aldı ve yüzünü ve ensesini yıkamak için lavaboya gitti. Sonra çıplak kollarını süngerle temizledi. Banyo yapmak için merdivenleri tırmanamayacak kadar yorgundu. Yarın çocuklar öğleden sonra uykusundayken yukarı çıkmak istiyordu ve üst kattaki banyoda büyük, pençe ayaklı küvetin tepesine kadar uzanan bir köpük banyosu yapacak ve onlar uyanana kadar ıslanacaktı.

O gün ilk kez toplum içinde şort giymiş ve insanların yaralı bacaklarına attığı yan bakışları görmezden gelmişti. Serin, nemli kumaş aşırı ısınmış teninde iyi hissettiriyordu. Yıkamak için sakat bacağını çevirip havaya kaldıramıyor, diğer bacağını kaldırmak için de tüm ağırlığını onun üzerinde dengeleyemiyordu, bu yüzden bacaklarını ve ayaklarını yıkarken mutfak sandalyelerinden birine oturmak zorunda kaldı. Bezi duruladı ve yeniden nemlendirdi, oturdu ve-

Khalil'in muazzam eli yavaşça onunkinin üzerine indi.

Kadın dondu kaldı. Gözünü kırpmadı, nefes almadı ve başını kaldırıp bakmadı. Adam bezi onun direnmeden tuttuğu yerden çekip çıkarırken öylece eline baktı.

"Bana izin vereceksin," dedi adam. Söyledi, sormadı. İzin verecek miydi?

Adam onun önünde tek dizinin üzerine çöktü; heybetli, sert ifadesi hâlâ incelemeye kapalı, tertemiz bir devdi. Adam sakat bacağını tutup özenle kaldırırken gözlerini kırıştırdı. Adam elindeki bezi aşırı ısınmış teninin üzerinden geçirmeye başladı; uyluğun ortasından dizinin üzerinden baldırına doğru hafifçe indi.

"Daha önce topalladığını gördüm," dedi. "Korseyi takmalıydın."

Kaslarında şimşekler çıktı. Adam onu şaşırtan bir hassasiyetle bacağına kıvrımlarını okşarken el bezi serin ve ferahlatıcı bir his veriyordu. Kendini zorlukla sabit tutabildi. "Sıcaktan bunaldım, huysuzum ve bunu giymek istemedim" diyebildi.

"Bu aptalcaydı," dedi adam.

"Bu seni ilgilendirmez," dedi kadın.

"Bebek bakıcılığı listesini kontrol etmeye başladın mı?"

"Vaktim olmadı," dedi kısaca. Adam onun ne yapabileceğini düşünüyordu ki? Bir günde sadece çok fazla saat vardı. Sonra ona arka çayırda ne olduğunu hiç anlatmadığını fark etti. Bu fark ediş ona tuhaf geldi ve başka bir şeyin farkına varmasına yol açtı: ona ne kadar çok güvenmeye başlamıştı.

Adam onun ses tonundan alınmamış gibi görünüyordu. El bezini çıplak ayak bileğinin etrafına sararken sadece başını salladı. Sonra cinlerden bir prens onun ayağını yıkadı, bacağına nazikçe yere bıraktı ve diğerine uzandı, kadın dayanamadı. Onu bileğinden yakaladı ve "Kes şunu" dedi. Sesi de en az geri kalanı kadar çiğ ve nezaketsiz çıkmıştı.

Durdu ve ona baktı. Diz çöktüğü için başları aynı hizadaydı. Onun elmas gözlerine bakarken yine sonsuzluğa daldı. Adam sert, hâlâ katı ve okunması imkânsız görünüyordu. Ses tonu kasıtlı olarak eşit bir şekilde, "Şimdi doğruluk oyununu oynayacağız, sadece bir kez daha." dedi.

Oynayacaklar mıydı? Ne yapması gerektiğinin söylenmesinden bıkmaya başlamıştı. Dişlerinin arasından, "Bana sorduğunu duymuyorum," dedi.

Bir dirseğini yukarı kaldırdığı dizine dayadı, kristal bakışları sabit ve acımasızdı. "Her zaman gidebilirim."

Ağzı sallanmakla tehdit ediyordu. "Neden oynamak istiyorsun?" "Bu alışverişin dengeli olmasını istiyorum," dedi sertçe.

Kadın şaşkındı. Dengeli bir takas kavramının onun için neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyordu. Belki de bunun kontrolle bir ilgisi vardı? Sonra adamın daha önce söylediği şeyi hatırladı, bilgi istemek ve bunun için ona borçlu olmak istememekle ilgili. Yüz ifadesi gerginleşti.

Sanki kaybedecek gerçek bir şeyi varmış gibi. Kollarını kavuşturdu ve "Hayır, doğruluk oyununu bitirdik. Bana ne sormak istiyorsan sor, istersem cevap veririm ya da vermem. Ben sana istediğimi sorarım, sen de istersen cevap verirsin ya da vermezsın. Kaybetmek yok, kontrol yok, denge yok. Artık iyilik yok

ya da anlaşmalar ya da ölçümler. Ya gerçek, dağınık bir konuşma yaparız ya da defolup gidersin."

Adam sinirlenmeye başlamıştı. Enerjisinin değiştiğini hissedebiliyordu, yavaş hareket eden lav gibi yavaş ve kükürtlü.

Bu hoşuna gitmişti. Öfkesi tatmin edici geliyordu. Bu, ona karşı kayıtsız olmadığı anlamına geliyordu.

Bu yüzden onu daha sert itti. "Hadi, git."

Onu öptüğünden beri Khalil kendini görünmez zincirlerle sarılmış hissediyordu.

Çeşitli görevlerini asık suratlı bir tavırla yerine getiriyor, yoluna çıkacak ya da ona garip bir şekilde bakacak kadar talihsiz olan herkese hırıliyordu. Bir Demonkind yasama komitesi oturumuna katıldı çünkü bu onun sorumluluğuydu ve yapması gerekiyordu ama dinlemedi ya da katılmadı. Komite başkanı konuyu oylamaya sundu ve Khalil çoğunlukla ortak bir bakış açısını paylaştığı insanlara baktı. Onlar el kaldırdığında o da elini kaldırdı. Kimse bir şey demedi, demek ki karakterine aykırı bir şey için oy kullanmamıştı.

Meclisten ayrıldı ve yapabildiği en kısa sürede fiziksel formunu bıraktı. Sonra rüzgârlara karıştı. Fiziksel formunu bırakmak düşündüğü kadar tatmin edici değildi. O gün yaptığı hiçbir şey tatmin edici değildi.

Grace ve çocukları düşünmekle arasına yeterince mesafe koyamıyor gibiydi. O gün ne yaptıklarını merak ediyordu. Sonunda, bıkkınlık içinde, Dünya'yı tamamen terk etmeyi seçti. Ay'daki fiziksel formuna dönüştü.

Hiç ses yoktu, çünkü Ay'ın atmosferi yoktu. Rüzgar yoktu, hava yoktu. Güneş delici bir alev kükremesiydi. Güneşin ayın yüzeyinden yansıyan ışığı gümüş beyazıydı; kırılğan, korumasız insan gözleri bu parlaklıktan kör olabilirdi. Bu durum Khalil'i hiçbir şekilde rahatsız etmedi çünkü onun formu bir odak noktasıydı. Nefes almasına gerek yoktu. Kollarını kavuşturmuş, Dünya olan süt yeşili, mavi ve beyaz topa bakarken, güneşten gelen tükenmez enerji patlamasını içine çekiyordu.

Ay, Cinlerin başka boyutlardaki başka diyarlara giden çok sayıdaki çapraz geçitlerden birine uğramadan Dünya'dan gidebilecekleri en uzak noktaydı. Diğer diyarlar hakkında pek çok teori ortaya atılmıştı, ama Khalil bu diyarların sonuçta Dünya'nın gölgeleri ya da aynaları, yansımaları ya da kıvrımları olduğunu düşünüyordu.

Öğle saatlerinde Grace ve çocukların öğle yemeğinde ne yediklerini merak etti. Neşeli, basit ve seçici bir çocuğun iştahını cezbedecek kadar lezzetli olmalıydı.

Bah. Yine onları düşünmeye geri dönmüştü. Sessiz bir tıslamayla parmaklarını öfkeyle mavi-beyaz küreye doğru salladı. Sonra maddeleşti ve ayın uzak tarafına gitti. O taraf sürekli olarak Dünya'dan uzağa bakıyordu. Bu onun düşünceli ruh haline çok daha uygundu. Yüzey hırpalanmış ve yoğun bir şekilde kraterleşmişti. Ay, ay döngüsünün yarısındaydı, bu yüzden uzak tarafın bir kısmı karanlıktaydı.

Burada aydınlık ve karanlık bıçak gibiydi. Dün akşam Grace'in evinde olduğu gibi alacakaranlığın yumuşak, renkli gölgeleri yoktu. Karanlığı seçti ve bir kayaya yaslanıp keskin, parlak yıldızlara bakmak için yeniden maddeleşti. Dünya'nın atmosferinden uzakta, daha yakın görünüyorlardı ama değillerdi.

Kayadan uzaklaştı ve ayın yüzeyi boyunca huzursuzca yürüdü. Görünmez zincirler onun içindeydi. Nereye gitmeyi seçtiğinin bir önemi yoktu. Kendi düşünceleri onun kafesiydi.

Lezzetli.

Dün gece Grace'in ağzı lezzetliydi, şaşkınlıktan ve bekaletle hiçbir ilgisi olmayan, her şeyi yeni bir keşfin soluksuz zevkiyle ilgili bir tür ballı masumiyetten dolayı etliydi. Enerjisi uyarılma ile çiçek açmıştı.

Her şey tatlı ve hafif değildi. Dikenleri, dikenli kenarları ve alevlendirmeye bayıldığı o çabuk öfkesi vardı ama onu öptükten sonra gecenin içine fırlatan şey, acısının karanlığının kendisini nasıl çağırdığıydı.

Bir zamanlar Grace'e karşı olduğu kadar bağınaz olmasa da, pek çok insanı çok iyi tanııyordu. Tıpkı söylediği gibi, işbirlikçi ve Güç arayışıyla fazlasıyla ilgili olanlarla tanışmıştı. Hoşuna gidenlerle de tanışmıştı ve daha önce de insanları sevgili olarak kabul etmişti.

Sevgili olarak onlar birer oyuncak, oynadığı bir oyun, canı sıkıldığında ve bir değişiklik aradığında oynadığı anlamsız eğlencelerdi. Onlar için fiziksel formunu almıştı çünkü Khalil'in tanıdığı insan aşıklar onun tam, görünmez yönünü hissedemiyordu. Onunla aynı hizaya gelecek varlığa ya da Güce sahip değillerdi. Ona en derin, en gerçek zevki neyin verdiğini bilemezlerdi ve Khalil onlara olan ilgisini her zaman çabucak kaybederdi.

Grace bu yeteneğe sahipti. Daha önce tanıştığı hiçbir insana benzemiyordu. Gücü kelimenin tam anlamıyla eşsizdi. Onunla eşleşebiliyor, Cinlerin Cinlerle seviştiği gibi onun varlığına uyum sağlayabiliyor, şekilsiz hazzı ve uyarılmayı paylaşılabiliyordu. Tuhaftı.

Mükemmeldi.

İlk kez gerçek insan duyularının ne gibi zevkler sunabileceğini ciddi ciddi merak etti.

Fiziksel formu ona, ete kemiğe bürünmüş insanların tüm duyularıyla yaşadıklarının sınırlı bir taklidini veriyordu. Ama hiçbir zaman gerçek fiziksel açlığın ya da acının derinliğini hissetmedi. Ne insanlar gibi yemeklerin lezzetinin inceliklerini ya da nüanslarını tam olarak tattı ne de fiziksel cinsel zevkin yoğunluğunu tam anlamıyla bildi. Çoğu Cinin er ya da geç yaptığı gibi, o da sadece bu iştahlarla oynadı.

Fiziksel bir forma bürünmek çaba ve Güç gerektiriyordu. Cinlerin büründükleri form ne kadar gerçek olursa, bu onlara o kadar pahalıya mal olurdu. En karmaşık şey olan beyinle birlikte tam bir insan formu yaratmak, geri dönüşü olmayan bir eylemdi. Cinler buna "ete kemiğe bürünme" diyordu. Oluşumun geri döndürülebilir aşamaları da vardı, ancak çoğu Cin sadece dış görünüş oluşturmakla uğraşırdı.

Gerçek bir tene sahip daha eksiksiz bir form yaratırsa, dudaklarını yaladığında nasıl hissettiğini keşfedebilirdi. Bu hissin neden onun enerjisini ve Gücünü titrettiğini ve uyarılmasını ateşli bir seviyeye yükselttiğini gerçekten bilebilirdi. Bu çaba yorucu olacak ve ona daha fazla Güce mal olacaktı ama tamamen insan etine bürünmediği sürece, istediği zaman bu formu bir kenara bırakabilirdi.

Ve o zaman bilecekti.

Daha oturmuş bir zihin yapısıyla Dünya'ya döndü ve gününün geri kalanını geçirdi.

Şimdi Grace'in önünde diz çökerken, kontrollü, mantıklı, *dengeli* bir değişim başlatmaya çalıştı ama Grace hepsini reddetti. Onu reddetti. Daha da kötüsü, gitmesini emretti.

Genelde Grace'in emir vermesinden hoşlanırdı ama bu hiç hoşuna gitmemişti. Kadının kızgın yüzüne ters ters baktı. O pelüş, yumuşak dudakları sıkı bir çizgi halinde kıvrılmıştı. Kollarını ortasına sararak dimdik oturdu. Bacaklarını birbirine bastırdı ve yana doğru çevirdi. Bunların hiçbiri umut verici, kontrollü ya da mantıklı görünmüyordu. Kesinlikle dengeli görünmüyordu.

Kaşlarını çattı ve onu daha yakından inceledi. Sadece kızgın görünmüyordu. İncinmiş ve kırgın görünüyordu ama adam onu öylece bırakıp giderse lanetlenirdi.

Çünkü ona gitmesini emretmişti. Dişlerini sıktı. "Dün gece seni öfkeliyken öptüm. Bunu yapmamalıydım."

Şaşkınlık yüz ifadesini ve duruşunu değiştirdi. Kolları gevşedi ve gergin dudakları açıldı. "Özür mü diliyorsun?"

Düşündü. Zor olan şey, öpücük için özür dilememiş olmasıydı. Bir süre sonra, "Bilmiyorum," dedi.

Kadın onu izledi. Gözlerine kurnaz bir kıvılcım girmişti. "Kızgın olmaktan daha fazlasıydın."

Adamın bakışları daraldı. Cevap vermedi.

Sanki bir aptalla konuşuyormuş gibi telaffuz etmeye başladı. "Özür dilemeniz gereken şey şu: dün gece tek kelime etmeden ayrıldınız. Bu akşam da bana tek kelime selam vermeden geldin. Yüzüme bile bakmadın."

"Sana baktım," diye mırıldandı. Chloe'nin kitabının sayfalarını okurken ona bakmaktan kendini alamıyordu. Grace bacağına rağmen atletik bir zarafetle hareket ediyordu. Topallamasının yeniden belirginleştiğini o zaman fark etmişti.

Kelimelerin akışı sadece bir an için hıçkırdı. "Kaba davrandın. Sana arkadaşım dediğimi geri alamayacağımı söylüyorsun. Sana bir şey söyleyeyim, Khalil. Arkadaşlar birbirlerine bu şekilde davranmaz."

Sanki kız gözlerinin arasına yumruk atmış gibi hissetti. Onu azarladığı için değil - birbirlerini ilk gördüklerinden beri ona ders veriyordu. Geçmiş düşünmeye çalıştı. Onun adını ilk kez söylediğinden neredeyse emindi. Bu bir şekilde bir şeyleri değiştirmişti. Daha samimiydi.

"Grace," dedi, deneyerek. Çok güzel bir ismi vardı. Onun yüzünün değiştiğini ve kararsızlaştığını gördü; o da bunu hissetmiş olmalıydı. "Düşünecek çok şeyim vardı. Bu kadar ani ayrıldığım ve bu kadar çabuk geri döndüğüm için özür dilerim-" Çelişkili. Karışık. Aykırı. Bitirdi, "Karmaşık. Ve ben arkadaş olmak istemiyorum."

Kadın irkildi ve alaycı bir tavırla, "Yani ben bunu geri alamam ama sen alabilirsin, öyle mi?" dedi.

"Geri almak istemiyorum," dedi adam, son kelimeye vurgu yaparak. "Değiştirmek istiyorum."

Kadın yine dondu kaldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Dün gece sen de beni öptün," dedi adam. Göz kapakları aşağı indi. "Beni tekrar öpmeni istiyorum."

Nefesini içine çekti. Yanaklarına renk geldi. "Ne? Neden?"

Adam başını eğdi. "Sence neden? Beni tekrar öpmek isteyip istemediğini bilmek istiyorum. Hoşuna gitmeyecek kadar tuhaf mıyım?"

Yanaklarındaki renk derinleşti. Şaşkın ve telaşlı görünüyordu, gözlerindeki masmavi yeşim balından çilek sarısı saçlarına ve yanaklarını o kadar güzel vurgulayan koyu kırmızıya kadar tüm canlı renkleri parlıyordu. Sonra bakışları düştü. Boğuk bir fısıltıyla, "Seni öpmeyi sevdim. Anlayamadın mı?"

Adam gülümsedi, kadının dürüstlüğünün ona verdiği zevk karşısında şaşırmıştı. "O sırada meşguldüm. Ben de öyle düşünmüştüm ama emin olmak istedim."

"Yine de seni tekrar öpebileceğimi sanmıyorum."

Bu onu sarstı. Bundan hoşlanmamıştı. İki dizinin üzerine kalktı ve ince bacaklarının her iki yanındaki sandalyenin oturağını kavradı ve onunla burun buruna geldi. "Açıkla" dedi.

Doğrudan ona baktı. Konuştuğunda bunu bariz bir güçlkle yapıyordu ve sözlerindeki gerçeği inkâr etmek mümkün değildi. "Şu anda benim için zor zamanlar. Yapmam gereken işler var. Bazılarını nasıl yapacağımı bilmiyorum ve çocuklar her zaman önce gelmeli. Eğer söylediğini düşündüğüm şeyi söylüyorsan, ben... Khalil, üzgün olduğunu söyledin ve özrünü kabul ediyorum, ama duygularımı incittin ve günümü daha da zorlaştırdın. Bana bunu yapan bir şeye bulaşmamam gerektiğini düşünüyorum. Çocuklar için adil değil. Seni dürtmek ve bir süreliğine doğruluk oyununa dalmak, cesaret edebileceğim en büyük aptallıktı. Son zamanlarda pek çok konuda çok aceleci davrandım ve daha dikkatli olmam gerekiyor. Sanırım sana önerebileceğim tek şey dostluk."

Onun hakkını vermek zorundaydı. Kadın çok açık bir şekilde onun öngörmediği bir çizgi çizmişti ve bu mantıklı, sorumlu bir çizgiydi. Rahatlamış olmalıydı. Belki de kırılmalıydı. Kesinlikle üzgündü. Bugün bütün zamanını onu sevgili olarak kabul edip etmeyeceğini düşünerek geçirmişti. Onun kendisini kabul edip etmeyeceğini düşünmek için zaman harcamak hiç aklına gelmemişti. Yani, gitmeliydi.

Ama gitmedi.

Onun yerine kızın ellerini kendi ellerinin arasına aldı. Elleri onunkilerden çok daha küçüktü, ince kemikliydi, parmakları sıkı çalışmaktan hafifçe kızarmıştı. Ciddiyetle, önce bir elini sonra diğerini öpmek için kaldırdı. "İşleri senin için zorlaştırmayacağım. Seni ve çocukları koruyacağımı söyledim ve bu şekilde de koruyacağım."

Kadın başını salladı. Gözlerinde parlayan teslimiyet miydi yoksa hayal kırıklığı mı?

Sonra öne doğru eğildi ve onun ağzını öptü. Bu kez bunu hafifçe yaptı ve tıpkı dün gece olduğu gibi, güzel dudakları şaşkınlıkla aralandı. Adam dudaklarını kendi dudaklarıyla okşadı ve yumuşak, pelüş zemininin tadını çıkardı. Geri çekildi ve ona kararlı bir şekilde şöyle dedi: "Seni duydum ve nedenlerine saygı duyuyorum ama hayır dememelisin. Özür diledim ve sen de bunu kabul ettin. Bu, bunu geride bırakıp geleceğe bakmamız gerektiği anlamına geliyor."

Ellerine baktı. Yüz ifadesi belirsizlikle çarpılmıştı.

Sertçe, "Grace" dedi. Kızın bakışları tekrar onunkilere kaydı. Yanağını okşadı ve ona, "Yarın meşgulüm. Ama Cuma günü çocuklara kitap okumak için geleceğim. Ve sen de 'bakarız' demelisin."

"Bana ne söyleyeceğimi söylememelisin," dedi azarlayarak.

Kaşlarını kaldırırken başparmağını dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Ve?"

Bir an için kararsız görünüyordu. Adam kendini başka bir tartışmaya hazırladı. Sonra yüzünde isteksiz bir gülümseme belirdi ve gamzeleri yeniden ortaya çıktı. "Pekâlâ. Göreceğiz bakalım."

≡ ELEVEN ≡

Grace Perşembe ve Cuma günleri her zamankinden daha yoğundu. Chloe ve Max'in günlük bakımıyla ilgili olağan faaliyetlerin yanı sıra, grup çalışma gününe hazırlanmak da en az çalışma gününün kendisi kadar iş gerektiriyordu.

Khalil'le yaptığı konuşmanın ertesi sabahı çocuklardan önce uyandı ve kafasında çoktan kararlaştırdığı bir hareket tarzı vardı. Yeni bir Kahin için doksan günlük mühlet bir gelenektir, bir fizik ya da büyü yasası ya da bir tanrıyla yapılan kutsal bir anlaşma değildi. Bu bir pazarlık bile değildi ve gün ışığında Güç'ü çağırmak gibi, Grace bunu değiştirmemesi için tek bir neden düşünemiyordu.

Cadıların başı sıfatıyla hareket eden Isalynn LeFevre, bebek bakıcılığı kadrosunun gönüllü cadılar tarafından doldurulması emrini veren kişiydi. Uzun boylu, çarpıcı, yaşlanmayan bir güzelliğe sahip Afrikalı Amerikalı Isalynn otuz yaşında gibi görünüyordu, ancak Grace ellili yaşlarının ortalarında olduğunu tahmin ediyordu, çünkü o sadece Kentucky'nin en uzun süre hizmet veren, en popüler senatörlerinden biri değildi, aynı zamanda on iki yıldan fazla bir süredir cadıların demesne'sinin başındaydı.

Isalynn, Petra ve Niko'nun anma töreninde Grace'e "Sonuçta," demişti, "Kahin sadece demesne'mizin kaynaklarından ve güçlerinden biri değil, aynı zamanda bizim mirasımız ve sizi desteklemek bizim sorumluluğumuz."

Grace bir şeyleri yeniden düşünmeye ve kararından vazgeçmeye vakit bulamadan, Perşembe sabahı erken saatlerde, çocuklar kalkmadan önce Isalynn LeFevre'nin ofisine bir e-posta gönderdi.

Sayın Senatör LeFevre,

Öngörülemeyen komplikasyonlar nedeniyle, en az bir ay daha Kahin olarak dilekçe alamayacağım ve sizden

Bu konuda halka duyuru yapacağım. Ayrıca araba yolumun sonuna bir tabela asacağım. Dilekçe sahiplerine verebileceğim rahatsızlıktan dolayı özür dilerim.

Ayrıca, ofisinizin hazırladığı liste için minnettar olmakla birlikte, görevime devam etmeden önce listedeki her kişiden bebek bakıcılığı referansı isteyeceğim.

Devam eden desteğiniz için teşekkür ederiz.

Saygılarımla,
Grace Andreas

Sonrasında birkaç dakika boyunca sıkışık bir halde oturdu, farkındalığı içinde çok derinlerde yatan Güç'e kilitlenmişti. Eğer yanılıyorsa, Güç onu terk edip Chloe'ye gidebilirdi. *Seni sahipleniyorum ve sana tutunacağım*, dedi onu çağırırken. *Benimle kalacaksın. Sen benimsin.*

Daha önce olduğu gibi, karanlık deniz onun emriyle kolayca kabardı, hâlâ muazzamdı, hâlâ tehlikeliydi ama artık onun kontrolüne karşı koymuyordu.

Tamam. Yavaşça gevşedi ve Güç tekrar yerine yerleşti. Bir engel daha aşılmıştı. Dikkatini çocuklara ve kahvaltıya verdi.

LeFevre'nin yardımcılarından birinden bir e-posta yanıtı bekliyordu, ancak telefon sekizi yirmi geçe çaldığında, arayanın Isalynn'in kendisi olduğu ortaya çıktı. "Merhaba Grace." Senatörün güçlü, sıcak ve kendinden emin bir sesi vardı. "Umarım çok erken aramamışımdır."

"Günaydın hanımefendi," dedi Grace. Cadıların malikânesinin başındaki kişinin başka bir onursal unvanı yoktu. "Yoksa Senatör mü demeliyim?"

"Lütfen bana Isalynn deyin," dedi senatör. "E-postanızı okuduğumda endişelendim. Siz ve çocuklar nasılsınız?"

Grace derin bir nefes aldı. Nasıl cevap vermesi gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. İhtiyatlı bir şekilde, "Zor bir dönemden geçiyoruz," dedi.

"Tahmin edebiliyorum," dedi Isalynn. "Tabağınızda çok şey vardı. Ofisim bugün ilerleyen saatlerde sizin için bir kamu duyurusu yayınlayacak."

"Teşekkür ederim."

"Bu arada, listeyle ilgili bir sorun mu var? Anladığım kadarıyla size verilen tüm isimler zaten temizlenmişti."

Grace ona açıkça, "Evet, bir sorun var," dedi. "Son bakıcı evraklarıma bakmış ve benim onayım olmadan bilgisayarıma girmiş."

izin istiyorum. Belki bunun masum bir açıklaması vardır ama olanlardan rahatsızım ve onun evime geri dönmesini istemiyorum. Daha iyi bir bilgi olmadan, şu anda başka birini aramak konusunda da kendimi iyi hissetmiyorum."

"Anlıyorum," dedi Isalynn. Sesindeki sıcaklık yerini buz gibi, kırılmış bir öfkeye bıraktı. "Ne talihsiz bir şey oldu. Özür dilerim Grace ve sana söz veriyorum, bu konuyla bizzat ilgileneceğim. Bu kadar uygunsuz davranan kimdi?"

Ben kindar bir kaltağım, diye düşündü Grace ve bundan zevk aldığım için cehenneme gideceğim. "Therese Stannard."

"Teşekkür ederim," dedi senatör. "Yakında sizinle görüşeceğim. Bu yüzden mi dilekçe kabul edemiyorsunuz?"

"Ana nedenlerden biri bu," diye itiraf etti Grace. "Ayrıca Kahin'in Gücü'nün kendisinde de bazı değişimler yaşadım. Sanırım diğer insanları buna maruz bırakmadan önce üzerinde biraz daha çalışsam iyi olacak."

Isalynn yavaşça, "Güçte değişimler," dedi. "İlginç. Yıllar boyunca Kahin'e birkaç kez danıştığımı biliyor muydun? Senatör olmayı ilk düşündüğümde büyükannene dilekçe verdim ve sonra cadıların demesne Başkanı olduğumda tekrar dilekçe verdim. Beş yıl önce Kahin olduğunda da kız kardeşine dilekçe verdim."

"Hiçbir fikrim yoktu," dedi Grace. Max onun bacağına tutunarak ayağa kalkmıştı ve Grace parmaklarını onun başının tepesindeki yumuşak, ince saç tutamında nazikçe gezdirdi. "Ama dilekçeleri gizli tutmamız gerektiğini biliyorsun."

"Evet." Isalynn'in sesindeki öfke yerini yeniden sıcaklığa bırakmıştı. "Kız kardeşinin sesi büyükannenden oldukça farklıydı. Bence her Kahin Güç için farklı bir mercek görevi görüyor. Deneyime kendi güçlü yönlerinizi ve yeteneklerinizi getireceksiniz."

"Öyle görünüyor zaten," diye mırıldandı başının arkasını kaşıyarak. Grace, Isalynn ile çok fazla etkileşime girmemişti. Isalynn sadece çok daha yaşlı değildi, aynı zamanda dünya sahnesinde gerçek bir Güç komisyoncusuydu ve aynı sosyal çevrelerde hareket etmediler. Ama Grace ondan gerçekten hoşlanıyordu.

Isalynn, "Mümkün olan en kısa sürede sana da dilekçe vermek niyetindeyim," dedi. "Aslında, üç ayınız dolduğundan beri, önümüzdeki hafta size dilekçe verecektim."

"Anlıyorum," dedi dudağını ısırarak. Ya daha fazla dilekçe almazsa? Ya bırakabilseydi ve hala Güç'ü elinde tutabilseydi? Ne olurdu?

O zaman hayatıyla ne yapacaktı? İçinden diğer kadına içini dökmek geldi ama şimdilik kendini tuttu. "Özür dilerim."

Isalynn ona "Özür dilemene gerek yok" dedi. "Sadece iletişim halinde olun ve tekrar konsültasyon için hazır olduğunuzda bana bildirin. Güç vardiyaları geçirdiğinizden beri, bir sonraki konsültasyonunuzun deneyimli bir cadı ile olması iyi olabilir. İstersen bunu senin için sağlayabilirim ya da başka birine yaptırabilirim."

Grace bu düşünce karşısında irkilerek, "Teşekkür ederim," dedi. "Bence bu gerçekten iyi bir fikir olabilir."

"Bu arada, listeye ilgili sorunu araştırıp size geri döneceğim."

Grace telefon görüşmesi bittikten sonra düşünceli bir şekilde telefonu kapattı. O ve Max birbirlerine baktılar. Ona, "Bu konuşma hiç de kötü değildi," dedi.

"Fffft," dedi adam.

"Katılıyorum," dedi Grace bebeği kucağına alırken. "Sen bilge bir genç adamsın."

Başını onun omzuna koydu ve okşadı.

O sabahın ilerleyen saatlerinde nihayet dikkatini kendi kıyafetlerini yıkamaya verdi ve cebinde Don ve Margie'den gelen zarfı yeniden keşfetti. Khalil'in gelişi ve Therese'le yaşadığı beklenmedik çatışma yüzünden zarfı tamamen unutmuştu. Zarfı açtığında içinde yirmi dolarlık beş banknot buldu. Parayı düşünürken dudağını ısırды. Başka ne olursa olsun, Kahin rolünü oynamaya devam etse de etmese de, onlara verdiği sözü yerine getirmek zorundaydı.

O öğleden sonra bir başka sürpriz telefon görüşmesi daha yaptı. Telefon çaldığında çocuklar uyumak üzereydi. Onları uyandırmadan önce cevap vermek için hamle yaptı. Arayan Jaydon Guthrie'ydi. Cumartesi iş gününün ayrıntılarını konuşmak istiyordu. Jaydon'la birkaç kez karşılaşmıştı ama o da Guthrie'lerle aynı sosyal çevrede bulunmuyordu. Hem Jaydon hem de karısı - Melinda ya da Melissa- Petra ve Niko'nun anma törenine katılmış, cadıların demesindeki neredeyse tüm ileri gelenlerle birlikte diğer Yaşlı demelerden de pek çok kişi katılmıştı. Jaydon hakkında bildiklerinin çoğunu, onu daha çok de-mesne etkinliklerine katılarak tanıyan Petra'dan öğrenmişti. (Grace bunları gerçekten de dört gözle beklemiyordu. Kokteyl takımları ya da elbiseler değil, kısa pantolonlar giyerdi).

Otuzlu yaşlarının sonunda ya da kırklı yaşlarının başında, uzun boylu, siyah saçlı, zayıf bir adam olan Jaydon, kendisine miras kalan milyonlarca dolarlık bir serveti olan bir ceza davası avukatıydı.

zengin Mockingbird Vadisi'nde bir ev ve manken gibi sarışın bir eş. Ayrıca demesne'deki en eski, en köklü cadı topluluklarından birinin başkanıydı. Birkaç kez Isalynn LeFevre'ye karşı cadıların demesne başkanı olmak için başarısız bir şekilde yarışmıştı, ancak Isalynn yenilmesi imkansız bir aday olduğunu kanıtladı.

Jaydon varlıklı bir aileden geliyordu ve Harvard eğitimliydi, Isalynn ise Kentucky Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ne gitmişti. Kendi başına güçlü bir cadı olan Isalynn, Kentucky'nin güneyindeki fakir küçük bir kasabada büyürken zanaatını öğrenmişti. Sofistike bir yasal akılla birleştiğinde güçlü bir taban çekiciliğine sahipti ve ikili yasama rollerinin tüm katmanlarını görünüşte zahmetsizlikle dengeledi.

Grace'in Petra'dan duyduğu son söylentiler, Jaydon'un cadıların demesne seçimlerinde Isalynn'i yenmeye çalışmaktan şimdilik vazgeçtiği ve bir sonraki seçimde Jefferson County'de Bölge Savcısı için koşabileceği, Isalynn'in destekçileri ise onu bir sonraki valilik yarışını düşünmeye çağırıyordu.

Isalynn'in Grace için bebek bakıcılığı listesini oluşturmamasından birkaç hafta sonra, Jaydon onun adına üç aylık iş günü gönüllü çabasını başlattı. Grace bunu duyduğunda, ilk önce Jaydon'un Isalynn ile uzun süredir devam eden rekabetinin hala güçlü olduğunu düşündü. Sonra utandı, çünkü özellikle her iki plan da onun yararına olduğu zaman, onun için kötü ruhlu görünüyordu. Ve Guthries toplum hizmetini savunmasıyla tanınıyordu. Jaydon'ın karısı yerel Humane Society için bağış toplamak üzere aktif olarak çalışmış ve Jefferson County Kütüphane Sistemi'nin Mütevelli Heyeti'nde yer almıştı.

Grace yine de Jaydon'dan şahsen haber almayı beklemiyordu. Birkaç meclisten on sekiz cadının Cumartesi günü için kayıt yaptırdığını doğruladı. Tam bir cadılar meclisinin on üç üyesi vardı, bu yüzden Isalynn'in bebek bakıcılığı listesi gibi, Jaydon da meclisler arası destek sağlamıştı. On sekiz kişi gönüllü bir iş günü için harika bir katılım olurdu.

"Melissa ve ben gelemeyeceğimiz için üzgünüm," dedi. "Katılmamız gereken başka bir etkinlik var, Melissa'nın üzerinde çalıştığı kütüphane için bir bağış toplama yemeği. Okumalar ve kitap imzalamaları için üç konuk yazar gelecek. Korkarım bana danışmadan yazarlara ev sahipliği yapmamız için bizi gönüllü olarak seçti."

Grace biraz şaşırılmış bir halde, "Anlıyorum," dedi. Aslında anlamamıştı. İlk iş gününe ne Jaydon ne de karısı katılmıştı ve Grace açıkçası onları beklemiyordu. Ot biçme, yabancı otları biçme,

Mobilya taşımak ve çitleri onarmak pek de onların işi gibi görünmüyordu. "Yine de teşekkürler."

"Brandon da katılacak." Brandon, Jaydon'ın meclisindeki cadılardan biriydi ve son iş gününü o yönetmişti. "Kimin ne yapacağı konusunda yardımcı olabilir."

"Bu harika," dedi. "Sandviç bir şeyler alıp öğle yemeği için salata yapmayı düşündüm. Biraz meyve, tatlı için bir şeyler ve herkes için buzlu çay ve kahve alırım. Güveç ya da spagetti de pişirebilirim."

Jaydon, "Cumartesi günü havanın yine doksan altı olması bekleniyor. İnsanlar sıcaktan bunalacak, meşgul olacak ve terleyecek; siz de zaten eliniz kolunuz dolu olacak. Mutfağınızı daha fazla ısıtmanıza ya da herkes için bir şeyler pişirmeye çalışarak kendinizi yormanıza gerek yok. Sandviçler, salata ve bol miktarda soğuk içecek işinizi görecektir."

Bu ona mantıklı geldi ve yapılacaklar listesinden bir şeyi daha sildiği için çok mutlu oldu.

Cuma öğleden sonra, Cumartesi günü için her şeyi hazırlamayı nihayet bitirdiğinde, kendini yarım banyoda mırıldanırken ve makyaj yaparken buldu. Bunu yaparken zihinsel olarak kendine birkaç kelime söyledi. "Çatlak beyinli aptal" listenin başındaydı. Ne de olsa Khalil onu berbat bir haldeyken öpmüştü. Hem de iki kez.

Durakladı, maskara çubuğu havada asılı duruyordu. Bu iyi bir şeydi, değil mi?

Her neyse, hava fazla makyaj yapmak için fazla sıcaktı. Hafif bir allık, renkli bir dudak parlaticısı ve birkaç fırça darbesiyle maskara sürmeye razı oldu. Saçlarını da biraz kabartmış olabilirdi. Ve bahar yeşili bir atletle birlikte hafif desenli bir yaz eteği giydi.

Etek fazla mı kaçmıştı? Öyle olduğunu düşündü; ama kendine engel olamadı. Ne de olsa "göreceğiz" demek, olasılıklara uzun uzun bakmak demekti.

Değil mi?

Hayır. Etek çok fazlaydı. Çok umutluydu. Umutlu değildi; temkinliydi. Khalil'e artık öpüşmek ya da... ya da her neyse, bir sebepten ötürü söylememişti. Eteği çıkardı ve şortunu çekti. Sonra yüzünü yıkadı. Khalil görüldüğünde ev temizdi, çocukların karnı doyurulmuş ve banyoları yapılmıştı, kendisi de yeni temizlenmiş ve kaşlarını çatmıştı. O ve Chloe günün oyuncaklarını oyuncak kutusuna istiflemekle meşguldü, Max ise kutunun kenarına tutunmuş içindekilere ilgiyle bakıyordu.

Khalil'in varlığı, fiziksel formu ortaya çıkmadan önce oturma odasında hafifledi. Yoğun, erkek, şehvetli, tembel bir niyetle onun etrafında kıvrıldı. Boynunun ve kollarının arkasındaki küçük tüyler yükseldi. Cildinde tüyler diken diken oldu. Oturma odasının ortasında donmuş gibi dururken, Chloe yine hiçbir şeyden habersiz odanın içinde koşturup gevezelik ediyordu.

Görünmez kollar Grace'in etrafına dolandı. Ağzı açık kaldı ve düşünceleri kekeledi. Büyük, görünmeyen eller kollarını, omuzlarını okşadı ve boynunun arkasına doğru ilerledi. Uzun, güçlü parmaklar saçlarına kaydı. Adam başını geriye yatırdı ve sıcak dudakları hafifçe okşadı. Sonra dili kızın ağzına girdi. Onu derinden öptü ve enerjisi onun etrafında sıkılaştı, tembel bir uyarılmayla ısındı.

Kör bir şekilde tavana baktı. Bu, hayal edebileceği her şeyin ötesinde sinsi bir kötülüğe sahipti. Tüm vücudu titredi.

"Bunu neden yapıyorsun Gracie?" diye sordu Chloe.

Yavaşça, telaşsızca, ağzının üzerindeki baskı hafifledi ve dokunuşu uzaklaştı. Grace ağzını kapatmayı ve sertçe yutkunmayı başardı.

"Ha?" Chloe sordu. Küçük parmakları Grace'in karnını dürttü. Chloe onun önünde durmuş, merakla tavana bakıyordu. "Neden öyle yukarı bakıyorsun?"

"Nedeni yok," diye hırıldadı Grace. Adam onun düşünme kapasitesini tamamen yok etmişti ve nefes alış verişini kontrol altına alamıyordu. Kafasının içinde alçak sesle bir kıkırdama duyuldu.

"Rachel'in yatak odasında bulutlar var. Bizim de bulutlarımız olabilir mi?"

Grace konsantre olmaya çalıştı. Mavi ve beyaz boya almanın ne kadar mal olacağı bir yana, bulutları nasıl boyayacağını bilmiyordu. Kendi kendine öğrense bile, bu proje bir merdivenin üzerinde saatlerce durmasını gerektirecekti. "Tatlım, hiç sanmıyorum," dedi. Chloe'nin yüzünün düşmesini izledi ve yüreği burkuldu. Onlar için yapamayacağı o kadar çok şey vardı ki.

Aklına bir fikir geldi. "Bak ne diyeceğim. Karanlıkta parlayan yıldızlar alacağız. Geçen gün oyuncakçada bir paket gördüm. Boyama kitapları. Yatağa girdiğinde yıldızlara bakmak ister misin?"

"Evet!" dedi Chloe mutlulukla.

Grace ve Chloe konuşurken, Khalil hâlâ oyuncak kutusuna tutunmakta olan Max'in önünde cisimlendi. Khalil yine boyasız keten giymişti. Yumuşak bej rengi solgun, zarif yüz hatlarını ve siyah saçlarının kuzguni parlaklığını vurguluyordu. Geniş omzunun üzerinden Grace'e ısıltılı, hınzır bir bakış attı.

Grace'in nabızı damarlarında hızla atmaya başladı. Max öttü, küçük ağzı şaşkınlıkla yuvarlak bir "O" yaptı. Sevinçle ciyaklamaya başladı.

Bebek oyuncak kutusunu bıraktı ve bezli poposunun üzerine düşmeden önce Khalil'e doğru iki yalpalayan adım attı. Elleri ve dizleri üzerinde olabildiğince hızlı bir şekilde Khalil'e doğru koştu.

"Aman Tanrım," dedi Grace. "*Aman Tanrım!* Bunu gördünüz mü?"

Birbirinden çok farklı üç çift göz hafif bir şaşkınlıkla ona baktı. Khalil çoktan diz çöküp Max'in küçük sırtını okşayarak onu selamlamıştı. Grace'in haykırışıyla kaşlarını çattı ve sanki gizli bir tehlike arıyormuş gibi etrafına bakındı.

Grace aceleyle yanına gitti ve Max'i Halil'in elinin altından çekip aldı. "Ne kadar akıllı, koca bir çocuksun sen!" diye haykırdı. Bebeği havaya kaldırdı ve bebek kahkahalarla çığlık attı. "Çok zekisin!"

Khalil ayağa kalktı. Hem o hem de Chloe hâlâ şaşkın görünüyorlardı. "Ne oldu?"

"*Yürüdü!* Oyuncak kutusunu bıraktı ve sana doğru ilk iki adımını attı!"

Khalil'in yüzünde parlak, keskin bir gülümseme belirdi. "Gördüm ama bunların ilk adımları olduğunu fark etmemiştim. Bunun için çok mu genç?"

"Dokuz buçuk aylık," dedi Grace ona. Grace Max'i havaya kaldırırken ona bakıp gülümsedi. "Yürümeye başlamak için biraz erken ama hepimiz erken yürüdük -Niko'yu bilmiyorum ama Petra, Chloe ve ben yaklaşık dokuz ya da on aylıkken başladık. Max'in gerçekten yürümeye başlaması biraz zaman alacak."

İyi bir partiyi asla kaçırmak istemeyen Chloe odanın içinde zıplamaya başladı. "Yaşasın, yaşasın, yaşasın!"

Coşku aniden bastırınca Grace'in yüzü buruştu. Gözleri yaşlarla dolarken bebeğini sıkıca kucakladı.

Birden Halil hemen yanı başında belirdi, ifadesi keskindi. *Ne oldu?*

Grace, *Petra ve Niko onu görmek için burada değiller*, dedi.

Khalil'in bakışları sempatiyle karardı. Bir kolunu ona doladı ve hem onu hem de bebeği kendine çekti. Grace yüzünü onun geniş omzuna çevirdi. Çocukları rahatsız etmek istemediği için yüzünü sakladığını söylüyordu ama biraz da olsa onun düz ve güçlü bedenine yaslanmış olabilirdi.

Khalil'in kolu ona sıkıca sarıldı. Grace kendini toparlarken Max'le konuşarak onun dikkatini dağıttı.

Kendisini ilgilendiren bir sonraki iyi şey için hazır olduğu belli olan Chloe odanın içinde koştururken bağırmaya başladı. "Masal zamanı! Masal zamanı!"

Grace doğruldu ve Khalil'in elinden kurtuldu. Arayan bir bakıştan sonra Khalil onu bıraktı. Max'i usulca ondan uzaklaştırdı. "Kitaplarını al," dedi Chloe'ye.

Chloe tur atmayı bıraktı. "Bir at olarak okumama yardım eder misin?"

"Hayır," dedi Khalil.

"Bir köpek mi yoksa
bir kedi mi?" "Hayır,"
dedi tekrar.

Chloe'nin gözleri kısıldı. "Neden olmasın anlamıyorum," dedi huysuzlaşarak.

Uh-oh, diye düşündü Grace gözlerini silerken. Chloe ve Khalil bir kovboy filmindeki iki silahşor gibi birbirlerini değerlendiriyorlardı. Grace neredeyse üzerinde durdukları toprak sokağı, arka plandaki beyaz kilise kulesini görebiliyordu. *İyi, Kötü ve Çirkin*'in klasik tema müziği kafasının içinde ısıklık çaldı. Bir yuvarlanan otun geçtiğine yemin edebilirdi. O.K. Corral'da bir çatışma olacaktı ve bu hiç de hoş olmayacaktı.

Ama Khalil onların irade yarışında bir eşten daha fazlası olduğunu kanıtladı. Sıradan bir omuz silkmeye Chloe'den uzaklaştı. "Bu akşam sana kitap okuman için yardım etmemle ilgilenmiyorsan sorun değil. Max'e her zaman okuyabilirim."

Öfke Chloe'nin ağzını açık bıraktı. Küçük silahşor silahını çekti ve ateş etmeye başladı. "*Hayır!* Bu hiç adil değil! O sadece bir bebek!"

"Sen bilirsin," dedi Khalil sakince. Koltuğa oturdu ve Max'i kucağının bir tarafına yerleştirdi. Chloe'ye kaşlarını kaldırdı. "Kitaplarını getiriyor musun, getirmiyor musun?"

Chloe yumruklarını sıktı. Khalil'in bakışlarındaki soğukkanlı meydan okumanın altında üç saniye süren güçlü bir iç savaş veriyor gibiydi. Sonra yıkıldı ve kitaplarına doğru koşmaya başladı.

Mükemmeldi, diye düşündü Grace. Chloe'yi iyi zamanlanmış bir atışla yere sermişti.

Chloe'nin kendini Khalil'in kucağının diğer tarafına bırakışını izlerken kahkahalar Grace'i ele geçirmekle tehdit ediyordu. Khalil başka bir yorum yapmadı. Sadece yığından bir kitap seçti, ilk sayfasına kadar açtı ve okumaya başladı.

Grace ofisine/yatak odasına girdi ve masasına oturdu. Eğlencesi azaldı.

Şok edici bir uyarılma. Şaşkınlık ve coşku. Bir keder dalgası ve ardından kahkaha ve tüm bunlar -bilgisayarındaki saate baktı- on beş dakikalık bir zaman dilimi içinde gerçekleşmişti. Kendini sarhoş hissetmesine şaşmamalı.

Hafta boyunca başvurması gereken birkaç iş ilanı bulmuştu. İstihdam belgelerini içeren elektronik klasöre tıklayarak bir ön yazı taslağı açtı, ancak ayrıntılara konsantre olmaya çalışmak zaman kaybı olduğunu kanıtladı. Sonunda, gölgeli odada sessizce oturdu, elleri kucağında akşam alacakaranlığına baktı ve Halil'in çocuklara kitap okurkenki mükemmel sesini dinledi.

Sonra sustu. Ona telepatik olarak, "*Çocuklar uyuyor.*" dedi. *Tamam. Teşekkür ederim.* Kadın kıpırdandı.

Kendine zahmet verme, dedi ona. *Onları yataklarına yatırabilecek durumdayım.*

Koltuğun yayları gıcırdadı, sonra çocukları odalarına taşıırken ayak sesleri duyuldu.

Hareket etmeli ya da bir şeyler yapmalıydı ama ne yapması gerektiğini bir türlü düşünemiyordu.

Halil'in dikkatinin kendisine döndüğünü hissedebiliyordu. Bu kez odaya şekilsiz bir varlık olarak girmede. Koridorda ona doğru yürüdü. Yaklaşırken onun ayak seslerini dinledi. Orada, oturma odasının köşesini döndü. Şimdi de ofise adım atmıştı. Sadece on beş metre uzaktaydı, sonra on. Sonra beş. Kaküllerini alnından itti. Parmakları titriyordu.

Adam ofis sandalyesini kendisine bakacak şekilde çevirirken bile varlığı onu sarmıştı. Omzunun üzerinden bilgisayar ekranında açık olan ön yazı belgesine baktı. Durakladı ve kaşlarını çatı. Bakışları masanın bir köşesindeki kırmızı mürekkepli banknot yığınının kaydı. Kıvrınma dürtüsü hissetti ve bunu bastırdı. Ona zaten zor zamanlar geçirdiğini söylemişti ve masasındaki hiçbir şeyden utanmıyor ya da utanmıyordu.

Adam onun önünde tek dizinin üzerine çöktü, bu da onları tekrar yüz yüze getirdi. Bir dirseğini kadının sandalyesinin koluna dayadı, diğer elini masanın kenarına dayadı ve kadının gözlerinin içine baktı. Fildişi yüz hatları kasvetli, kristal gözleri ciddiye.

"Bugün yine bir şekilde gününüzü zorlaştırmayı başarırsam çok pişman olurum," dedi sessizce.

Şaşkınlık onu ele geçirdi. Daha önce gözyaşlarına bu kadar yaklaşmasından bir şekilde kendisinin sorumlu olduğunu mu düşünüyordu? Ona gülümsedi. "Bugün günümü zorlaştırmadın Halil," dedi. "Günümü daha iyi hale getirdin. Bugün Max'in ilk adımlarını attığını görmek gerçekten harikaydı. Seni gördüğünde ne kadar heyecanlandığını görmek daha da tatlıydı. Hem Max hem de Chloe ziyaretlerinizden çok keyif alıyor. Keşke Petra ve Niko da..." Boğazı tıkanı. Tek eliyle yetersiz bir hareket yaptı.

Adam onu inceledi. Yakınlığı tedirgin ediciydi ama uzaklaşmasını da istemiyordu. Bir süre sonra, "Lethe Phaedra'nın annesiydi -Phaedra benim kızım. Lethe, dünya doğduğunda doğmuş olan birinci nesil bir Cindi. Ben ikinci nesil bir Cinnim, bu yüzden yaşlı ve Güçlüyüm ama Lethe kadar Güçlü değildim. İkimiz de Marid Hanesi'ndendik. Kendisinden hesap soramayacak kadar Güçsüz birine verdiği yemini bozduğunu keşfettim. Onun onursuzluğunu ortaya çıkardım ve Hanemizden sürülmesini sağladım, böylece dışlanmış biri haline geldi. Misilleme olarak Lethe, Phaedra'yı yakaladı ve işkence etti."

Grace dinlerken gerildi. Khalil sessiz ve sade konuşuyordu. Bir şekilde bu, anlattığı hikâyedeki dehşetin altını çiziyordu. "Bunu nasıl yapabildi, kendi çocuğuna nasıl işkence etti?"

"Bilmiyorum," dedi Khalil. "Bana göre bu delice bir şey. Ama cinler kötüleştiginde biz de çok kötü oluruz."

"İnsanlar da öyle," diye fısıldadı Grace.

Devam etti. "Lethe'yle tek başıma savaştığım kadar güçlü değildim, bu yüzden toplayabildiğim kadar Güçlü müttefik topladım. Carling de onlardan biriydi. Bu çok uzun zaman önce, firavunlar hâlâ Mısır'ı yönetirken oldu." O eski savaşa odaklanırken bakışları sert ve mesafeliydi. "Geçen gece onu ve Rune'u buraya getirdiğimde Carling'e olan son borcumu da ödemiş oldum."

"Demek bu yüzden onlarla birlikteydin," dedi

Grace. "Evet," diye cevap verdi.

"Ve o gece kaldın çünkü tehlike olabilirdi," dedi sonunda kafasında her şeyi birbirine bağlayarak. "Çocuklar için kaldın."

Adam ona küçük bir gülümseme verdi. "Evet."

Grace'in boğazındaki yumru geri gelmişti. Elbette bunların hiçbirini bilemezdi ve Khalil kibirli ve yıpratıcıydı. O gece nasıl çatıştıklarına dair pişmanlık duymak boşuna ve aptalcaydı. "Sonra ne oldu?" diye sordu.

"Lethe'ye karşı savaşı girdik." Yüz ifadesi vahşileşti. "Son savaşımızda bir dağ silsilesi yerle bir oldu ve bir geçit yok edildi. Sonuncusu kasıtsızdı. Pişman olduğum tek şey bu. O Öteki topraklarda her kim ya da her ne yaşadıysa artık Dünya'nın geri kalanıyla bağlantısı sonsuza dek kesildi."

Bir elini onun koluna koydu. Her şey bu kadar uzun zaman önce olmuşken, muhtemelen sarılması kadar faydasız bir jest gibi görünüyordu, ama kendini tutamadı. "Kızının hayatta kaldığını mı söyledin?"

Sanki anlamadığı garip bir olguymuş gibi onun eline baktı. Sonra elini kendi eliyle kapattı. "O yaptı," dedi. "Lethe'yi tuzağa düşürüp yok ettik ve Phaedra'yı serbest bıraktık ama o zarar gördü. Şimdi o bir dışlanmış. Hiçbir Cin Evi'yle ilişki kurmuyor ve ben -ya da herhangi birimiz- çok yaklaşırsak saldırıyor. Şimdiye kadar başkalarına zarar verdiğine dair elimizde hiçbir kanıt yok." Bir sonraki konuşması o kadar sessizdi ki, sözlerini duyabilmek için daha da yaklaşması ve zorlanması gerekti. "Umarım hiçbir zaman onun peşine düşüp onu da yok etmek zorunda kalmam."

Grace elinden geldiğince nazik bir şekilde, "Çok üzgünüm," dedi.

"Dediğim gibi, bu uzun zaman önce oldu," dedi. "O kadar enerjiksiz ki bazen kendi kaybınızı ne kadar yakın zamanda yaşadığınızı unutuyorum."

"Hepimiz kaybettik," dedi Grace. "Ben, Chloe ve Max, Petra ve Niko."

"Evet," dedi Khalil. "Ama geri kalan her şeyin yükünü sen omuzlamak zorundasın." Parmaklarını öpmek için elini kaldırdı. "Yarın tekrar geleceğim, senin rızanla."

Kadın gülümsedi. "Bu korkunç olurdu - hayır bekle, bu işe yaramaz. Yarın çocuklar yanımda olmayacak. Cumartesi iş günü demiştim, hatırladın mı? Katherine yarın Chloe ve Max'i alacak. Geceyi onun evinde geçirecekler."

Adam kaşlarını çatı. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, o da sessiz kaldı ve ne söylemiş olabileceğini merak etmeye başladı.

"Grace," dedi Khalil ve adı hayatında daha önce hiç bu kadar saf söylenmemişti. Ona doğaüstü, unutulmaz bir güzellik katmıştı. Sadece bunu dinlemek bile onda daha iyi olma, böyle harika bir isimle anılmaya daha layık olma isteği uyandırdı. Eğer şarkı söyleseydi, diye düşündü, şarkı dayanılmaz derecede muhteşem olurdu, taştan ve çelikten kulelerin üzerinde yükselir, insanların ve diğer yaratıkların kalplerini delip geçerdi ve dünyaya hükmedebilirdi.

Eğer ona şarkı söylerse, onunla her yere giderdi, her yere. Duraklamıştı.

"Neden bu kadar üzgün görünüyorsun?"

"Boş ver," diye fısıldadı. "Devam et."

"Artık sadece çocukları görmeye gelmiyorum, biliyorsun," dedi. "Sizinkiler yarın ne zaman yola çıkıyor?"

"Bilmiyorum, beş ya da altı gibi," diye kekeledi.

"Gittiklerinde beni arayacaksın," dedi adam. Bakışları niyetliydi.

Evde yalnız oldukları düşüncesi, vücuduna yavaş, duyusal bir sıcaklığın yayılmasına neden oldu. Bunu biliyordu, lanet olsun ona ve fildişi yüz hatlarına yayılan gülümseme de aynı şekilde yavaş, duyusal ve inanılmaz derecede hınzırcaydı.

"Öpüşmek yok" ve "bakarız "dan, çocuklar gittiğinde onun gelmesine geçerse, kaygan bir yokuştan tehlikeli bir hızla aşağı kayıyordu. Zihninde bir şeyler aradı, herhangi bir şey, baş aşağı gidişini durduracak bir şey.

"Cinler çıkar mı?" diye ağzından kaçırdı.

Adam gözlerini kırptırdı. "Bu üzerinde çok düşündüğüm bir konu değil," dedi. "Belki bazı Cinler bazı... yaratıklarla... bazı... zamanlarda çıkabilir. Daha önce çıkmak gibi bir alışkanlığım olmamıştı."

Çok hızlı bir şekilde başını salladı ve kendini durmaya zorladı. "Sadece merak ettim."

"İnsanlar çıkmayı sever," dedi Khalil düşünceli bir ifadeyle. Sonra kararlı bir tavır takındı. "Yarın yapacağımız şey bu. Bir randevuya çıkacağız."

Birdenbire ölmek üzereydi. Tam olarak ne olduğunu bilmiyordu: bastırılmış kahkaha ya da utanç ya da belki de her ikisinin bir kombinasyonu. "Randevuyu sen dikte edemezsin" demeyi başardı.

"Neden olmasın," dedi Halil, enerjisi tembel bir eğlenceyle onunkini okşayarak. Kızın burnuna dokundu. "İnsanların havaya ihtiyacı vardır. Şimdi nefes al."

Kadın nefes aldı ve bir kıs kıs güldü. "Eğer bir randevunun gerçekleşmesini emredersen, o artık bir randevu olmaktan çıkar. Ne bileyim, bir buluşma ya da adam kaçırma gibi bir şey olur."

"Uygun prosedür nedir?" diye sordu. "Bir randevu için."

Alçak sesi boğucuydu. Aklına prosedürler ve randevularla ilgili her türlü ateşli imgeyi getirmişti. Şimdi kesinlikle onunla alay ediyordu. Kadın kararlı bir şekilde, "Eğer biriyle vakit geçirmek istiyorsan, ona sorarsın. Onlara söylemezsin."

"Benimle çıkar mısınız?" diye sordu adam hemen.

Onu görmek istiyordu ve bu yalnız başına, evde olmamalıydı. Olmamalıydı işte. "Elbette," dedi. "Ne yapacağız?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi adam. "Flört uzmanı olan sensin. Bir yolunu bulacağından eminim."

O, bir randevu uzmanı mı? Başını iki yana salladı. Bu konuşma gerçeküstüydü. "Bir şeyler bulacağım," dedi ona. Ne olabilirdi ki? "Şık bir şey olmayacak. Rahat giyinmek isteyebilirsin."

Başını salladı. "Hazır olduğunda beni ara." Ortadan kayboldu.

Bir randevu. Adamın varlığı kaybolurken, kadın onun bir an önce bulunduğu boş yere baktı. "Şam'ı asla göremeyeceğim, değil mi?" diye fısıldadı kendi kendine. "Bu hayatta değil."

Sonra varlığı geri geldi ve okşarcasına onun etrafında kıvrıldı.

"Hoşça kal demeyi unuttum," diye mırıldandı kulağına.

İçgüdüsel olarak ellerini kaldırdı, parmakları havada geziniyordu ama adamın fiziksel formu yeniden ortaya çıkmadı.

Tam olarak değil.

Bunun yerine görünmez parmaklar yüzünde gezindi, boğazını okşadı, tişörtünün yakasının kenarını izledi. Onu göremiyor, ona dokunamıyordu. Aç, şaşkın ve kör hissediyordu.

Bu yüzden yapabildiği tek yolla, psişik olarak ona ulaştı ve kendini tekrar onun varlığıyla aynı hizada hissetti. Güçten güce, ruhtan ruha. Dişilden erile.

Ondan şaşkınlık ve sıcaklık fışkırdı. Bunu içinden geçen bir alev tabakası gibi hissetti. Göğüsleri aşırı hassaslaştı, meme uçları şişti ve cinsel açlık bacaklarının arasına, şimdiye kadar bildiği her şeyden daha keskin ve sert bir şekilde saplandı. Baş ofis koltuğuna yaslandı.

Enerjisi fiziksel bir ürperti gibi bir şeyle dalgalandı. "*İyi geceler*" diye tısladı.

Sonra adam gerçekten gitmişti ve kadının tek yapabildiği "Lanet olsun" diye fısıldamaktı.

Ve tek düşünebildiği şeydi: Yarın gerçekten evden çıkmamız gerekiyor.

≡ TWELVE ≡

Khalil gitmeden önceki son anlara yakalanan Grace uyumakta zorlandı. Sıcak ve nemli yaz gecesi tenine baskı yapıyordu. Ondan fişkırان ve ruhunun üzerinde yanıp sönen sıcaklık dalgasını yeniden yaşamaya devam etti. Bu onun zevk ve arzu anlayışını değiştirmişti. Bir daha asla sadece fiziksel bir kucaklaşmaya karşılık verebileceğini düşünmüyordu.

İnsanlar gibi o da sevişme sırasında doruğa ulaşacak mıydı? Vücudu zonkluyordu. Çarşafını tekmeledi, yan tarafına kıvrıldı ve bir elini bacaklarının arasına kaydırarak aç, boş ağrıya bastırdı. Sonunda uyuduğunda, onun kocaman, görünmez ellerinin vücudunun kıvrımlarından aşağı kaydığını ve kendi elini rahatlattığını hayal etti. Uzun, zeki parmaklar giydiği şortun ve külotun altına daldı ve labiasının kıvrımlı dudakları boyunca, klitorisinin kenarını okşadı.

Açlığı zirve yaptı, fiziksel ve psişik arasında gidip geldi, biri diğerini yoğunlaştırdı. Doruğa ulaşmaya o kadar ihtiyacı vardı ki. Zevk almayalı çok uzun zaman olmuştu ve daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı, ama onun fiziksel formuna da ihtiyacı vardı, onun içine kaymasına, o boş acıyı doldurmasına, vücudunun arzuladığı türden bir ritimle hareket etmesine ihtiyacı vardı...

Tamamlanmadan önce uyandı ve yönünü kaybetmekle mücadele etti. Kalbinin küt küt attığı bir an boyunca, Khalil'in gerçekten orada olduğuna dair çılgınca bir umut ile onun orada olmamasına, insani duyarlılıklardan yoksunluğunu bu kadar uç noktalara taşımamasına duyduğu şok edici ihtiyaç arasında gidip geldi.

Farkındalığını dışa vurarak onu aradı ve orada değildi. Sessiz, karanlık ev sakindi ve o oldukça yalnızdı. Rüyası sadece bir rüyaydı. Bu da onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Onun orada olmasını istemiyordu ama yine de boşluktan acı çekiyor ve onun dokunuşunu istiyordu. Gecenin geri kalanında bir o yana bir bu yana dönüp durdu.

Cumartesi sabahı erken saatlerde, çocuklar uyandığında, uzun ve dolu bir güne daha hoşnutsuzlukla başladı.

Saat sekizde Chloe ve Max'i Katherine'in evine bıraktığında hava sıcaklığı seksen altıya ulaşmıştı bile. Katherine Grace'e ikiz yatağı olan ve Chloe'nin yeni yürümeye başlayan yatağıyla değiştirmek isteyen birinin telefon numarasını verdi. Grace ayrıca Katherine'e vermek üzere kapaklı servis tabaklarını ve dört adet ağır keten peçeteyi de aldı.

Katherine de son derece meraklıydı ve Grace'in bunları nasıl aldığına dair açıklaması yirmi dakika kadar sürdü. Eve döndüğünde saat dokuza çeyrek vardı.

Eve ilk gelen Brandon oldu. Tıknağ bir adamdı, soluk mavi gözleri her şeyi tartıyor gibiydi. Grace bu hissi pek de önemsemiyordu. Kendisini yargılıyormuş ve eksik buluyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Bu duygu o sabahki ilk konuşmalarında daha da yoğunlaştı.

Brandon, "Yerel cadı meclislerinden sadece on iki kişi geliyor," dedi. "Başlangıçta düşündüğümüz on sekiz kişi değil. Görünüşe göre etrafta bir Cinin dolaştığına dair bir söylenti var." Onu soğukkanlılıkla inceledi. "Şu anda burada değil, değil mi?"

Şaşıran Grace mırıldandı: "Bu seni ilgilendirmez ama hayır, burada değil. Altı kişinin bu yüzden iptal ettiğine inanamıyorum."

Brandon ona yan gözle bir bakış attı. "Cinler güçlü ve öngörülemezdir. İnsanları tedirgin ederler."

"İnsanların bunu aşması gerek," diye tersledi. Brandon omuz silkti. "Belki. Belki de değil."

Hazır olan öfkesi alevlendi, ama daha sonra pişman olabileceği bir şey söyleyemeden Brandon ondan projelerinin bir listesini istedi. Bütün gününü onun arazisi üzerinde çalışarak geçireceği için, konuyu kapatmanın en iyisi olacağına karar verdi. Şimdilik.

Yazın en yoğun zamanıydı ve her şey aşırı büyümüştü. Çitle çevrili arka bahçeye bakacak ne zamanı ne de enerjisi vardı. Sonuç olarak, bahçe çocukları oynamaya çıkaramayacak kadar dağınıktı. Brandon'a göre başlıca sorunlar, araziyi biçmekti (tek bir kişinin açık alanları süpürmesi on saat sürdüğü için önemsiz bir görev değildi)

bir çim biçme makinesiyle), bir şifonyeri alt kattaki ofise taşımak ve çocukları dışarıda oynatabilmek için arka bahçeyi düzene sokmak.

"Eskiden arazinin daha büyük bir kısmını biçerdik ama şu anda evin etrafındaki alanın, arka tarafa giden ana yolun ve araba yolunun yanındaki çimlerin kesilmesine minnettar olacağım" dedi.

Dinlerken başını salladı. Dikkatini evi incelemeye vermişti. "Çocuklardan birkaçı çim biçme makinelerini getiriyor," dedi. "Bu sefer tüm araziye halledebiliriz." Çatıyı işaret etti. "Bazı kiremitler eksik. Bu çatı kışı çıkaramaz."

Omuzları çöktü. "Biliyorum."

Bu ona bir başka değerlendirici bakış daha kazandırdı. Brandon bir süre sonra, "Eh," dedi. "Kışa daha birkaç ay var."

Sonra birkaç araba garaj yoluna girdi ve iş günü başladı.

Yapış yapış, bunaltıcı, yorucu ve bazen gergin bir gündü. Cadılardan birkaçı onunla neredeyse hiç konuşmuyordu. Bir ya da iki tanesi ise ona daha da kötü görünen yumuşak, gülümseyen bir nezaketle davranıyordu. Nehir kenarındaki arazinin bir kısmını satmaya çalıştığında da olduğu gibi, Gücü kılındı ama aylık faturaları ödemediği gibi çimleri de biçmedi, bu yüzden onu sinirli bir şekilde bir kenara itti. Nedense evdeki hayaletler de tedirgindi, bu da alttan alta gerginliği artırıyor, ancak Grace onları hissedebilen tek kişinin kendisi olduğundan oldukça emindi.

Gerçekten sevdiği birini, Louisville'deki Ex Libris Kütüphanesi'nde referans kütüphanecisi olarak çalışan Olivia adında otuzlu yaşlarında sessiz bir cadıyı gördüğü için minnettardı. Ex Libris, insanoğlunun cadılık, Güç ve büyü sistemleri üzerine ya da bunlarla ilgili kaynak materyaller için Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en büyük depoydu. Kütüphane aynı zamanda dünya çapındaki en büyük koleksiyonlardan birine sahipti. Olivia profesyonel akademisyenler, öğretmenler, profesörler ve diğer kütüphanecilerden oluşan bir meclise üyeydi.

Olivia selamlamak için Grace'e içten bir gülümseme verdi. Grace gün ilerledikçe kendini kütüphaneciye doğru yönelirken buldu.

Görevler dağıtıldıktan sonra insanlar dağılıp meşgul olmaya başladılar ve altta yatan gerginlik bir şekilde çözüldü. Grace sürekli bir sorudan diğerine sürükleniyordu. Hangi şifonyerin alt kata getirilmesini istiyordu? Ofiste nereye konulmasını istiyordu? Şifonyerin içindeki tüm giysilerin de aşağıya getirilmesini mi yoksa yukarıda mı bırakılmasını istiyordu? Ön taraftaki gül ağaçlarının kesilip kesilmediğini umursuyor muydu ve s u l a n m a s ı n ı ister miydi? Arka bahçede bir delik olduğunu biliyor muydu?

Çit mi? Çocukları tekrar oynamaya götürmeden önce deliğin onarılması gerekiyordu. Bunun bugün yapılmasını ister miydi?

Sabah geç saatlerde Grace ve Olivia öğle yemeğini masaya yerleştirirken evin telefonu çaldı. Grace telefonu açtı.

Arayan Brandon'dı, cep telefonuyla arka çayırdan arıyordu. Cep telefonları arazide pek iyi çalışmıyordu, bu yüzden bağlantıları zayıftı, ama Grace'den adamlara bazı tavsiyelerde bulunmak için arka tarafa gelmesini istemeyi başardı. "Çok zahmet olmayacaksa," dedi cızırtının arasından. "Sen ve Olivia'nın da biraz buzlu çay getirebileceğinizi umuyorduk."

"Elbette," dedi, dolu, ağır sürahiye ve bardaklara boyun eğerek bakarak. Telefonu kapattı ve Olivia'ya, "Arka çayıra gitmem gerekiyor. Çocuklar için içecekleri taşımama yardım eder misin?" dedi.

"Elbette," dedi Olivia. Masayı gözden geçirdi. "Burada işimiz bitti zaten. İnsanlar acıktıklarında yemeklerini yiyebilirler."

Her şeyi topladılar. Olivia, Grace'den önce bir galon dolusu buzlu çayı kaptı. Hiçbir şey söylemedi, sadece bardakları aldı ve dışarı çıktılar. "İtiraf etmeliyim ki," dedi Grace. "Birkaç dakikalığına herkesten uzaklaştığım için rahatladım."

"Bu sabah çok çekiciler, değil mi?" Olivia küçümseyerek homurdandı.

Grace ona bir bakış fırlattı. Kütüphanecinin kısa kestane rengi saçları güneşte bal rengi tonlarla parlıyordu ve gri gözleri zekâyla ışıldıyordu. Olivia'nın derinden gelen sessiz bir Gücü vardı; her gün kitaplarla ve Güç kaynaklarıyla çalışıyordu, bu yüzden işinde yetkin olmalıydı. Genellikle cadı kütüphanecileri kelimeleri ve imgeleri okuyabilen, kontrol edebilen ve onlara Güç aşılayabilen sembologlardı.

Grace tereddütle, "İnsanların bugün böyle davranmasını beklemiyordum. Yani senin dışında herkesin. Burada birkaç farklı Cemaat'ten insanlar var. Daha konuşkan ve birbirlerini tanımaktan mutlu olacaklarını düşünmüştüm. Son iş günü çok daha gürültülüydü."

Olivia kaşlarını kaldırdı. "Unutup duruyorum, sen bir cadılar meclisinin parçası değilsin, değil mi?"

"Hayır."

Olivia, "Cadılar meclisi, ağ kurma fırsatları ve çeşitli büyü disiplinlerinde düzenli olarak sürekli eğitim veren profesyonel loncalar gibidir," dedi. "Bir cadının cadılar meclisinde yakın arkadaşları olması gerekmeyebilir."

İnsanların bowling ligleriyle, kiliseleriyle, okuma gruplarıyla veya üye oldukları herhangi bir siyasi partiyle daha güçlü bağları olabilir."

Grace kaşlarını çattı. "Tamam, bu iyi bir nokta ve benim aklıma gelen bir şey değil. Bu, bugün buradaki insanlar için nasıl geçerli?"

Olivia, "Bugün burada olanlara baktığımda, birbirlerini tanımadıkları için sessiz kalan insanlar görmüyorum," dedi. "Bana göre, birbirlerini çok iyi tanıdıkları için konuşmuyor gibi görünüyorlar."

Grace yürümeyi bıraktı. "Ne demek istiyorsun?"

Kütüphaneci omuz silkti. "Tam olarak bilmiyorum. Bazı bakışmalar ve kaş kaldırmalar gördüm, sanki konuşulmayan bir şey varmış gibi. İnsanların benim yüzümden soğuk davrandığını düşündüm. Bu sabah erken saatlerde Brandon'dan bir telefon aldım ve yeterince insanın geldiğini, dolayısıyla bana ihtiyaçları olmadığını söyledi. Bu bana biraz fazla liseli gibi geldi, sanki bir partiye davet edilmemiş gibiydim, yine de gelmeye karar verdim çünkü nasıl olduğunu görmek ve merhaba demek istedim."

Grace yavaşça, "Bu hiç mantıklı değil. Önce Jaydon Perşembe günü aradı ve bugün on sekiz kişinin geleceğini söyledi. Sonra Brandon bu sabah geldi ve dedi ki -en azından ben dediğini sanıyordum..." Olivia'nın zeki, dikkatli gri gözleri altında sesi kesildi ve hatırlamaya çalışırken kaşlarını çattı. "Tamam, belki de aslında söylediğini sandığım şeyi söylemedi. On sekiz değil on iki kişinin geleceğini söyledi ve sonra bana etrafta dolaşan bir Cin söylentisini sordu. Ben sadece bu iki şeyin bağlantılı olduğunu ve insanların Khalil yüzünden iş gününden vazgeçtiklerini düşündüm."

Olivia'nın kaşları kalktı. "Etrafta dolaşan bir cin mi var?"

"Evet." Grace sertleşti. "Ne olmuş ona?"

Olivia sırtıttı. "Hiçbir şey, sadece havalı. Hayatımda tam olarak bir tane cinle tanıştım ve o da oldukça muhteşemdi."

Grace ona yan gözle baktı. Yüzündeki derinin yanmaya başladığını hissedebiliyordu. "Bu gece bir randevuya çıkıyoruz."

"Bir cinle mi çıkıyorsun? Bu daha da iyi." Yaşlı kadın güldü. "Böyle hikâyeler duymuştum, neyse boş ver."

"Söylemeliyim ki bu tavrınız çok ferahlatıcı," diye mırıldandı Grace. "Konuştuğum insanların çoğu oldukça olumsuzdu."

"Yanlış insanlarla konuşuyorsun," dedi Olivia ona. "Brandon'ın söylediklerine ya da ima etmeye çalıştıklarına aldırma. Tanıdığım en büyük yobazlardan biri. Jaydon'ın en güçlü destekçilerinden biri olduğunu biliyorsun,

Jaydon'ın demesne seçimlerinde Isalynn LeFevre'ye karşı yarıştığı zamanı hatırlıyorsun, değil mi?"

"Hayır, bağlantıyı kuramadım," dedi Grace. Biraz sabırsızca omuz silkti. "Politikayla pek ilgilenmiyorum."

Olivia tekrar yürümeye başladı ve Grace de öyle yaptı. "Isalynn bazı konularda muhafazakârdır," dedi Olivia. "Bu onun uzun süredir devam eden çekiciliğinin bir parçası. O daha az hükümetin savunucusu. Ancak Yaşlı Irklar demesnesiyle uğraşmak söz konusu olduğunda ılımlı. Jaydon ise daha güçlü bir federal hükümet ve yedi demesnenin daha az egemenliğe sahip olmasını savunuyor. Tamamen Yaşlı Irklara karşı olan insanlardan oluşan güçlü bir destek tabanı var. Hangi ırktan olduğu önemli değil - Vampir, Wyr, Cin, Aydınlık ya da Karanlık Fae, her neyse. Grup, Yaşlı Irkların Kentucky'den ve federal hükümetten çıkmasını istiyor."

"Ama biz de Mürver Irkların bir parçasıyız," dedi Grace.

"Bazılarına göre değiliz," diye cevap verdi Olivia. "Elbette cadıyız ama insanız. Birçoğu insanlık dışı Yaşlı Irkların hükümetlerini Başka bir ülkeye taşımalarını ve yabancı ülke muamelesi görmelerini istiyor."

Grace hâlâ kaşlarını çatarak, "Bu mümkün değil," dedi. "Onlar da en az elli eyalet kadar toplumumuzun bir parçası. Demesnelerin hiçbiri köklerinden sökülüp yerlerini değiştirmeyecek."

Olivia omuz silkti. "Bu insanları denemekten alıkoymuyor. Her neyse, son seçimde işler oldukça kızıştı, birçok gösteri ve isim takma olayı yaşandı. Brandon'la uğraşırken düşünmen gereken bir şey sadece."

Grace başını salladı. Hâlâ bunların kendisi için nasıl geçerli olduğunu anlamamıştı. Kahin olarak tarafsız kalması ve tüm dilekçe sahiplerine aynı şekilde davranması gerekiyordu. Elbette bu kişisel fikirleri olamayacağı anlamına gelmiyordu. Ama siyaset hakkında ne düşündüğünün kimsenin umurunda olacağını sanmıyordu. "Cadıların dedikodularının çok aktif olduğunu biliyorum. Eğer hepsi birbirini tanıyorsa, belki Brandon'ın tavrı diğerlerini etkilemiştir."

"Belki de." Olivia ona hafif bir gülümseme verdi. "Bunu sorman için en iyi kaynağın ben olduğumdan emin değilim, çünkü ben bir gruba ait değilim ve dedikodu yapmam. Açıkçası bugün 'in' kalabalığının bir parçası değilim."

Grace iç çekti. Açıkça, "Senden hoşlanıyorum," dedi.

Diğer kadın güldü. "Ben de senden hoşlanıyorum. Dahası, çocuklarla ilgili üstlendiğin görevden dolayı sana büyük saygı duyuyorum. Senin yaşındaki pek çok genç kadın bunu yapmazdı."

"Yapmak zorundaydım," dedi Grace. "Onları seviyorum." Ayrıca aileleri ve mirasları hakkında kendisine öğretilenleri çocuklara aktarabilecek tek kişiydi.

"Yine de tebrikler sana. Munchkin'lerden uzaklaşırsan bir ara kütüphaneye uğrayıp bir kahve iç."

Şaşkın bir zevk çiçek açtı. "Bu hoşuma giderdi. Teşekkürler."

Grace ve Olivia arka çayırılığa ulaştılar. Çayır biçme işini dört adam üstlenmiş ve çayırın yaklaşık yarısını bitirmişlerdi. Brandon Grace'in çim biçme makinesini kullanıyordu, diğer üçü ise kamyonetlerin ve SUV'lerin arkasında küçük römorklarda taşınan kendi çim biçme makinelerini getirmişlerdi. Şu anda dört çim biçme makinesi de sessiz ve terk edilmiş durumdaydı, motorları kapatılmıştı. Adamlar mağaranın açık duran kapısının yanında bir küme halinde duruyor ve konuşuyorlardı.

Ya Grace'in Gücü yeniden kılılandı ya da o kılılandı. Olivia'yla birlikte adamların yanına vardıklarında bir elinin tersini sıcak ve nemli alnında gezdirdi. "Bulduğunuzda kapı kilitli ve açık değildi, değil mi?" diye sordu sertçe. Don ve Margie geldiğinde yorgun ve dalgındı ama o *kadar* da dikkatsiz değildi, değil mi?

Erkekler buzlu çay içmek için iki kadının etrafında toplanırken Brandon, "Hayır," dedi. "Kilidi biz açtık. Bekleyip sizinle birlikte aşağı inecektim ama sonra gidip tünelin ve mağaranın tavanını ve duvarlarını kendim kontrol ettim. Şimdilik içeriden iyi görünüyor. Yolun bu tarafında ne kadar erozyon olduğunu fark ettiniz mi? Kayalığın yan tarafında bir çatlak oluşmuş. Buna göz kulak olmalı ve güçlü bir fırtınadan sonra bu taraftaki tüneli ve mağarayı kontrol etmelisiniz."

"Bence bu tarafa birkaç taş ya da ağaç kütüğü koymalısınız," dedi diğer adamlardan biri. "Karanlıkta yolu daha güvenli hale getirin. Tabii karanlıkta yolu çok kullanırsanız."

"Şey, hayır," dedi Grace. "Ama bazen bu kaçınılmaz oluyor ve bir kaza iyi olmaz."

Çatlak erozyonunun farkındaydı ve yolu gözlüyordu ama tüneli ve mağarayı içeriden izlemek aklına gelmemişti. Brandon bu konuyu konuşmak için eve dönene kadar bekleyebilirdi. Yolda harcadığı çabayı gerektirecek kadar acil bir konu değildi. Muhtemelen onu ve Olivia'yı dışarı çağırmasının tek amacı, onlar yarım saat boyunca etrafta dikilip konuşurken soğuk içecekler getirmektir. Bir kızgınlık dalgası hissetti, ki bu tamamen

Gönüllü olarak ne kadar çok zaman harcadıkları düşünüldüğünde bu mantıksızdı. Brandon önümüzdeki hafta bir kamyon dolusu taş taşıyarak genişleyen boşluğu doldurmayı teklif ettiğinde, kendini daha da kaltak gibi hissetti.

Adamlar bir galon çayın son kısmını da bitirdikten sonra Olivia ve Grace bardakları topladılar. Grace açık kapı aralığına son bir kez baktı.

"Kilitlemeyi unutma," dedi Brandon'a.

"Unutmayız," dedi Brandon, mavi gözleri tetikteydi.

Ama o her zaman tetikteydi.

Gitmek için döndüğünde hâlâ onu izlediğini hissedebiliyordu.

Grup tüm projelerini bitirdi ve saat beş buçuktan hemen sonra iş gününü sonlandırdı. Grace'in listesindeki her şey tamamlanmış ve arka bahçenin çitindeki delik onarılmıştı. Gün boyunca her ne kadar kişisel gerginlikler yaşanmış olsa da, ayrıldıklarında her birine ayrı ayrı teşekkür etmeyi ihmal etmedi.

Ayrılırken Brandon'a "Beni gelecek hafta bir ara arar mısın?" dedi. "Ne?"

Adam boş boş baktı.

"Bir kamyon dolusu taş mı getirecektin?" diye sordu. "Ah, tabii. Tabii.

Seni ararım."

Bu pek de umut verici değildi. Bir başka kızgınlık dalgasını daha bastırdı. Kahretsin, insanların teklifte bulunup arkasını getirmemesinden nefret ediyordu.

En son ayrılan Olivia ona çabucak sarıldı. "Kahve içmek için bir ara uğra," dedi Olivia. "Ya da bir ara öğle yemeğine çıkabileceğini düşünürsen beni ara. Sadece birkaç saat önceden haber vermen yeterli."

"Teşekkür ederim," dedi Grace, yaşlı kadına yeniden ısınarak. "Ararım."

Sonra Olivia da gitti ve Grace düşünceleriyle baş başa kaldı.

Mutfağı temizlemesine bile gerek kalmamıştı. Biri bunu onun için çoktan yapmıştı. Ev temiz ve sessizdi ve mülkle ilgili ana sorunlar halledilmişti, en azından şimdilik. Çatı konusuna gelince, bir çözüm bulmak için birkaç ayı vardı. Mutfak kapısının penceresinden dışarı baktı. En önemlisi, arka bahçe yeniden kesilmiş, düzenlenmiş ve kullanılabilir hale gelmişti.

Yarın sabah çocukları almaya gitmeden önce oyuncakçıya uğrayacak ve oyuncakçıdan aldığı yüz doların geri kalanını kullanacaktı.

Don ve Margie, Chloe ve Max'in yatak odası için küçük bir plastik havuz ve karanlıkta parlayan yıldızlar alacaklardı.

Şimdilik rahatlayabilirdi. Belki de Khalil'i arayıp bir randevuya çıkmadan önce, bir haftadır kendine söz verdiği köpük banyosunu yapabilirdi.

Kutsal tanrılar, bir *randevu*. Bir *cinle*.

Grace bu kısmı halüsinasyon olarak gördüğünden neredeyse emindi. Rahatlamak yerine kendini düğümleyebileceğini düşündü. Halil'in sadece bir hevesle randevuya çıkmaya karar verdiğini biliyordu, çünkü bu düşünce onu eğlendirmişti. Oysa ya tam bir panik içinde randevuya hazırlanacak ya da akıllıca bir yol izleyip her şeyi iptal edecekti.

Kendisini bir anda saran dürtüyü açıklayamıyordu. Rahatlamak, paniklemek ya da iptal etmek yerine dizliğini taktı, evden çıktı ve ikinci kez arazinin arka tarafındaki çayıra kadar yürüdü.

Dikkatini dağıtacak bir konuşma olmadan, ağaçların arasından esen rüzgârın sesini duyabiliyordu. Arazi akşamın erken sıcağında uyukluyor gibiydi. Yeni kesilmiş çimenlerin kokusunu aldı. Açıklığın kenarlarına, patika boyunca baktı, aşınmış alanı dikkatle inceledi.

Ne aradığını bilmiyordu. Bir şey arıyordu.

Brandon neden Olivia'yı arayıp bugün ona ihtiyaç olmadığını söylesin ki? Bunu gelmeyen diğer insanlar için de yapmış mıydı? Ve eğer öyleyse, neden ona diğerlerinin iptal ettiğini ima edecek şekilde söylemişti? Bu hiç mantıklı değildi. Daha fazla insanla gün çok daha hızlı geçerd. Tabii arkadaşları için gönüllü saatlerini seçmeye çalışmıyorsa?

Bu da mantıklı değildi. Cadı meclislerinin işlevlerinden biri de cadıların hizmet saatlerini takip etmektir. Sendika aidatı ödemek gibi bir şeydi. Kahin'in tüm işlevi hizmet odaklı olduğu için Grace artık ondalıktan muaftı ama toplum hizmeti ondalığı zor değildi, ayda sadece beş saattir ve bir cadının gönüllü olabileceği pek çok yol vardı.

Artık herkes gittiğine göre, Gücü sakinleşmişti, hayaletler sakinleşmişti. Nehir kıyısındaki bu bölgede, hissettiği hayaletler Amerikan Kızılderilileriydi. Yıllar boyunca ara sıra birileri birkaç ok ucu ya da çakmaktaşı bir bıçak bulurdu. Bir zamanlar burada bir kabilenin yaşamış olabileceğinden şüpheleniyordu.

Lentonun üzerindeki kahve kutusundan anahtarı alarak eski ahşap kapının kilidini açtı, anahtarı cebine koydu ve iki sağlam Rubbermaid dolabını alacak kadar geniş bir alana adım attı. Başının üzerinde havada sallanan bir kablo aradı ve bulduğunda tavandan sarkan çıplak ampülü yaktı.

Rubbermaid saklama dolaplarında eski battaniyeler, ceketler, pil paketleri, el fenerleri ve birkaç eski moda kandil ile nemlenmelerini önlemek için fermuarlı plastik torbalara konulmuş kibrit kutuları vardı.

Ayrıca beze sarılmış bir eşya daha vardı. Grace onu bir çekmecedan çıkardı ve açarken dolaba yaslandı. Kumaş düşmüş ve ortaya stilize hatlara sahip, gözleri ve ağzı için delikleri olan sade bir altın Yunan maskesi çıkmıştı. Yüz çift cinsiyetli, güzel ve boştu. Bu maskenin tarzı, Agamemnon'un Miken Kalesi'nde bulunan ünlü altın varaklı maskesinden çok ama çok daha eskiydi.

Grace maskeye alaycı bir ifadeyle baktı. Carling onu ilk gördüğünde *çarpıcı* olduğunu söylemişti. Ama Carling onu uzaktan, el feneriyle görmüştü. Gün ışığında inceleyeydi başka bir şey diyebilirdi.

Hiç kimsenin Kahin'in maskesini çalmaya çalışmamış olması ne tuhaftı. Çalsalardı, çok geçmeden ne gerçek altından yapıldığını ne de çok eski olduğunu fark ederlerdi. Bunun yerine çok güzel bir sahteydi. Andreas ailesi orijinal maskeyi Avrupa'da, uzun zamandır her türlü kehanete hayranlık duyan İrlanda'daki Işık Fae Kraliçesi'ne satmıştı.

Ailesi satıştan elde edilen geliri Amerika'ya taşınmalarını finanse etmek, bu araziye satın almak ve üzerine inşaat yapmak için kullanmıştı. Grace'in pişman olduğu tek şey maskenin orijinalini tekrar satamamış olmasıydı, çünkü buhranlı ekonomide bile orijinal maskenin yıllarca tüm para sorunlarını çözmeye yetecek bir fiyata satılacağından emindi.

Oysa sahte maskenin satışı muhtemelen çatıyı onarmaya yetmeyecekti.

Yine de düşününce, bu kontrol etmeye değer olabilirdi. Belki birileri yenilik olsun diye sahte maskeyi satın almak isteyebilir. Orijinalinin iyi bir kopyasıydı.

Maskeyi tekrar beze sardı, kolunun altına sıkıştırdı, daha güçlü el fenerlerinden birini aldı ve tünelden aşağı indi, engebeli zeminde dikkatlice ilerleyerek aşağıdaki mağaranın mükemmel siyahlığına ulaştı. El fenerini duvarlara ve tavana tutarak ilerledi. Sonunda gerçeği itiraf etti: Brandon'ın tünele girmesine sinirlenmişti ve

onu beklemeden kontrol etmek için mağaraya girdi. Onun tek başına etrafı kurcalamasından hoşlanmıyordu ama tepkisi mantıksızdı. Mağara insanlara yasak değildi, sadece çocuklara yasaktı ve bu da kendi güvenlikleri içindi.

Hâlâ ne aradığını açıklayamıyordu. Sadece bir şey arıyordu.

Therese de Brandon gibi Yaşlı Irklara karşı mıydı? Khalil'in ortaya çıkışına bu yüzden mi bu kadar kötü tepki vermişti? Grace bunun Therese'in casusluk yaparken yakalandığı için olduğunu düşünmüştü. Therese etrafta dolaşan bir cin hakkında söylentiler duyduğu için mi casusluk yapıyordu? Peki ya Janice? Bütün bunlar onunla mı başlamıştı, çünkü *bir Cinin ilgisini çekmek genellikle iyi bir şey olarak görülmez, Grace?*

Böyle daireler çizerek dönmek başını ağrıtıyordu. Daha da kötüsü, bu onu sinirlendiriyordu. Üç aylık çalışma günleri ona böyle hissettirecekse, hepsine siktirip gitmelerini söylemek istiyordu. Ama işler değişmedikçe onlarsız ya da bebek bakıcılığı listesi olmadan yapamazdı.

Her şey Kahin'in Gücüne bağlıydı. Onu nasıl kullandığına. Ondan ne yaptığına.

Ve bu da ona bağlıydı.

Serin ve geniş mağaraya ulaştı. Etrafta dolaşıp tüm alanı kontrol ettikten sonra el fenerini kapattı ve gözlerinin alışmasına izin verdi. Kapıyı yüzeyde açık bırakmıştı. Tünelden gelen dağınık bir ışık shaftı mutlak karanlığı kesiyordu.

Birçok insanın mağaralarla sorunu vardı ama Grace'in yoktu. Burayı sevmişti. Mağaranın kendisi çok güzeldi. Sadece içinde yaşayan Gücü çağırmakla kalmıyor, aynı zamanda tamamen sessiz ve huzurluydu. Karanlıkta, sınırsız olasılıkların potansiyel doğumuyla dolu bir rahim gibi hissediyordu.

Kahin'in ayı yakında, belki bu gece ya da yarın olacaktı. Yaklaştığını hissedebiliyordu, özellikle de burada, karanlıkta. Tüm zamanların, geçmişin ve olası tüm geleceklerin bir araya geldiği bir yakınlaşma gibi hissediyordu.

Ona sadece dünyanın derinliklerindeki Güç'e erişebileceği öğretilmişti, ama yine de gün ışığında gelmişti, hem de sadece bir kez değil. Şimdi onu birkaç kez çağırmıştı.

Ayrıca Kahin'in Güç'e kendisi için değil, sadece başkaları için danışabileceği de söylenmişti. Yine de yılan kadının hayaletini çağırmış ve onunla konuşmuştu.

Ona yanlış ya da en azından eksik olan başka ne öğretilmişti?

Isalynn, *her Kahinin Güç için farklı bir mercək görevi gördüğünü* söylemişti. *Deneyime kendi güçlü yönlerinizi ve yeteneklerinizi getireceksiniz.*

Bu tam olarak neydi? Gelecekteki benliğinden tavsiye isteyebilmeyi diledi.

Kumaşın maskeden düşmesine izin verdi ve bir dilekçe veriyormuş gibi davranarak yüzüne tuttu. Maskeyle yüzleştiklerinde nasıl hissediyorlardı? Bu kez Güç'e zar zor dokundu ve Güç her zamankinden daha kolay bir şekilde ortaya çıktı.

Güç karanlıkta iyi hissettirdi, onu ağzına kadar doldurdu ve sonra mağaraya, sonsuz bir cadı denizine döküldü. Ay ışığının su üzerindeki uzak parıltıları gibi denizde binlerce kıvılcım hissetti ve tüm kıvılcımlar hayaletlerdi. Tanıdığı hayaletleri, Petra'yı, büyükannesini, yılan kadını aradı ama hiçbirini göremedi.

Görüler normalde Kahin Güç'ü çağırırken dilekçe sahibini bir odak noktası olarak kullandığında gelirdi. Cuelebre bir Güç cehennemiydi; belki de Kahin'i çeken şey onun vahşi enerjisiydi. Yılan kadın alışılmadık bir hayaletti, Kahin'in Gücüne ve Grace'e bağlıydı. Grace'in şu anda belirli bir imgelem elde edebilmesi için daha fazla dış odağa ihtiyacı vardı. Hayal kırıklığına uğrayınca karanlık denizi bıraktı. Maske azalmaya başladığında onu tekrar sardı.

Sonra başka bir Güçlü şey karanlıkta ona katılmak için tünelden aşağı aktı. Bu bir Cindi ama Grace'in şimdiye kadar karşılaştığı hiçbir Cine benzemiyordu. Bu varlığın kenarları pürüzlüydü. Farkındalığını kesen bir uyumsuzluk yayıyordu. Kendini tamamen hareketsiz tuttu ve derin derin düşündü.

Sonra el fenerini açtı.

Siyahlar giymiş, uzun boylu bir kadın formu önünde duruyordu. Cinin formu ölümcül bir zarafete sahipti. Fildişi rengi yüzü muhteşem ve vahşiydi; Grace'in çoktan aşına olduğu yakışıklı, insanlık dışı yüzün kadınsı bir versiyonuydu. Kızıl saçları omuzlarından kan gibi akıyordu ve gözleri iki siyah, kristal yıldız gibiydi.

Mağaranın mutlak sessizliğine doğru, "Merhaba Phaedra," dedi.

Cumartesi günü bu kez hiçbir şey Khalil'in planını bozamayacaktı.

Cinler ölümcül bir merakla lanetlenmişlerdi. Bu çoğu zaman onların en büyük zayıflığıydı ve bazen de çöküşleriydi.

Khalil de bir istisna değildi. Eğer bir kapı açıksa, onu dikizlerdi. Eğer kapalıysa, bu gözetlemeyi çok daha iyi hale getirirdi. Kapı kilitliyse, şey. Bu tür şeylerin doğal bir ilerleyişi vardı.

İşler yolunda gitmiyordu ve bu hiç hoşuna gitmiyordu. Kahin ile dilekçe sahibi arasındaki eski sosyal sözleşme, web sitesindeki PayPal bağlantısı, Grace'in evinin genel perişanlığı, onarım eksikliği. En çok ihtiyaç duyduğu anda premium sağlık hizmetlerine erişememesi, ödenmemiş faturalar, zaten çok fazla şey yapmak, çok fazla sorumluluğu yerine getirmek zorundayken, çok yalnızken, bir işe başvurmak için bir ön yazı.

Kendisine borçlu olduğu çok sayıdaki iyilikten birini, bu kez internet üzerinden bilgiye ulaşma konusunda özel bir beceriye sahip olan bir Cini aradı. Khalil'in ilgilendiği bilgiyi bulmak o kadar da zor değildi. Grace'in banka hesap bakiyesi dibe vurmuştu ve web sitesinin çektiği para, bahsetmeye bile değmeyecek kadar azdı.

İşte o zaman Khalil sinirlenmeye başladı. Eski müttefiki Carling ve sevgilisi Rune'u aradı. Saklanmıyorlardı, bu yüzden onları bulmak da pek zor olmadı.

Key Largo'da sahil kenarında bir villadaydılar.

Daha açık bir ifadeyle, Carling Severan Key Largo'da ev hapsindeydi. Yakın geçmişte Dragos'un İlk nöbetçisi olan ama artık Wyr demesne'den uzaklaşmış olan Wyr gryphonu Rune Ainissesthai de ev hapsindeydi çünkü Rune Carling ile çiftleşmişti ve onu terk etmiyordu.

Carling çok yaşlı, çok güçlü bir büyücüydü ve hastalığın son evrelerinde olan bir Vampirdi. Yaşlılar mahkemesi, Gücündeki dalgalanmaların onu başkaları için çok fazla tehlike haline getirdiğine karar vermişti. Mahkeme Carling'e öldürme emri verdi. Carling ve Rune cezanın askıya alınması için ikna edici bir argüman sundular, çünkü onu kısmi remisyona sokmanın bir yolunu bulduklarını iddia ettiler.

Kimse bir ölüm emrini vaktinden önce uygulamak istemezdi. Bunun sosyal ve siyasi sonuçları çok büyük olurdu. Carling bir zamanlar Nightkind Kraliçesi'ydi; son olarak da Yaşlılar Mahkemesi'nde Konsey Üyesi olarak görev yapıyordu. Sadece bu da değil, Rune onun için ölümüne savaşırdı. Sonuç olarak, İhtiyar Heyeti iddialarının doğruluğunu teyit etmek için Carling'i üç ay boyunca karantina ve gözlem altına aldı. Carling ve Rune ilk haftalarını yeni bitirmişlerdi.

Böylece Khalil güneşli Key Largo'ya gitti. Villanın bir dönüm uzunluğunda özel bir plajı vardı. Ana evin bir tarafı boyunca uzanan iki katlı pencereler okyanus kenarındaki sonsuzluk havuzuna bakıyordu. Tesiste ayrıca Carling'in gözlemcileri ve gardiyanları olan Yaşlı Mahkeme Konsey Üyelerinin kaldığı iki misafirhane vardı. Hapishane tamamen lükstü.

Khalil yaklaşırken villa Güç ile parlıyordu. Yüksek bir yerden villayı inceledi. Aynı zamanda Marid Hanesi'nden olan birinci nesil bir Cin olan Şeytani Meclis Üyesi Soren, Carling'in iki gardiyanından biriydi. Diğer muhafızı ise Elf Meclis Üyesi Sidhiel'di. Khalil, görünüşte Carling'i içeride tutmak ve başkalarını dışarıda bırakmamak için mülkün sınırlarının her tarafına koğuşlar yerleştirildiğini varsaydı.

Ancak bilinmeyen koğuşlar karşısında tedbirli olmak her zaman en akıllıca hareket tarzı olmuştur. Öfkesine rağmen Khalil yaklaştıkça yavaşladı.

Soren onun gelişini ilk fark ettiğinde şaşırmadı.

Konsey Üyesi onu karşılamak için ayağa kalktı. Khalil'e göre Soren'in varlığı sıcak bir alevdi ama şekilsiz değildi. Aksine, Soren'in kişiliğinin yönleriyle şekillenmişti. Soren, mahkemedeki pozisyonunu aldığı anda Marid Hanesi'nin meseleleriyle ilgilenmeyi bir kenara bırakmıştı. Khalil onu bir süredir görmemişti. Khalil gibi Soren de çok erkekti. İki cin birbirlerinden saygılı bir mesafeyle uzak dururlardı. Carling bir keresinde erkek Cinlerin betta dövüş balıklarına benzediğini ve birbirlerine çok yaklaştıklarında saldırganlaştıklarını sert bir şekilde söylemişti. Khalil, Vampir'in haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Konsey üyesi, dedi Khalil selamlayarak.

Marid Evi, Soren cevap verdi. *Seni buraya getiren nedir?*

Halil'in cevabı öfkeyle karıştı. *Eğer ziyaretçi kabul ediyorsa Carling ile konuşmak istiyorum.*

Ziyaretçilere izni var, dedi Soren. *Ama burayı terk edemez.*

Bu beni hiç ilgilendirmiyor. Khalil Grace'in imgelemine düşündü. *Eğer vaktin varsa daha sonra seninle de konuşmak isterim*, dedi. *Bu önemli bir mesele.*

Elbette, dedi Soren. Yaşlı cinin nezaketi kusursuzdu. *Seni yaşam alanımda bekliyor olacağım. Sonra görüşürüz.*

Soren nezakete önem verirdi, bu yüzden Halil geleneksel veda cümlesini söyledi.

Bugün barışın tadını çıkar.

Ve sen, diye yanıtladı Soren.

Soren geri çekildi ve Khalil yeryüzüne düştü.

Artık gardiyanlardan birinden giriş izni aldığına göre, sessiz ya da nazik olmakla pek de uğraşmıyordu. Villanın büyük odasına iki katlı pencereleri sarsacak kadar büyük bir güçle girdi ve bir girdap içinde fiziksel formunu yarattı. Odanın etrafındaki kanepeler ve sandalyeleri ve duvarlarda asılı sanat eserlerini devirdi. Şiddetli girişi, aşırı hoşnutsuzluğunun bir ifadesiydi ve Carling ile Rune'un alacağı tüm ön uyarıydı.

Rune hızla odaya girdi, onu Carling takip etti. Khalil'i gördüklerinde geri çekildiler. Onları soğukkanlılıkla inceledi. Çiftin şaşırtıcı bir uyum içinde olduğunu düşündü.

Carling Roma İmparatorluğu zamanında çok yaşlıydı ama hâlâ otuz yaşında bir insanın yüzüne ve endamına sahipti. Modern standartlara göre, bir kadın için ortalama bir boya, ince, zarif bir kemik yapısına; bal renginde pürüzsüz, ışıltılı bir tene ve şehvetli bir ağza sahipti. Yakın zamana kadar uzun olan siyah saçlarını artık kısa kestiriyordu. Bu dalgalı stil, Neferiti'ye benzeyen asil boynunu; uzun, badem biçimli, koyu renk gözlerini ve yüksek elmacık kemiklerini vurguluyordu. Yumuşak, gri bir pantolon ve kolsuz bir gömlek giymişti ve her zamanki alışkanlığı gibi yalınayaktı.

Carling'in yeni arkadaşı Rune da yalınayaktı ve bir çift kot pantolon giydiği için çıplak göğüslüydü. Rune ölümsüz bir Wyr'dı. Bu nedenle, etrafındaki havayı dalgalandıran yoğun bir enerji fırtınası taşıyordu. Boyu 1.80'di, güneşten kavrulmuş sarı saçları ve doğal bir kılıç ustasının vücuduna sahipti. Güneşten bronzlaşmış bir teni ve normalde gülümseyen aslan rengi gözleri vardı. Khalil, Rune'un gülümsemesinin olmadığını fark etti. Yakışıklı yüzünde son zamanlarda yaşadığı gerginliğin izleri vardı.

Dragos'un eski Birinci Nöbetçisi olmasının da bir sebebi vardı. Khalil'e baktı, yüzü sertti ama sesini eşit tuttu. "İnişin biraz sert oldu, Khalil. Bize nedenini söylemek ister misin?"

Khalil onu görmezden geldi. Wyr ile konuşmaya hiç niyeti yoktu. Carling'e baktı ve tükürdü, "Bunca yıllık birlikteliğimiz boyunca sana onursuz diyeceğim hiç aklıma gelmezdi."

≡ THIRTEEN ≡

Carling'in ifadesi keskinleşti. Rune kıpır damamış olsa da, Gücü saldırganlıkla yükseldi.

Khalil buna en ufak bir aldırış bile etmedi. Kendi Gücü savaşa hazır olmak için alevlendi.

Carling'in eli dışarı fırladı ve Rune'un kaslı pazısını kavradı. "Sakin ol," diye mırıldandı ona. Daha yüksek ve sakin bir sesle Khalil'e şöyle dedi: "Belli ki seni hiç istemediğın halde gücendirmişim. Yaptığım hatanın mahiyeti hakkında beni bilgilendirirseniz minnettar olurum, böylece hatamı telafi edebilirim."

"Bana bir özür borcun yok," dedi Khalil. "Ve ben senin koruyucun değılim." Rune alçak sesle, zar zor duyulabilen bir hırlamaya başlamıştı.

Carling ona fısıldadı,

"Kes şunu, lütfen." Halil'e baktı. "Sana karşı onursuz olabilmemin tek yolu, pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirmemiş olmamdır. Khalil, bu konuda beni dinlemeni istiyorum. Rune ve ben çok fazla baskı altındayız."

"Bunun benim için hiçbir anlamı yok," diye tersledi.

"Biliyorum. Cinler borçlu olunan ve ödenen iyiliklerin kusursuz bir muhasebesini tutarlar. Ama seninle yüzyıllardır onurla dolu bir birlikteliğimizi var. Uzun zaman önce bir pazarlık yaptık ve evet, bana üç iyilik yaptın, ama önce sana o kadar tehlikeli bir konuda yardım ettim ki tahsil etmek için hayatta kalamayabilirdim. Sizden bunu hatırlamanızı ve öfkenize karşı tartmanızı istiyorum. Lütfen anlayın, son birkaç haftadır zaman zaman düşüncelerim çok net değıldi. Eğer birine borçluysam, bu bir hatadır, onursuz yaşamayı seçmek değıl. Borcumu ödemek istiyorum."

Carling'in ne dediğini duymakta zorlandı. Carling haklıydı, duyarlılıkları öfkeliydi. Cinler için sadece paryalar bu şekilde davranırdı ama Carling bir cin değıldi. Ve Cin zarar görebilirdi,

Ama hastalıktan muzdarip değillerdi. Bunun onun düşünce netliği üzerinde nasıl bir etkisi olabileceğini hesaplayamıyor ya da tam olarak anlayamıyordu.

Kahin'in web sitesi her şeyi mükemmel bir şekilde açıklamıştı. Khalil içeriği kimin oluşturduğunu bilmiyordu ama bağışlara ayrılmış web sayfası zarif ve iyi yazılmıştı. Kısa bir paragrafta kadim toplumsal sözleşmenin tarihi ve birileri dilekçe vermeye geldiğinde Kahin'in neden bu tür konulardan bahsetmeyeceği anlatılıyordu.

Gelenek, bazı Amerikan Kızılderili uluslarında bulunanlara çok benziyordu. Yaşlılar insanlara öğretilerini ve şifalarını veriyor, binlerce yıllık sözlü tarihlerini aktarıyor ve genellikle kutsal törenlerin yapıldığı bir yer sağlıyorlardı. Onları desteklemek ve onurlandırmak halkın sorumluluğuydu. Her kilise ya da sosyal hizmet gibi, kutsal törenler için yer ve zaman sağlamak da paraya mal oluyordu. İpotekler, kiralar ve kamu hizmetlerinin ödenmesi gerekiyordu. Çimlerin biçilmesi, yakacak odun kesilmesi, mülklerin bakımı ve yiyecek satın alınması gerekiyordu.

Meçhul yazarın açıkladığı gibi, dilekçe sahipleri Kahin'e danışmaya geldiklerinde genellikle yas tutuyor ya da kendi hayatlarındaki önemli konular ve zorluklarla meşgul oluyorlardı. Bu deneyim bunaltıcı olabiliyordu. Bu deneyim çoğu zaman kişiyi bir aydınlanma duygusuyla baş başa bırakıyordu, bu nedenle sözleşmeyi yerine getirmek için hazırlıklı gelmek önemliydi.

Web sayfası ne kadar güzel ifade edilmiş olursa olsun, diye düşündü Khalil, altta yatan mesaj açıktı. Adağınızı sunmayı unutmayın, çünkü Kahin bunu gündeme getirmeyecektir.

Grace'e duyduğu saygı arttı. Ne olursa olsun bir pazarlığın kendi tarafına düşen kısmına sadık kalmak özel bir güç gerektiriyordu. Çoğu cin bunu öğrenmek için zahmet etmezdi. Biri anlaşmaya sadık kalmazsa, intikam alırlardı.

Herkesin hesabına göre son derece lüks olan geniş villaya bakıp Grace ve çocukların durumuyla karşılaştırdığında öfkesini tam olarak atamadı. Daha iyi bilmesi gereken biri varsa, o da pazarlık, ödeme ve denge konularında sadece Cin kültüründe değil, büyü konularında da çok bilgili olan Carling olmalıydı.

Bu yüzden açıklamayı seçti ama ses tonundaki ısrırganlığı geri çekmedi. "Danışmanlığın için Kahin'e tam olarak ne borçlu olduğunu düşünüyorsun?"

Rune aniden hareket etti, saldırganlığı azaldı. Carling'in uzun, koyu renk gözlerinde garip bir farkındalık parladı. "Oh, kahretsin," dedi. O ve Rune birbirlerine baktılar.

Birbirlerine. Aralarından bir şey geçti, yakın geçmişten gelen sıkıntılı bir gölge.

Rune kısık bir sesle, "Her şeyimizi Kahin'e borçluyuz," dedi.

"Onun ihtiyacı var," dedi Khalil onlara. "Ona borcunuzu ödeyeceksiniz."

"Elbette ödeyeceğiz," dedi Carling. "Ve en derin özürlerimizi sunacağız. Bize anlattığın için teşekkürler, Khalil." Kadın ona tuhaf tuhaf baktı. "Onunla hâlâ görüşüyor musunuz? Bunun iyi gitmesini beklemezdim."

"O benim arkadaşım." Khalil kollarını kavuşturdu. "Bu gece bir randevumuz var."

Villayı sessizlik kapladı. Hem Carling hem de Rune donup kalmışlardı.

Khalil neredeyse bir ayrıntıyı unutmuştu. Düşünceli bir tavırla ekledi: "Rahat giyineceğim."

Rune'un güneşten bronzlaşmış teni dramatik bir şekilde koyulaştı. Sarsıcı bir öksürük krizine girdi. "Affedersiniz," diye fısıldadı. "Bir bardak suya ihtiyacım var."

Hem Khalil hem de Carling Rune'un hızla odadan çıkışını izlediler. Carling'in yüzü sevgilisinin gidişini izlerken kaskatı kesilmişti ama bakışlarında, Halil'e ihanete uğramış gibi tuhaf bir şekilde acı çekmiş gibi görünen bir ifade vardı.

Carling tekrar Halil'e döndü. Kaşlarını kaldırdı. "Peki ne giyeceksin?"

Hiçbir fikri yoktu. O kadar ilerisini planlamamıştı. "Google'da Louisville'deki gündelik kıyafetlerin resimlerini aratırım diye düşündüm." dedi.

Carling rahatlamaya başlamıştı. Bunun üzerine tekrar kaskatı kesildi, gözlerini kapadı ve başını salladı. "Hayır, Khalil."

"Hayır mı?" Kaşlarını çatı. "O zaman belki de Rune'un giydiğine benzer bir giysi giymeliyim."

Carling, "Hayır," dedi.

Yarım saat sonra Halil, Soren'in kuzey misafirhanesindeki odasına doğru ilerledi. Carling ve Rune ile yaptığı iş beklediğinden çok daha iyi gitmişti.

Bir yüzleşmeye hazırlıklı olarak gelmişti. Oradan uzaklaştığında elinde Grace'e yazılmış bir çek ve Carling'in el yazısıyla yazılmış bir özür notu vardı.

Ayrıca Rune'dan doğaçlama bir flört tavsiyesi de almıştı. Rune ve Khalil geçmişte düşman olmaya çok yaklaşmışlardı. As

Khalil'e göre hâlâ çok uzakta değillerdi, bu yüzden Carling'in Rune'u odaya geri çağırmasını kayıtsızca dinledi.

"Grace'e hızlıca bir not yazacağım ve ona bir çek göndereceğim," dedi Rune'a. "Khalil'e gündelik bir randevu için ne giymesi gerektiğini söylemen gerekiyor. Net ol." Rune, Khalil'e uykulu bir gülümseme verdi. Kadın elinin tersiyle Rune'un göğsüne vurdu ve sertçe, "Ve ciddi ol," diye ekledi. Rune'u işaret ederek Halil'e şöyle dedi: "Söylediklerine dikkat et. Oldukça yoğun bir şekilde birileriyle çıkmış ve bunda da oldukça başarılı olmuş."

Carling odadan dışarı çıktı. Khalil ve Rune birbirlerine ihtiyatla baktılar. Khalil, Carling'in erkek cinleri nasıl tanımladığını tekrar hatırladı. Onun benzetmesinin muhtemelen kendisi ve Rune için de geçerli olduğunu düşündü. Flört etmekten bahsederken yüzgeçlerini saldırganlıkla şişiren iki betta balığı gibiydiler. Bu bir tuhaflıktı.

İki erkek arasındaki sessizlik uzun süre devam edince Halil sonunda, "Konuş," dedi.

"Kot pantolon. Tişört. Ya bot ya da spor ayakkabı," dedi Rune. "Her şeyin parasını öde ve onun için kapıları aç. Flört etmek basit. Ne dediğini dinle, ona güzel olduğunu söyle ve onu mutlu et."

Randevu kulağa basit gelmiyordu, belki bir şey hariç. Khalil Wyr'e şaşkınlıkla baktı. "Grace çok güzel." dedi.

Bu diğer erkeğin duraksamasına neden oldu. Dikenli tanışıklıklarında ilk kez Rune ona çarpık ama gerçek bir gülümseme verdi. "Dostum, bunu ona aynı samimiyetle söyle. Onu mutlu edeceksin ve ne yaptığının bir önemi yok. Sinemaya gidebilirsin, parkta yürüyüşe çıkabilirsin, el ele tutuşabilirsin, yemek yemek için bir restorana ya da içki içmek için bir bara gidebilirsin, bir kumsalda oturup şafakta güneşin doğuşunu izleyebilirsin ya da başının üzerinde durabilirsin - hepsi aynı temanın varyasyonları."

Khalil'e daha önce hiç "ahbap" denmemişti. Bundan hoşlanmadığından oldukça emindi.

Sonra Carling tekrar odaya girdi ve o an geçti. Khalil'e bir zarf uzattı. "Şu anda ikimizin de tüm hesaplarımıza erişimi yok," dedi. "Bu yüzden şimdilik yapabileceklerim bunlar. Daha fazlasına ihtiyacı olursa bana haber verin, daha sonra daha fazlasını yapabilirim. Kahin para sıkıntısı çekmemeli."

"Anlaştık," dedi Khalil.

Sonra Rune ve Carling birbirlerine baktılar ve kısa, görünüşe göre özel ve oldukça anlaşılmaz bir konuşma yaptılar. "Bir süredir

İnternette dalış bilgilerini okuyorum," dedi Rune. "Sanırım Florida'daki tüm mağara sistemleri su altında."

"Şimdilik öyle," diye cevap verdi Carling. Dudaklarını büzdü. "Bu, bir yerde uygun bir mağara bulamayacağımız, orayı kapatamayacağımız ve tüm suyu dışarı pompalayamayacağımız anlamına gelmiyor."

"Uygunsuz," dedi Rune. "Zaman alıcı. Ama mümkün."

"Acaba Florida'yı sever miydi?"

Kıskançlık kıpırdandı. Khalil, "Neden Kahin'i Florida'ya taşımaktan bahsediyorsun?" dedi.

Carling ve Rune ona baktı, ikisi de aynı yumuşak ifadeyi takınmıştı. Rune, "Atıl kaynakları toplamayı bir hobiye dönüştürebileceğimize karar verdik. Eğlenceli bir şey."

"Kahin yeterince kullanılmayan bir kaynak," dedi Carling. "Son yüzyılda modası biraz geçmiş olan çok güçlü bir kaynak. Grace'in bu kadar izole olması utanç verici."

"Max de çok tatlı," dedi Rune. "Eminim kız kardeşi de öyledir."

Khalil şüpheyle sordu. "Ne planlıyorsunuz?"

"Dostum, aklımızda herhangi bir plan yok," dedi Rune gözlerini kırıştırarak. "Elektronik takvimlerimizi bir tür kapsayıcı şeytani planla senkronize etmiş değiliz."

Khalil kendisine bu kelimenin söylenmesinden kesinlikle hoşlanmadığına karar verdi. Yapmak için geldiği şeyi yaptıktan sonra gitme zamanının geldiğine karar verdi. Grace'in tek kelime etmeden ayrılmakla ilgili söylediklerini hatırlayarak Carling'e "Hoşça kal," dedi.

Carling ona, "İrtibatta kalalım," dedi.

"Seninle de." Sonunda Khalil onunla yarı yolda buluşmayı seçtiği için memnundu. Belki de Carling, her şeye rağmen, *dost* diyebileceği birkaç yaratıktan biriydi.

Sonra Khalil Rune'a baktı. Hayır. O kadar ileri gitmeye hazır değildi.

Rune kaşlarını kaldırdı. Khalil'e uykulu görünen gülümsemelerinden birini daha verdi. "Çok özeldi."

"Bana bir daha 'ahbap' deme," dedi Khalil diğer erkeğe, sürgülü cam kapılara doğru yürürken.

Khalil, Soren'i kamarası olarak kullandığı misafirhanede kitap okurken buldu. Soren'in fiziksel yapısı uzun ve zayıftı; sivri yüz hatları, beyaz saçları ve delici yıldız gözleri vardı. Khalil küçük evin açık kapısına yaklaşırken Soren "İçeri gel" dedi.

Khalil yavaşça içeri adım attı. Oturma ve yemek odaları, bir sahil evine uygun şık mobilyalarla dolu büyük bir odadaydı. Birkaç kitap, dosya klasörü yığınları ve yemek masasının üzerinde duran son model bir dizüstü bilgisayar dışında evde kimse yokmuş gibi görünüyordu ama Soren fiziksel formunu yarattığında kendi kıyafetlerini de yaratmıştı ve herhangi bir bedensel ihtiyacı yoktu.

"Lütfen oturun," dedi Soren. "Umarım ziyaretiniz verimli geçmiştir."

Birinci nesil cinlerin varlıkları o kadar yoğundu ki, bir cine yakın olmaya alışmak biraz zaman alıyordu. Khalil, Soren'in karşısındaki şezlonga otururken kendini destekledi. "Başarmak istediğim her şeyi başardım," diye cevap verdi.

"Öyle mi," dedi Soren. "Anladığım kadarıyla bu güzel insan Kahinle arkadaş olmuşsun ve bu geceki randevunu dört gözle bekliyorsun."

Khalil, Soren'in Carling ve Rune ile konuşmalarını dinlediğini öğrenince şaşırmamıştı. Hapishane müdürleri mahkûmlarını sık sık izlerlerdi. Hiçbir şey söylemedi.

Soren kitabını bir kenara bıraktı. "Eğer daha az olgun olsaydın, ete kemiğe bürünmüş olanların cazibesine fazla kapılmandan endişe ederdim. Ne zaman havanın insanları bu cazibeye kapılsa yas tutarım. Bir Cinin ölümüne düşmesi üzücü bir şeydir."

Soren, Cinlerin geri dönülmez bir karar vererek tamamen insan formuna bürünüp ete kemiğe bürünmelerinden bahsediyordu. Bu nadir görülen bir olaydı. Khalil'in düşmeyi seçen hiçbir Cinle yakın bir ilişkisi olmamıştı.

Cinler yalnızca ölümlü olmayı seçebilirlerdi. Bedene bağlı olan diğer uzun ömürlü Yaşlı Irklardan birini yaratacak Güce sahip değillerdi. Bir Cinin tamamen dönüşebilmesi için çok fazla Güce ihtiyacı vardı. Hem kendileri için canlı etten bir kafes yaratıp hem de onu ölümsüz kılamazlardı. Bir Cini böylesine büyük bir fedakârlığa iten şeyin ne olabileceğini hep merak etmişti. Bunu sadece kim olduğunu reddetmek için yapabilecek bir Cin hayal edemiyordu. Soren'in dediği gibi, bir cazibesi olmalıydı, kendilerini kaptırdıkları bir şey.

Hiç beklenmedik bir anda, omzuna yaslanmış güvenle uyuyan küçük, yumuşak bedenler aklına geldi. Bu anıyı bir başkası izledi, Max'in Halil'e doğru ilk iki adımını atarken yuvarlak yüzündeki sevinç. Chloe'nin şekillenen, sorgulayan zihninin nasıl çalıştığını izlemenin verdiği tuhaf hazzı ve o tarifsiz, değerli

Sakin bir yaz akşamında verandanın kapısından dışarı bakarken dokunduğu şey.

Sonunda zihni, günün büyük bölümünde kaçındığı şeye, en bağımlılık yapıcı anılara döndü. Grace'in dudaklarının yumuşaklığı, onu öpüş şekli, ağzını ve vücudunu onunkine göre şekillendirmesi, varlığını ona göre şekillendirmesi. Bunları düşündükçe içinde alevlenen ateşin yoğunluğu gözlerini kör ediyordu.

Onu kontrol altına alma, Soren'in çok anlayışlı bakışlarından saklı tutma dürtüsüyle titredi. Cinler bilginin güç olduğunu ama aynı zamanda tehlikeli de olduğunu biliyordu. Doğruluk, denge ve kaybetme oyununu oynamalarının bir nedeni vardı. Aydınlanmanın ışığı başka hiçbir şeye benzemeyen bir alevdi. Grace'le paylaşabilecekleri her şeyi ya da aralarında uzanan bu eşsiz yeni araziye ne kadar ileri götürebileceklerini bilmiyordu. *Bilmiyordu*. Ve bilme ihtiyacı onu her şeyin ötesine sürükledi.

Vermek zorunda olduğu her şeyi ondan koparacaktı. Ruhun ruha olan tarifsiz tutkusunu paylaşırken, ete kemiğe bürünmenin ne demek olduğunu gizemini nihayet anlayacaktı.

Sessizlik çökmüştü. Dışarıda okyanus mırıldanıyordu. Diğer konukevinden sessiz Elf sesleri geliyordu. Villanın içinden Carling'in kahkahasının ani ve ürkütücü sesi geldi.

"Bir şey konuşmak istiyordun," dedi Soren sonunda.

Khalil soğukkanlılığını ve düşüncelerini bir araya topladı. Soren'e Grace'in imgeleminde duyduğu sesi anlattı. Acele etmedi, her ayrıntıyı ve izlenimi aktarmaya özen gösterdi ve Soren onu aceleye getirmede. Sonunda Khalil sustu.

"'Biçim değil, Biçim, bölünmez bir ana,'" diye tekrarladı Soren. Yaşlı Cinin tüm dikkati Halil'in anlattıklarına odaklanmıştı. "Ve 'her şey başlangıçtan itibaren harekete geçirildi'. Bunlar İlk Güçlerdir."

Yaşlı Irklar yedi tanrıyı onurlandırır, bunlar evrenin temelini oluşturan İlk Güçlerdi. Dans Tanrısı Taliesin, İlk Güçler arasında ilk sırada yer alırdı çünkü evrendeki her şey hareket halindeydi. Sonra Ölüm Tanrısı Azrail; Aşk Tanrıçası İnanna; derinliklerin ya da Kahin'in tanrıçası Nadir; Armağan Tanrısı Will; Ocak Tanrıçası Camael; ve Yasa Tanrısı Hyperion vardı.

"Bu mantıklı görünüyor," dedi Khalil. "Ama bana sanki bu ses Lord Ölüm'ün bir İlkel Güç değil de onun bir parçası olduğunu iddia ediyormuş gibi geldi. Ayrıca Cuelebre'den sanki İlkel Güçmüş gibi bahsediyordu. Senin

Hafıza dünyanın başlangıcına kadar uzanıyor. Hiç böyle bir şey duydunuz mu?"

Soren ellerini iki yana açtı. "Hatırlamıyorum. Ama dünyanın başlangıcını hatırlamıyorum. Bunu hatırlamam için dünya var olmadan önce benim var olmuş olmam gerekir. İlk gelenlerden herhangi birimizin bunu hatırladığını bilmiyorum. Duyduğum kadarıyla, sadece yeni bir dünyaya geldiğimizi hatırlıyoruz. Eğer Büyük Canavar gerçekten de sesinizin söylediği gibi bir İlkel Güç ise, dünyanın başlangıcını hatırlıyor olmalı."

Cuelebre bir tanrı mı? Khalil bu fikirle alay etmek istedi ama bunu yapamayacağını anladı. Bu fikir çok rahatsız ediciydi. "Böyle bir şeyin mümkün olduğuna inanıyor musun?"

Soren ona anlaşılmaz bir bakış attı. "İmkânsız olduğuna inanmıyorum demek daha doğru olur. İnsan yaşlandıkça ve daha fazla bilgi edindikçe evrenin ne kadar gizemli bir yer olduğunu daha iyi anlıyor."

"Gerçek ne olursa olsun, konuşmacı buna inanıyor," dedi Khalil acımasızca. "Ve kendisinin de bir İlkel Güç olduğuna inanıyor."

Soren, "Konuşmacının tamamen deli olması da oldukça olası," diye belirtti. "İzninizle, ne düşünebileceklerini görmek için bu olayı gizlice başkalarına ileteceğim."

Khalil elini uzattı. "Misafirim ol," dedi. "Grace imgelemin Cuelebre için geldiğini düşünüyor ama ben de duydum."

"Bu arada," dedi Soren, "Kahin'in hayatında aktif bir rol üstlenmenin en akıllıca yol olduğu ortaya çıktı. Bence onunla arkadaş olmak ve senin varlığınla rahatlaması için onu ikna etmek akıllıca. Beni affedin. Bana söyleyeceğin her şeyi duyana kadar onunla olan ilişkine dair endişelerimi dile getirmemeliydim."

Halil sessiz kaldı. Soren'e yeni keşfettiği ihtiyacı ve artan mücadelesiyle ilgili hiçbir şey itiraf etmek istemiyordu. Soren endişelerini dile getirmek için Evlerinin diğer büyüklerine yaklaşmak zorunda hissedebilirdi ve Khalil bunu riske atmazdı.

Cinler hapsedilebilirdi. Lethe Phaedra'yı hapsedmişti. En Güçlü Cin bile, eğer yeterince yaratık bu çabaya katılırsa hapsedilebilirdi. Her zaman göz önünde bulundurulması gereken ciddi bir şey olan hapsedme, hava halkına yapılacak özellikle korkunç bir şeydi.

Daha önce böyle bir şey duymuştu, düşme tehlikesi olan bir Cini hapsedmeyi kendilerine görev edinen bir grup. Onu tuttular

hayranlık duyduğu nesne ölene kadar tutsaktı.

Halil bundan sonra Cine ne olduğunu bilmiyordu.

Akşamın ne kadar geç olduğunu farkına vardı. Saat neredeyse dokuza geliyordu ve Louisville, Key Largo ile aynı saatteydi. Kaşlarını çattı. Grace'in şimdiye kadar onu randevuları için aramasını beklerdi.

Aniden ayağa kalktı. "Gitmeliyim."

Soren başıyla onu onayladı ve tekrar kitabına uzandı. "Seni tekrar gördüğüme sevindim. Barış seninle olsun, Khalil."

"Ve seninle, baba."

Khalil fiziksel formunu serbest bıraktı ve Louisville ile Grace'in evine doğru ok gibi fırladı. Yaklaştıkça arabasının garaj yolunda olduğunu ama evin ışıklarının kapalı olduğunu fark etti. Belki de çok yorgundu ve uykuya dalmıştı.

Eve sessizce girdi ve oda oda kontrol etti. Ev boş, düzenli ve sessizdi. Vantilatörler bile çalışmıyordu. Çocuk odasındaki boş küçük yataklara kaşlarını çatarak baktı. Onların olmadığı bir evin verdiği his hiç hoşuna gitmemişti. Grace'in uyuduğu dar şilteye ulaştığında kaşlarını çatması tedirgin bir kaş çatmaya dönüşmüştü.

Evden dışarı fırladı ve araziye doğru koşmaya başladı.

Grace çayırlarda değildi. Nehrin yakınında da değildi. Onu hiçbir yerde bulamıyordu ve ışık hızla azalıyordu. Aciliyet duygusu çılgınlığa dönüştü. On beş, en fazla yirmi dakika içinde hava tamamen kararacaktı. Görme yeteneği sınırlıydı ve dizleri güçlü değildi.

Çok kırılgandı. O sadece bir insandı.

Sonra tepenin kenarına yerleştirilmiş kapıyı gördü. Açık duruyordu. Bu, Kahin'in konuştuğu yere giden tünel olmalıydı.

Dalışa geçti. Fiziksel bir şekle bürünmek için zaman kaybetmedi. Bunun yerine kükreyerek tünelden mağaraya indi.

≡ FOURTEEN ≡

Dişi Cin Grace'e el fenerinin keskin ışığında ürkütücü görünen bir gülümseme verdi; yanaklarındaki, şakaklarındaki, siyah yıldızlı gözlerinin altındaki çukurları dolduran uzun gölgeler. "Çok iyi, insan," dedi Phaedra. "Nasıl anladın?"

"İçinde Khalil'den bir şeyler olan bir fiziksel form seçiyorsun," dedi Grace sessizce.

Phaedra sinsi bir kedi gibi Grace'i çevrelemek için yaklaştı. "Fiziksel formumda hem annemden hem de babamdan bir şeyler var," dedi Phaedra. "Onların benim için ya da bana yaptıkları hiçbir şeyi unutmak istemiyorum."

Grace kıpırdamadan durdu ve tedirginliğini ve üzüntüsünü belli etmemeye çalıştı. Tüm kalbiyle öyle olmamasını dileyebilirdi ama karanlık ve öfkeli ruhlar gerçekten de karanlık ve öfkeli olma eğilimindeydiler çünkü bir şeylere tutunuyorlardı.

"Khalil bana annenin seni nasıl kaçırıp işkence ettiğini ve seni kurtarmak için onunla nasıl savaşmak zorunda kaldığını anlattı." dedi.

Phaedra etrafında dönerken parmaklarını Grace'in sırtında ve kolunda gezdirdi. "Beni serbest bırakmasının beş yüz yıl sürdüğünü söyledi mi?"

Khalil, Grace ona dokunduğunda hep sıcak hissedirdi. Buna karşılık Phaedra'nın dokunuşu tuhaf bir şekilde serindi. Grace'in soğuk teninde tüyler diken diken oldu. Boğazını temizledi ve yumuşak bir sesle, "Hayır, söylemedi. Çok özür dilerim."

"Beş yüz yılımı kapana kısılmış olarak geçirdim," dedi Phaedra. "Beş yüz yıl çünkü Lethe'yle tek başına savaşamayacak kadar *temkinliydi*. Hayır, acele etmemesi, müttefikler edinmesi, bir ordu kurması gerekiyordu. Belli ki bu onun için aciliyet arz eden bir mesele değildi."

Grace bu bilgiyi Khalil'in ne zaman kızından bahsetse içinde hissettiği acı dolu hüznle bağdaştırmakta zorlandı. Nazikçe, "Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi.

"Eskiden Lethe'nin ziyaretlerinden korkardım," dedi Phaedra. "Sonra onları dört gözle beklerdim, çünkü ne kadar acı verseler de, her şey beni içinde tuttuğu karanlık, boş, havasız delikten daha iyiydi. Sonra bunun da sadece bir aşama olduğunu öğrendim, çünkü ben karanlık oldum."

Grace, işkenceyle serpiştirilmiş böylesine uzun ve derin bir yoksunluğun, insan olsun olmasın, bir zihne neler yapabileceğini hayal bile edemiyordu. İyileşmek için ne gerekirdi? Cinler fiziksel gıdaya ihtiyaç duymayabilirdi ama Güç'ten ve güneş gibi enerji kaynaklarından beslenirlerdi. Phaedra gerçekten açlıktan ölmüş müydü? Ondan geriye kurtarılabilecek bir şey kalmış mıydı?

"Khalil, Lethe'nin deli olduğunu düşündüğünü söyledi," dedi.

"Öyle mi?" Phaedra yüzünü yaklaştırdı, siyah gözleri alev alev yanıyordu. *"O zaman neden beş yüz yıl sürdü!"*

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Grace.

Tıpkı Khalil'le olduğu gibi Phaedra tarafından kuşatıldığını hissetti ama bu kez sıcak bir erkek varlığından aldığı zevk yoktu. Etrafı, herhangi biri onu her an kesebilecek jiletlerle çevriliymiş gibi hissediyordu. Phaedra'nın onu korkutmaya çalıştığını biliyordu. Kaba ve barizdi, oyun alanı zorbalığı gibi.

Aynı zamanda işe de yarıyordu. Daha önce de zaman zaman kendini yalnız hissettiğini düşünüyordu ama hiç o anki kadar yalnız hissetmemişti. Khalil'e giden ipliği okşadı. Bağlantı o kadar asılsızdı ki, bir serap gibi görünüyordu. Zihninin bir kısmını gergin bir şekilde ona odakladı ama onu çekiştirmedi.

Phaedra gözlerini kırpmadan başını eğdi. Beyaz yüzünün saflığı acımasız ve keskindi. "Madem seninle konuşmayı seviyor, neden bir ara ona sormuyorsun?"

"Buraya geleceğini nereden biliyordun?" Grace sordu.

"Yani, seni ve sevimli kız arkadaşını görmeye geldiğini nereden bildim?" dedi Phaedra. "Yeni insan oyuncakları mı? Dikkatimi çekti." Phaedra gözlerini kocaman açtı ve sözde gizli bir tonda, "Arkadaşlarım yok ama kaynaklarım var," dedi.

"Ne istiyorsun?"

"Burada olmak için neden bir şey istemek zorundayım?"

"Çünkü istediğin bir şey olmasaydı burada olmazdın," dedi Grace. Sanki içgüdüleri bir vücut darbesi beklediğini biliyormuş gibi bağırsakları onun izni olmadan bir düğüm haline gelmişti. Tavsiye isteyebileceği kimsesi ve desteği yoktu. Sahip olduğu tek şey büyükannesinin ona verdiği eğitimdi.

Phaedra başını kaldırdı ve etrafına bakındı. "Burayı sevdim. Bana eski zamanları hatırlatıyor. Sen sevmedin mi burayı?"

Grace, "Evet," dedi.

Bu, Phaedra'nın siyah ışıltılı bakışlarını ona geri getirdi, Grace'e Cini şaşırttığını söyleyen hızlı bir bakış. Phaedra ona alaycı bir gülümseme verdi. "Bana yardım etmeyi teklif etmeyecek misin?" dedi alaycı bir tavırla. "Beni bulmaya ve benimle konuşmaya çalışan herkes gibi mi?"

"Hayır," dedi Grace. "Seni bulmaya çalışmadım. Ve sana yardım edemem."

Phaedra'yı yine şaşırtmıştı. Phaedra'nın yüz ifadesi çirkinleşti. "Senin *işinin* insanlara yardım etmek olduğunu sanıyordum."

"Benim işim," dedi Grace, elinden geldiğince nazik ama kararlı bir şekilde, "isteyen insanlara Kahin'e danışma şansı vermek. Kendinize yardım etmek istemelisiniz. Buraya yolculuk yapmalısınız, danışmayı istemelisiniz ve Kahin'in size verdiklerinden iyi bir şey çıkarıp çıkarmayacağınız size kalmış. Ben doktor değilim. Ev ziyaretleri yapmıyorum. Arkadaşınız olmaya çalışmayacağım ve bu bir terapi de değil. Neye ihtiyacınız olduğunu ya da neye ihtiyacınız olmadığını bildiğimi varsaymayacağım. Bu sizin sorumluluğunuz. Başına gelenler için üzgünüm. Yaşadığınız dehşeti hayal bile edemiyorum. Aynı zamanda sahip olduğunuz tüm yetenek ve becerileri de hayal edemiyorum, en önemlisi ölümsüzlük ve Tanrım, siz insanların bu boku atlatmak için ne kadar çok zamanınız olduğunu. Hayatınızın sahibi sizsiniz. Ondan ne yapacağınız sizin sorumluluğunuzda."

Konuşmanın yarısında Phaedra arkasını döndü ve kaskatı kesildi. Grace o kanlı saç teliyle konuşmasını bitirdi. Kalbi hızla çarpmasına rağmen mağaranın soğuğu iliklerine kadar işliyordu. Bu kadar uzun süre ayakta durmak zordu. Kasları yorgunluktan titriyordu ve dizi çok fena ağrıyordu.

Sonra Phaedra öfkeyle güldü.

Ne olacaksa olsun, diye düşündü Grace. Hadi şu işe yaramaz küçük sığınak yarasını ortaya atalım. Sırf eğlence olsun diye.

"Ve bu senin için önemli mi," dedi sessizce, "eğer beni incitecek bir şey yaparsan, demesne yarasını ihlal etmiş olursun. O zaman peşinden kimin gönderileceğini bilmiyorum. Khalil olacağından şüpheliyim. Kahin'e danışmak mı istedin yoksa bu sosyal bir görüşme mi?"

Phaedra dönüp ona baktı, kan kırmızı kaşları kalkmıştı. Phaedra'nın ifadesi o kadar soğuktu ki Grace ürperdi. Kötü dizinin pes etme tehlikesiyle karşı karşıya kalmasıyla sendeledi. Destek takmamış olsaydı düşebilirdi.

Grace, işe yaramaz küçük yasayla birlikte, muhtemelen işe yaramaz küçük bir büyü olan, karanlık bir ruhtan kurtulmak için kullandığı kovma büyüsunü yapmaya hazırlandı. Bir şenlik ateşinin üzerine bir bardak dolusu su atmaya hazırlanıyor gibi hissediyordu ama orada öylece durup hiçbir şey yapamazdı.

Phaedra merakla bacaklarına bakıyordu. Sonra keskin bir gülümsemeye başını kaldırdı. "Danışma için sana borçlu olmayacağım."

Grace gözlerini kırptırdı. Cinlere özgü bir sözdü bu. Phaedra'da hâlâ bir parça onur, dengenin ne olması gerektiğine dair bir his var mıydı? Belki de Grace bunu çok fazla büyütmemeliydi. Belki de hiçbir anlamı yoktu.

Ve Kahin olarak aşmaması gereken sınırlar hakkında endişelenmekten o kadar yorulmuştu ki. Güç, onu çağırdığı zamandan beri hâlâ uyanıktı. "Seni durduran tek şey buysa, bana bir iyilik borçlu olmak zorunda değilsin. Gerçekten, nakit göndermende bir sakınca yok."

Bir kalp atışı. Sonra bir kalp atışı daha.

Vay canına. Onu dolduran karanlık deniz, paradan söz ettiğinde titremedi bile. Kesinlikle geri çekilme ya da onu terk etme iması vermedi. Belki de Kahin'in para istemesinin yasak olduğu kısım sadece başka bir efsaneydi.

Ya da belki de yılan kadının hayaleti artık arka koltukta şoförlük yapmadığına göre bu yepyeni bir oyundu.

Phaedra güldü. "Sakat bir Kahin'den kehanet. Bu hoşuma gidebilir. Bunu düşüneneğim. Belki geri dönerim."

Phaedra yaklaşırken Grace nefesini tuttu. Cin bir parmağını tekrar Grace'in ön kolunda gezdirdi. Bir an sonra Grace keskin, kesici bir acı hissetti. Aptalca yere baktı. Kolu kanıyordu. Phaedra onu kesmişti.

Phaedra gülümseyerek, "Merak etme," diye fısıldadı. "Bu sadece dersin için küçük bir ödeme. Seni gerçekten incitmedim. Çok fazla."

"Seni lanet olası, ucube orospu," dedi Grace, çünkü çok doğru bir gün geçirmişti ve birdenbire öfkesi geçip gitmişti.

Sahip olduğu her şeyi çekti ve kovma büyüsunü fırlattı. Doğuştan sahip olduğu Güce ulaşmak istiyordu ama öfkesi buna engel oldu. Her iki Güç de içinden fırladı. Büyünün Phaedra'ya tam isabet ettiğini hissetti.

Büyünün gücü Phaedra'nın fiziksel formunu kaldırdı ve onu mağaranın diğer tarafına fırlattı. Duvara çarptı ve yere çakıldı.

"Kahretsin," dedi Grace. *Oh, kahretsin.* Phaedra'nın yüzükoyun yatan bedenine doğru olabildiğince hızlı bir şekilde topallayarak ilerledi. Cin yüzüstü yatıyordu, koyu kızıl saçları yüzünü örtüyordu. "İyi misin?"

Grace ona ulaştığında Phaedra gülmeye başladı. "Sakat Kahin'in oldukça güçlü bir yumruğu var. Bunun olacağını tahmin etmemiştim."

"Ben de göremedim," dedi Grace. "Beni kızdırdın ve kendimi kaybettim."

Phaedra saçlarını geriye doğru itti. Ağzının kenarından şampanya renginde bir sıvı damladı. Grace izlerken sıvı tekrar Cinin derisine karıştı. Grace garip bir şekilde sağlam bacağının üzerinde diz çökmeye çalışırken, "*Kanaman* yok, değil mi?" diye sordu.

Phaedra elleri ve dizleri üzerinde doğrulup Grace'in yüzüne baktı, yüzünde alaycı bir ifade vardı. "Bana umursadığını söyleme."

"Kim olduğunu dünyanın geri kalanıyla karıştırma," diye tersledi Grace. "Umursuyorum. Umursamayan sensin."

Phaedra'nın yüzündeki alaycı ifade kayboldu. Grace gardını aldı ve birbirlerine bakarlarken her iki gücü de elinde tuttu. Phaedra'ya odaklandığında karanlık denizde bir şey canlandı. Nefesini tuttu ve konsantre oldu.

"Eğer Kahin'e dilekçe vermek istersen, seni görmek isteyen biri var," dedi.

Phaedra'nın yüz ifadesinde öfke ve merak üstünlük için savaşıyordu. "Kim o?"

Grace, "Bir hayalet." dedi.

Öfkenin galip gelmesini izledi. Phaedra dişlerini gösterdi ve tükürdü: "Benim *Anne*?"

"Hayır," dedi Grace ona. Sağlam dizinin üzerinde dengede durmak ayakta durmaktan daha yorucuydu. Kalçasındaki kaslar titremeye başlamıştı. "Başka biri."

Phaedra'nın öfkesi yavaş yavaş azaldı, geriye vahşi ve şaşkın bir ifade kaldı. "Benimle konuşmak isteyecek başka bir hayalet tanımıyorum."

"Sen bilirsin," dedi Grace. "İstersen teklifin orada olduğunu bil yeter."

Cin, Khalil'inkiyle aynı imkânsız zarafetle ayağa fırladı ve Grace ayağa kalkmak için mücadele etti. Kötü durumdaki bacağıyla kaldıraç kullanamıyordu. Phaedra okunamayan bir ifadeyle onun mücadelesini izledi.

Grace sinirli bir şekilde, "Haydi, ucube sürtük," dedi. "Bize yardım et."

Beklediği son şey yardımdı. Eğer beklediği bir şey varsa, o da alaycılığının Cini uzaklaştıran bir itici güç olmasıydı. Bunun yerine Phaedra elini yavaşça uzattı.

Grace uzanan parmaklara baktı. Aynı yavaşlıkla elini Phaedra'nın avucuna koydu. Bir saldırıya hazırdı. Phaedra onun yerine Grace'i ayağa kaldırdı. "Teşekkürler" diye mırıldandı.

Ama Phaedra konuşurken bile yok oldu.

Grace kendini mağarada yalnız buldu. Ağırlığını sağlam bacağına vererek ayakta durdu ve farkındalığını dışarı taşıırken kendi stresli, gürültülü nefes alışını duymaya çalıştı. Ağır, soğuk sessizlik kulak zarlarına baskı yapıyordu. Cini arazinin hiçbir yerinde hissedemiyordu. Phaedra gerçekten gitmişti.

Titreyen kaslarından gerginlik sızıyordu. Görebildiği tek ışığın el fenerinin oluşturduğu çemberden geldiğini fark etti. Tünelden aşağı süzülen soluk, dağınık güneş ışığı artık yoktu. Derin bir iç çekti, maskeyi düşürdüğü yerden aldı, kolunun altına sıkıştırdı ve tünelde yukarı doğru ilerlemek için kendini hazırladı. Engebeli zemini tırmanmak merdiven çıkmaktan daha zordu ve kasları şimdiden üşümüş ve yorulmuştu.

Bunu başarabilmesinin tek yolu lanet olasıca şeyi yapmaktı. Topallayarak ilerledi ve bir eliyle feneri kavrarken diğer eliyle kendini duvara yasladı. Tırmanmaya başladı, yukarı çıkmak için güçlü bacağını kullandı ve duvara yaslanıp karşı basamaktaki kötü bacağının üzerinde dengede durdu. Beceriksizceydi ama işe yarıyordu.

Ya da en azından vahşi bir Güç girdabı tünelden aşağı kükreyene kadar işe yaradı.

Güç ona doğru patladı ve sendeledi. Dengesinin bozulduğunu hissetti, önce sarılı maskeyi kavradı ve el fenerini elinden kaçırınca haykırdı. El feneri tünelde sekerken ışık çılgınca savruldu. Sonra tüm aydınlatma aniden kesildi ve kadın tekrar mutlak karanlığın içine düştü.

Oh, kahretsin, bu kötü bir şey olacaktı-

Hâlâ iyileşmekte olan dizindeki tüm acı verici onarımları, daha pahalı doktor ziyaretlerini, hatta belki daha fazla ameliyatı gözünün önünden geçirdi.

Khalil'in sıcak, şiddetli enerjisi onu sararken, güçlü kolları etrafını sardı ve düşüşünü nazıkçe durdurdu. Ardından vücudunun geri kalanı şekillendi. "Sakin ol. Seni tuttum."

Kalbi deli gibi çarpıyordu. Ayakları hâlâ engebeli tünel zeminine basıyordu ama hafifçe, çünkü tüm ağırlığını adam almıştı. Onu yakaladı ve dengesizce, "Lanet olsun. Bir dahaki sefere nereye gittiğine dikkat et!"

"Özür dilerim." Onunla tanıştığından beri ilk kez sesi uyumsuz ve sert çıkmıştı. Onu dikleştirdi. "Geç oldu. Seni bulamadım ve

Endişelendim."

"Pekâlâ." Adamın kollarında dönüp ona yaslanmak onun için dünyadaki en doğal şey gibi görünüyordu. Günün bir kısmı iyi geçmişti ama kötü kısımları düpedüz berbattı ve belki de enine boyuna düşünseydi, yaptığı şeyi yapmayı seçmezdi. Ama düşünmemişti; hiçbir şeyi olması gerektiği gibi düşünmemişti. Sadece bir kolunu onun uzun, zayıf beline doladı ve yüzünü onun göğsünün geniş, sabit desteğine gömdü.

Mmm. Karanlıkta daha büyük görünüyordu.

Adam sessizce durdu, onu tutuyordu, iri bir eli ensesini kavıyordu. Başının üstünde bir şey duruyordu. Adamın yanağı.

"Kan hissediyorum," dedi. Sesi tehlikeli bir hal almıştı. "Yaralı mısın?"

Başını salladı, zihni hızla çalışıyordu. "Sadece kolumda küçük bir kesik var." "Ne oldu?"

Ona ne anlatmalıydı? Doğru düzgün düşünemiyordu. Onun nasıl tepki verebileceğini düşünmek bir yana, Freaky Bitch'in ziyaretini kendi başına değerlendirecek zamanı bile olmamıştı. "Daha sonra" dedi. Üşüdüm, yorgunum ve gerçekten buradan gitmek istiyorum."

Adamın cevabı onu kollarının arasına alıp tünelden yukarı doğru adım atmak oldu. Enerjisi hâlâ gergin ve huzursuzdu, ama her zaman güçlü bir şekilde erkek, benzersiz bir şekilde ona ait olan o bağımlılık yaratan alt akıntıyla birlikte.

Küçük bir parçası onun uzun, pürüzsüz ve zahmetsiz adımlarını fark etmekten kendini alamadı. Genelde bu parçasını kontrol edebiliyordu ama yorulduğunda ve duygusal olarak dengesi bozulduğunda bunu yapmak zorlaşıyordu. Bir düğmeye basıp onu kapatabilmeyi diledi, çünkü o küçük kafalı ve mızmızdı. Onun insan dışı olması ve ikisi ile yetenekleri arasında anlamlı bir karşılaştırma yapılamaması umurunda değildi. Sadece ne kadar güçlü ve dengeli hareket ettiğine dikkat etti ve ona zehirli bir şekilde fısıldadı, *bunu bir kez yapabilirim.*

Kadın huysuzlaştı. "Beni taşımanı istememiştim."

"Seni kolaylıkla taşıyabilecekken mücadele etmen için bir neden yok," dedi kısaca.

"Çırpınmam ya da çırpınmamam konumuzun dışında," dedi kadın, aynı kısıklıkta.

Adamın kollarında kaskatı durmaya devam etti. "Önemli olan bunu yapabileceğim ve yapacağım gerçeği." "Aptalca bir gurura kapılma," dedi ona. "Bunu yapabileceğini ikimiz de biliyoruz.

Bunu kanıtlamak için kendini harap etmene gerek yok."

Yaptığı şey bu muydu? Birbiriyle çelişen içgüdüleriyle savaştı. Düşündüğünden daha hızlı hareket etmiş olmalıydı, çünkü aniden tünelin kapısından çıkıp ılık geceye adım attı.

Sıcaklık mağaraya hoş bir ferahlık getirmişti. Güneş batmış olmasına rağmen gökyüzünün batı kısmı hâlâ renkliydi. Gün batımından sonra, geceyi aydınlatacak sokak lambaları veya komşu evler olmadan arazi çok karanlık oluyordu. Yarım saat kadar sonra, el feneri olmadan yürünemeyecek kadar karanlık olacaktı. Halil'in fildişi rengi yüzü gölgeler içinde kenarlı görünüyordu.

"Dur," dedi. Sonra, adam onu görmezden geldikçe daha sert bir şekilde, "Halil, dur!"

Adam ona ışıltılı bir bakış fırlattı, çenesi gergindi ama durdu. "Ne istiyorsun?"

"Bunu kaldırmam gerekiyor," dedi, ambalajındaki maskeyi göstererek. "Ve kapıyı kapatıp kilitlemeliyim."

Bir an tereddüt ettikten sonra onu mağaranın girişine kadar taşıdı ve ayağa kaldırdı. Kadın maskayı Rubbermaid dolabına geri koyarken, kapıyı kilitlerken ve anahtarı her zamanki yerine, lentonun üzerindeki kahve kutusuna koyarken kollarını kavuşturarak bekledi.

Kadın arkasını döndüğünde, adam onu kaldırmak için uzandı. Kadın bir elini adamın göğsüne vurdu ve kolunu sertleştirdi. Adam onun bileğini yakaladı, o kadar hızlıydı ki kadın sıçradı. Ama adam kızın elini çekmedi. Sadece ön kolunu nazikçe, kırılmaz bir şekilde tuttu. Adamın gücünün derisi boyunca ilerlediğini hissetti.

"Neren kanıyor?" diye sordu.

Yüzü gergindi. Ona bakarak diğer kolunu uzattı. Adam parmaklarını hafifçe kesik boyunca gezdirdi. Adamın Gücünde hafif bir parlama hissetti ve kan damlaması durdu. Sinir bozucu acı da yok oldu. Son ışıktaki gözlerini kısarak kolunu yukarı kaldırdı. Kesiğin üzeri kabuk bağlamış gibi görünüyordu. "Teşekkür ederim."

"Ben bir şifacı değilim," dedi. "Yapmayı bildiklerim bu kadar."

"Yaptığın şey harikaydı."

"Üzgünüm," demişti. Ve "endişelendim." Bir hafta önce onun böyle şeyleri kabul edeceğini, hele hele kendisine söyleyeceğini asla hayal edemezdi. Enerjisindeki vahşi heyecan sakinleşiyordu. Hâlâ diğer bileğini tutan elini okşadı. Adamın tutuşu gevşedi ve kadın eve doğru yürümek için döndüğünde, adam da onun yanına düştü.

Manzara rüyasına hem çok benziyor hem de hiç benzemiyordu. Gece gölgelerle doluydu ve rüzgâr ağaçların gizlice fısıldamasına neden oluyordu. Kız baktı

kalktı. Küçülmekte olan ayın en küçük parçası bile hâlâ ortadaydı. Kahin'in ayı yarın olmalı. Kehanette bulunmak için özellikle güçlü bir zamandı, tabii bunu sormayı bilen biri varsa.

Khalil insan formunda olabilirdi ama muazzam bedeni hâlâ imkânsız, akıcı bir zarafetle hareket ediyordu. Aynı elmas bakışlarla onu izliyordu ama bu bakışlar onu sarsmak yerine rahatlatıyordu.

Konuşma ne kadar zor olursa olsun Petra ve Niko'nun birbirlerinin yüzüne nasıl bakacaklarını düşündü. Hiçbir şey olmamış gibi de davranamazdı. "Sana söylemem gereken zor bir şey var" dedi.

Halil ona kaşlarını çatarak baktı. "Kimin için zor, senin için mi benim için mi?" "Muhtemelen ikisi için de," dedi iç çekerek.

"Pekâlâ."

Kendini kapana kısılmış hissederek kelimeleri bulmaya çalıştı. Bunu nasıl söyleyebilirdi? Bunu daha iyi ne yapabilirdi? Bu tür konularda hiç iyi değildi. Yürümeyi bıraktı ve açıkça, "Phaedra beni görmeye geldi," dedi.

Verdiği tepki heyecan vericiydi. Bir an donup kaldıktan sonra döndü ve onu omuzlarından yakaladı. Yüzü vahşiydi ve gözleri alev alev yanıyordu. "*Beni aramalıydın.*" diye hırladı.

Kekeledi, "Özür dilerim. Onu görmeyi ne kadar çok istediğini biliyorum. -"

"Paryaların tehlikeli olduğu konusunda seni uyarmadım mı?" diye tısladı. Onu gerçekten sarstı. "Ne yaptı o?"

Kadın öylece bakakaldı, onun tartaklamasına itiraz edemeyecek kadar şok olmuştu. Phaedra tehlikeli olduğu için mi kızgındı? "Konuştuk. Hoş olmayan biriydi."

Onu sarsmayı bıraktı. Onun yüz ifadesini okumaya çalıştı. Yüzünde vahşet, kayıp ve başka bir şey vardı. Savunmasız bir şey. "Ne istiyordu?"

"Emin değilim. Bildiğini sanmıyorum. O bir çeşit..." Grace'in sesi kesildi. Bir cini diğerine anlatabilmek için onu yeterince iyi anlamaya çalışmak iletişim becerilerine zarar veriyordu. "Sana kızgın," dedi sonunda. "Onun peşinden gelmen bu kadar uzun sürdüğü için gerçekten kızgın. Senin beş yüz yılını aldığını söyledi."

Nefes almaya gerçekten ihtiyacı olmamasına rağmen derin bir nefes almış gibi göğsü hareket etti. Uzun parmaklarını saçlarında gezdirdi ve saçlarını geride tutan düz bağı çözdü. Saçları solgun ve sert yüzüne düştü.

"Lethe'nin peşinden tek başıma gidemezdim," dedi sertçe. "Beni yok ederdi ve o zaman Phaedra'nın peşinden gidecek kimse kalmazdı. Yeterince müttefik topladığımda Lethe ve Phaedra ortadan kaybolmuştu. O zamanın çoğunu onları arayarak geçirdim. Hiç dinlenmedim. Durmadım. Onları bulana kadar durmadım."

Merhamete kapılan Grace uzanıp onun yanağına dokundu. "O bunu anlamıyor. Bunu bir sürü alay ve öfkeyle örtbas ediyor ama bence tüm bunların temelinde incinmiş olması yatıyor."

Elini kendi eliyle kapattı. "Başka ne söyledi? Buraya geleceğini nereden biliyordu?"

"Bunu ona ben sordum. Bize ve buraya olan ilginizin fark edildiğini ve dikkat çektiğini ve 'kaynakları' olduğunu söyledi, her ne demekse." Başını iki yana salladı. "Bence Halil, söylediklerimi dikkatle tartmalısın, çünkü ben cin davranışları konusunda uzman değilim, ama bence sadece incinmiş değil, aynı zamanda burada geçirmeye başladığın zamanı kıskanıyor olabilir."

"Benimle hiçbir şey yapmak istemiyor," dedi acı acı. "Nasıl kıskanabilir ki?"

"Bu mantıklı bir soru," dedi Grace ona. "Seninle hiçbir şey yapmak istemiyor ama sonra ne yaptığını takip mi ediyor? Burada 'rasyonel'in geçerli olduğunu sanmıyorum. Hasar görmüş ve başkalarıyla ilişki kurmayı reddediyor olabilir ama tam olarak dışlanmış biri olduğundan emin değilim. En azından sizin tarifinizden anladığım kadarıyla dışlanmış biri değil. Kahin'e danışmaya gelip gelmediğini sordum ve bana bir iyilik için borçlu olmayacağını söyledi. Söylediklerinize bakılırsa, paryaların bunu umursayacağını sanmıyorum. Danışmayı kabul ederler ve pazarlığın kendilerine düşen kısmını yerine getirmezler."

Kaşlarını çattı. Sakinleşmemişti. Enerjisi parmak uçlarında hâlâ volkanikti ama daha iyi kontrol edilebilir hale gelmişti. "Belki de haklısın. Belki de değilsin."

Tereddütle sordu, "Onun nesi var? Yani, senden ve tanıştığım diğer cinlerden ne kadar farklı olduğunu görebiliyor ve hissedebiliyorum. Pürüzlü ve keskin hissediyor. Sadece bunun ne anlama geldiğini anlamıyorum."

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Açıklaması zor. Her birimiz kendi kimliğimize, bizi biz yapan kalıplara ve enerji imzasına dair doğuştan gelen bir anlayışa sahibiz ve hangi forma bürünürsek bürünelim bunu yanımızda taşıyoruz."

"Sanırım anlıyorum," dedi. "Nasıl görünürsen görün, kim olduğunu her zaman biliyorum."

Ona şöyle bir baktı. "Bir yara aldığımızda, kim ve ne olduğumuzu hatırlayarak kendimizi iyileştiririz ve... kendimizi bu kimliğe göre yeniden düzenleriz. Bazen bu çok yorucu olabiliyor. Yaralanma ne kadar derinse, hizalanmak o kadar zor olur ve bazen sonrasında uzun süre dinlenmemiz gerekir. Ve bazen cinler o kadar kötü hasar görürler ki, yeniden hizalanacak güçleri kalmaz ya da hasar görmeden önce nasıl olduklarını hatırlayamazlar, bu yüzden kendilerini iyileştiremezler. Bu tür yaralanmalar için şifacılarımız yok."

"Bu korkunç bir şey," dedi sessizce. "Her zaman bir şeyleri atlatmak zorundasınız. Bir boku atlatamadığınız zamanlar hariç." İçini bir pişmanlık kapladı. "Hasarlı cinler için yapılabilecek bir şey yok mu?"

"Bildiğimiz kadarıyla yok." Yüzü asıktı. "Ve korkunç ya da değil, Phaedra hâlâ tehlikeli. Beni neden aramadığını hâlâ söylemedin."

Grace'in omuzları çöktü. "Kararsız ve değişken görünüyordu. Ortaya çıkarsan daha da kötüleşeceğinden korktum. Onunla dövüşmek zorunda kalmanı istemedim, çünkü yaşlı Cinler daha güçlüyse, senin ondan daha güçlü olacağını ve kazanacağını düşündüm. Ama seni o kadar zorlayabilir ki, bunu yapmak için onu öldürmen gerekebilir."

Başını eğdi. Gölgeyi yüzünden görebildiği kadarıyla ona meraklı bir ifadeyle bakıyordu. "Beni mi koruyordun?"

Ona çarpık bir gülümseme verdi. "Deniyordum zaten. Nasıl yaptım?"

"Aptalca davrandın," diye tersledi.

Kızın gülümsemesi kayboldu. Fitili en iyi zamanlarda bile yeterince kısaydı. Ne kadar gergin bir gün geçirmiş olsa da, yine sıcak ve parlak bir şekilde parladı.

"Ah, öyle mi? Sen de siktir git." Döndü ve tekrar eve doğru yöneldi. "Bugünün kötü yanlarıyla işim bitti. O randevu hakkındaki fikrimi değiştirdim. Hayatımda duyduğum en saçma şey bu. Git başımdan."

"*Gracie*," dedi dişlerinin arasından.

Tanrı aşkına, ona öylesine böyle seslenmemiştii. Bu onun takma adıydı, ailesinin ona taktığı ad. Artık ona böyle seslenen tek kişi Chloe'ydi. Güçlü bacağının topuğu üzerinde dönerek ona döndü ve "*Ne?*" diye homurdandı.

Birdenbire tam önünde durdu. İki eliyle yüzünü yukarı kaldırdı. Parmaklarının titrediğini hissettiğinde, midesinin dibi düşmüş gibiydi. Bakışları sert, öfkeli bir alevdi. "*Ölebilirsin. Ölebilirsin.*"

gitmiş olabilir. Tek gereken bir darbe, bir düşüş, kalbe bir bıçak darbesi olabilir. Bir kaza." Durdu ve yüzünü azalan aya doğru eğdi. Bir an için muhteşem yüz hatları çaresiz ve arayış içinde göründü. Bakışları tekrar onunkilere indiğinde, yıldızların düşüşünü izler gibiydi. Naif bir şaşkınlıkla, "Beni korkuttun," dedi.

Lanet olsun ona. Lanet olsun ona.

Halil onun yanaklarını okşayarak, "Randevuda ne giyeceğimi buldum," dedi.

Ağzı açılıp kapandı. Hiçbir kelime çıkmadı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Sarsılarak uzaklaştı ve tekrar eve doğru yöneldi. "Geç olmalı," dedi omzunun üzerinden. "En azından dokuzdan sonra."

Hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. Onun yakıcı bir niyetle arkasından sinsice yaklaştığını hissedebiliyordu.

"Yorgunum ve pisim. Akşam yemeği yemedim. Bırak onu, öğle yemeği bile yemedim. Bütün gün bir şey yemedim ve daha duş bile almadım."

"Sana bir hediyem var," diye mırıldandı.

Kadın aniden durdu. Adam ona arkadan çarpmadı ama önünde yeniden durdu. Uzun siyah saçları kadife bir perde gibi yüzüne düşüyordu. Adam gülümsüyordu. Dudaklarını ısırdı ve sormaktan kendini alıkoymaya çalıştı, ama sonra soru yine de ağzından çıktı. "Ne oldu?"

"Önce duş alacaksın," dedi adam. "Sonra sana çok güzel olduğunu söyleyeceğim."

"Ne söyleyeceksin?" Kadın şaşkın şaşkın bakakaldı.

"Sonra akşam yemeği, içki ve sahilde yürüyüş için bir yere gideceğiz, ama başımın üzerinde durmayı reddediyorum ve geri kalan her şeyi unutuyorum," dedi. "Ama biz dışarı çıkana kadar hediyeni alamayacaksın."

"Yakınlarda hiç plaj yok," dedi aptalca. Kafasının üzerinde durmak mı? Randevulaşmayla ilgili bu bilgiyi nereden edinmişti?

Khalil bir eliyle en usta sahne sihirbazlarına taş çıkartacak kadar büyük bir jest yaptı. "Bu sadece küçük bir rahatsızlık, çünkü bizi gitmek isteyebileceğimiz her yere götürebilirim."

Bununla birlikte, kadının önünde bambaşka bir manzara açtı. Olasılıklar şaşırtıcıydı.

Tüm bu Şam işi tam bir yolculuğa dönüşmüştü. Keşke fark etseydi de bavulunu hazırlasaydı.

"Yerel bir yere gideriz," dedi neredeyse hülyalı bir sesle. Cadıların uğrak yeri olmazdı, bütün gün aldığı soğuk karşılamayla olmazdı. "Kasabada Yaşlı Irklar'dan geniş bir müşteri kitlesine hitap eden bir bar var. Bir şeyler yerim ve belki bir şeyler içerim." Belki sert bir viski içerdi. "Hızlı, sakın bir randevu. Drama yok, yaygara yok, gece yarısına kadar yatacağız. Sen de bana hediye vereceksin."

Ona o yavaş, muzip gülümsemesini, günah ve şehvet kokan gülümsemesini verdi. "Kesinlikle."

"Tamam o zaman," dedi kadın. Etrafına bakındı. Eğer teslim olacaksa, tüm duruşunu bir kenara bırakabilirdi. "Bizi her yere götürebilir misin?"

Gülümsemesi sırtmaya dönüştü. "Neden, nereye gitmek istiyorsun?"

Bunu sormak onun için kötü müydü? Yoksa içindeki Darrin mi konuşuyordu? "Evin ikinci katındaki banyoya," dedi.

Fikrini değiştiremeden Khalil onu kaptı ve bir kasırga onu sardı. Yerle ya da onun kollarının güçlü, kendinden emin tutuşu ve zayıf, sert göğsü dışında sağlam ya da tanıdık herhangi bir şeyle bağlantısını kaybetti. Kollarını ona doladı, sanki bir uçurumun tepesinden düşmüş gibi çığlık attı.

Sonra dünya etraflarında yeniden şekillendi. Gözlerini kısarak baktığında, adamın uzun saçlarının yıldız gibi parlayan gözlerinin ve zarif yüzünün etrafında dalgalandığını gördü. Adam gülümsüyordu. Evin ikinci kat sahanlığında, banyonun hemen dışında, derin gölgeler içinde duruyorlardı.

"Sanırım banyo yapacağım," diye mırıldandı. Bunun asıl nedeni dik durabileceğini düşünmemesiydi.

"Buyurun," dedi Halil. "Üstümü değiştirip aşağıda seni bekleyeceğim."

Işıktan kayboldu. Onun gidişini izlerken gözlerini kırpamadı. Onu kaç kez görmüş olursa olsun, bu muhteşem bir manzaraydı.

Neye dönüşecekti? Ve onun hediyesi neydi?

İçini çekti ve günün geri kalanının akıp gitmesine izin verdi. Sonra banyoya yöneldi. Köpük banyosu. Hızlı bir banyo olabilirdi ama yine de harika olacaktı.

Köpüklü olduğu sürece banyoya ne koyduğu umurunda değildi. Suyu başlattıktan sonra eline geçen ilk şeyi kaptı. Susam Sokağı Islak Vahşi Karpuz Köpük Banyosu'ydu. Kulağa ilahi geliyordu. O

Suyun altına biraz döktü ve giyecek bir şeyler almak için yatak odasına gitti.

Oyalanacak zamanı yoktu. Kendine oyalanacak zaman bırakmayacaktı. Üst kattaki saatin kırmızı parlayan rakamları dokuz otuz beşi gösteriyordu. Saat ona kadar hazır, gece yarısına kadar evde olmalıydı. Bundan sonra ancak bu şekilde biriyle çıkabilirdi. Kendini acımasız bir programa koyacak ve buna sadık kalacaktı. Çok fazla fırsat yakalayacağından değil.

Ama kuralların olması iyiydi.

Küvete tırmanmak mutluluk vericiydi. Mutfak lavabosunda her şeyi nasıl yıkarsa yıkasın, suya tamamen dalmakla aynı hissi vermiyordu. Her şeyi fırçaladı, saçlarını iki kez köpürttü, duruladı, kuruladı ve geçen gün çok kısa bir süre giydiği eteği giydi. Parlaktı ve yeşil yaprakların arasına serpiştirilmiş koyu, zengin turuncu, pembe ve mor çiçeklerle desenliydi.

Renklerin birbiriyle çatışması gerekirdi. Bunun yerine, tonlar akıllıca seçilmişti ve birbirlerini tamamlıyorlardı. Eteğini açık yeşil bir atletle eşleştirdi. Parlak kıyafet kendi renklerini, teninin şeftali rengini, el gözlerindeki farklı renk lekelerini ve çilek sarısı saçlarının kızıl-altın tonlarını ortaya çıkardı. Dizliğini takabilirdi ve kimse fark etmezdi. Düz, güzel deri sandaletlerini giydi.

Makyaj için neredeyse hiç zaman yoktu, bu da başka bir iyi şeydi. Bir fiske allık, bir fiske parlaticı ve birkaç fırça darbesiyle göz farı ve badda-bing, badda-boom, dokuz elli yedi'de gitmeye hazırdı ve kendini sakin ve erdemli hissediyordu.

Tüm bunlar iyi bir şeydi, çünkü randevu gerçekten de hayatında duyduğu en saçma şeydi. Ne kadar erken giderse, hediyesini o kadar erken alabilir, eve gelip yatabilir ve gerçek hayatının geri kalanını yaşama işine devam edebilirdi.

Çünkü gücünün her zerresine ihtiyacı vardı ve dikkatini her bir zorluğun üstesinden gelmeye vermeliydi. Gerçek hayatında biriyle çıkmaya ya da kibirli, çocuk seven, yaramaz, kafaya tekme atan seksi bir cin prensine karşı giderek artan takıntısına yer yoktu.

Kendi kendine bunun sorun olmadığını söyledi. Ve sessizliği dinledi.

≡ FIFTEEN ≡

Grace merdivenleri tırabzanlara tutunarak dikkatle indi. Zavallı dizi, aşağı doğru eğilirken ağırlığını taşımanın zorluğundan hoşlanmadığına karar verdi, bu yüzden tüneli tırmandığı gibi eğik inmek zorunda kaldı. Khalil alt kattaki birkaç ışığı yakmıştı. Merdivenlerin altındaki kapıyı açıp oturma odasının köşesini dönerken nabızı çok hızlı atıyordu.

Kendi kendine aptallık ettiğini söyledi. Ne de olsa Khalil'i görmemiş değildi...

Khalil'i yüzlerce kez görmemiştim.

Oturma odasında uzun boylu bir adam duruyordu. Bu Khalil'di; öyle olduğunu biliyordu. Adamdan gelen tanıdık Güç parıltısını hissedebiliyordu, ancak şu anda sanki bulutlar güneşi örtmek için sürüklenmiş gibi tuhaf bir şekilde sessiz hissediyordu.

Ama bu adam tamamen farklı *görünüyordu*. Şey, *tamamen* farklı değildi. Hâlâ çok uzun boyluydu, 1.80'in üzerindeydi ve iri yapılıydı. Hâlâ soluk bir teni, basit bir deri kravatla geriye doğru toplanmış uzun, kuzguni siyah saçları ve muhteşem, zarif yüz hatları vardı.

Eski Halil'le olan benzerlik burada sona eriyordu. Bu adam göğsündeki geniş kasları ve kalın pazularını zorlayan siyah bir tişört, solmuş bir kot pantolon ve siyah çizmeler giymişti. Yüz hatları ve teni... Teni insandı, siyah-İrlanda rengine uygun bir solgunluk ve zayıf yanakları ile çenesi boyunca hafif, koyu bir sakal gölgesi vardı. Biraz daha yaklaşıp baktı. Ağzının ve gözlerinin köşelerinde hafif gülme çizgileri bile vardı.

Sonra dönüp ona baktı ve insanlığın tüm görünüşü sona erdi. Daha iyi bir tanım bulamadığı için adamın gözlerinin rengini gri olarak adlandırmaya çalıştı ama bu doğru değildi; çünkü adamın gözlerindeki tuhaf kristalimsi nitelik

Bakışları da diğer Güçleri gibi boğuktu, hâlâ çok fazla ısıltıyla parlıyorlardı.

"Çok farklısın," diye nefes aldı. Büyülenmiş bir halde yaklaştı. Gözbebekleri var mıydı? Anlayamadı. Gözleri etrafındaki ışığı alıyor ve çoğaltıyor gibiydi.

Halil'in zayıf yüzü keskin bir gülümsemeyeyle buruştu. "Çok güzelsin," dedi bariz bir zevkle. Saf, muhteşem sesi de aynı şekilde tınlıyordu. "Belli ki banyo sana yakışıyor."

Beklenmedik bir kahkaha köpüğüyle boğuldu. Halil'in iltifat etmeyi öğrenme konusunda kat etmesi gereken epey bir yol vardı ama o böylesine içtenlikle konuşurken bu konuyu açmayacaktı.

Koluna dokunmak için elini uzattı, sonra çekinerek duraksadı. "Sakıncası var mı?"

"Hayır," dedi adam.

Parmaklarını onun üzerine koydu. Teni sadece insan gibi görünmüyordu, aynı zamanda insan teni gibi hissediliyordu ve dokunulduğunda sıcaktı, her zamanki kadar sıcak değildi. Kolunu hafifçe aşağı doğru okşadı. Adam şaşırmış bir ses çıkardı ve şok olmuş görünüyordu. Kadın elini çekti. "Acıdı mı?"

"Hayır," diye nefes aldı Halil. Koluna ve onun eline baktı. "İnanılmaz bir histi," dedi. Sesi derinleşmişti. "Tekrar yap."

Kendi nefesini tuttu ve geçici olarak ona tekrar dokundu. Bu kez elini dirseğinin arkasına doladı. Geniş avucuna ulaşana kadar elini adamın zayıf ön kolunun altından aşağı doğru çekti. Temas anında tısladı ve içinden bir ürperti geçti. Bu basit dokunuş ve verdiği yoğun tepki inanılmaz derecede erotikti. Uzun parmakları bileğinin etrafında kıvrıldı ve onu sıkıca tuttu.

"Bunu daha önce hiç hissetmedin mi?" diye sordu belli belirsiz.

"Bu yoğunlukta değil, hayır," dedi, sesi kararsızdı. "Daha insana benzer bir form yaratmak karmaşık bir iş. Bir form ne kadar karmaşıkça, yaratmak ve sürdürmek için o kadar fazla enerji gerekir. Daha önce hiç ete bu kadar derinlemesine incek kadar ilgilenmemiştim."

"Bu ne kadar gerçek?" diye sordu.

Merakla kendi koluna baktı, sanki cevabından kendisi de tam olarak emin değilmiş gibi. "Dokunuşunun ne kadar zevkli olduğunu hissedecek kadar gerçek," dedi. "Zarar görecektir kadar gerçek. Kesikler ve çürükler acıtabilir." Kaşlarını çatı. "Ve bedenime bu kadar derinden bağlıyken bizi herhangi bir yere nakledebileceğimi sanmıyorum."

Bedeninden sanki bir kafesmiş gibi bahsediyordu. Bu kavram tuhaf bir şekilde rahatsız ediciydi, yine de etin onun için nasıl bir kafes olabileceğini görebiliyordu, yine de istediği zaman onu atabilirdi.

Tüm bu konuşma aralarında beklediğinden ya da hoş karşıladığından çok daha fazla yakınlık yaratmıştı. Ayrıca kafasında daha fazla soru işareti yaratmıştı. Kendini geri çekti.

"Bu gece zarar görmediğinden emin olmalıyız," dedi hafifçe. "Ve ben sürebilirim."

"Arabayla," dedi kaşlarını çatarak.

Bu olasılık karşısında pek de hevesli görünmüyordu. Birdenbire eğlenen kadın sırttı. "Evet, Khalil. Benim arabamla."

"Pekâlâ," dedi adam. "Ama her şeyi ben ödeyeceğim ve tüm kapıları ben açacağım."

Çantasını almak için kitaplığa giderken gözlerini devirdi. "Oldukça iyi düşünülmüş bir ajandanız var gibi görünüyor," dedi. "Randevu kaynağınızın kim ya da ne olduğunu bilmek isterdim."

"Bugün Florida'ya gittim," dedi Khalil. "Carling ve Rune Key Largo'da karantinada tutuluyorlar."

Ona şöyle bir baktı. "Onlar nasıl?"

"İyiler. Rune bana randevular hakkında birkaç şey anlattı. Söylediği her şeye pek güvenmediğimi söylemeliyim ama rahat bir kıyafet önerisi iyi görünüyor."

"Harika," dedi, niyetlendiğinden daha boğuk bir sesle. Ama o zaman giyeceği her şey kafasına iyi gelirdi. Evden çıkma vaktinin geçtiğine karar verdi ve kapıya yöneldi. Eskisi gibi anında maddesizleşip yeniden şekillenemiyor olabilirdi ama bu yeni, daha insanlaşmış Khalil hâlâ ölümcül bir hızla hareket edebiliyordu. Birdenbire onun önündeydi, kapının kilidini açmış ve açık tutuyordu. Verandanın ışığını yaktı ve adam arkasından dışarı çıktıktan sonra ön kapıyı çevirip kilitledi. Adam onun yaptığı her şeyi dikkatle izliyordu.

Rahatsız edici bulduğu ekstra yakın bir ilgi.

Ellerini bilinçsizce eteğinin kenarlarında gezdirdi ve mırıldandı: "Sanki not almak için beni inceliyormuşsun gibi hissediyorum."

"Bu formda her şey daha fazla önem kazanıyor," dedi. "Bedene bağlıyken fiziksel çevrene daha fazla dikkat etmelisin." Onu arabasına kadar takip etti. Sürücü kapısını açtı ve kadın içeri girdikten sonra kapadı. Kadın kemerini bağladı.

Adam yolcu koltuğuna tırmandığında, kadın bekledi. O da bekledi. Ona şöyle dedi: "Arabadaki herkes emniyet kemerini takmadan asla bir yere gitmem. Bu benim için bir şey."

Adam başını salladı ve şaşkın şaşkın baktı. Kadın içini çekti ve adamın üzerine eğilerek emniyet kemerinin kayışını kurcaladı. Göğüslerini adamın koluna ve göğsünün sol tarafına dayadı ve adamın kokusunu aldı. Adam temiz ve sağlıklı bir erkek gibi kokuyordu. Nefesini tuttu ve adamın yüzüne bakmak için başını geriye doğru eğdi. Adam onu dikkatle izliyordu, gözleri parlıyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldanarak geri çekildi.

Adam ona eski halindeki kadar muzip, keskin ve parlak bir gülümseme verdi. "Özür dileme. Gerçekten."

"Sadece şu kayışı çek ve benimki gibi iki parçayı birbirine bağla." Eliyle işaret etti ve adam bunu yaptıktan sonra arabayı çalıştırıp garaj yolundan geri geri çıktı.

Amerika'daki hemen hemen her metropolde Yaşlı Irklardan müşterilere hitap eden en az bir bar ya da pub vardı. Louisville'de iki tane vardı, her ikisi de aynı mülkiyet altında olmasına rağmen şehrin çok farklı yerlerinde bulunuyorlardı. Grace en yakın bara, Eski Louisville'in tarihi bölgesinin kenarında arabayla yaklaşık on beş dakika uzaklıkta bulunan Strange Brew'e gitti.

Old Louisville üniversitenin kuzeyinde ve şehir merkezinin güneyinde yer alıyordu. Aslında şehrin en eski bölgesi olmasa da, bölgede sadece yayalara açık geniş bir sokak koleksiyonu vardı ve mimarının neredeyse tamamı Viktorya dönemine aitti. Tarihsel olarak, bölgenin en varlıklı sakinlerinden bazılarının ev sahipliği yapmış ancak son yüz yılda birkaç düşüş yaşamıştır. Şimdi ise büyük bir profesyonel ve öğrenci nüfusu da dahil olmak üzere çeşitli bir karışıma sahipti ve bazı bölgeler diğerlerinden daha modaydı.

Strange Brew bölgenin orijinal Elder Races barıydı ve mahallenin son zamanlarda moda olan bölgelerinden birinde yer almıyordu. İrlanda'daki Seelie Court'tan gelen göçmen bir Light Fae barı 1878 yılında açmıştı. İkinci bar Deep Waters ise nehir kıyısında, Waterfront Park'ın ve nehir gezilerinin yakınında bulunuyordu. Bu bar daha çok şehir dışından gelen turistlerin ilgisini çekiyordu.

Strange Brew daha çok yerel halkın takıldığı bir yerdi. Şimdiye kadar, bölgenin geçirdiği pek çok değişikliği başarıyla atlatmıştı. Bir blok uzunluğunda, kullanışlı tuğla bir binanın bir ucunda yer alıyordu. Cadde üzerinde bir vitrin girişi ve çukurlarla dolu bir sokağı açılan bir ara girişi vardı.

Otopark ve bodrum barı da dahil olmak üzere farklı katlar ve odalardan oluşan uzun bir karmaşa. Bar, Aziz Patrick Günü'nde oldukça popüler olsa da Grace'in bildiği kadarıyla hiçbir zaman gerçek bir cüce cin tarafından ziyaret edilmemişti.

Grace, tıklım tıklım dolu otoparka giden yan sokağa saptığında tüm bu geziyi yeniden düşünmeye başlamıştı bile. Bir Elder Races barına gitmek teoride kulağa hoş geliyordu ama gerçek şu ki, bir Cumartesi gecesi saat on buçukta bar kalabalık, gürültülü ve muhtemelen payına düşenden fazla öğrenciyle dolu olacaktı.

"Belki de bu o kadar iyi bir fikir değildi," diye mırıldandı. Yavaşça ilerleyerek bir park yeri aradı. Park yeri doluydu. Arabayı kenara çekti ve cadde boyunca boş bir yer aradı.

Halil merak ve ilgiyle etrafına bakarak, "Neden olmasın," dedi. "Akşam yemeğine ve bir içkiye ihtiyacınız var. Burası yeterince popüler görünüyor. İnsanlar beslenmeyi onaylıyor olmalı."

Kadın gülümsemekten kendini alamadı. Kendine has bir bilgeliği ve derin bir bilgisi vardı ama bazı şeylerle gerçek bir bağı yoktu. Belki de aradaki fark bedenlenmiş olmasıyla ilgiliydi. Birinin bu farkı saflıkla karıştırmasının kolay ve potansiyel olarak ölümcül olacağını düşündü.

"İnsanların buraya gerçekten yemek için geldiğini sanmıyorum" dedi. Adam eğlenerek ona baktı. "O zaman neden gelmek istedin?"

İyi bir noktaya değindi. Khalil, Janice ve Therese'in onun varlığına verdikleri tepkileri biliyordu ama diğer cadıların o günün erken saatlerinde nasıl davrandıklarının farkında değildi.

Gerginliklerden ve zor konuşmalardan yorulmuştu. Yüzünü ovuşturdu. Ona, kendisi için gerçekten önemli olan tek konuşmayı anlatmıştı. Gerisinin, en azından bu gece için, önemsiz olduğuna karar verdi.

Mırıldanmakla yetindi: "Sen hiç randevuya çıkmadın. Sadece rahat olmanı istedim."

"Başardın," diye bilgilendirdi Khalil onu. "Son derece rahatım. Artık burada olduğumuza göre, içeri girebiliriz."

İleride, bir boşluktan çıkan bir araba gördü. Zamanlama kısmet gibi görünüyordu. Başka bir yere gitmek ve yine de zaman çizelgesine sadık kalmaya çalışmak için gerçekten çok geçti. Arabayı o noktaya çekti.

Khalil, "Bir aracı kullanmak beklediğimden daha karmaşık. Sen kendininkini ustalıkla kullanıyorsun gibi görünüyor."

Bir kahkaha patlattı. "Araba kullanıyorsun, pilotluk yapmıyorsun. Teknelere ve uçaklara pilotluk yaparsınız."

"O zaman araba kullanmayı öğrenmeliyim." Khalil ona, yakındaki sokak lambalarının sarı ışıltısıyla vurgulanan hınzır bir gülümseme verdi. "Yalan söyledim," dedi. "Senin için bir hediyem yok. Ancak Carling ve Rune'dan sana bir şey getirdim." Kot pantolonunun arka cebini karıştırdı ve ona katlanmış bir zarf uzattı.

"Nedir bu?" diye sordu zarfı açarken.

"Onlara Kahin olarak sana karşı yükümlülüklerini hatırlattım," dedi Halil. Gülümsemesi kaybolmuş, yerini keskin ve tehlikeli bir şey almıştı. "Ve anlaşmanın kendilerine düşen kısmını yerine getirmekte ihmalkâr davrandıklarını."

"Öyle mi yaptınız?" Kadın şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Görevlerini ihmal ettiklerini düşünmedim. Carling Max'in kulak enfeksiyonunu iyileştirdi ve bizi doktora gitmekten kurtardı."

Başını iki yana salladı. "Hayır, Gracie. Bunu Kahin'e bir adak olarak yapmadı. Bunu yaptı çünkü o bir bebektir ve hastaydı."

Hangisinin onu daha çok etkilediğinden emin değildi, Carling'in iyileştirme eylemi mi, yoksa Khalil'in onun adına hareket etmesi mi? Ya da ona nasıl Gracie dediğinden.

"Aç bakalım," dedi. "Bak sana ne göndermiş."

Zarfı yırtarak açtı ve içinden bir not ile bir çek çıkardı. Önce çeke baktı.

Ve sıfırları saymaya başladı. Elleri titremeye başladı.

Hayır. Bu doğru olamazdı. Tekrar saymaya başladı, sonra tekrar. Zihni tutarsız bir kekelemenin ötesine geçmeyi reddediyordu. Boğuk bir sesle, "Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Tanrım."

"Bu iyi mi?" dedi adam, onu sertçe izleyerek.

Ona baktı. "Bu çek iki yüz elli *bin dolarlık* dolar."

Uzandı ve başparmağıyla dikkatlice gözlerinin altını sildi. O zaman gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzüldüğünü fark etti. "Şimdilik yapabileceklerinin bu kadar olduğunu söyledi, ama daha fazlasına ihtiyacın olursa onlara haber vereceksin."

Emlak vergileri. Bir çatı. Daha iyi bir araba. Öğrenci kredileri ve sağlık faturaları ödenmişti. Çocuklarına, kendi iyileşmesine ve yarım kalan işlerini bitirmeye odaklanabilirdi. Çok dikkatli ve tutumlu davranırsa, birkaç yıl boyunca dışarıdan bir iş bulma konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Çocuklara ihtiyaç duydukları ve sahip olmalarını istediği şeyleri alabilirdi. Belki de

Ara sıra bir bakıcı tutup evden çıkabilir. Belki arada bir sinemaya gidebilirdi.

"Bu anlaşılmaz bir şey." Onun da dudakları titriyordu. "Bu her şeyi değiştirir."

"Daha iyisi için, değil mi?"

"Kahretsin, evet." Çeki tekrar zarfın içine sokmak için birkaç deneme yaptı ama sonunda başardı. "Bu kadar çok şey verdiklerine inanamıyorum."

Khalil sakın bir sesle, "Uygun bir şey," dedi. "Carling ve Rune eski günleri hatırlıyorlar, imparatorlar ve krallar hazinelerini Kahin'in ayaklarına sererlerdi. Rune'un dediği gibi, her şeylerini sana borçlular. Her şeyi bir araya getirdiğimde ve sözleşmenin kendilerine düşen kısmını yerine getirmediğini anladığımda onlara çok kızmıştım."

Açıklıktaki gergin sahneyi hatırladı, Rune ve Carling Yaşlılar Mahkemesi'yle karşı karşıya gelmişti. "Hayatları için savaşıyorlardı" diye belirtmek zorunda hissetti.

Yüzü sertleşti. Soğuk bir sesle, "Bu bir mazeret değil," dedi.

"Şey," dedi, oldukça yetersiz bir şekilde. Ne de olsa Halil bir cindi.

Kalın, kadınsı bir elle yazılmış nota baktı. Basit bir mektuptu. Carling özür diliyor ve yakında temasa geçeceğini söylüyordu. Grace yine dayanamayarak notu, o değerli, akıllara durgunluk veren çekle birlikte zarfa geri koydu ve hepsini güvenli bir şekilde çantasının dibine sıkıştırdı.

"Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum," dedi boğazının arkasından. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu, birinin benim için yaptığı en önemli şeylerden biri. Çocuklar için."

"Sus," dedi o hain meleğin sesiyle nazikçe ve öne doğru eğilip onu öptü.

Tereddüt etmeyi ya da geri çekilmeyi düşünmedi bile; aralarındaki şeylerin ne kadar değiştiğini gösteriyordu bu. Bunun yerine bir kolunu onun boynuna doladı ve onu öptü. Adamın dudakları sıcak ve sertti ama yine de kızın dudaklarında mükemmel bir duyarlılıkla hareket ediyordu. Yine uyarılmanın verdiği o acıyı hissetti, ama bu sefer nazik bir çiçeklenmeydi, öldürücü bir kışın uzun ve acı mevsiminden sonra canlanan bir bahçe gibi.

Dudaklarını hafifçe, sanki yumuşaklığını ve hatlarını ilk kez öğreniyormuş gibi ileri geri okşadı ve inledi. Sesi sarsılmış gibiydi. Sonra geri çekildi ve yüzünü okşarken ona baktı. Onun da elleri titriyordu ve muhteşem, zarif yüz hatları şaşkınlık ve hayret içindeydi.

O kadar güzel bir ifadeydi ki, bunun kendisi için olduğundan emin olmak için etrafına bakma dürtüsü duydu. "İyi miydi?" diye sordu.

"Kahretsin, evet." diye fısıldadı.

Yakındaki gürültülü bir kahkaha onu sarstı. Khalil etrafına bakınırken bir elini koruyucu bir şekilde omzuna koydu. O da baktı. Yirmi ya da yirmi bir yaşlarında altı genç adam, konuşarak ve şakalaşarak yavaşça onlara doğru yürüyordu. Khalil'in gözleri kısıldı. Dişlerinin arasından, "Gitmelerini istiyorum," dedi.

Gülmeye başladı. "Burası halka açık bir cadde. Yanlış bir şey yapmıyorlar."

"Bu beni hiç ilgilendirmiyor," dedi adam.

Kadın kararsız bir nefes aldı. Khalil'le arkadaş olmaktan, öpüşmekten ve muhtemelen başka şeylere geçmekten endişe ediyordu ama bir şekilde öngöremediği yabancı bir manzaraya doğru kaymıştı. Bu kaygan yokuş tehlikeli bir şeydi.

"Buradayız," demeyi başardı. "Ve senin de dediğin gibi, içeri girebiliriz."

Adam ona ters ters baktı. "Benim de bunu yapmak gibi bir niyetim yok," dedi.

Sorun şu ki, onun da yoktu.

Bu da yapmaları için bir sebep daha diye düşündü.

...

Cinler sarhoş olmazdı. Alkolün onlar üzerinde hiçbir etkisi yoktu.

Ama başka şeyler olabilirdi ve Khalil fiziksel hislerin bombardımanı altında sarsılıyordu. Cinler son derece hassastı ama orijinal hallerinde en hassas oldukları şey Güç ve enerjinin gelgitleriydi.

Tüm fiziksel duyum yelpazesi, daha önce bildiği her şeyden tamamen farklı bir deneyim yelpazesiydi.

Eskimiş kot pantolonun kalçalarındaki hafif sürtünmesi. Pamuklu tişörtün göğsüne ve omuzlarına verdiği esneklik. Yaz esintisinin yanaklarına değen asılsız yalaması.

Coşkuluydu, rahatsızdı. Sarhoşluğun böyle bir his olduğunu düşündü. Bundan hoşlandığından pek emin değildi.

Sonra Grace dikkatle merdivenlerden indi ve öyle bir renk şöleniydi ki, tek yapabildiği bakmaktı. Cildi yanmış gibiydi ve kıyafeti ona bir buket çiçeği düşündürdü. Kısa, nemli saçları kızıl-altın röflelerle parlıyordu ve ona yaklaştığında rengârenk gözleri merakla yuvarlandı. Sonra kokusu üzerine yayıldı, temiz, hafif bir koku, tüm dünyada eşi benzeri olmadığını düşündü.

Ve sonra kız ona dokundu.

Sadece tek bir şey, sadece koluna o basit dokunuş ve adam şoka girdi. Onun teni, onunkine dokunuyordu. Bunu tekrar yaptığında, nazik eli kolunun kıvrımları boyunca avucuna doğru kayd ve adam her şeyi hissetti.

Yoğun bir şekilde. Kendinden geçerek. Mahrem bir şekilde. Açlıkla.

Sersemlemiş bir halde onu evden dışarı kadar takip etti ve orada daha pek çok yeni duyguyla karşılaştı: paravan kapının ahşap çerçevesinin dokusu, bir yaz gecesinin kokuları, cıvıldaayan böceklerin kaba ritmi. Onun arabasına tırmandı. Parmak uçları arabanın kapılarının pürüzsüz, sert metalini ve yumuşak, yıpranmış yolcu koltuğunu öğrendi. Grace'e bakmak için döndüğünde, onun gülümsemesinin gölgeli ışıltısını yakaladı.

Bir daha onunki kadar muhteşem bir gülümseme görebilir miydi?

Ve ölümcül derecede baştan çıkarıcı olan şey, onun aldığı zevkin fiziksel kanıtlarının ruhuna nasıl yayıldığını hissedebilmesiydi. Gülümsemesini gördüğü gibi hissedebiliyordu da. Bu onun ateşli kişiliğinin çatırtılarını hafifletiyordu.

Sonra başka hisler geldi. Açık araba camlarından içeri dolan hava, şehre doğru ilerlerken boşlukta hareket etme hissi, emniyet kemerinin köprücük kemiğine ve gövdesine yaptığı baskı.

Carling ve Rune'dan aldığı çek için ağladığında, gözyaşlarını silerken yanağının yumuşaklığındaki ıslaklığı hissetti.

Sonra onu öptü.

Ve bu ilk öpücüktü, tek öpücük. Tüm dünyadaki tek öpücük.

Onu kucakladı ve bu kez sıcak kolunun ensesi boyunca kaymasıyla daha fazla sürtünme oldu. Yumuşak dudaklarını onunkilere yapıştırdı ve öpüşme, birbirlerinin hareketlerine karşılık olarak yer değiştirip okşadıkça hassas ve arayış içinde bir dansa dönüştü.

Ayrıldılar ve adam daha fazla renk keşfetti: dudaklarının koyulaşmış gülü ve yanaklarındaki allık. Gözleri parlak bir ışıltıyla parlıyordu ve

enerji parıltıyla alevlendi.

Bir zamanlar tanık olduğu şeylerden ve birlikte olduğu sevgililerden arzuyu tanıdığına inanmıştı. Arzunun bir yapaylık, eğitimli bir zevk alışverişı olduğunu düşünmüştü.

Şimdi hissettiği acı dolu açlığın kükremesi onu yakıp kavuruyordu. Bunda hiçbir yapaylık yoktu. Ham ve keskin bir duyguydu ve onu zar zor kontrol altında tutuyordu.

O kadar uzun süredir var olmuştu ki, yılları sayma zahmetine hiç girmemişti. Sayıların ve hesapların onun için hiçbir anlamı yoktu. Ama hepsini yaşadığını hatırlıyordu. Hayatının süresini olaylarla ölçmüştü ve arzuyu hiç böyle, tam bir çaresizlik olarak yaşamamıştı.

O da bunu hissediyordu; hissettiğini biliyordu. O da en az kendisi kadar açlık çekiyordu. Açlığın çığ yakıcılığı, düşüncelerinin ve duygularının karmaşıklığıyla baharatlanmıştı.

Ve hâlâ o müesseseye gitmeyi tercih ediyordu.

Tek bir sonuca varabilirdi. Belli ki kız öpücüğü onun kadar çekici bulmamıştı.

Bu da bir dahaki sefere onu öpmek için daha çok çalışması gerektiği anlamına geliyordu.

Kaşlarını çatarak, Grace arabadan indiğinde o da arabadan indi. Grace kapıları kilitlerken, yaklaşan altı gürültücü gence sert bir bakış atarak onları mesafelerini korumaları için sessizce uyardı ve en azından birkaçının bunu gördüğünden emin oldu.

Gençlerden biri ona sevimli bir sırıtış attı. Genç adam, "Hey, dostum..." dedi.

O anda bu kelimedenden nefret ettiğine karar verdi.

"Bu bağlantıları nereden buldun?" Genç adam yaklaşıp Halil'e hayranlıkla baktı ve birkaç arkadaşı da onu takip etti. "Gözlerin fena halde harika."

"Bana 'ahbap' deme," dedi soğuk bir sesle. Grubun tamamı insandı. Kendisine yaklaşmaktaki aşırı aptallıklarını buna bağlıyordu. Herhangi bir genç cin onun ilk bakışında ipucunu alır ve şimdiye kadar ortadan kaybolurdu.

"Nasıl isterseniz bayım," dedi genç adam. Arkadaşlarından biri bir elinin arkasından sessizce güldü. "Gözlerinle o şeyi nasıl yaptın?"

"Ne şeyi?" Halil sabırsızlıkla sordu. "Söyle o zaman, git buradan."

Erkek ona gevşek bir gülümseme verdi. "Karanlıkta parlıyorlar. Işığ yansıtan özel lensleriniz var mı?"

"Bu seni ilgilendirmez. Şimdi sana söylediğimi yap. Git buradan."

Erkeğin ortaklarından biri çenesini kaşdı. "Bazı ilaçların gözleri tuhaf gösterdiğini duymuştum ama bunun çoğunlukla gözlerin büyüdüğü anlamına geldiğini sanıyordum."

Khalil sinirlendi ve Power'ı kılıandı. Arkasından Grace, "Khalil, kötü bir niyetleri yok. Muhtemelen sadece üniversite öğrencileri ve biraz da sarhoşlar."

Arkasına baktı. Grace arabasının diğer tarafında duruyordu. Gözleri dans ediyordu, yüzü eğlenceyle parlıyordu. "Pekâlâ," diye mırıldandı. Öfkesini aptal birinden çıkarmaktan çekinmezdi. Ya da birkaç aptaldan.

"Sarhoş değilim," dedi içlerinden biri. "Sadece dört ya da beş bira içtim. Sadece araba kullanamıyorum."

"Dostum, bunu tamamen uyduruyorsun," dedi komşusu. "Yedi ya da sekiz tane içmişindir."

Khalil komşusunun kullandığı "ahbap" kelimesini düşündü. Kendisine yönelik olmadığı için geçiştirmeye karar verdi.

"Benim dokuz tane vardı ve hepiniz bana yetiştiniz," dedi üçüncü bir kişi. "Bu yüzden hiçbirimiz araba kullanmıyoruz."

"Yine ne yapıyoruz biz?" dedi dördüncüsü.

"Yolumdan çekiliyorsunuz," dedi Khalil. Birbirleriyle konuşmaya başladıklarında onları itti.

Sonra asıl genç bir hata yaptı. Khalil'in koluna bir el koydu. "Hey, şu temaslar hakkında-"

İzni olmadan dokunulmanın verdiği fiziksel his, başka bir cin erkeğinin çok yaklaşmasından bin kat daha kötüydü. Tıslayarak, biraz aptalca olan yüzü şaşkınlık içinde *yuvarlanan* gencin üzerine döndü.

Grace aniden hepsinin arasına daldı, genç adamları itti ve onlarla Halil'in arasına girdi.

"Devam edin çocuklar," dedi neşeli bir sertlikle. "Randevumu bölüyorsunuz."

İçlerinden biri ona sırıttı. "Sorr-ee."

Khalil, kendisine dokunmaya cüret eden kişinin grubun diğer tarafına doğru uzaklaşmasını kötü niyetle izledi. "Bir şey demek istemedim,"

genç adam homurdandı. "Tek istediğim gözlerine ne yaptığını öğrenmekti. Gz doktoruna gidebileceğimi düşündüm... göz doktoruna... Göz doktoru mu yoksa göz doktoru mu?"

Arkadaşlarından biri sabırsızlıkla haykırdı, "Fark etmez, mankafa. Göz doktoru."

şimdi tartışan ve omuzlarının üzerinden Halil'e temkinli bakışlar fırlatan grup caddede ilerliyordu. Khalil yarım blok öteye gidene kadar onları izledi ve geri dnmeyeceklerinden emindi. Sonra tekrar Grace'e döndü. Kolları kavuşturulmuş ve gözleri kısılmıştı. Yüzündeki ışıltılı zevk ifadesi kaybolmuştu. Enerjisinde fırtına bulutlarının toplandığını hissetti.

"Bütün bunlar da neydi?" diye sordu.

Yüzü taş kesilen Halil, "Bana dokundu," dedi.

Derin bir nefes aldı ve fırtına bulutları biraz dağıldı. "Biraz anlayışlı olmalısın, Khalil. İnsanların karar verme yetileri sarhoş olduklarında zayıflar. Zarar vermek istemediler."

Yine de bundan hoşlanmak ya da buna izin vermek zorunda değildi. Ama kolunu ona dolamak için yürüdüğünde, onun ne demek istediğini anladı.

Sarhoşluk insana aptalca şeyler yaptırabilirdi, duyuların sarhoşluğu bile. Bunu hatırlaması iyi olurdu.

Grace içini çekti ve kolunu onun beline doladı. Birlikte caddeyi geçtiler ve adam kapıyı açtı. Strange Brew'e adım attıklarında kaotik bir ışık ve gürültü patlaması tüm duyularına saldırdı.

≡ SIXTEEN ≡

Grace yirmi bir yaşına bastığından beri Strange Brew'e belki de yarım düzine kez gelmişti. Barın içi baştan sona aynıydı; çıplak tuğla duvarlar ve çok sayıda ahşap-ahşap bar, zemin, tabureler, masalar ve sandalyeler. Üç bar vardı: biri binanın ön tarafında, biri arka tarafta ve üçüncüsü de bodrum katındaydı. Hepsinin yüzeyini koyulaştıran bir yaşlılık patinası vardı. Yıllarca kullanılmaktan yara bere içinde kalmışlar ve sayısız ciladan dolayı parlamışlardı.

Temel dekor orijinal ve parlaktı, duvarlara renkli posterler ve baskılar asılmıştı, Grace'in duyduğuna göre yıllar boyunca ev sahibinin seyahatler.

Orada oldu Ayrıca a iyice modern ses sistemi kurulmuştu ve şu anda hoparlörlerden Rolling Stones bangır bangır çalıyordu.

Elbette bar tıklım tıklımdı, insanlar birbirlerinin ve müziğin sesini duyabilmek için bağıırıyordu. Grace alışmak için durakladı.

Güç kıvılcımları kalabalığın içinde ateşböcekleri gibi yanıp sönüyordu. Odada birkaç insan cadı vardı. Kimseyi tanımamasına rağmen Güçlerini hissedebiliyordu. Başka bir bölüme açılan tuğla kemerli geçitten geçerken, birkaç Karanlık Fae'nin yakın durup sohbet ettiğini gördü. Arka odalara doğru ilerleyen bir cüce, kalabalığın arasından agresif bir şekilde ilerledi. Grace cücenin sarp yüzüne bir anlığına göz attı. Sakalı birkaç örgü halinde kısa beline kadar sarkıyordu ve renkli boncuklarla işlenmişti.

Grace hiç Işık Fae'si görmedi. Belki de sahibi başka bir odadaydı ya da başka bir yerde olabilirdi. Grace adının ne olduğunu hatırlayamıyordu ama istemediği takdirde Cumartesi gecesi çalışmak zorunda kalmayacak kadar varlıklı olduğuna bahse girebilirdi.

Barın ilerisinde bir erkek Vampir fark etti. Çoğu Vampir gibi o da çekiciydi ama biraz saçları dökülmüştü. Bara yaslanmıştı.

Biri erkek, diğeri kadın iki insan omuzlarından sarkıyordu. Üçünün de yüzü kızarmış ve sarhoş görünüyorlardı.

Grace'in alnı kırıştı. Ya hepsi bir randevuydu, diye tahmin etti ya da Vampir çok içiyordu. Birkaç Vampir içkiyi bırakamıyordu. Vampirler alkolün etkilerini doğrudan tüketerek hissedemezlerdi ama sarhoş insanlardan içtiklerinde hissedebilirlerdi. Dipten beslenenler olarak adlandırılan bu kişiler, barları dolaşıp istekli katılımcılar arıyor ve bir tür karşılık olarak insanların kanından bir yudum almaları karşılığında içki ısmarlamayı teklif ediyorlardı.

İçki içmek bir Vampir ısırığının neden olduğu coşku hissini artırdığı için genellikle istekli katılımcı bulmakta zorlanmazlardı - ya da Grace öyle duymuştu. İnsanlar içki içebilecek yaşta olduğu sürece, tehlikeli olsa da bu işlem tamamen yasaldı. Kan kaybının üzerine içmeye devam etmek de bir insan için sarhoşluğun etkilerini artırıyordu ve eğer bir Vampir zayıflarsa, beslenmeyi ne zaman bırakacağını ölçme yeteneğini kaybediyordu.

Üçlüyü görünce başını salladı, arkasını döndü ve Halil'e bağırdı: "Bara gidip hâlâ yemek servisi yapıp yapmadıklarını sormak istiyorum."

"Nasıl istersen," dedi Halil. İşte o zaman onun ne kadar sertleştiğini fark etti. Yüz ifadesi yeniden taş kesilmişti ve gözleri parlak, keskin kenarlı bir ışıkla parlıyordu.

Durakladı, gözlerini ona dikti. Khalil'in ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Brandon, *cinlerin güçlü ve öngörülemez olduğunu* söylemişti. *İnsanları tedirgin ederler*. Bu istenmeyen düşünceyi bir kenara iterek Khalil'e "İyi misin?" diye sordu.

Ağzı gergin bir şekilde odayı inceliyordu. Bakışları ona doğru kaydı. "Benim için endişelenerek kendini üzme," dedi. "Yemeğinizi sipariş edin."

"Pekâlâ," dedi kadın. Tekrar etrafına bakındı. "Cumartesi gecesi oturacak bir yer bulmanın ne kadar zor olabileceğini düşünmemiştim."

"Ben bir yer bulurum," dedi Khalil kısaca.

Yine tereddüt etti, yüz ifadesini inceledi. Sonunda, "Eğer burayı sevmiyorsan kalmak zorunda değiliz," dedi.

Bu, bakışlarını tekrar ona çevirmesine neden oldu. "Burası... bir alışma süreci," dedi. "Ve ben hâlâ alışmaya çalışıyorum. Gitmem gerekirse size haber veririm."

"Pekâlâ." Kadın iç çekti. Anlaşılan bu girişim pek de iyi gitmiyordu. Böyle saçma bir randevudan başka ne bekleyebilirdi ki? Ama midesi o kadar boştu ki, açlık sancıları içinden fırlayacakmış gibi hissediyordu.

omurgasına. Belki hızlıca bir sandviç alır, sonra da giderlerdi.

Khalil kalabalığın arasında ilerledi. Boyu ve doğal kibri sayesinde insanlar otomatik olarak onun yolundan çekiliyordu. Kendini çok daha az etkili hissederek kalabalığın arasından kıvrılarak ilerledi ve bara ulaşmayı başardı.

İki barmen harıl harıl çalışıyordu. Biri yanından hızla geçip bir ucundan köpüren uzun bira bardaklarını getirirken el salladı. Adam geçerken tekrar el salladı, bu sefer elinde boş ve kirli bardaklarla dolu bir tepsi vardı. Adam onun varlığını kabul ettiğine dair hiçbir işaret vermedi ve kadın kaşlarını çattı.

Ses sisteminden bir şarkı bitti ve aynı gruptan başka bir şarkı başladı. Rolling Stones gecesi olmalıydı. Gürültülü şarkı sözleri kulak zarlarında çınılıyordu.

Arkasından biri yaklaştı, vücudu sırtına sürtündü. Dönmeye başladığında bile onun Khalil olmadığını farkına vararak kaskatı kesildi. Alçak bir ses kulağına, "Merhaba hayatım. Sana bir içki ısmarlayayım."

Omzunun üzerinden temkinli bir bakış attı. Yakışıklı bir erkek ona gülümsedi. Gözleri buğuluydu. Ugh. En dipteki besleyiciydi. "Biriyle birlikteyim," dedi, müzikten duyulacak kadar yüksek sesle. "O da hemen dönecek."

Vampir, "Ben de ona bir içki ısmarlayacağım. Hepimiz bir parti verebiliriz. Likker'ı ben ısmarlarım." Sır verircesine öne doğru eğildi. "Benimle ilgili en iyi şey ne biliyor musun?"

"Bana söyleyeceğini hissediyorum," dedi Grace.

"Hepimizin alabileceği kafa tamamen yasal ve sizin için bedava. Bir şey değil." Bir elini bara dayadı ve onu vücuduyla adeta hapsederek bir aşağı bir yukarı baktı. "Shew," dedi Vampyre, güneyle aksanı bulanıktı. Sallanıyordu. "Bahçe gibi giyinmişsin. Çiçeklerini toplamak isterdim."

Grace başını ellerinin üzerine düşürdü ve ondan uzaklaşmak için bara yaslanırken inledi. "Bunu bana söylediğine inanamıyorum." dedi.

"Sen de güzel kokuyorsun." Vampir burnunu onun saçlarına daldırdı ve gürültüyle kokladı. "Karpuz gibi. Sanırım. Bilmiyorum, yemek yemeyeli o kadar uzun zaman oldu ki unutuyorum."

Ugh! Etrafında döndü ve onu itti. Dikili bir ağacı yerinden oynatmaya çalışmak gibiydi. "Ciddi misin? Arkadaşım dost canlısı değil. Gitmen gerek.

Şimdi."

Kadının ellerini tuttu. "Sana hiç ölü bir adamı bile boşaltabilecek kadar güzel olduğunu söyleyen oldu mu?"

Kadın şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Az önce bana ne dedin sen?!"

Aynı anda barmenlerden biri bağırdı, "Earl! Beni peşinden getirtme. Kamyonu geri çek dostum, yoksa seni dışarı atarım!"

"Hadi ama, sadece bir şakaydı. Anlamıyor musun?" Vampir yarım yamalak bir sırıtişla bir adım geri çekildi. Hoparlörlerden birini işaret etti. "Vampir -"Start Me Up "ın sonu mu? Açıklamak zorunda kalırsan şakanın bir anlamı kalmaz-"

İki iri el Vampir'in omuzlarını sıkıca kavradı. Grace Vampir'in yanından geçip Halil'in öfkeli yüzüne baktı. Hain melek gitmiş, yerine öylesine ısıltılı bir kötülük ifadesi gelmişti ki Grace yakın gelecekte Earl için işlerin iyi gitmeyeceğini biliyordu.

Barda yanındaki adama, "Akşam yemeği falan yemeyeceğim," dedi.

Adam muhtemelen onu duymadığı için cevap vermedi. Khalil Vampir'i ensesinden ve kemerinden tutup havaya kaldırdı, döndürdü ve kemerli kapı aralığından iki odaya fırlatırken, barın geri kalanıyla birlikte bakmakla meşguldü. Vampir, bangır bangır çalan müzikten bile duyulabilen bir çatırtıyla tuğla duvara çarptı. Yere düşerken gözden kayboldu. Konuşmalar kesildi.

Yakındaki bir kadın boğuk bir sesle, "Biri şu adama gerçekten dar taytlı bir süper kahraman kostümü alsın," dedi.

Evet, diye düşündü Grace, Khalil'e bakarken. O muhteşem biri. Ve öfkeli olduğunda çok daha büyük görünüyor.

Ve bu da tarihin en lanetli randevusu olmalı... gelmiş geçmiş.

Kargaşa başladı. Vampirin düştüğü yerde bir hırıltı duyuldu ve insanlar dışarıya doğru dalgalanan bir dalga gibi geriye doğru kaçışmaya başladı. Khalil felaket dolu bir gülümseme takındı. Saçları yine deri kravatından kurtulmuş ve yüzüne dökülmüştü. Tamamen anarşik görünüyordu. İleri doğru yürüdü.

Yıkım sesleri başladığında Grace bara geri döndü. "Bu konuda bir şey yapmak zorunda mıyım?" diye sordu kendi kendine. "Sanmıyorum. Bu benim sorunlarımdan biri değil."

Yakınlarda fıstık ve patlamış mısır dolu bir kâse gördü ve onu kendine doğru çekti. Keşke barın arkasındaki tezgâhta duran bira şişesine ulaşabilseydi. Normalde içmeyi sevdiği bir şey değildi ama dilenciler

seçici olamazdı. Parmak uçlarında durup gerindi ve en uzun iki parmağını şişenin etrafına dolamayı başardı. Kıpırdattı. Sonra çantasını karıştırdı, on dolarlık bir banknot buldu ve tezgâhın üzerine bıraktı.

Arkasında kaos yayılıyordu. Omzunun üzerinden baktığında, insanların iki gruba ayrıldığını gördü: kapıya doğru itenler ve kaosa doğru ilerleyenler. İkinci grup ya bir şekilde yardım edebileceklerini düşünüyordu ya da kavgaya katılacaklardı. Bazıları, hiç şüphesiz, Khalil'in izni olmadan ona dokunuyordu. Hiçbiri Khalil'in gerçekte ne olduğunu anlamamıştı. Anlamış olsalardı, hepsi kapıya doğru koşuyor olurdu.

Grace, içinde değerli eşyalar bulunan çantasını sıkıca tuttuğundan emin oldu. Sonra birayı ve bir kase atıştırmalığı taşıyarak kapıdan çıkmaya çalışan gruba doğru yöneldi.

Sadece sınırlı bir başarı elde etti ama bunu da kabul etti. Dışarıya ulaştığında biranın üçte birini, fıstık ve patlamış mısırın da yarısını kaybetmişti. İçeride müzik durmuştu. Bağrıışmalar, küfürler ve kıymıklanan odun sesleri onun yerini almıştı. Dışarıda, bardan çıkanların çoğu birbirleriyle ya da cep telefonlarıyla konuşuyordu. Birkaçı gülüyordu. Uzaktan siren sesleri geliyordu.

Grace biradan birkaç yudum aldıktan sonra şişeyi binanın yanındaki kaldırıma bıraktı. Sonra arabasına doğru yürürken yer fıstığı ve patlamış mısır yedi. Akşam yemeğı için almayı umduğu şey bu değildi ama gürültülü açlık sancılarını dindirdi.

Eve dönerken araba sessizdi. Seksi, dikkat dağıtıcı, ne yapacağı belli olmayan cinler, gevezelik eden Chloe, Max'ten gelen hırıltılar, *yuhalamalar* ya da diğer rastgele, neşeli sesler yoktu. Kimseden beklenmedik bir kafa tekmesi de gelmedi. Kapının kilidini açıp kendini içeri attığında ev de sessizdi. Huzurluydu. Bir süreliğine yalnız kalmak güzeldi.

Doğruyu söylemek gerekirse, çocukları özlemişti ama gecenin geri kalanını onlarsız geçirmek de güzel olacaktı. Belki bir kez olsun sabahın ilk ışıklarına kadar uyuyabilirdi.

Çantasını ön kapının yanındaki kitaplığın üzerindeki yerine koydu. Akşam yemeğı için kendine gerçek bir şeyler pişirme dürtüsü vardı. Sıcak bir yemek kulağa hoş geliyordu. Ama yemek pişirmek çok fazla çaba gerektiriyordu. Bunun yerine ögle yemeğinden kalan nektarinlerden birini yedi.

Yolculuk süresi de dahil olmak üzere randevu bir saatten biraz az sürmüştü. Çok kötü randevulara çıkmıştı ama bu onun için bile bir rekordu. Birini unut

gece yarısına kadar. Dişlerini fırçalayıp on biri çeyrek gece yatağında olabiliirdi.

Böylece çiçek bahçesini çıkardı. (*Çiçeklerini seç.* Ha!) Bir çift şort giydi, yüzündeki makyajı yıkadı ve dişlerini fırçaladı. Sonra, bütün akşam gerçeküstü bir nitelik kazandığı için, çeke tekrar bakmak zorunda kaldı. O muhteşem, inanılmaz, hayatını değiştiren kâğıt parçasına. Onu bir kenara koyarken mutlulukla iç geçirdi. Sorunları ve zorlukları ortadan kalkmamıştı ama bir çıkış yolu bulmaya başlamıştı ve bu rahatlama kendisini o kadar neşeli hissettirmişti ki, son birkaç aydır omuzlarında ne kadar ezici bir yük olduğunu fark etti.

İşte o zaman Khalil geldi. Alev alev yanarak evin içine daldı ve onun önünde şekillendi. Eski haline geri dönmüştü. Siyahlar içindeydi. Elleri kalçalarında, gözleri süpernova gibi parlıyordu ve öfkeyle bakıyordu.

Aman Tanrım. Kendisi mutlu görünmüyordu. Grace bunun onun sorunu olmadığından da oldukça emindi.

"Seni aradım," dedi. "Barın yakın çevresinde değildin."

"Hayır, değildim, değil mi?" dedi. "İlk randevunuzda eğlendiniz mi?"

"Randevuların böyle geçmesi gerektiğine inanmıyorum," diye bilgilendirdi onu.

"Öyle mi?" Kadın kanepeye oturdu. "Randevuların nasıl geçmesi gerektiğine inanıyorsun? Ve neyin yanlış gittiğini düşünüyorsun?"

"O şerefsiz sana el kaldırdı," dedi sinirli bir şekilde. "Sana hakaret etti."

Kadın başını salladı. "Hayır," dedi sakın bir sesle. "Yanlış giden bu değildi. Cevap vermek için bir şans daha ister misin, yoksa sana söyleyeyim mi?"

Adam sessiz kaldı, onu izliyordu.

"Tamam, işte başlıyoruz," dedi. "Sen hatalıydın. Seninle çıkmakla hata ettim. Randevunun kendisi yanlıştı. Çıkmaya karar verdik ve her şey oradan kartopu gibi büyüdü. Tabii ki randevu bir felaketti. Ne yaparsak yapalım felaket olacaktı. İki farklı yaratığın olabileceği kadar farklıyız. Sen bir Cin prensisin ve bunun ne anlama geldiği hakkında hâlâ hiçbir fikrim yok...."

"Hiçbir anlamı yok," diye tersledi. "Bu bir onurlandırma. Beş Hanedeki tüm erkek büyükler prenştir ve kadın büyükler de ekselanslardır. Bunlar saygı unvanları, hepsi bu."

"Pekala," dedi, bunu bırakarak. "Ne olmuş yani, önemli değil. Hiçbirinin önemi yok. Ben ölümlüyüm. Sen değilsin. Ben insanım, sen değilsin. Çok farklı kültürlerden geliyoruz; hayatlarımız için farklı beklentilerimiz, yeteneklerimiz ve hedeflerimiz var ve-"

"Dur," dedi. "Zaman kaybediyorsun." Yine ağzı açık yakaladı onu. "Ne?"

"Hâlâ randevumuzdayız ve sen zaman kaybediyorsun." Oturma odasındaki saate baktı. "Gece yarısından önce kırk dakikamız var."

"Ciddi olamazsın," dedi kadın belli belirsiz.

"Tamamen ciddiğim," dedi adam. Adam sinsice yaklaştı, kadının elini tuttu ve onu ayağa kaldırdı. "Bir anlaşma yaptın. Buna sadık kalacaksın."

"Khalil, hayır," dedi kadın.

"Evet." Acımasız görünüyordu. Daha da kötüsü, onun birkaç dakika önce hissettiği kadar sakın görünüyordu. "Olan biten her şey bir felaket değildi. Belli bir noktaya kadar eğlendiniz. Güldünüz ve mutluydunuz. Seni izliyordum. Yüzünün anlattığı hikâyeleri daha önce anladığımdan çok daha iyi anlıyorum. Artık mutluluğunun neye benzediğini biliyorum."

Adamın yoğun erkek enerjisi onunkine doğru kayarken titredi ve tekrar aynı hizaya geldiler. Birlikte yaptıkları o tuhaf şey iyi gelmekten fazlasını hissettiriyordu. İnanılmaz hissettiriyordu. Bunu görmezden gelmeye çalıştı ve fısıldadı, "Bu benim hatalı olduğum anlamına gelmez."

"Yanılıyorsun," dedi adam, öyle kendinden emin bir şekilde ki onu sarstı. Onu gerçekten sarstı. "Öpücük bir felaket değildi. Mükemmeldi."

Sertçe yutkundu. O öpücük hakkında düşünmek istemiyordu, çünkü adam haklıydı, mükemmeldi. Onun merakı, onların hassas keşifleri. "Ben... diğer her şeyle kıyasladığımda bunun sayılacağını sanmıyorum."

"Tabii ki sayılır," dedi. Yanağını, boynunu ve yakasının kenarını okşadı. Parmaklarının takip ettiği yerleri izledi, yüz ifadesi açlığa dönüştü. Ona boğuk bir sesle, "Geri ışınlanabilmek için diğer formumu serbest bırakmak zorundaydım. Bunu bir akşam içinde ikinci kez yaratacak Güce sahip değilim. Çok istememe rağmen."

Grace'in kalbi çarpmaya başladı. Sertçe yutkundu ve "Seni bu şekilde bırakmamalıydım" diye fısıldadı.

"Ben de seni barda yalnız bırakmamalıydım," diye fısıldadı. Parmak uçları çıplak kollarında gezindi, sonra elleri sıkıca kalçalarına yerleşti. Yüzünü yavaşça onun yüzüne indirdi, gözleri niyetliydi.

"Ne kadar meşgul olduğunu görür görmez oradan ayrılmalıydık." Göz kapakları çok ağırlaşmıştı. Titreyerek kapandılar.

"Seni arabada ikinci kez öpmeliydim. Ve üçüncü kez." Adamın ağzı kadınının üzerine yerleşti ve adam onu derinden öptü, sarmal bir saldırganlıkla, kadın da bunu kendi artan aciliyetiyle karşıladı. Boğazının arkasından hırladı ve dudaklarına doğru mırıldandı, "Bu aynı şey değil. Ama yine de *çok iyi*."

Uyarılma, acı verici ve lezzetli bir sıcaklık fışkırmasıyla içinden geçti. Meme uçları zirve yaptı ve bacaklarının arasındaki hassas, özel bölge sızladı. Khalil dudaklarına karşı tısladı ve enerjisi karşılık olarak kükredi, ham cinselliğin ani bir ateşi.

"Bu... daha az mı?" diye sordu.

"Hayır," diye mırıldandı. "Bu farklı, hepsi bu. Ama seninle insanların yaptığı gibi sevişmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum. Daha önce hiç kimseyle böyle sevişmemiştim."

Hiç mi?

Kız inledi. "Sevişmek mi?"

Adam sıcak ağzını kızın yanaklarında ve boynunda gezdirdi. "Sevişmek," dedi boğazının dibindeki hassas tene karşı. "Bana bildiğin her şeyi öğretmeni istiyorum. Birbirimize öğretmemizi istiyorum. Bana ten tene olmanın ne kadar iyi bir his olduğunu göstermeni istiyorum. Ama şu anda, Gracie..." Başını kaldırdı ve ciddi bir ifadeyle ona baktı. "Seninle nasıl sevişebileceğimi göstermeme izin ver."

Hayır demek aklına bile gelmedi, çünkü adam onu tek bir konuşmada ne kadar ileri götürmüştü, ilk tanışmalarından bu yana ne kadar yol kat etmişlerdi. Bunun yerine, parmaklarını gece yarısı saçlarına geçirip, kravattan kurtarıırken, "Evet, lütfen" derken onun yıldızlarla dolu gözlerine baktı.

Adam onun yüzünü okşarken gülümsedi. Sonra onu tekrar öptü ve yumuşak, davetkâr ağzının derinliklerine dalarken tüm saldırganlığı ve yoğunluğu kükreyerek geri geldi. Cinselliği kızın teninde dans etti ve kızın ona duyduğu açlık daha sıcak, daha parlak bir şekilde parladı. Adam inledi ya da kadın inledi. Uzun saçlarının ipeği kızın parmaklarına dolanırken, kız da onu sarsıntılı, kontrolden çıkmış hareketlerle öptü. Sonra onu yukarı kaldırdı.

Elleriyle değil.

Varlığı yoğunlaştı ve ayakları yerden kesildi.

Farkına varması birkaç dakika sürdü. Nefes nefese kalmış, kafası karışmış bir halde onu öpmeyi bıraktı. "Bekle, sen...?"

"Bekle, ne?" diye sordu adam, yüzünü iki eliyle kavrayıp dudaklarını hafifçe ısırırken. Aynı anda, iri ve güçlü elleri kadının sırtına yayıldı. "Ben, ne miyim?"

Ne mi?

Ağzını geri çekti ve çılgınca etrafına bakındı.

Yerden birkaç santim yüksekte, havada tamamen desteklenmiş bir şekilde asılı duruyordu. Ayakları sallanmıyordu. Dizlerinde en ufak bir zorlanma yoktu. Khalil onun yüz ifadesini gözleri kapalı bir şekilde izledi, dudakları o günahkâr, şehvetli gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Elleri -hem de iki *eli*- üstünün eteğinin altından *kayarak* göğüs kafesinin kenarlarına yayıldı ve tenine yaslandı.

Uzun, sıcak parmakları kısa saçlarının arasından kayarak başının arkasını kavradı ve masaj yaptı.

Ve iki eli uyluklarından aşağı, dizlerinin arkasındaki hassas deriye doğru kayarak onları sıkıca kavradı.

Kadın şaşkınlıktan donuk gözlerle ona baktı. "Khalil."

Gülümsemesi genişledi, şefkatli, muzip bir bakış. "Sakin ol, seni yakaladım," diye mırıldandı. Sonra gülümsemesi içindeki akkor tarafından yakılarak buharlaştırıldı ve zarif yüzünde geriye kalan tek şey vahşi bir açlık oldu. "Tanrılarım, sizi her yerde hissedebiliyorum."

Çünkü hizalanmışlardı, Güç'ten Güç'e, erkekten dişiye, adamın varlığı onu çevreliyor ve destekliyordu. "Hiç böyle bir şey hissetmemiştim, senin gibi." diye fısıldarken dudakları titredi.

Adamın elmas gözleri parladı. "*Güzel.*"

Başı aşağı indi ve tekrar sertçe ağzını aldı ve kadın her şeyin izini kaybetti. Düşünceleri yanıp kül oldu.

Adamın elleri aynı anda her yerdeydi. Kelimenin tam anlamıyla. Zeki parmakları atletini yukarı kaldırdı ve göğüslerinin alt tarafını okşadı, pembe uçlu meme uçlarına ulaşana kadar azalan daireler çizdi. Hassas uçları baş ve işaret parmakları arasında yuvarladı.

Zeki parmakları şortunun eteğinin altından geçerken, kalçalarının uyluklarıyla buluştuğu kıvrımın izini sürdü, ön tarafa doğru gevşedi ve külotunun lastiğinin altına hafifçe girmeden önce iç uyluklarının hassaslaşmış cildiyle alay etti.

Dizlerinin arkasını destekleyen zeki parmakları bacaklarını birbirinden ayırdı.

Ve adam onu öptü, öptü, aklıkla, nazikçe, diliyle derinlere daldıkça tempoyu, hızı ve derinliği değıştirdi ve sonra titreyen ağzının köşesini hafifçe yalamak için geri çekildi.

Aynı anda, sıcak, nemli dudakları boynunun arkası boyunca ilerledi ve boğazında hızla atan nabzı yaladı.

Ve sütyenini çözerken ağzı kaburgalarının kıvrımlı çizgisini takip etti. Göğüs ucunu ağzına alıp emerken göğsünü nazikçe sıktı.

Diğer göğsünü de nazikçe sıkıp yoğurduktan sonra o göğüs ucunu da ağzına aldı ve dişleriyle dikkatlice ısırarak emdi.

Aman Tanrım, iki göğsünü de emiyordu. Aynı anda.

Şortunu ve külotunu yırtıp atarken ve onu öperken ağzına doğru hırlarken, dilini labiasının yumuşak, yivli etine sürdü ve klitorisinin sert küçük tomurcuğına doğru yaladı. Kadın ellerini uzattı, umutsuzca, tutunacak bir şey arıyordu ve adam her iki elini de sıcak, sıkı kavrayışıyla kavradı.

Ve onu şimdiye kadar yaşadığı en yoğun, akıl almaz çılgınlığa sürüklerken bile, omurgasının dibine şefkatli bir öpücük kondurduğunu hissetti.

Mükemmelin de ötesindeydi.

Her yerdeydi, her yerde, sert kenarlı ve aç, vücudunun en özel bölgelerini şefkatli bir açgözlülükle keşfediyordu. Başını geriye attı ve çığlık attı, kasları içinden akan tutkunun gücüyle titriyordu. İçine aktı ve daha güçlü ve daha sert bir şekilde geri geldi, ancak o zaman onun tutkusuydu, ona doğru sürüyordu.

Dudaklarına karşı, "*İçine boşalmalıyım*," dedi.

"O zaman buraya gel," diye bağırdı. Sesi tıpkı hissettiği gibiydi, tamamen delirmişti.

Şişmiş, ağrıyan girişine bastırdı ve bu iyi ve doğru hissettirdi, kalın, sert bir horoz onun boşluğına itiyor, onu dolduruyor, aynı zamanda diliyle klitorisini fiskeliyor, labialarını yalıyor, meme uçlarını emiyor, sırtını nazikçe okşuyor ve her iki elini de en iyi arkadaşıymış gibi tutuyordu. Birisi küfür ediyordu.

düzensiz, tutarsız bir küfür akışı ve onun olabileceğini düşündü...

O da "Grace" dedi. Sadece bu.

Deliliğinin zirvesindeyken bile, onun saf sesi onu kendine çekti. Gözlerini açtı.

Fiziksel formunu ve insan olmaya dair her şeyi kaybetmişti. Etrafında siyah dumanlar dönüyordu. Kasırganın tam ortasında duruyordu. Kristal gözleri tam önündeydi, Güç ve duygularla parlıyordu. Zarif yüzünün bir kısmına doğru savrulan uzun siyah saçlarını bir anlığına gördüğünü sandı.

Tüm epifanilerin kraliçesi onun içini açtı. Düşüncenin, dilin ya da kendi formuna dair tüm hislerin ötesine sürüklendi.

İşte o zaman, öfkeli bir parıltıyla içine boşaldı ve bunun onun gerçek doruk noktası olduğunu anlayabildi.

Her iki Gücü de, doğuştan sahip olduğu ve miras aldığı Güç, onu kendi parlak, ölümsüz Gücüyle örterken bile, onu sahiplenmek için yükseldi. Birbirlerine dolandıklarında, aşıklardan daha yakın olduklarında, kendi fiziksel bedeninin zirveye ulaştığını hissetti. Zevkin en mükemmel tamamlayıcısı içinden dışarıya doğru dalgalandı. Adamın varlığının ona çarptığında ürperdiğini hissetti.

Açgözlü saldırganlığı saygıya dönüştü. Ona böyle bir zevk verdiği için duyduğu yoğun erkek memnuniyetinden, birleşmelerine duyduğu şaşkınlığa ve derin bir şefkat kaynağına kadar, ondaki her duygu nüansını hissedebiliyordu.

Birbirlerinden bir şey saklamanın hiçbir yolu yoktu. O kadar çıplaktı ki, kendini yeni doğmuş bir bebek gibi çaresiz hissediyordu. Fiziksel bedeninin kabuğuna geri döndü ve spazmodik olarak titrediğini fark etti. Kendine geldiğinde adamın fiziksel formu katılaştı. Çıplaktı ve dizlerinin üzerindeydi, siki hâlâ kadının içindeydi. Kadın onun kucağına oturmuş, bacaklarını iki yana açmış, kollarını gevşekçe onun boynuna dolamıştı. Adamın kolları kadının etrafında sıkıca kenetlenmişti.

"Beni mahvettin," diye fısıldadı titrerken. Bu sözler ona hiç histriyonik gelmemişti çünkü çok doğrudular. Bedenine geri dönmüştü ama henüz bedeninin kontrolü onda değildi. Aynı kişi bile değildi.

"Sana sahibim," diye fısıldadı saçlarına. Onu salladı. "Sana sahibim."

Başını onun omzuna koydu. Adam onu merdivenlerden yukarı çıkarırken hareket ettiğini hissetti. Onun yürümediğinden oldukça emindi. Sonra ulaştılar

yatak odası. Uzun süredir kullanılmayan yatağı çarşaf ve yatak örtüsünden ibaretti. Onu yatağa yatırdı. Kadın güçlü tarafına doğru kıvrılmak için döndü.

Adam onun arkasındaki yerine yerleşti ve bir kolunu ona dolayarak onunla kaşıklaştı.

Buna gerek yoktu. Fiziksel bedeni olsun ya da olmasın, onun varlığı kesinlikle yatak odasıdaydı. Bunu istemiş olmalıydı. Onun buna ihtiyacı olduğunu biliyor olmalıydı. Dudaklarını omzunda hissetti. Sonra yüzünü saçlarının arasına koydu.

Kalçasını nazikçe okşadı. Sonunda titremesi durdu.

Konuşmadılar. Onun söyleyecek bir şeyi yoktu.

Artık bildiği için unutamayacağı bir şey daha öğrenmişti. Kaygan yokuşu onu bir tepeden aşağı atmamıştı. Bunun yerine onu tamamen farklı bir boyuta itmişti. Seks yaptıklarında aşık olan insanlarla her zaman alay etmişti. Onların gerçek duygularla deneyim yoğunluğunu karıştırdıklarına inanırdı.

Ama Khalil onun sevişmenin ne demek olduğuna dair anlayışını paramparça etmişti.

Başka birine dönüşmüştü, kendisi için mütevazı bir yabancıya.

Bu yabancı, bir süredir ona aşık olduğunu şüpheyi yer bırakmayacak kadar iyi biliyordu. Ve bir daha başka biriyle sevişmek isteyeceğini hayal bile edemiyordu. Adam onun tüm arzularını öylesine eksiksiz bir çabasızlıkla ele geçirmişti ki, o sırada sahip olduğu her şeyi ona verdiğinin farkında bile değildi.

Gözlerini kapadı ve uykuya daldı.

Uykusunda bile, Kahin'in ayını getiren ay döngüsündeki son küçük değişimi hissetti.

≡ SEVENTEEN ≡

Grace bir rüyaya daldı. Gece arazide yürüyordu. O kadar karanlıktı ki nereye gittiğini göremiyordu. El fenerini kaybetmişti. Yıldızlar düştü ve onu ışıkla çevreledi. Sonra karanlık bir denizde yüzüyordu ve onu çevreleyen yıldızlar sayısız ruhun parlak kıvılcımlarıydı.

Su onu ileriye, beklediğinden daha hızlı ve daha güçlü bir şekilde taşıyordu. Bir akıntıya kapılmıştı. İki yanına baktığında Petra ve büyükannesi de yanında yüzüyordu.

Yanlış yöne gidiyorsun, dedi Petra ona. Ablasının sesi her zamanki gibiydi, bıkkın bir şefkatle doluydu. Geri dönmek zorundasın.

Nasıl yapacağımı bilmiyorum, dedi. Nereye gittiğimi bilmiyorum. Sadece nerede olduğumu biliyorum.

Ton balığın bitmek üzere, dedi büyükannesi.

Hayır, bitmedi, dedi Grace. Daha yeni iki kutu aldım.

Güveç pişirirken evde kalma. Çok sıcak olur. Büyükannesi ona gülümsedi.

Büyükanne, neden beni görmeye gelmiyorsun? diye sordu Grace. Mutfakta diğer kadınlarla takılmak hoşuna giderdi ve ben de seninle konuşmayı çok isterdim.

Ama büyükannesi gitmişti. Sonra Petra da gitti ve su Grace'i gittikçe daha hızlı itti, ta ki siyah bir tünelden aşağı yuvarlanana kadar. Doğmak gibiydi ama yanlış yöne gidiyordu, mağaranın dışına değil içine. Sonra su onu mağaranın zeminine, birinin ayaklarının dibine fırlattı.

Uzun boylu bir kadın önünde diz çöktü. Altın Kahin maskesini yüzünün önünde tutuyordu.

Ona bakar bakmaz Grace maskenin sahte olmadığını anladı. Parlayan, değerli yüzeyindeki sayısız çağdan kalma küçük çiziklere kadar gerçektir. Maskenin arkasındaki kişinin kimliğini anlamaya çalışarak göz deliklerini inceledi. Ama hiç göz yoktu. Delikler siyahtı ama boş değillerdi. Bunun yerine, inanılmaz derecede büyük ve Güçlü bir şeyle doluydular.

Bu çok garip, dedi.

Koca kadın onu düşündü. *Sıradan bir ölümlü, ölümsüz bir Güç'le ne yapacak?*

Bilmiyorum, dedi Grace. Hiçbir şey düşündüğüm gibi gitmiyor. Bana yardım edecek misin?

Altın maskenin mükemmel, insanlık dışı dudakları bir gülümsemeye dönüştü. *Edeceğim ama bana ulaşmak için yanlış yoldan gitmen gerekiyor. Beni ancak çok derine inersen bulabilirsin.*

Sen Nadir'sin, dedi Grace. Elbette öylesin. Derinliklerin tanrıçası başka nerede olabilir ki? Sana ulaşmak için ne kadar derine inmem gerekiyor?

Boğulmayı dene, dedi tanrıça. Karanlık deniz Grace'in burnunu ve ağzını doldurdu ve o çırpındı. Bunun için endişelenme, dedi Nadir ona. Bu gece bedenini bir kez terk ettin. Eğer yeterince çok istersen bunu tekrar yapabilirsin.

"Grace," dedi Khalil. Ve yine hissetti, o olağanüstü, saf sesiyle onu çağırdığında, onunla her yere, her yere gidebileceğine olan inancını.

Kimsenin onu takip edememesi gerekirdi ama Khalil edebilirdi çünkü onun bedeni yoktu. Mağaranın içinde siyah dumanlar dönüyor, yıldızlara benzeyen kristal gözler sadece ona odaklanıyordu. Nadir'i tamamen görmezden geldi.

Tanrıça eğlenmiş görünüyordu. *Haklısın, dedi Nadir. O dost canlısı değil.*

Yanan eller Grace'e uzandı ve onu denizden çıkardı.

Grace birden uyandı. Sırt üstü yatıyordu. Khalil başucu lambasını açmış olmalıydı. Her şeyin üzerine yumuşak, altın rengi bir ışık saçıyordu. Adam onun üzerine eğildi. Siyah saçları yüzüne dökülüyordu. Kaşlarını sertçe çatıyor ve onu omzundan sarsıyordu.

"Sorun ne?" diye sordu bulanık bir sesle, ona bakarken.

Daha önce seviştiklerinde onu çıplak görmemişti. Ya da belki de görmüştü, çünkü onun gerçek halini görmüştü. Giymeyi seçtiği bu vücut, geniş göğsündeki ve omuzlarındaki ağır kas dalgalarından, sivrilen karnına, zayıf kalçalarına ve uzun bacaklarına kadar mükemmel bir şekilde biçimlendirilmişti. Bakışları, cinsel organının da vücudunun geri kalanı gibi mükemmel olduğu kasıklarına kaydı.

penisi, testislerinin ikiz tümsekleri üzerinde zarif bir kıvrımla uzanıyordu.

Saçlarının parlak, siyah dökülüşü ve kaşlarının eğimi dışında vücudunda hiç kıl olmadığını fark ettiğinde bir elini pürüzsüz, sıcak göğsünde gezdirdi. Tamamen, insanlık dışı bir güzelliğe sahipti, fildişi teni komodinden gelen yumuşak altın ışııyla yaldızlanmıştı.

Tam tersine, vücudu neredeyse her yönden kusurluydu. Meme uçlarının pembesi hâlâ emmekten kararmış bir gül rengineydi. Kalça kemiğinde, o gün erken saatlerde mutfak masasının köşesine çarptığı yerde bir çürük oluşuyordu. Ön kollarından birinde Çılgın Orospu'dan kalma uzun, ince bir kabuk vardı. Ve evet, elbette dizlerinde de yara izleri vardı, falan filan ve bunların kendisi için ne kadar az önem taşıdığını fark ederek gülümsedi.

İnsan teninin şeftali rengi, Khalil'in mermerimsi tonu karşısında şaşırtıcı derecede zengin görünüyordu. Kasık kıllarının yumuşak, ince yumağı başındaki saçlardan daha koyu bir kırmızı altın rengineydi. Kendince, biraz da utanarak, en az onun kadar güzel olduğunu fark etti. Özellikle de birlikte çok güzellerdi.

Sen benim sevgilimsin, diye düşündü ona gözlerini kırptırırken. Sertçe yutkundu. Sevgilim. En azından bu gece için.

Ne felaket, inanılmaz derecede muhteşem bir ilk randevuydu. Ve neden ondan başka bir şey beklesin ki?

Kalbi sıkıştı ya da belki de genişledi. Her ne yaptıysa, hiç de normal davranmıyordu. Baş dönüyor, sersemliyor, ne zaman olduğunu hatırlayamadığı bir şekilde ilk kez gerçekten mutlu oluyor ve kesinlikle, tamamen dehşete düşüyordu.

Uzun parmakları çenesinin altına geldi. Başını yukarı kaldırdı. "Dikkatini ver, seninle konuşuyorum," dedi sinirli bir şekilde. Ses tonunun aksine bakışlarındaki ifade endişeliydi.

"Demek duyup durduğum ses bu," dedi kadın. Yatağının başucundaki saate baktı, saat 01:42'yi gösteriyordu. Bir buçuk saat bile uyumamıştı. Gözleri sulanana kadar esnedi ve yastıklara yaslanırken gözleri kapandı. Yatağında uzanmak harika ve onunla aynı yatakta olmak korkutucu derecede müthiş olsa da, evin üst katı boğucuydu ve o çok sıcaktı.

Hey, cüzdanında bir çek vardı. Daha yüksek bir elektrik faturasını karşılayabilirdi. "Bütün pencereleri kapatıp klimayı açarsan seninle yine sevişirim" diye mırıldandı.

Nasıl olsa yalvaracağı bir şey için pazarlık yapmaya çalışıyordu. Her zaman aptalca yolu seçen biri için bu aslında oldukça akıllıca bir düşünceydi. Yüzünü adamın pazusuna çevirdi ve gözleri daha fazla sulanırken bile kıs kıs güldü.

Aman Tanrım, ne yapmıştı. Sevişmenin fiziksel imkânsızlığından da öte, onu tamamen parçalamıştı.

Bir lanet tısladı. Üst kattaki tüm pencereler çarparak kapandığında ve yatak odasının penceresinde duran eski klima ünitesi tıkırdayarak çalıştığında yerinden sıçradı.

Adam onu omuzlarından tutup ayağa kaldırdığında gözleri fal taşı gibi açıldı. "Dikkatini ver dedim," diye hırladı.

Tamamen rahatsız görünüyordu ve çıplaklıklarına rağmen hiç de aşık gibi değildi. Birden kendini tamamen uyanık hissetti. "Dikkatimi veriyorum," dedi ona. Zihni harekete geçerken kaşlarını çattı. "Sen beni uyandırmadan önce garip bir rüya görüyordum."

"Seni uyandırdım," dedi dişlerinin arasından, "çünkü garip davranıyordun."

"Ne oldu?"

"Sana miras kalan şu eski Power. Hani bilincinin derinliklerinde oturduğunu söylemiştin ya?" Başını salladı. Artık ona gerçekten dikkatini verdiğine göre, ona olan sert tutumu gevşedi. Saçlarını geriye doğru düzeltti. "Onu hissedebiliyorum. Tıpkı tarif ettiğin gibi, çok derinlerde, düşüncenin sınırında oturuyormuş gibi hissediyorum. Sen uyurken, o... yükseldi."

Ona kaşlarını çattı. "Ne demek yükseldi?"

"Seni boş bir bardakmışsın gibi doldurdu. Sonra senden taşıtı ve odayı doldurdu. İşte o zaman seni uyandırdım." Keskin elmas bakışları kızın yüzünü aradı. "Ne oldu?"

Kadın alnını ovuşturdu. "Bilmiyorum. Sadece bir rüya gördüm." "Ne hakkında?"

"Tarif etmesi zor. Çok rüya gibiydi." "Dene."

Klima tam gaz çalışıyordu. Pencere ünitesi açıkta kalan tenine soğuk hava üflüyordu. Titreyerek yatak örtüsünü ve üst çarşafı indirdi ve yorganın altına girdi. Bir anlık tereddütten sonra Halil de ona katıldı. Onu kollarına çekti ve kadın memnuniyetle ona yaslanıp yanağını onun pürüzsüz, sıcak tenine dayadı.

Bu sadece onun sıcaklığının aniden hoş gitmesi değildi. Ona sarılmayı seçmişti. Belki de bunu onun için yapmıştı, ama sormadan yapmıştı, o halde kendisi için de yapmış olmalıydı. Varlığı onu kolları kadar güvenli bir şekilde sarmaladı ve onun gücünü elinden almaya çalışmadı. Ona kendi kollarına yaslanma şansı verdi ve bu çok iyi hissettirdi.

Konuşmaya başladığında durmadı. Rüyadan başlayıp geriye doğru ilerledi ve her şeyi yanlış anlattı, çünkü her şey birbirine karışmıştı.

Rüya. Tanrıça. Phaedra'ya bir kovma büyüyle vurup onu mağaranın öbür ucuna fırlatması. O gün Olivia hariç herkesin nasıl davrandığı. Ya Brandon ya Jaydon ya da birileri yalan söylemişti ya da Olivia anlamamıştı ya da belki de yanlış duymuştu ama hikâyenin o gün işe gelmeyi planlayan on sekiz kişiden on ikiye kayması tuhaftı. Isalynn ile yaptığı konuşma, Kahin olarak görevlerini ertelemesi, nerede olursa olsun, gün ışığı olsun ya da olmasın, herhangi bir zamanda onu çağırabilene kadar Güç ile pratik yapması.

Onunla konuşmak, sevişmesi kadar mükemmel ötesiydi. Kendini rahatlatmak çok rahatlatıcıydı. Her ne kadar ara sıra ondan açıklama istese de, onu aceleye getirmiyor ya da sabırsız görünmüyor ve onu durdurmaya çalışmıyordu.

En azından ona yılan kadının hayaletinden bahsedinceye kadar.

Adamın fiziksel formu çözüldü ve gafil avlanan kadın öne doğru düştü. Burnu, yaslandığı yastığa sıkıştı ve başının arkasındaki saçlar, odasını kasıp kavuran bir kasırga gibi savruldu. Temkinli bir şekilde bir dirseğinin üzerinde durdu ve etrafına bakmak için başını kaldırdı.

Biblolarla hiçbir zaman pek ilgilenmemişti ve daha önce küçük mücevher kutusu şifonyeriyle birlikte alt kata inmişti. Bu muhtemelen iyi bir şeydi, çünkü başucu saati, biraz tozlu üç kitap ve lambayla birlikte yere düştü. Pencere perdeleri düğümlendi, üst kattaki tüm kapılar çarparak kapandı, sonra tekrar açıldı ve pencereler tıkırdadı.

Her nasılsa lambanın ampulü kırılmamıştı. Yerden parlayan ışık her şeyin üzerine uzun gölgeler düşürüyordu. Tanıdık çevre uğursuz ve tuhaf görünüyordu.

Ve kendini kesinlikle öfkeli hissediyordu.

Boktan bir kriz mi geçiriyordu?

Tekrar yastıkların üzerine çöktü ve bir kolunu başının üzerine koydu. Siklona, "Umarım her şeyi tekrar topladığını ve kırdığın her şeyi değiştirdiğini biliyorsundur," dedi.

Küfretti ve lamba sarsılarak yerden kalkıp tekrar komodinin üzerine düşerken ışık çılgınca titredi. "Bana akıl sağlığının ve hayatının tehlikede olabileceğini söylüyorsun ve ben bunu *günler sonra* mı öğreniyorum?"

Evet. Baktan bir durum. Ona "Bağırma kes" dedi.

Hâlâ bedensiz olan adam kadının üzerine düştü. Tüm kasırga çift kişilik yatağının boşluğunda öfkeyle kaynıyordu. Hava ağır, çok yoğun geliyordu ve basınçtaki değişim kulaklarını patlatıyordu. Bu onun sorunu muydu? Evet, muhtemelen bu olduğunu düşündü. Yorganı başının üzerine çekti.

Onları tekrar aşağı çekti. "Lanet olsun Grace, nasıl bu kadar tehlikeli bir şey yapabildin? Neden beni aramadın? Beni araman gerekiyordu!"

Burnu sızladı ve bir damla gözyaşı aktı. Elinin tersiyle gözyaşını sildi. "Çok büyük varsayımlarda bulunuyorsun." dedi.

"Ne gibi!" diye tersledi.

"Tehlikeli olacağını bilmiyordum," dedi yumuşak bir sesle. "Dilekçe verenler mağaraya girmekte sorun yaşıyorlardı ve ben de eğer Güç gün ışığında bir kez ortaya çıkarsa, tekrar ortaya çıkmasını sağlayabileceğimi düşündüm. O ortaya çıkana kadar hayaletin varlığından haberim yoktu. O zamana kadar durumla başa çıkmaktan başka bir şey yapmak için çok geçti. Seni ya da bir başkasını aramayı düşünecek vaktim kesinlikle yoktu ve düşünmüş olsaydım bile..."

"Peki ya aramış olsaydın?" diye sordu, kızın sesi kesilince.

"Seni aramayı düşünmüş olsaydım bile, bunun hiçbir yararı olmazdı," dedi. "Çünkü hiçbir şey yapamazdın. Kimse yapamazdı. Olan her şey, hayaletle konuşma ve tüm mücadele içseldi. Birine söyleyecek bir şeyim olduğunda her şey bitmişti."

Yatağın üzerinde onun arkasına geçti ve sırt üstü yatması için onu çevirdi. Elleri o kadar nazikti ki, kadın gözlerini açtığında adamın yüzünü değiştiren duygu yoğunluğuna hiç hazırlıklı değildi. Soğuk bir sesle, "Bana olan borcunu ödemek için arıyorum," dedi.

Sarsılmış bir halde, "Ne, hemen şimdi mi?" dedi.

Sözünü kesti. "Borcunuzu ödeyebilecek durumda mısınız?"

"Elbette," dedi ona. "Çocukları etkilemediği sürece-"

Bir eliyle ağzını kapatarak kadının sözlerini kesti. Gözleri alev alev yanarken, kızın görebildiği tek şey o olana ve etrafında hissedebildiği tek şey o olana kadar yaklaştı.

"Beni arayacaksın," dedi. "Hayatının geri kalanında beni arayacaksın. Havanda olup olmaman umurumda değil. Davanın işe yaramaması ya da benim çok geç kalmış olmam ya da tüm sorunu kendi başına çözebilecek olman ya da sadece korkuyor olman umurumda değil. Beni arayacaksın Grace. *Beni arayacaksın.*"

Gözleri irileşti. Fiziksel formunu tam olarak kontrol edemiyordu. Dalgalanıyor ya da eli, sesini titreten aynı duyguyla titriyordu. Gözleri sadece alev alev yanmıyordu. Onun için bile fazla parlaktılar. Sadece söylediklerini değil, söylemediklerini de dinledi. Öfkesinin altında başka bir duygu yatıyordu.

Beni korkuttun, demişti daha önce ve korkuyu deneyimlemeye alışık değildi. Çok kibirli ve güçlüydü, çok uzun bir yaşam sürmenin rahatlığına çok alışkındı.

Parmaklarını adamın bileğine doladı ve elini ağzından uzaklaştırdı. Adamın çenesi zorlandı ama elini çekmesine izin verdi. Parmaklarının uçları dudaklarında gezindi.

"Ben de seni seviyorum," dedi, çünkü hayatındaki tüm aptalca rotaları seçmek için yön duygusu neredeyse yanılmazdı. Sözlerinin etkisinin yüz ifadesini büyük ölçüde değiştirmesini izledi ve gevezelik etmeye başladı. "Aptalca olduğunu biliyorum. Hugh Hefner ile kız arkadaşları arasındaki yaş farkının kötü olduğunu sanıyordum. Kimin böyle şeylere ayıracak zamanı var ki, değil mi? Sanırım Max'i ilk kez kucağına aldığı anda oldu...."

Cümlesini hiç bitirmedi. Halil elini kızın ensesine doğru kaydırdı. Yüzünü aşağı indirirken başını yukarı kaldırdı ve ağzı onunkinin üzerine yerleşirken Grace arada kaldı ve Kahin'in kendisi için kehanette bulunamaması gerekip gerekmediği önemli değildi, çünkü o anda Grace onu hayatının geri kalanında koşulsuz seveceğini biliyordu.

Daha önce de yaptığı gibi onu öptü, öptü, nazikçe, açlıkla, sıcak dilini içine soktu ve Grace onun dokunduğu her yerde, vücudunun her yerinde ve ruhunun derinliklerinde yandı. "Beni arayacaksın," dedi onun dudaklarına karşı. "Yemin et, Gracie. Eğer beni aramazsan buna dayanamam."

"Yemin ederim," diye mırıldandı. Arzunun içinde yeniden alevlendiğini hissetti. Adam daha önce de onun içini parçalamıştı ve bu onun için çok erken, çok fazlaydı.

O ılgın, yoğun tutku patlamasını tekrar yaşamak istiyordu. Buna hazır değildi ama aynı zamanda buna ve ona ihtiyacı vardı. Parmaklarını onun saçlarına geçirdi ve titremeye başladı.

"Şşş, sakin ol," dedi adam. Alnını köprücük kemiğine yaslarken onu kalçasından nazıkçe kavradı. Arzusu sabit ve sabit kalmıştı. "Gücün hâlâ uyanmış durumda. Senin için bu kadar tehlikeli olması hoşuma gitmiyor."

Adamın sert kontrolü kadının kendi gücünü bulmasına yardımcı oldu. Dönüştüğü tuhaf manzarayı kontrol ederken yüzünü ovuşturdu. "Uyanmış gibi hissetmiyorum," dedi. "Belki de bugün Kahin'in ayı olduğu için sana daha güçlü geliyordur. Güç, ay döngüsüyle birlikte esner."

Başını kaldırdı ve kaşlarını çatarak ona baktı. Onun kendisini dikkatle taradığını hissedebiliyordu. Bu çok lezzetli bir histi, sanki ellerini fiziksel olarak kızın uzuvlarında gezdiriyordu. Onun vücudunun ağırlığı altında gerindi ve iç çekti. "Haklısın," dedi adam. "Dün gece olduğundan daha güçlü. Ama bundan daha fazlası var. Farklı bir şey. Bu farkın ay döngüsünden kaynaklandığını sanmıyorum."

İtiraf etti: "Bunun benden ayrı bir şey olduğu hissini kaybetmeye başlıyorum. Sanki birlikte örölüyormuşuz gibi geliyor."

Adam onun yanına doğru kayarken ağzı gerildi. Vücudunu onunkinin yanına yerleştirdi ve başını bir eliyle destekledi. "Öylesin."

Merakla onun yüzünü izledi. "Nasıl görünüyor ya da nasıl hissediyorsun?"

"Çok güzel," dedi adam bariz bir isteksizlikle. "Ama daha önce de güzeldin. Bu enerjini gölgeleyen karanlık bir damar. Böyle devam ederse Chloe'ye ya da bir başkasına nasıl geçeceğini bilemiyorum." Onun gözlerine baktı. "İstediğin buydu, değil mi?"

Kadın gülümsedi. "Evet. Tam olarak istediğim buydu."

"Bu seni değiştiriyor," dedi adam. Kendi bakışları endişeyle gölgelenmişti. "Bunun senin için sorun olmadığından emin misin?"

"Kız kardeşimden ayrılıp bana geldiği anda beni değiştirdi," dedi ona. "Ona karşı tekmeledim, küfrettim ve bağırdım, sonra sonunda kabul ettim. Şimdi onu sahiplendim ve ondan ne yapabileceğimi bilmek istiyorum. Ve onun bana ne yaptığını." Bir tırnağını ısırıldı. "Bu da denemeye devam etmem gerektiği anlamına geliyor. Phaedra'ya attığım o kovma büyüğü karanlık ruhlardan kurtulmak içindi. Büyüyü ona sadece kendimi kaybettiğim ve çaresiz kaldığım için yaptım. O büyü daha önce hiç kimseyi fiziksel olarak fırlatacak güce sahip değildi. Açık renkli bir sıvı akıttı ve bu sıvı tekrar içine işledi. Kanayabildiğini bilmiyordum."

"Biz kanamayız, en azından insanların kanadığı şekilde. Yarattığımız bedenler hasar gördüğünde, Gücümüzün fiziksel hale gelen kısmı biz onu onarana kadar sızıntı yapar." Adamın kalçasında duran eli gerildi. Hırladı, "Artık tek başına deney yapmayacaksın, beni duyuyor musun? Unut bunu, bensiz deney yapamazsın. Rüyanda büyükannen ve kız kardeşin yanlış yolda olduğunu söylediler. İşler tekrar kontrolden çıkarsa diye sana yardım edecek başka birine ihtiyacın var."

Onun yanına kıvrılırken başını salladı. Gözleri kuru ve pütürlü hissediyordu. Onları kapattı ve yüzünü onun göğsüne çevirdi. Adam başını kavradı ve onu nazikçe kendine doğru tuttu. "Demek istedikleri bu olabilir. Bana öğretilenden farklı şeyler yaptığım kesin."

"Ben başka bir gerçeği görüyorum," dedi Halil sessizce. "Ailenin nesillerdir kullandığı ritüelleri bir kenara bırakıyorsun. Hayaleti kovdunuz ya da en azından sizi terk etmesi için ikna ettiniz ve Güç'ü talep ettiniz. Sanki senden önce gelen Kahinlerin Güce erişmek için tüm ritüellere ve adımlara ihtiyaçları varmış gibi, çünkü onlar ikameydi, sen ise aslında Kahin oluyorsun."

Onun sözlerini düşünürken nefesini tuttu. Adam haklı mıydı? Bilemiyordu. Yorgunluk onu yeniden ağırlaştırmıştı. Mırıldandı, "Şu anda tüm bunları düşünmekten yoruldum. Khalil, uzun bir gün geçirdim ve biraz daha dinlenmem gerekiyor. Sabah çocukları almam gerekiyor."

"O zaman düşünmeyi bırak." Onun alnından öptü. "Sen çocukları alırken, ben de yarın sabah bundan önce yapmam gereken şeyi yapacağım."

Dudaklarını onun göğsünün pürüzsüz tenine bastırdı. "Neymiş o?"

"Therese'in nerede yaşadığını öğrenmeye gidiyorum," dedi. Kötülükten bir stiletto

sesine sinmişti. "Birinin eşyalarını karıştırmasından nasıl hoşlandığını bilmek isterim. Bunu yaptığımda ne bulacağım da ilgileniyorum. Ondan sonra da sanırım şu cadı Brandon'ı bulacağım. Kendimi Jaydon Guthrie'ye bile tanıtabilirim. O zaman bu Kahin'in ayının nasıl bir hikâye anlattığını göreceğiz."

Küçük bir nefes vererek homurdandı. "Senin için başka bir insan sözü daha var," dedi uykulu bir sesle.

"Nedir o?" diye sordu.

Gülümsedi ve ona, "Seni kızdırırsam haber ver ki özür dileme şansım olsun," dedi.

Adamın enerjisinde eğlence dans ediyordu. "Bazen beni çok kızdırıyorsun," dedi. "Ve bunun için özür dilemeye aşırı hevesli olduğunu fark etmedim."

"Mmm." Stratejik bir dikkat dağıtma zamanı gelmiş olabilirdi. Kadın onun varlığını kendi varlığıyla cömert, durgun bir okşayışla okşadı.

Adam nefesini tuttu ve sonra fısıldadı, "Uyu, sevgilim."

Tuhaf bir şekilde arkaik, güzel bir sevecenlikle söylenen bu söz karşısında kalbi küt küt atmaya başladı ve içinden zevk dalgaları geçti. Sonra içini çekti ve aynen öyle yaptı.

≡ EIGHTEEN ≡

Ben de seni seviyorum, demişti Grace ve bu ona sadece arkadaş demekten çok daha radikal bir şeydi.

Ben de.

Sanki onun bilmediği bir şeyi zaten biliyormuş gibi.

Khalil, Grace'in uyumasını izlerken kendini gergin bir şekilde tuttu. Bu genç insan kadın nasıl bu kadar çabuk onun için bu kadar değerli hale gelmişti? Her şey iki haftadan kısa bir süre içinde olmuştu. Sadece bir avuç gün.

Bazı uygarlıkların var olduğundan daha uzun süredir Lethe ile savaş halindeydi. Çoğu zaman tatile nereye gideceğine karar vermesi yıllarını almıştı. 1906'da Leo Tolstoy'la tanıştığında, Rus romancı o kadar ilgisini çekmişti ki, Halil *Savaş ve Barış*'ı okumayı düşünmeye karar vermişti ve hala kararını vermemişti. Kararsız olduğundan değil; sadece hiçbir şeyi aceleye getirmek için nedeni yoktu.

Daha önce hiç zamanı sayma zahmetine girmemişti ama şimdi saymaya başladı ve her aldığı nefesi saymaya başladı. Göğsünün nazikçe inip kalkışını acı dolu bir şaşkınlıkla izledi. Hayatı boyunca sadece sınırlı sayıda nefes alacak ve sonra sonsuza dek nefes almayı bırakacaktı. Max ve Chloe, o parlak gözlü yavru kuşlar, çok ama çok kısa bir süre yaşayacaklardı.

Bir zamanlar onların siyaset, dünya meseleleri, egemenlik ve güç için verilen şiddetli mücadelelerin dışında, çok küçük hayatlar yaşadıklarını düşünmüştü. Şimdi ise hayatlarının gerçekte ne kadar büyük olduğunu fark etti, çünkü hayatları önemli olan her şeydi. Önemli olan tek şey onlardı. Birlikte yaptıkları her keşifteki sevinçli sürpriz, kralların hazinesinden daha değerli, en muhteşem araba kovalamacalarından daha heyecanlı, en egzotik manzaralardan daha güzeldi.

Grace'i titiz bir dikkatle inceledi. Onu her ne kadar tedirgin etse de, Grace'in karanlık Güç'le iç içe geçmiş hafif, ateşli enerjisinin deseni gerçekten çok güzeldi. Desen esniyor ve nefes alıyordu, onun yaşayan varlığının bir parçasıydı, hayatı boyunca akıyordu. Karanlığın doğuştan sahip olduğu Gücü bozacağından, ona özgü parlak gücü körelteceğinden endişelenmişti ama öyle görünmüyordu. Aslında, karanlık Güç zaten var olanı güçlendirmiş gibi görünüyordu.

Bu onu nasıl değiştirecekti? O haklı mıydı? Kendisinden önce gelenlerin hiçbirinin sahip olmadığı bir şekilde gerçekten Kahin mi oluyordu?

Ona söylediği gibi, ne bir şifacı ne de insan fizyolojisi konusunda bir uzmandı, ama yine de Güç değişikliklerinin onun için herhangi bir şekilde zehirli olup olmadığını görmek için bildiği kadarıyla vücudunu dikkatle inceledi. Ona son derece sağlıklı göründü, genç bedeni güçlü ve canlılık doluydu.

Yanakları yumuşak bir gül rengiyle kızarmıştı. Kalın kirpiklerinin kısa, ince kızıl saçlarından ve kaşlarından daha koyu, zengin, alaca bir vizon rengi olduğunu fark etti. Muhtemelen saçları hiçbir zaman şık bir başlıkla uzanmazdı, çünkü sürekli parmaklarını saçlarında gezdiriyordu. Sıkışmış çarşafı gövdesinin sadece bir kısmını sarıyordu ve cömertçe yuvarlatılmış, pembe uçlu bir göğsü ortaya çıkarıyordu.

Bakışlarını omurganın zarif kıvrımı boyunca, örtünün altında kaybolduğu yere kadar gezdirdi ve çarşafın yuvarlak, sıkı poposunun kabarıklığını nasıl takip ettiğine dikkat etti.

Arzusunun tadını, narin, sert küçük klitorisinin diline verdiği hissi, labialarının zarif kıvrımlı yapraklarını ve o her yerini, her yerini yalayıp yutarken, emerken, o değerli şok nefeslerini nasıl emdiğini hatırladı ve fiziksel zevkinin ruhundaki zevk canlılığıyla etkileşimi o kadar güzeldi ki senfonikti, tarif edilemezdi. Sonra adam onun davetkâr bedenini iterken kadının olağanüstü ruhu ardına kadar açılmıştı ve adam onun içine öyle bir düşmüştü ki bir daha nasıl çıkmak isteyebileceğini hayal bile edemiyordu.

Ve onu almanın, insan teninden insan tenine geçmenin nasıl bir şey olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı, bilmesi gerekiyordu, ama daha önce enerjisinin çoğunu aptalca, yararsız şeylere harcamıştı ve dinlenip beslenene kadar bir daha bedeninin derinliklerine inemeyecekti.

Onun her yerini okşamak istiyordu ama bu uykusunu bölecekti ve dinlenmeye ihtiyacı vardı. Elini başının birkaç santim üzerinde tuttu ve hayal etti,

Saçlarının ipeğinin nasıl bir his olduğunu hatırladı. Sonra elini yumruk yaptı ve içinde kabaran arzuyu bastırmaya çalıştı, çünkü onun da bunu hissedebilmesi gerçekten olağanüstü bir şeydi ve eğer kendini kontrol etmezse, onu da bu şekilde uyandırabilirdi. O şimdiye kadar karşılaştığı en canlı ve hassas yaratıktı.

Denemesine rağmen kız hâlâ bir şeyler hissediyordu. Kıpırdandı ve mırıldandı. Tam olarak uyanmadan elini tutmak ve kolunu kendine dolamak için uzandı. Adam yere çöktü, vücudunu onun etrafına sararken varlığıyla onu çevreledi.

Beni yok ettin, demişti.

Eğer bu doğruysa, onu da mahvetmişti.

Herhangi birinin bunu yapmasına izin vermeyecek kadar yaşlıydı. Ona izin vereceğini sanmıyordu ama o inanılmaz, sevgi dolu çocuklar sinsî bir öncü gibi davranmış ve kalbine girmişlerdi. Savunmasını bir kenara bırakıp onlara açıldığında, Grace bir şekilde onun varoluşunu sağlayan motor haline gelmişti.

Yüzünü onun uçuşan saçlarına gömdü.

Ben de seni seviyorum.

Seviy

orum.

Ben

de

seni.

Güneş ufukta belirene kadar dinlenerek sürüklendi. Sonra ondan enerji emmeye başladı. Doğrudan güneş ışığına çıkarsa daha hızlı beslenebilirdi ama hareket edemeyecek kadar tembel ve rahat hissediyordu.

Grace kımıldayıp iç çekti ve varlığı uyanık hale geldi. En azından biraz. "Tahmin edebilirdim."

Mükemmel. Artık uyandığına göre, saatlerdir yapmak istediği şeyi yapmak için kendini serbest bıraktı. Kadının sırtının kıvrımlarını okşadı. "Neyi anlamış olabilir? Seni uyandırmadım, değil mi?"

"Hayır," diye mırıldandı. Gözlerini ovuşturdu. "Çocuklar gidince bir kez olsun şafaktan sonra uyuyabileceğimi düşünmüştüm ama sanırım beni çok iyi eğitmişler."

Kendini çok sıcak ve yumuşak hissediyordu. Kürek kemiğinin zarif kıvrımına bir öpücük kondurdu. "Tekrar uyumayı denemek ister misin?"

Başını salladı ve arkasına uzanıp saçlarını okşadı.

Arzu yavaş yavaş yanan bir fitili ateşledi. "İyi," diye mırıldandı. "Çünkü bunu yapmak için çok uzun zamandır bekliyordum." Kadının göğsünü avuçladı ve ucunu

parmağını meme ucunun şişmiş ucunun üzerinde gezdirdi. "Saatler ve saatler. Ve saatler."

Kadın inledi ve kendini adamın pençesine bırakarak eğildi. Adam dişlerini boynunun dibindeki hassas kordon boyunca gezdirirken onu sıktı ve okşadı ve kadın her yerinden ürperdi. Adam onun erimeye başladığını, içinin erimiş bir sıcaklıkla dolup taşıtığını hissetti. Varlığı onunkinin etrafında dolanıyordu ve ona duyduğu açlık o kadar seksiydi ki, yavaş ve nazikçe gitme niyetlerinin her birini yaktı.

Onu sırt üstü yatırırken üzerinde yükseldi. Kollarını ona doladı, güzel yüz hatları tutkuyla kazınmıştı ve *tanrılar*, içine itmek için sert bir horoza sahip olmak çok güzel bir şeydi. Kadının nemli ve kendisi için hazır olduğundan emin olduktan sonra içine girdi, kadın yumruk gibi sıkıydı ve daha insani bir ten giydiğinde bunun nasıl bir his olduğunu öğrenmeye *ihtiyacı vardı*.

Ama şimdilik olabildiğince derine daldı ve yavaş gitmek için sabırsızlanıyordu. Çünkü şu anda sahip olduğu şeylerden yararlanmak zorundaydı ve ona verebileceği her şey için çok açgözlüydü, meme uçlarını yaladı ve başını geriye yatırması için saçlarını çekti, sonra boynunu ısırды ve sert horozunu içine sokarken zevkinin çekirdeğindeki o enfes küçük tomurcuğu doyumsuzca emdi.

Sonra tekrar çığlık attı. Hayatında duyduğu en tatlı sestі bu. Doruk noktası bedenini sarsmış ve ruhunu tamamen açmıştı. Sessiz bir ihtiyaç mızrağı gibi kadının içine daldı ve sonra kendi zevk çağlayanı onu ele geçirdi.

Sonsuz, titreşen bir an boyunca ne görebildi ne de duyabildi. Yavaşça kendine geldiğinde, kadın ona sarılmış, hızlı soluklarla hava emiyordu. Bakışları odaklanmamıştı ve gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülüyordu. Bir yumruğunu saçlarına gömdü ve onu öperken vücudunun muhteşem, şişmiş çiçeğine sürtündü ve kadın çaresiz, şaşkın bir sesle ciyakladı ve tekrar doruğa ulaştı.

Muhteşem zevk kadından çıkıp adamın içine dalgalandı ve adam hırlayarak onu tekrar kadının içine gönderdi.

Tekrar, dedi kafasının içinde.

Kafasında, vücudunda, ruhunda. İçine. İçeri itti. Her yeri titriyordu. "Yapamam- yapamam-"

Yapabilirsin. Gracie, bana tekrar ver. Boynunu ısırды ve onu sertçe emdi ve bir alev tabakasıyla onu yıkadı ve bu sefer boşaldığında yüksek sesle hıçkırdı.

Onunla birlikte geldi. Yolun her adımında onunla birlikte geldi. Güçten güce, varlıktan varlığa. Sayılamayacak kadar uzun bir süre boyunca birlikte, sarmaş dolaş süzöldüler. Sonra kadın bedenine geri döndü ve adam kendine geri döndü, tekrar ona sarıldı, onunla birlikte ama yine de yalnızdı.

Kadın ona doğru sokuldu ve adam da onu örttü. Kadın titriyordu. Vücudundaki kaslar titrerken o da onunla birlikte gitti. Yumruğunun hâlâ kızın saçlarında sıkılı olduğunu fark etti. Muhtemelen bir ara bu konuda bir şeyler yapması gerekecekti. Şimdilik dayanmaya çalıştı.

"Sanırım o zaman kör oldum," diye fısıldadı.

Dudakları şişmiş ve titriyordu. Ağzını kendi ağzıyla kapattı ve onu nazikçe okşadı. Keşke hissettiklerini ona nasıl anlatacağını bilseydi.

Senin için zamanı saymaya başladım.

Senin için kim olduğumu değiştirmek istiyorum. Sen benim Grace'imsin.

Çok doluydu ve yeterince kelime yoktu.

"Seninle tanışana kadar lütfen ihtiyacım olduğunu bilmiyordum" dedi.

Sonra kadın ona sıkıca sarıldığında, söylediklerinin yeterli olduğunu anladı.

Yastıklara yaslandı ve başını omzuna koyması için onu kollarına çekti. Bacağını kaldırıp onun kalçalarına dayadı. Adam bu şekilde uyukladı ve kadın saat sekize yaklaşıncaya kadar uyudu. "Artık gitmem gerek," dedi. "Katherine'e çocukları saat on gibi alacağımı söyledim."

"Daha çok zaman var," dedi tembelce.

Kadın inledi ve sırt üstü yuvarlandı. "Hayır, yok. Onları almadan önce markete gitmek istiyorum. Chloe'ye tavanları için karanlıkta parlayan yıldızlar alacağıma söz verdim ve bugün biraz suda oynayabilmeleri için onlara küçük bir şişme havuz almak istiyorum. Son zamanlarda evde çok kapalı kaldılar."

İçini çekti, gerindi ve kaçınılmaz olanı kabul etti. "Kulağa güzel bir gün gibi geliyor," dedi ona. "Görmem gereken insanlar ve keşfetmem gereken şeyler var."

"Dikkatli ol derdim ama..." Yüzünü ovuşturdu ve yan gözle ona baktı. "Belki de bunun yerine, lütfen demesneler arası bir olay başlatmayın demeliyim."

Gülümsedi.

Onu işaret etti. "İşte ben de bundan bahsediyorum."

Kız geri çekilmeden elini yakaladı ve parmağını öptü.

Banyoda küvetten su fişkırmaya başladı. Grace irkildi ve kaşlarını çatı. Khalil ona, "Senin için banyo yapmaya başladım," dedi.

Grace'in ağızı açıldı. Sonra kapandı. Hafifçe, "Teşekkür ederim," dedi.

"Bir şey değil," dedi Halil. "Benim için üzölme. Çocukları al ve günün tadını çıkar, uygunsa sonra görüşürüz. Siz yıkanırken bilgisayarınızı kullanabilir miyim?"

"Elbette," dedi ona gülümseyerek. Rengârenk gözleri sabah ışığında parlıyordu. O anda çok güzel görünüyordu, çıplaklığının bilincinde değildi. Çarşaf bacaklarına dolanmıştı, saçları tüylü tutamlar halinde havaya kalkmıştı ve yüzünde uykusuzluğun izleri vardı ama bu kez hiçbir şekilde solgun değildi. Gülümsemesi bir sırıtışa dönüştü. "Biliyor musun, sanırım bu sefer 'teşekkür ederim' lafı seni tamamen es geçti."

Adam onun sözlerini düşünürken başını eğdi. "Gerçekten de öyle."

Onu hızlıca öptü ve yüz ifadesindeki zevkin çiçeklenmesini izleyecek kadar uzun bir süre durakladıktan sonra, bu kez başka bir kot pantolon ve siyah bir tişört olmak üzere kendine kıyafet hazırladı ve aşağıya indi. Therese'in nerede yaşadığını bulması çok uzun sürmedi. Grace'in bebek bakıcılığı listesini kontrol etti, Therese'in telefon numarasını ezberledi ve adresini bulmak için tersine telefon aramasını kullandı.

Grace'in bilgisayarını kapattı, sonra buharlaşıp evden dışarı çıktı. Dışarı çıktığında, güneş o kadar parlak ve sıcaktı ki, bir süre daldı ve bol miktarda beslenmenin tadını çıkardı. Kendini yeniden enerjik hissettiğinde, meraklı bir insanı aramaya koyuldu.

İnsanıyla yaptığı anlaşmaya saygısızlık eden bir insan. Onun sevgilisi, onun Grace'i.

Ve Khalil'in nefret ettiği bir şey varsa, o da birinin saygısızlık etmesi ya da anlaşmaya sadık kalmamasıydı.

Therese, ağaçlıklı sokakları olan bir mahallede, çitle çevrili arka bahçesi olan mütevazı büyüklükte bir evde yaşıyordu. Khalil Louisville'i pek tanıımıyordu ama Churchill Downs yarış pistinin ünlü kulelerinden birini uzaktan tanıyordu. Aşağı süzölürken evi ve yakın çevresini yukarıdan inceledi. Araba yolu boştu. Therese gitmiş gibi görünüyordu. Evi Güç'ün izleriyle göz kırptıyordu.

Bilinmeyen büyülerle dolu bir yere aceleyle girmek ne kadar akılsızcaysa, bilinmeyen koşullarla dolu bir yere girmek de o kadar akılsızcaydı. Ya Therese işinin ehli bir cadıydı ya da öyle birini tanıyordu, çünkü bütün

Evinin girişleri, ön ve arka kapıları, pencereleri, hatta bacası bile büyülenmişti.

Büyüleri düşünceli bir şekilde inceledi. Onun varlığıyla tetiklenebilecek kadar hassas görünüyorlardı. Eğer onları tetiklerse kendisine zarar vereceklerini değil, birilerini uyaracaklarını düşünüyordu.

Kimi uyarabileceklerini bilmek istiyordu. Büyülerin yeni basılmış madeni paralar gibi parlak ve ışıltılı hissettirmesi daha da ilgisini çekmişti. Therese neden son zamanlarda pencerelerine, kapılarına ve hatta bacasına büyü yapma ihtiyacı hissetmişti?

Belki de Khalil tanıştıklarında onun üzerinde olumlu bir izlenim bırakmamıştı.

Aşağı indi ve zemin seviyesinde birkaç metre öteden evin etrafında yavaşça dolaştı. Ev pek yeni sayılmazdı. Ancak hem kendisi hem de müstakil garajı oldukça bakımlıydı ve bahçedeki çiçekler ve çalılıklar oldukça güzel ve bakımlıydı.

Orada. Dış duvardan, yerden birkaç metre yukarıda, çamaşır kurutma makinesine ait küçük bir havalandırma deliği çıkıntı yapıyordu. Bir ızgara ve alüminyum bir kapakla kapatılmıştı ama bu engeller onun için en ufak bir önem taşımıyordu. Havalandırma deliği bir büyüyle kapatılmamıştı. Belki de birinin bunu Therese'e söylemesi gerektiğini düşündü.

Varlığını zayıflattı ve havalandırma deliğine, kurutucuya doğru aktı ve küçük bir çamaşır odasında cisimlendi. Evde yaşayan hiçbir varlık yoktu, bu yüzden çamaşırhaneden çıktı ve kendini pek çok şeyle dolu bir mutfakta buldu.

Duvarlar asmalar ve çerçeveli resimlerle kaplıydı. Bir horozlu saat ve kumaştan yapılmış, kot giysileri, saman saçları ve düğme gözleri olan gülümseyen bir yaratık vardı. Aralara karikatürize edilmiş inekler serpiştirilmişti. Kırmızı-beyaz kareli bir kumaşın örttüğü masanın üzerinde biri S harfli, diğeri S harfli iki küçük seramik tavuk oturuyordu.

P. Tezgâhın üzerinde domuz şeklinde pembe bir kavanoz duruyordu. Yuvarlak karnının üzerinde KURABIYE yazıyordu.

Gerçekten de domuz olayını anlamamıştı.

Kavanozun kabarık beyaz bir şapka şeklinde bir kapağı vardı. Kapağı kaldırdı ve içine baktı. Gerçekten de içi kurabiyelerle doluydu. Ne kadar mantıklı. Bir tane aldı, kokladı ve temkinli bir ısırık denedi. Kahverengiydi, tatlıydı ve baharatlı bir tadı vardı.

Evin içinde yürürken kurabiyeyi yedi. Koridorda, ön kapının yanında durup Therese'in postalarına göz attı -faturalar, kartlar, giysi katalogları ve Hümanist Parti adında bir siyasi gruptan gelen bir talep. Therese salondaki masanın üzerinde bir kâsede duran kokmuş renkli yaprakları ve kurutulmuş çiçekleri severdi. Oturma odasının bir köşesinde küçük bir bilgisayar istasyonu, başka bir köşesinde de büyük bir düz ekran televizyon vardı. Dizüstü bilgisayarı açtı ve araştırmasına devam ederken açılmaya bıraktı.

Therese ayrıca çok fazla yastık severdi ve çok fazla oyuncak bebeği vardı. Gerçekten de çok fazla oyuncak bebeği vardı. Raflarda bebekler, cam dolaplarda bebekler. Kıvrıcık sarı saçlı ve firfırlı elbiseli bebekler, bez bebekler, plastik bebekler, bebek bebekler, porselen bebekler, hem yeni hem de eski bebekler. Yüze ulaştıktan sonra onları saymaya olan ilgisini kaybetti. Yatak odasında, yatağının üzerinde çeşitli şekil, boyut, renk ve desenlerde yirmi yastık vardı ve bunların önüne otuzdan fazla bebek dizilmişti. Bebeklerden bazıları sihirle parlıyordu.

Halil bunun tuhaf olduğunu düşünmeye meyilliydi. Neredeyse sıkılmıştı ve Grace'e dönüp çocukların küçük bir havuzda su sıçratmasını izlemeyi çok istiyordu ama aynı zamanda merak da ediyordu. Kısa koridorun sonunda bir banyo (banyoda oyuncak bebekler de vardı, bunu tamamen anlaşılmaz buluyordu) ve evdeki Güç'ün çoğunu barındıran karanlık bir odaya açılan yarı kapalı bir kapı buldu. Kapıyı dikkatlice araladı ve içeriye baktı.

Çok fazla oyuncak bebek vardı. Bu noktada artık şaşırmanın ötesine geçmişti. Uzun bir taburesi ve lambası olan bir çalışma tezgahı ve tezgahın üzerinde bebek parçaları, kil, toz ve sıvı kavanozları, kaseler ve ölçü aletleri, havan tokmağı ve havan, kurutulmuş otlar, mumlar ve içinde yarı yanmış bir şey olan bir is kabı vardı.

Ah. Therese'in bebeklere düşkünlüğüne şaşmamalı. Sempatik büyü yapıyordu ve poppets yapıyordu. Khalil tezgâha yaklaştı, dokunmadan her şeyi inceledi. İnsan büyüleri konusunda uzman olmasa da Therese'in işinde başarılı olduğu anlaşıyordu. Birisi poppet büyüyle çok büyük zararlar verebileceği gibi çok da iyi şeyler yapabilirdi. Eski Mısır'dan Batı Afrika fetişlerine ve New Orleans voodoo'suna kadar birçok insan kültüründe haşhaş kullanan büyü sistemleri vardı.

Therese onların eşyalarını karıştırırken Grace'in ya da çocukların poppet'lerinde kullanmak üzere bir şeyler toplamış mıydı? Bu ihtimal bile Khalil'in evini tek bir köşe taşı bile kalmayacak şekilde yerle bir etme isteği uyandırıyordu.

Dışarıdaki çakıllarda tekerlekler gıcırdadı. Therese'in arabasından indiğini görmek için tam zamanında araba yoluna en yakın pencereye doğru üfledi. Bagajdan çantasını ve birkaç market poşetini aldı. Evin önüne doğru yöneldiğinde, mutfığa aktı, tezgâha yaslanmak için cisimlendi ve onu bekledi. Kadın ön kapının kilidini açarken bir kurabiye daha aldı. Çiğnedi ve topuklarının yerde çıkardığı tıkırtıları dinledi.

Sonra köşeyi döndü, onu gördü, her şeyi bıraktı ve çığlık attı.

Kurabiyeden son bir ısırık aldı ve "Merhaba Therese" dedi.

Kadın koşmak için döndü. Adam yoluna çıktı. Tekrar çığlık attı ve arka kapıya doğru hamle yapmak için döndü, ama birden adam da orada durdu ve kapıyı kapattı. Adam kollarını kavuşturmuş, soğuk bir şekilde onu izliyordu. İyi bir adam muhtemelen onun paniklemesine neden olduğu için kendini kötü hissedirdi. Ama Halil onun Grace'in eşyalarını karıştırdığını hatırlıyordu ve o hiç de iyi bir adam değildi.

Therese kıpkırmızı oldu, sonra da bembeyaz kesildi. Elleri titredi ve gözleri sağa sola kaydı. "İçeri nasıl girdin? Bütün girişler heceliydi!"

Birinin ona kurutma makinesi havalandırmasından bahsetmesi gerekiyordu ama bu kişi Halil olamazdı. "Seni daha önce takip etmeliydim ama meşguldüm. Bana bakınca anlamayabilirsin ama bir günlük işim var."

"İçeri zorla girdiğine pişman olacaksın," diye tükürdü Therese.

"Öyle mi?" Adam ona neredeyse ilgiyle baktı. "Muhtemelen Grace'in eşyalarını karıştırdığına pişman olmadan önce değil. Ne arıyordun?"

"Hiçbir şey!"

"Panikle ilgili olan şey," dedi Khalil, "kişinin yalan söyleme yeteneğini azaltmasıdır, özellikle de doğruluk duygusu son derece gelişmiş olan birine karşı."

"Aman Tanrım, ben de tam bir kalem ve kâğıt arıyordum!"

Bir sonraki an, onu boğazından duvara yaslamıştı. "Cevap önemli olmasaydı yalan söylemezdin." diye tısladı.

"Ben sadece bilgi arıyordum!" diye hıçkırdı. "Hepsi bu, yemin ederim!" "Ne bilgisi?" Max ve *Chloe* -bebekleri- oyun oynuyorlardı.

Bütün bu zaman boyunca masumca.

"Isalynn LeFevre'nin Grace ile temasa geçip geçmediğine bakıyordum!"

Çok öfkeliydi ve elini daha sıkı kapatıp soluk borusunu ezmesi çok kolay olacaktı. Kendini zorlukla kontrol altında tuttu. "Neden?"

"Nedenini bilmiyorum." Adamın yüzünde bir şey belirmiş olmalıydı ya da belki parmakları gerilmeye başlamıştı, çünkü kadın çığlık attı: "Neden bilmiyorum!"

Allah kahretsin seni ucube piç, biri benden kontrol etmemi istedi!"

"Kim?"

"Brandon Miller!"

Brandon, Grace'in dünkü iş gününden. Takip edilmesi gereken bir bağlantı vardı ve bu hiç de zor değildi. Eli gevşedi. "Ne kadar uygun," dedi Khalil. "Listemde sırada o vardı."

Kadın ona eşit miktarda nefret ve korkuyla baktı. Ama adam bununla hiç ilgilenmiyordu ve şimdi ondan istediği şeyi almıştı.

Onu bir mutfak sandalyesine bağlarken, "Kurabiyelerini seviyorum," dedi. Onu uzun süre yalnız bırakmayı planlamadığı için karmaşık bir bağla uğraşmadı. Dağıldı ve kurutucu havalandırmasından dışarı aktı ve yeniden maddeleşir maddeleşmez İsmet'e giden bağlantıyı çekti.

Diğer Cin ona doğru hızla ilerledi ve önünde şekillendi. Bu kez Cin, koyu tenli, tıknaz, şahin yüz hatlarına sahip, yıldızlı gözleri parıldaayan bir erkek şeklini seçti. "Bu aceleci harcama çılgınlığına devam edersen," dedi İsmet, "tüm genç Cinleri gökyüzünün düştüğüne ikna edeceksin. Herkes tüm iyiliklerini istemek için acele edecek ve saygıdeğer toplumumuz çökecek."

Halil gülümsemedi. "Senden bana olan borcunun geri kalanını silecek ucu açık bir iyiliği kabul etmeni istiyorum. Sana güveniyorum ve sen dostum diyebileceğim birkaç kişiden birisin. Bana yardım etmene ihtiyacım var ve bunun ne anlama geldiğinden henüz emin değilim. Borcunu bu şekilde ödemeye istekli misin ve ödeyebilecek misin?"

Diğer cinin neşeli ifadesi soldu. "Elbette. Sorun nedir?"

"Bilmiyorum," dedi. "Ama Grace ve çocuklarla ilgili." Hızla açıkladı. "Brandon'ın nerede yaşadığını öğrenmem gerekiyor ve birinin Therese'le bir şeyler yapması gerekiyor. Ne yapacağımı bilmiyorum, başka bir şey bilip bilmediğini öğrenmek için onu sorgulayabilirim ya da cadı şerifinin ofisine götürebilirim, ama henüz herhangi bir yasayı çiğneyip çiğnemediğinden emin değilim. Neredeyse onu öldürüyordum ama Grace demesne'ler arası bir olay çıkarmamamı istedi."

İsmet eve doğru döndü. "Onunla ben ilgilenirim."

Halil buharlaşmaya başladı, sonra durakladı. "Neredeyse unutuyordum, eve çamaşır kurutma makinesinin havalandırma deliğinden girmek isteyeceksiniz. Bütün kapı ve pencereleri işaretlemiş. Büyüler tetiklenirse kimin uyarılacağından emin değilim ama niyetimizi belli etmemeyi tercih ederim."

"Anladım," dedi İsmet. "İyi avlar."

Khalil'in Brandon Miller'ın evini bulması Therese'inkini bulmasından daha uzun sürdü. İnternet üzerinden bilgi toplama tesisindeki cin arkadaşını aradı ve artık nadiren yaptığı bir şeyi yaptı - bilgi için pazarlık yaptı.

Bağlantısı ona hemen geri döndü. Brandon şehirde yaşamıyordu. Louisville Uluslararası Havaalanı'nın güneyinde arabayla yaklaşık yarım saatlik mesafede yirmi beş dönümlük bir arazisi vardı. Khalil ayrıntıları öğrenir öğrenmez yola koyuldu.

Mülkün yerini bulmak biraz çaba gerektirdi. O ararken, Khalil'in huzursuzluk hissi derinleşti. Grace, Olivia'nın Cumartesi günü diğer cadıların birbirlerini çok iyi tanıdıklarını düşündüğünü söylemişti. Eğer Olivia haklıysa, bu ne anlama geliyordu? Neden hepsi Grace'in mülkünde birlikte çalışmak istiyordu?

Onlar bunu yaparken neden diğer cadıların uzak durmasını istiyorlardı?

Brandon neden Isalynn LeFevre'nin Grace'le iletişime geçip geçmediğini bilmek istiyordu?

Brandon'ın mülkünde bir posta kutusu kadar işaret olmamasına rağmen, Khalil sonunda yerini tespit etti. Uzun bir çakıl yol, eski ormanların arasından geçerek geri dönüyordu. Gün aydınlık bir öğleden sonraya dönüşmüştü ve şiddetli nemli bir sıcaklık yoğun bir sis gibi arazinin üzerine çökmüştü. Ormanda dikkatle ilerledi, tüm duyuları tuzak olabilecek Güç kıvılcımlarına karşı açtı.

Onlardan bolca buldu. Arazi tuzakların üzerine tuzaklarla kaplanmıştı. O kadar çok büyü ve fiziksel tuzak vardı ki, ormanın içinden kayarak bilgi edinmeye çalışmayı bıraktı. Bunun yerine, yoldan oldukça uzakta küçük bir bina kümesi görene kadar arazinin üzerinde süzüldü. Büyük bir sebze bahçesi, bir tavuk kümesi ile birlikte binaları çevreliyordu.

Bir kar tanesi gibi nazikçe aşağı süzüldü, varlığını o kadar ince yaydı ki, neredeyse hiç kimse onu hissedemezdi. Olağanüstü Grace'i dışında hiç kimse.

Binaların yakınında üç tane eski, paslanmış araç vardı ama hiçbirisi sürülebilir durumda gibi görünmüyordu. Ana bina evdi. Yaklaşık dinledi ama kimsenin kıpırdadığını duymadı. Brandon'ın evde olmadığı anlaşılıyordu. Evin etrafında dönerken pencerelerden içerideki dağınıklığa baktı. Bir odada duvara asılmış parlak renkli tabelalar ve bir masanın üzerinde arka planda dalgalanan Amerikan bayrağıyla birlikte poster ve düğme yığınları vardı. Bazı tabelaların üzerinde

Slogan: İNSANCI PARTİ. Diğerleri okuyor: JAYDON GUTHRIE CADI BAŞKANLIĞI İÇİN.

Bir çift büyük köpek verandada uyukluyordu. Evde onları göremeyeceği birileri olma ihtimaline karşı onları rahatsız etmemeye özen gösterdi. Bazı köpekler ve diğer bazı hayvanlar bir cinin varlığına karşı çok hassastı.

Gizlice uzaklaştı ve diğer binalara göz attı. Biri, çatısı çökmekte olan kullanılmayan bir ahırdı. Bir diğeri çeşitli aletler ve makinelerle dolu bir alet deposuydu ve bir dış duvara yaslanmış yerde yatan alüminyum bir merdiven vardı. Bu binanın bile üzerinde parlayan korumalar vardı. Brandon eşyalarına özen gösteriyordu. Üzerinde koğuş ya da başka Güç kıvılcımları olmayan tek bina çürümekte olan ahırdı.

Khalil bir daire çizerek döndü ve dikkati keskinleşti. Ahır gerçekten de üzerinde Güç kıvılcımları parlamayan tek binaydı. Binada Brandon'ın korumak istediği hiçbir şey yok muydu?

Khalil'in ahıra bakmak için gerçekten de cin merakı dışında bir nedeni yoktu. Ahşap duvardaki bir boşluktan içeri süzüldü. İçerisi derin gölgelerle kaplıydı. Havada örümcek ağları uçuşuyordu. İçeride başka bir aracın kemikleri duruyordu. Gövdesinin metal hatları ağır ve yuvarlaktı. Motoru, tekerlekleri ya da koltukları yoktu. Aracın üzerini ve ahırın çukurlu zeminini fare dışkılarıyla birlikte yoğun toz kaplamıştı.

Basamakları kırık ahşap bir merdiven çatı katına çıkıyordu. Çatının bir köşesindeki delikten ahırdan çıkmaya niyetlenerek yukarı süzüldü.

İşte o zaman çatı katının tozlu ya da boş olmadığını fark etti.

Hızla oraya doğru gitti. Çatı katında yapılan onarımlar aşağıdan görünmüyordu. Eski zemini yer yer yeni ahşap kalaslar kaplıyordu. Zemindeki onarımlar kadar ham ahşap kalaslardan yapılmış yeni bir çalışma tezgahı bir duvara yaslanmıştı. Bir tabure ve pille çalışan bir fener de vardı ama Therese'in çalışma alanına en fazla bu kadar benziyordu.

Bu tezgâh çeşitli el aletleri, bir kaynak makinesi, teller ve diğer yumrulu, garip şekilli metal parçalarıyla doluydu. Hiçbir şey büyülü gelmiyordu. Khalil tezgâhın önünde cisimlendi. Kaşlarını çatarak ince, esnek bir boru aldı ve elinde evirip çevirdi.

İnsan ilk etapta çatı katına nasıl girmişti? Kanatları olmadığı sürece, bedenlenmiş bir yaratığın girebileceği hiçbir nokta göremiyordu. Çatı katının bir tarafında, duvarda büyük bir tahta kapakla kapatılmış bir açıklık vardı, ama bu

ahırın geri kalanı gibi harap ve kullanılmamış görünüyordu. Diğer tek giriş noktası pislik içindeki bir pencereydi.

Daha yakından bakmak için yürüdü ve pervazda yeni çizik izleri keşfetti. Lekeli camdan dışarı baktığında yakındaki alet deposunun bir ucunu görebiliyordu. Alüminyum merdivenin bir köşesi görünüyordu.

Tezgâha geri döndü. Mekanik zekâyâ sahip olmadığını söylemek herhalde bir insanın bir yıl içinde yapabileceği en büyük küçümsemelerden biri olurdu.

Bir şey inşa edilmişti. Ya da belki de bir şey inşa edilecekti. Ama ne? Hiçbir fikri yoktu.

Ve bunu saklamak için neden bu kadar zahmete girmişti?

≡ NINETEEN ≡

Khalil ortadan kaybolduğunda Grace yalpalayarak üst kattaki banyoya doğru yürüdü. Kendini sarhoş bir denizci gibi hissediyordu.

Tanrım, ona neler yapmıştı.

Vücudundaki her özel yer aşırı hassaslaşmıştı ve iç uyluk kasları titriyordu. Göğsünün yan tarafındaki esmer bir bölgeye dokundu. Emilmiş bir çürüktü. Adamın her yerini ellediğini düşündü ve içinden yoğun bir uyarılma geçti. Bunu hemen güçlü bir duygu dalgası izledi. Gözlerini kapattı.

Seninle tanışana kadar zarafete ihtiyacım olduğunu bilmiyordum, demişti.

Garip bir melez yaratığa dönüşüyorum, diye düşündü, *Türler*'deki o çılgın katil piliç gibi. Ve Varlığımın Felaketi Khalil bana ihtiyacı olduğunu söyledi. Bugünkü hava tahminine göre bedava biftek ve uçan domuzlar var.

Muhtemelen tüm bunların anlamı, cin erkeklerinin de insan erkekleri gibi kendilerini anın akışına kaptırabilecekleri. Bunu çok fazla büyütmemeliyim. Ama onun seksi sevdiğini öğrendim. Hem de çok seviyor. Henüz yavaş bir şekilde zevk almadık, ama tüm dikkatini buna adadı.

Ve şimdiden onu ve seksi arzuluyorum.

Pazar sabahı kahveden önce saçmalamanın iyi bir şey olduğuna karar veren beyninin bir kısmına kement atmaya çalıştı. Küvete girip saçlarını yıkarken ve her tarafını sabunlarken pek şansı yoktu.

Her şey çok hassastı, vücudu iyi kullanılmış ve sert bir şekilde tatmin edilmişti. Çılgınlıklarının ortasında bile dizine çok dikkat etmişti. En ufak bir zorlanma olmamıştı. Yine de, vücudunun geri kalanı tekrar dik durmaya alışana kadar, bir süre için korseyi takmasının daha iyi olacağını düşündü.

Tüm gündelik yazlık kıyafetleri artık alt kattaydı. Bir havluya sarındı ve ofise gidip bir kolsuz bluz ve bir tişört giydi.

başka bir çift yumuşak, yapılandırılmamış şort. Sonra oturma odasının pencerelerinden birine sabitlenmiş olan klima ünitesini açtı ve evin içinde dolaşarak tüm açık pencereleri kapattı. Bir büyük ünite alt katta, iki küçük ünite de üst kattaydı. Üçü de çalıştığında büyük, eski ev bu yaz ilk kez rahatça serinleyecekti. Yee-haw.

Mutfak lavabosunun üzerindeki pencereyi kapatmak için arkasını döndüğünde, Cinin mutfığa girdiğini hissetti.

Phaedra odanın ortasında belirince tüyleri diken diken oldu. Oh lanet olsun.

Khalil onu araması için ısrar etse de, Phaedra ilk ortaya çıktığında onu aramamak için sahip olduğu tüm nedenler hâlâ geçerliydi. Ama söz vermişti.

Aslında onu *ne zaman* araması gerektiğini söylememiştir. Bu saçmalığın daniskasıydı ve açıkçası, cin hassasiyetlerinin bu mantığı kabul edip etmeyeceği ya da çok kızıp kızmayacağı belli değildi.

Kimi kandırıyordu, adam çok kızacaktı.

Ama yine de onu koruyacaktı ve onu affetmesi gerekecekti. "Merhaba Çılgın Kaltak" derken kovma büyüsünü hazırladı.

Phaedra ona baktı, siyah gözleri yanıyordu. "Kim o? Hayalet kim?" Grace ağzı düz bir şekilde onu inceledi. "Tamam," dedi. "Ama şunu bil ki -"Eğer bir daha evime davetsiz gelersen ya da çocuklarıma yanına iznim olmadan yaklaşırsan, yemin ederim canına okurum." Kahretsin, saldırgan bir büyüye sahip olmak ya da en azından Çılgın Kaltak üzerinde işe yarayan bir büyüye sahip olmak iyi hissettirdi.

Phaedra sanki Grace'den nefret ediyormuş gibi bakıyordu. "*Bana kim olduğunu göster.*"

Grace Güç'e hafifçe dokundu ve Güç onu sular altında bıraktı. Karanlık deniz onu ağzına kadar doldurup taşırıken, bunun gerçekten boğulmak gibi bir şey olduğunu düşündü. Artık kendini ondan uzak tutmaya çalışmıyordu, çünkü bu kendinden uzak durmaya çalışmak gibi olurdu.

Hadi, diye fısıldadı denize. Kendini tekrar göster.

Hayalet duydu ve ona doğru ok gibi fırladı. Grace elini uzattı ve hayalet elini tuttu, gözleri en parlak yıldızlar gibi parlıyordu. Bir şekilde hayaleti denizden çıkardı ya da şimdiki zamana çekti, çünkü o bir geçitti. Bir kanal görevi göreceğini düşündü, ama bunun yerine hayalet minnettar bir bakışla onun içinden geçip mutfığa girdi.

O zaman çok uzak bir geçmişten gelen Phaedra, dönüştüğü Phaedra ile yüz yüze geldi. Şimdiki Phaedra bakakaldı, yüz ifadesi çarpılmıştı.

Olduğu kişinin hayaleti de merakla ona baktı. Biçimleri birbirinin aynısıydı. İkisinin de muhteşem fildişi yüz hatları ve kan kırmızısı saçları vardı ama birbirlerinden çok farklıydılar. Geçmişteki Phaedra şeffaftı ama yine de yüzünde bir ruh parlaklığı, bir ışık vardı. Düzgün, güçlü ve güzel hissediyordu ve Grace, Phaedra'nın Lethe onu hapsetmeden, karanlık olmadan önceki hali olduğunu biliyordu.

Buna karşılık, şimdiki Phaedra'nın jilet gibi kenarları ve siyah merkezi özellikle yanlışı hissettiriyordu. Karanlıkta yanlışı bir şey yok, diye düşündü Grace, içindeki canlı denizi düşünürken. Karanlık güzel bir şey olabilirdi ve gecenin, gündüzün asla ulaşamayacağı kadife bir kucaklayıcılığı vardı. Ama karanlık bu kırıklıktan tamamen farklı bir şeydi.

Şimdiki Phaedra'nın yüzü buruştu. Çığlık attı ve bu ses o kadar öfke ve acı doluydu ki, kırılan camlar ve feci yıkımla o kadar doluydu ki Grace'i neredeyse ikiye katlıyordu.

Başlattığı şey karşısında dehşete düşmüştü. Çok üzgünüm, demek istedi. Ama o daha kelimeleri bulamadan, hayalet düşündüğünden daha hızlı bir şekilde fırladı ve şimdiki Phaedra'nın etrafını sardı.

Bir insanın yapabileceği her şeyin ötesinde çığlık attı ve çığlık attı. Çığlığın ardındaki ıstırabın gücü sonunda Grace'in ellerini kulaklarına kapatmasına neden olurken gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Bir insan içinde böyle bir şey varken nasıl hayatta kalabilirdi? Bu tahammül edilemezdi. Hiçbir yaratık böyle bir çığlığa neden olacak kadar acı çekmemeliydi.

Çığlıkların altında Grace başka bir şey daha duymaya başladı.

Beni seç. Seç beni. Hayaletin söyledikleri duyulmuyor, sadece zihninde duyuluyordu, tekrar tekrar söylüyordu: *Beni seç.*

Çığlıklar kesildi. Geride bıraktığı şey ise vurucu bir sessizlikti.

Hayalet, vücudu titreyen ve dalgalanan Phaedra'nın içine gömüldü. Grace Phaedra'nın kasıldığını hissetti. Sonra evi sarsan bir sarsıntıyla varlığı farklı bir hizaya girdi.

Lütfen bu iyi bir şey olsun.

Grace gözlerini sildi. Tekrar görebildiğinde Phaedra'nın formu zar zor görülebiliyordu. Cinin varlığı kırılğan ve temelden değişmiş gibiydi. Grace, "Sana yardım etmek için ne yapabileceğimi söyle." dedi.

Dinlenmeliyim. Sonra Phaedra yavaşça, *"İhtiyacın olduğunda beni çağır, geleceğim. Sana bir iyilik borçluyum.*

Cinin varlığı kaybolurken Grace bir şeyin yerine yerleştğini hissetti. Küçük, zar zor algılanabilen bir şeydi bu.

Bir bağlantı ipliği.

Döndü, dirseklerini tezgâha dayadı ve hızla atan kalbi yavaşlayana kadar bir süre oraya yaslandı. Khalil'e olanları anlatmak için sabırsızlanıyordu. Ya öyleydi ya da bundan korkuyordu. Belki ikisi de.

Phaedra ortadan kaybolmadan önce kendini kâğıt gibi ince ve narin hissetmişti, hayatta kalabilecek durumda değildi.

Ama bir bağlantı vardı.

Grace onu pamukla paketleyip bir fiyonkla sarmak istedi. Bütün gün ona bakıp durabilir ve endişelenebilirdi ama yapacak işleri vardı.

Kahin'in ayı, zamanlar ve dünyalar arasındaki perdenin inceldiği ve olasılıkların birleştiği bir bağlantı noktasıydı. Tahmin edilemez ve çok dramatik olabilirdi.

Yani bu iş bitmişti, değil mi? Çünkü en azından birkaç hafta boyunca öngörülemez dramaya moratoryum ilan ediyordu. Madem moratoryum ilan ediyordu, bunu on yıl da yapabilirdi. Her iki çocuk da on sekiz yaşına gelene kadar öngörülemeyen drama yaşanmaması konusunda ısrar edecekti ama Chloe o yaştan çok önce ergenliğe girecekti ve Grace o noktada yardım alacağını umuyordu çünkü o yılları atlatmak için bir terapist ihtiyacı olacağını düşünüyordu.

Khalil'in tepkisi şimdilik beklemek zorundaydı. Çocukları alması gerekiyordu.

Kahve yaptı, seyahat kupasını doldurdu ve ayak işlerine başladı. İlk iş olarak? Çantasının her yerine kahve dökmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce o çılgın çekle bankasına ATM'den para yatırmak. Doğru sayı dizisini girip makinenin para yatırma zarfını emmesini izlerken gülmeye başladı. Evet, bu muhtemelen yarın ürkmüş bir banka çalışanı tarafından aranması anlamına gelecekti.

Sonra güneye, en yakın süpermarkete gitti ve son parasını küçük, şişme, gökkuşağı renginde bir çocuk havuzuna, parlak plastik su geçirmez oyuncaklara, kırmızı bir kovaya, iki paket karanlıkta parlayan yıldıza ve çocuk güneş kremine harcadı.

Khalil ne zaman gelecekti? Aşk acısı çeken bir aptal gibi onu şiddetle özliyordu. Onu her zamankinden daha çok istiyordu ve dün sabahtan beri doğru düzgün bir şey yememişti ve şimdiden uykuya ihtiyacı vardı. bitkin, dehşete düşmüş ve coşkuluydu, koşturuyor kafein ve bir

aşırı miktarda şaşkın endorfin salgıladı. İçgüdüsel olarak, paylaşabilecekleri tüm tensel olasılıklara henüz dokunmaya başladıklarını biliyordu, oysa zaten ne yaptıklarını zar zor kavırıyordu. Adamın ona ne yaptığını.

Hah. O gerçekten de varlığının baş belasıydı. Sadece bunun oldukça muhteşem bir şey olabileceğini fark etmemişti.

Katherine'in evinin garaj yoluna girdiğinde Chloe ciyaklayarak ön kapıdan çıktı, sarı saçları karahindiba tüyleri gibi başının etrafında uçuşuyordu. Grace gülerek arabadan indi. Chloe gülümsedi ve kollarını Grace'in ortasına doladı. "Max seni çok özlemiş!"

"Özledi mi?" Grace küçük kızı kalçasına kaldırdı ve ona sıkıca sarıldı. "Peki ya sen?"

"Ben büyük bir kızdım." Chloe başını Grace'in omzuna koydu. "Ben iyiydim.

Ama bir gece çok uzun bir süre."

"Öyle, değil mi? Çok büyük bir kız değildim. Seni deli gibi özledim." Grace onun yanağından öptü. "Sana hediyeler aldım."

Chloe kafasını kaldırdı. Heyecanlı görünüyordu. "Neymiş o?!"

"Eve gittiğimizde göreceksin." Grace onu ayağa kaldırdı. Katherine'in çocukları Joey ve Rachel da dışarı koşmuşlardı. Chloe çığlık atıp daireler çizerek zıplayınca onlar da ona katıldılar. Grace, Katherine'le konuşmaya ve Max'le gece çantasını almaya gitti.

Katherine onu bir kalçasında Max ile ön kapıda karşıladı. Bebek Grace'i görünce ciyakladı ve kendini ileri atmaya çalıştı. Katherine gülerek onu teslim etti. "Her zamanki gibi harikaydılar. Chloe dün gece biraz zorlandı ve eve gelmek için ağladı ama onun dışında iyi vakit geçirdiğini düşünüyorum. Dün nasıl geçti?"

Beyninin gevezelik eden kısmı neredeyse ağzının kontrolünü ele geçirecekti ama Grace salyalı bir bebek öpücüğü alınca içindeki gevezeyi susturmayı başardı. Üç saatlik bir açıklama ziyaretini başlatacak bombaları patlatacak durumda değildi. Bu daha sonra gelebilirdi. Şimdilik sadece, "Çok verimli. Çok şey yaptık."

Katherine ona, "İyi görünüyorsun ama yorgunsun. Her şey yolunda mı?"

Grace gülümsedi. Yaşlı kadının kafasının içinde patlayan havai fişeklerin ışığını duymadığına inanamıyordu. "Her şey harika. Birkaç gün içinde seni ararım. Joey ve Rachel'ı götürebileceğim bir zaman ayarlayalım, böylece sen ve John hafta sonu için uzaklaşabilirsiniz."

Katherine'in keyifli yüzü aydınlandı. "Bu harika olur!"

"Neden bunu onunla konuşup olası tarihleri belirledikten sonra bana haber vermiyorsun?"

"Kesinlikle!"

Grace çocukları eve getirdiğinde, sadece kahvenin daha fazla engelleyemeyeceği bir açlık krizine girmişti. Sıcak bir yemeğe ihtiyacı vardı ama Rus Çay Odası'ndan kalanlar bitmişti ve dondurucuda sadece Tater Tots, bezelye paketleri, brokoli ve mısır ile konsantre meyve suyu vardı.

Bu arada Chloe hediyelerin telaşındaydı. Grace, Chloe'nin acı çeken yüzüne alaycı bir ifadeyle baktı ve kendi kendine, evet, tam da bunun içine girdim, değil mi?

Hayat daraldı ve yine bir adım diğerinin önüne geçti, her seferinde bir adım. Yüksek düşünce süreçleri bir yürüyüşe çıktı. Gevezeler bile sustu. Şişme havuzu başı dönene kadar şişirdi, arka bahçede gölgeli bir ağacın yanındaki köşeye koydu ve su eklemek için sızdıran eski hortumu çekti. Fazla değil. Su sıçratmalarına ve eğlenmelerine yetecek kadar ama güneşin çabucak ısıtabileceği kadar az.

Masanın bir ucuna havlu ve güneş kremi koydu ve Chloe'ye plastik su oyuncaklarının ambalajlarını yırtıp kırmızı kovaya istifleme görevini verdi. Chloe büyük bir dikkatle işe koyuldu. Grace giderek bulanıklaşan dikkatini öğle yemeğine çevirdi. Sıcak bir yemek, lanet olsun. Süslü bir şey değildi; evde süslü bir şey yoktu. Basit, rahat bir yemek.

Ellerinde ne vardı ki? Dolaptan bir şeyler kapmaya başladı. Yumurtalı erişte. Mantar çorbası. Ton balığı. Harika, ton balıklı güveç. Bir araya getirmesi hızlı, pişirmesi kolaydı ve belki Chloe'nin kafasındaki Nazi yemeğini biraz bezelyeyle geçiştirebilirdi. O kız, o kız.

Chloe nefesinin altında şarkı söyledi. Max mutfakta yerlerde sürünüyor, aşk objesini/bebek battaniyesini de yanında sürüklüyordu. Grace erişteleri haşladı, her şeyi bir kaseye doldurdu, içine biraz süt döktü.

Tüm düşünceleri karmakarışık bir karmaşa içinde birbirine karıştı.

Khalil'in elleri. Ağzı, onu nazik bir acelecilikle okşuyordu. Onun varlığı, her yerde.

Neyi unutuyordu?

Gram, karanlık denizde onun yanında yüzüyordu. Ton balığın bitmek üzere. Büyükanнем gerçekten böyle mi demişti? Ton balığı mı? Yoksa zaman mı?

Büyükanne mutfak hayaletlerini gerçekten severdi ama bugün gürültücü ve huzursuzlardı. Chloe de gürültülüydü ve giderek daha da gürültülü oluyordu, şarkıları müzik skalasında yükseliyordu.

Phaedra, çığlık atıyor. O kırılgan, nadir bağlantı.

Grace güveç kabını doldurdu. Karıştırma kabını lavaboya koydu ve daha sonra yıkamak üzere suyla doldurdu. Bir şey unuttum. Oh, kahretsin. Fırını henüz açmamıştı. İyi ki klimalar açıktı. Yoksa eski fırın evi fena halde ısıtacaktı.

Halil onunla sevişirken bedenini terk etmişti. Mecazi anlamda değil. Gerçekten bedenini terk etmişti.

Bu alışılmadık bir şeydi.

Bu gece bedenini bir kez terk ettin, demişti tanrıça rüyasında. Eğer yeterince çok istersen bunu tekrar yapabilirsin.

Bunu hatırlaması gerekiyordu. Bir anlamı olabilirdi.

Unutmak. Kahretsin, fırın. Yemek kafasını toparlamasına yardımcı olacaktı. Sonra çocukları havuza oynamaya götürecekti. Fırını açtı ve rahatlama hissiyle oturmak için bir sandalye çekti. Yakında bir sonraki adım bir şeyler yemek olacaktı. Bu kolaydı.

Güveç pişirirken evde kalmayın.

Grace, sadece bir rüya olsa bile Büyükanne'yi gördüğünü hatırlayınca gülümsedi.

Aslında fırın açıkken ev oldukça sıcak oluyordu, klima çalışsa bile. Chloe'nin acı çeken yüzüne baktı. Önce dışarı çıkmazlarsa küçük kıza asla yemek yediremeyecekti.

"Yemek pişerken havuzda oynamak ister misin?" diye sordu.

"Evet!" Chloe çığlık attı. Beynine iğne batırmak gibi mükemmel bir tiz Do'ya ulaştı. Kovanın sapını kaptı ve arka kapıdan dışarı fırladı.

Grace ve Max birbirlerine baktılar. "Hadi, sen de küçük adam," dedi ona. Onu kucağına aldı, havluları ve güneş kremi kaptığı gibi dışarı çıktı. Chloe'yi külotuna kadar soydu, Max'i bez ve bez örtüsüyle bıraktı, her ikisine de bolca güneş kremi sıktı ve sonra kendine sıktı. Çocuklar oyuncaklarla birlikte havuza girerken o da bir havlunun üzerine uzandı.

Fırın önceden ısınırken on dakika kadar rahatlayabilirdi.

Yowzer.

Max'in şaşkınlığını ve Chloe'nin sevincini izlemek çok keyifliydi. Grace onları havuzda oynarken izlerken zihninin bulutlarla dolmasına izin verdi. Neredeyse uykuya dalacakken kendini bir sarsıntıyla yakaladı. Kahretsin, bebek suyun içindeyken olmazdı. Sadece birkaç santim içinde oturuyordu ama yine de.

Güveci fırına koyma vakti gelmişti. Ama bebek olmadan olmaz.

Önce ayağa kalktı ve onu havuzdan çıkardı. Normalde çok sakin, uysal ve her yönüyle havalı bir adam olan Max öfkeyle kaskatı kesildi ve bağırды. "Oha," dedi. "Sadece bir dakika süreceksin, dostum."

Ne yazık ki anlayacak dili yoktu ama nesnelerin kalıcılığına sahipti ve o küçük havuza karşı çılgınca bir sevgi geliştirmişti. Tekmeledi ve çığlık attı. Ses, zaten hırpalanmış olan kulak zarlarını tırmaladı. Chloe'ye yüksek sesle, "Hemen döneceğiz," dedi.

Chloe başını kaldırmadan onayladı. Grace, Max'in tıknaz ve itiraz eden bedenini kontrol etmeye çalışırken eve doğru yürüdü. Yaşlı kadınların hayaletlerinin neden ona doğru koştuğunu anlamak bir yana, düşündüğünü bile duyamıyordu, belirsiz, saydam biçimleri sıkıntıyla gürlüyordu-

Yanlış yöne gidiyorsun.

Ki bu çok saçmaydı. Bu onun rüyasıydı. Sadece mutfağa gidiyordu.

Yanlış yöne.

Kafası karışmış bir halde durdu, Max'in kızarmış küçük yüzüne bakarken bir yandan da kafasındaki açlık ve yorgunluk bulutlarını dağıtmaya çalıştı.

Yanlış.

Devasa, görünmez bir yumruk onu yumrukladı. Max'e tutunma gücünü kaybetti ve yere çakıldı. Evin arka tarafı, kaynayan bir ısı cehennemini patlatan yuvarlanan bir alev topunun içinde kayboldu. Bir de ses olduğunu düşündü, devasa bir kükreme, ama belki de hepsi kafasının içindeydi.

Max.

Aman Tanrım, bebeği düşürmüştü.

Büyük bir çabayla karnının üzerine yuvarlandı ve onu aradı. O da yüzüstü yattı ve sertleşmiş kollarının üzerinde kendini yukarı itti. Tamamen paniklemiş görünüyordu, ağzı sonuna kadar açıktı ve çığlık atarken yüzü morarmıştı.

Dört ayak üzerine kalktı ve ona doğru hamle yaptı. Dizinde yakıcı bir acı alevlendi. Onu kendine doğru çekti ve ellerini kollarında ve bacaklarında gezdirdi, sonra onu sıkıca kavradı, sırtını onunla vahşi alevlerin arasına sokmak için döndü.

Chloe. Grace onu aradı. Yüzme havuzu evden otuz metre kadar uzaktaydı. Chloe kovalarını tutarak suyun içinde donmuş bir halde oturuyordu. Yüzü buruşmuş bir halde ateşe bakıyordu. Grace devasa kükremeden başka bir şey duyamıyordu ama küçük kızın dudaklarını net bir şekilde okuyabiliyordu.

"Anneme ihtiyacım var! Anneme ihtiyacım var!"

Grace beceremedi. Çınlayan kafasının içinde bir yerlerde bir bağlantı olmalıydı. Aklını kullanarak geniş, kör bir hamle yaptı ve tüm gücüyle çekti.

İşte o zaman Louisville'de deprem oldu.

≡ TWENTY ≡

Bir süpernova Grace'e doğru patladı. Yaklaşan yıkım hissi diğer her şeyi engelledi. Max'in etrafında toplanarak onu vücuduyla örtmeye çalıştı.

Daha sonra evinin Richter ölçeğine göre 5.8 şiddetinde bir depremin merkez üssü olduğunu öğrenecekti. Bunu hiç hissetmemişti bile. Yakındaki sokak lambaları yumuşak balmumundan yapılmış çubuklar gibi eğilip büküldü, ağaçlar devrildi, mağara çöktü ve arabası kaldırımın büküldüğü caddeye savruldu. Neyse ki, çevredeki alan daha kentsel alanlar kadar gelişmiş değildi ve yakındaki bir mezarlıkta bir çatı ve bir taş duvarın bir kısmı çökmüş olsa da hasar minimum düzeydeydi. Ve bu şans eseri idi, kasıt değil: Khalil işte bu kadar kontrolden çıkmıştı.

Yıkım yerine hissettiği şey, avlunun etrafında dönen, onu ve çocukları örten hafif siyah bir dumandı. Tüm ıııyı ve gürültüyü engelledi. Aynı anda Khalil yanan evi Güç ile kapladı. Yangın ürkütücü bir anilikle söndü.

Grace Max'i bir koluyla kavradı ve sersemlemiş bir halde etrafına bakındı, Chloe'ye doğru beceriksizce ilerlemeye çalışıyordu, tek boş eli ve lanet olası işe yaramaz dizi onu engelliyordu.

Güçlü kollar onu ve Max'i kaldırdı. Khalil etraflarında şekillenirken gözlerini kırıştırdı. Yüz ifadesi sert ve sarsılmıştı. Bakışları onun hareket eden dudaklarına kaydı. Sözlerini seçebildi. "Dur. Seni yakaladım."

"Chloe," dedi. Konuştuğunu duyamıyordu ve baş dönmesini kontrol edebilmesinin tek yolu başını eğmektir. Chloe'nin adını tekrar söylemeye çalıştı. Khalil hem onu hem de Max'i kollarına alarak yüzme havuzuna doğru döndü.

Donup kaldı, bakakaldı.

Bir cin hıçkırarak ağlayan Chloe'ye sarılmıştı, varlığı o kadar inceydi ki seffaftı. Bu Phaedra'ydı. Grace Khalil'i aradığında, kazara iki bağlantıyı da çekmiş olmalıydı.

Max'in bedeni kollarında kaskatı kesilmiş ve titriyordu. Dikkatini ona çevirdi. Hâlâ öylesine şehvetli bir enerjiyle çığlık atıyordu ki yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

O anda çığlık atmanın harika bir şey olduğuna karar verdi. Çığlık atmak hayatta olduğunuz anlamına geliyordu. Eğer çığlık atacak gücünüz varsa, umarım iyileşecek gücünüz de vardır. Ama yine de.

"Bir doktora ihtiyacımız var," dedi Halil'e.

Halil ona tekrar baktı, gözlerinde ışıltılı bir kriz vardı ve çenesi bükülmüştü.

Konuşurken ses çıkarıyordu, değil mi? Sonraki kelimelere daha fazla güç verdi. "Bir çocuk doktoru. Onlara acil bir durum olduğunu söyle."

Gücü parladı. Garip bir cin belirdi. Khalil keskin bir kırbaç sesiyle bir şeyler söyledi ve sanki uzaktan duydu. Etrafına göz ucuyla bir bakış attıktan sonra başını salladı ve hızla uzaklaştı.

Oh, iyi. Bu bir doktorun geleceği anlamına geliyordu. Max'e tekrar baktı. Kanaması yoktu. Bu da iyi bir şey olmalıydı. Onun için ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Bu tür şeyler için dersler vardı, ne deniyordu onlara? Her ne iseler, birkaç tane almalıydı. Baş zonkluyor, kulakları ağrıyor, derisi ve dizleri yanıyormuş gibi hissediyordu.

Sonra Khalil diz çöktü, Chloe de oradaydı, hâlâ hıçkırarak ağlıyordu ve havluya sarılmıştı. Grace kollarını çocuklara sararken ona yaslandı ve Khalil yüzünü onun saçlarına gömdü. Onun ve Phaedra'nın birbirlerine bir şeyler söylediğini düşünüyordu ama emin değildi, çünkü herhangi bir şeye odaklanmak çok zordu, bu yüzden sadece o zavallı, korkmuş bebekleri tutmaya konsantre oldu.

Kafasını duman gibi kara bulutlar doldurdu ya da belki de karanlık denizdi. Bu sefer görüntü ona o kadar yumuşak geldi ki, sanki bir rüyanın içine düşmüş gibiydi.

Etrafı insanlarla çevriliydi.

Petra onun eline dokundu ve büyük bir minnettarlıkla ona baktı. *Onlara göz kulak olduğun için teşekkür ederim.*

Elbette, dedi Grace. *Başka ne yapabilirim ki?*

Büyükanne gururla gülümsedi ve "Bir yolunu bulacağımı biliyordum" dedi.

Sonra garip, kızgın bir adam ona, "Sigortayı tekrar kontrol et." dedi. *Ben direksiyon başında asla uyuyakalmam.*

Grace bakakaldı. Onu gazetede ki fotoğraflardan tanımişti. Meridyen çizgisini geçen ve kafa kafaya çarpışmaya neden olan bağımsız kamyoncu ydu. *Ama bana söylenen buydu.*

Bu bir yalan.

Kamyoncu tekrar denizin içinde kayboldu ve aniden dünya yerine oturdu. Khalil onun önünde diz çöktü. Yüzünü kavradı, zarif yüzünde biriken duygu şiddetiyle keskin bir tezat oluşturan gergin bir özenle onu tuttu. Çocukların artık kucağında olmadığını fark ettiğinde fena halde irkildi. Adamın bileklerini kavradı.

Adam ellerinden birini sallayarak bir şişeyi ağzına doğru tuttu. "İç şunu" derken dudaklarını izledi.

Başı dönerken bile şişenin içindeki büyü yü hissedebiliyordu. Bu "her derde deva" bir şifa iksiri ydi, pahalı ve nadirdi. Çocukların nereye gittiğini ve iksiri nasıl aldığını sormak için ağzını açtığında, adam şişenin değerli içeriğini açık dudaklarının arasına eğdi ve yutmaktan başka çaresi kalmadı.

Yoğun bir altın parıltısı vücudunu doldurdu ve karanlık denizi geri püskürttü. İksirden gelen güç derisinde, dizlerinde ve başında titreşiyordu. Khalil bir kolunu onun omuzlarına doladı ve bir başka şişenin ağzını dudaklarının arasına itti. "Bir tane daha iç," dedi.

O zamana kadar baş dönmesi azalmıştı ve onu gerçekten duydu. Onları nasıl aldığını ya da ne kadar tuttuğunu sormakla vakit kaybetmedi. Bunun yerine içti ve bu kez iksirdeki Güç kafasındaki bulutları dağıttı. "Çocuklar" dedi.

"Tam şurada."

Khalil'in işaret ettiği yere baktı. Her nasılsa arka bahçe insanlarla dolmuştu. Max bir sedyede yatıyordu, yanında bir adam ve bir kadın vardı, acil yardım ekipmanı yerdeydi. Chloe bir battaniyeye sarılmış başka bir sedyede oturuyordu. Başka bir adam tarafından muayene ediliyordu. Dört Cin yakınlarda durmuş, tetikte acil servis görevlilerini izliyorlardı.

Arkasında güç dönüyordu. Omzunun üzerinden baktı. Fiziksel formda olmasalar da en az iki Cin daha evin arka tarafındaki kararmış enkazın içindeydi. Halil'le yüzleşmek için geri döndüğünde, kaslı, abanoz tenli bir erkek formunu giyen yedinci Cini gördü. Sabit bir şekilde ona bakıyordu.

O cinin derdi her neyse, bu kesinlikle onun sorunu değildi. Şu anda yeterince işi vardı, teşekkürler. Döndü

bulmacadan uzaklaştı. Tekrar Halil'e odaklandığında, "Çocuklar iyi," dedi.

"Emin misin?"

Çenesi sıkılmıştı, elmas gözleri ışıltılı bir ıslaklıkla doluydu. Kadın bir elini yüzüne götürdü ve adam onu kendine öyle bir çekti ki kadın homurdandı. "Evet," dedi kısık sesle. "Hepiniz iyi olacaksınız. Ama lanet olsun, az kalsın iyi olamıyordunuz. *Lanet* olsun, kızımı gördüm. Phaedra'yla konuştum. Onu iyileştirdiğini söyledi."

"Onu iyileştirmedim. Sadece ona eskiden kim olduğunu gösterdim." Ona doğru eğildi ve başını göğsüne yasladı. "O bir seçim yaptı ve -buna başka ne denir bilmiyorum- kendini yeniden biçimlendirdi ya da yeniden hizaladı. Seni aradığımda onu aramak istememiştim. Sadece ne yaptığımı anlayamadım. Kafam allak bullak olmuştu."

"Sağlık görevlisi beyin sarsıntısı geçirdiğini söyledi, muhtemelen Max de geçirmiştir." Khalil parmağını kolunun çıplak derisinde hafifçe gezdirdi ve ağzı hızlı ve keskin bir spazmla burkuldu. "Ve birinci derece yanıklar. Şu anda yanında bir çocuk doktoru var."

Grace çocuklara yardım etmeye çalışan insanlara minnetle baktı. "Phaedra üstünü değiştirdikten sonra o kadar yıpranmış görünüyordu ki onun için gerçekten endişelendim. Dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söyledi. Hâlâ burada mı?"

"Diğer yardımlar gelir gelmez gitti. Zamana, belki de çok zamana ve beslenmeye ihtiyacı var ve bir daha asla eskisi gibi olabileceğini sanmıyorum. Ama özü yine gerçek, çarpıtılmamış. Seninle bir bağlantı kurdu ve o da buna cevap verdi." Ters ters baktı. "Tekrar ortaya çıkarsa beni araman gerekiyordu."

"Hatırladım," dedi ona, yeterince dürüstçe. "Sadece meşguldüm."

"Bunu sonra konuşuruz." Adam onun önünde eğildi. Onun nasıl kontrolden çıkmış bir duygu girdabı olduğunu, acıyı, yavaş yavaş kaybolan bir dehşeti ve çarpık, bunalmış bir merak duygusunu hissedebiliyordu. Fiziksel formuna zar zor tutunabiliyordu. "Nasıl bir mucize olduğunun farkında mısın? *Bu sefer beni çok korkuttun.*"

Parlayan bir sıvı damlası aşağıya süzüldü ve kirli tişörtünün üzerine düştü, bir an için parlayan bir mücevher gibi durduktan sonra kumaşın içine işledi. "Özür dilerim," diye fısıldadı. Merakla küçük nemli noktaya dokundu. Hâlâ onun gücünün yavaş yavaş kaybolan küçük bir kıvılcımı vardı. "Bunu yapmak istememiştim."

Biri yaklaştı; bu Max'i muayene eden kadındı. Gülümseyerek Grace'in yanına diz çöktü. "Ben Dr. Lopez. Daha iyi görünüyorsunuz."

"Daha iyi hissediyorum, teşekkürler," dedi Grace.

"Biraz önce kendinde değilken seni taradım. Dizinizi zorlamışsınız ama kalıcı bir hasar verdiğinizi sanmıyorum. Birkaç hafta atelini tak ve dizine iyi bak. Sıcak ve soğuk kompresler ve ibuprofen. Eminim ne yapacağınızı biliyorsunuzdur. Eğer sorun çıkarırsa ortopedi cerrahına görünmeyi unutma."

"Görüşeceğim." Grace dönüp çocuklara baktı. Bir sağlık görevlisi Max'in karnını ovuyor, bebek başparmağını emerken yatıştırıcı bir şekilde konuşuyordu. Diğer sağlık görevlisi, ona kovalarındaki oyuncakları gösteren Chloe'ye gülümsedi. "Nasıllar?"

"Çok iyiler," dedi Dr. Lopez. "Chloe bir şok geçirdi ve hâlâ sarsılıyor. Herhangi bir yaralanma belirtisi görmüyorum ya da hissetmiyorum. Max de senin gibi birkaç iyileştirici iksir içti ve şu anda daha sakin ve kendini daha iyi hissediyor. Cildindeki pembelik gitti ve sarsıntı belirtileri kayboldu. Onu taradığımda başka bir yaralanma hissetmiyorum, kafasında veya omurgasında basınç veya şişlik yok. Eğer kendinizi daha iyi hissediyorsanız, gece boyunca gözetim altında tutmak için onu hastaneye yatırabiliriz ama dürüst olmak gerekirse bunun gerekli olduğunu sanmıyorum."

"Siz kimsiniz ve nerelisiniz?" Grace sordu. Khalil'e bir göz attı. Odaklanmış ve aniden sakinleşmiş görünüyordu.

Doktorun doğrudan bakışları dostça ve anlayışlıydı. "Boston'daki Çocuk Hastanesi'nde çalışıyorum."

"Harvard Tıp Fakültesi'nde ders veriyor," dedi Khalil. "En iyisini almak istedik."

Rus Çay Odası'ndaki krepler gibi mi? Grace, Khalil'in ön kolunu kavradı. "Peki ya acil tıp teknisyenleri?"

"Onlar da Boston'daki Çocuk Hastanesi'nden." Dr. Lopez tam olarak gülümsemedi ama gülümsemek ister gibi bir hali vardı. "Travma birimimiz, iki insan çocuğu için tıbbi bakım talep eden birkaç Cinin ortaya çıktığını pek sık görmez."

"Asla denemeyin," dedi doktorun arkasından acil tıp teknisyenlerinden biri. Chloe ile el ele yürüyordu.

Dr. Lopez, "Gelmeye gönüllü oldular." dedi.

Chloe kendini Grace ve Khalil'in yanına attı. "Evimiz yıkıldı!" diye feryat etti.

"Biliyorum, tatlım." Grace onu kendine çekti ve Khalil'in kolları ikisini de sımsıkı sararken, Grace Chloe'yi öptü ve salladı. Çok kırılgan, çok değerli. Bir titreme nöbeti Grace'i sarstı.

Büyükanne, senin gururunu hak etmiyorum, diye düşündü, çünkü rüyaya ve bana bağırın tüm hayaletlere rağmen neredeyse anlamıyordum.

"Bana biraz koca kız yardımı yapabilir misin?" dedi Chloe'nin saçına.

Chloe çekingen bir sesle, "Bilmiyorum. Benim için çok büyük olabilir."

Ah, ah. Grace'in boğazı tıkanı ve birkaç dakika konuşamadı. Kendini ikiye bölünmüş hissetti.

Khalil elini sırtına koydu. *Ben buradayım. Neye ihtiyacın olduğunu söyle.*

İki parçası aynı hizaya geldi ve sakinleşip kafası netleşti. Ona şöyle dedi: *Çocukların bu gece kendilerini güvende hissedecekleri biriyle birlikte olmaları gerekiyor ve bu ben olamam çünkü yapmam gereken şeyler var. Normalde bu Katherine demek olurdu ama şu anda onları Kentucky'den tamamen uzaklaştırmak istiyorum.*

Nedenmiş o? Khalil sordu. Keskin ve onunla tanıştığından beri ilk kez gerçekten yırtıcı görünüyordu.

Kız onun bakışlarına karşılık verdi. *Çünkü ilkbaharda araba kazasına neden olan kamyon şoförü direksiyon başında uyuyakalmamıştı.*

Çocuklarla ilgili düzenlemeler düşündüğünden çok daha hızlı gerçekleşmişti. Cinlerden ikisi Dr. Lopez'i, acil yardım görevlilerini ve ekipmanlarını Boston'a geri götürdü. Khalil üçüncü bir cini Katherine ve John'u bulması, olanları ve onlardan ne istendiğini açıklaması için havaya gönderdi. Grace, Katherine'in olan biten her şeyi bu şekilde öğrenmesinden nefret ediyordu ama tüm dikkatini çocuklara vermesi gerekiyordu. Dördüncü Cin, Katherine, John, çocukları, Chloe ve Max için Houston'daki Four Seasons Hotel'de, Demonkind malikânesinin kalbinde bir süit ayarladı.

Bu durum Grace'in altı kişi için seyahati nasıl finanse edeceğini düşünürken duraklamasına neden oldu. Carling ve Rune'dan aldığı çek bankadan geçmemişti ve kredi kartı da yoktu. Katherine ve John'un yardım etmek için her şeyi yapacağını bilse de, otel faturasını ödemelerini bekleyemezdi. Sırtını bir gölge ağacına dayayıp Chloe'yi kucağına alarak otururken, Khalil'e finansman konusunu açtı.

Khalil yorgun bebeği omzuna yaslardı. Max'i uyandırmamak için yavaş adımlarla yürüyordu. Her şey bir yana, kot pantolon ve tişört giymeyi tercih etmişti.

gömleğini tekrar giydi. Kıyafet, yıllar önce gerçekleşmiş gibi görünen randevularını akla getirdi, ancak şimdi kıyafetler onun daha insanlık dışı fiziksel formuna karşı şok edici derecede egzotik görünüyordu. Enerjisini öylesine sıkı bir kontrol altında tutuyordu ki, ona bakmak bile Grace'in kemiklerini sızlatıyordu.

Max bunların hiçbirinin farkında değildi. Bebek horlamaya başlamıştı. Sesi gıcırdayan bir oyuncak gibiydi. Khalil yanağını Max'in başına dayadı ve küçük sırtını ovdu.

Khalil Grace'e sessizce, "Yolculuğun parasını ödemek konusunda kendini en ufak bir sıkıntıya sokma," dedi. "Her şey halledilecek."

Grace birdenbire abanoz tenli bir cinin belirmesiyle irkildi ve elmas gözleriyle onun yanında diz çöktü. Garip Cin, "Hepsinin bedelini ödeyeceğim," dedi.

Khalil daha da sessizleşti ama bu kez sesinde çelikten bir iplik vardı. "Şimdi zamanı değil, Ebrahim."

"Anlıyorum," dedi diğer Cin de aynı sessizlikle, yüz ifadesinde acı alevlenirken. "Sadece her şeyin bedelini ödeyeceğimi bil." Grace'in gözlerinin içine baktı ve fısıldadı: "İhtiyacın olan her şeyi."

"Teşekkürler mi?" Grace Chloe'nin şakağını öptü ve küçük kızın yüzünü görebilmek için başını yana eğdi. Chloe uykuluydu ama hâlâ uyanıktı ve başparmağını emiyordu. Grace cinlere nazik ve neşeli bir sesle, "Şimdi geri çekilip bize biraz yer açmanız gerekiyor. Aslında, eğer gerçekten yardım etmek istiyorsan, mutfağımız havaya uçtuğundan beri çocuklara yiyecek bir şeyler getirebilirsin." Grace Chloe'ye, "Aç mısın?" diye mırıldandı. Chloe başını salladı. "Ne yemek istersin?"

Chloe başparmağını ağzından çıkardı. "Peynir."

Ebrahim Max'e baktı.

Khalil hemen, "Similac mama. Toz değil. Emzikli hazır biberonlar. Bir paket Pampers tek kullanımlık bebek bezi, bir düzine kavanoz ikinci aşama bebek maması -çeşitli şeyler olsun ve unutmayın, elma püresine bayılır- ve küçük bir kaşık, biraz bebek mendili ve bir bebek bezi çantası. Dokuz aylık bir bebeğe uygun yumuşak bir pelüş oyuncak ve pamuklu bir battaniye. Bu onun acil ihtiyaçlarını karşılayacaktır."

Grace ağzı bir karış açık Halil'e baktı. Eğer ona şimdiden aşık olmamış olsaydı, bu ona aşık olmasını sağlardı. Hem de iki kez.

Ebrahim'in gerginliği yerini şaşkınlığa bırakmıştı. Khalil ona, "Bir mağaza görevlisinden hepsini seçmene yardım etmesini iste. Ve acele et."

Diğer cin buharlaşıp uçtu. Grace sordu: "*Biraz gergindi. Bu da neydi böyle?*"

Khalil ona, *eşinin zarar gördüğünü* söyledi. *Phaedra'yı gördü ve konuşmamızı duydu. Eşine yardım edebileceğini umuyor. Borcunu ödemesi için onu çağırdığımda bunu hatırlamıyordum.*

Bir elinin topuğunu şakağına bastırdı. *Oh, lanet olsun. Kimseye hiçbir şey için söz veremem. Khalil, yaptığım şey bir şanstı. Dürüst olmak gerekirse, işin çoğunu Phaedra yaptı.*

Onun önünde çömeldi. Max göğsüne yaslanmış çok küçük görünüyordu. *Biliyorum. Ve şimdi gerçekten zamanı değil. Ama zamanı geldiğinde, en azından denemek ister misin, o ya da diğerleri için?* Onun omzunu kavradı. *Cevabın ne olursa olsun, kararını destekleyeceğim.*

Ve eğer ona çoktan aşık olmasaydı, bu bugün üçüncü kez olacaktı. *Elbette deneyeceğim,* dedi. *Hayır diyemezdim.*

Gözlerinin içine baktı, elini tuttu ve dudaklarını parmaklarına bastırdı. *Gerçekten de öyle.*

Tam o sırada evi keşfetmekte olan iki cin fiziksel formlara bürünerek onlara doğru yürüdü. Uzun boylu, sarışın ve güçlü görünümlü, birbirinin aynısı kadın şekilleri giiyorlardı. Grace zihin gözüyle onlara baktı. Varlıkları neredeyse birbirlerinin karbon kopyası gibiydi; gerçekten ikizdiler. Onlar yaklaştıkça Khalil'in ifadesi karardı, yüzü sertleşti. "Ne keşfettiniz?" diye sordu.

"Gazı kapattık," dedi içlerinden biri. "Harabelerde büyülmüş hiçbir şey yok."

"Peki ya nedeni?"

Diğer ikiz elini uzattı. Avucunda hasarlı bir metal parçası vardı. "Sobanın bu parçası olduğunu düşünüyoruz. Bu parça gaz düzenleme ve ateşleme işleminin bir parçası, alev arıza cihazı deniyor. Oldukça arızalı görünüyor."

Grace, "O sobayı yüzlerce kez kullandık ve mükemmel bir şekilde çalıştı" dedi.

Khalil Grace'e baktı. "Dünkü iş gününden beri sobayı ilk kez kullanıyordunuz, değil mi, o kadar çok insan gelmişti?"

"Evet." Biraz uyuşmuştu.

İkizler birbirlerine baktılar. İçlerinden biri, "Evden uzun süre ayrıldınız mı?" diye sordu.

Olivia hariç birbirini iyi tanıyan on iki kişi. Onun gözlerinin içine baktılar, yemeğini yediler ve çimlerini biçtiler. *On iki kişi*

insanlar bunu yapar mı?

Başını salladı ve fısıldadı, "Yaklaşık kırk beş dakika."

Khalil'in öfkesi Grace'in hislerine karşı alev alev parlıyordu. Yüzü acımasızdı. "Brandon Miller'ın gizli bir atölyede buna benzer metal cihazları var. Onları değiştirecek aletlerle birlikte."

Chloe gözlerini yumdu. "Öğle yemeğimiz evi kırdı mı?"

Grace'in kolları gerildi. Başını diğerlerine doğru salladı, sessizce konuşmayı kesmeleri için onları uyarırken, "Öyle görünüyor bebeğim," dedi.

Cinler çeşitli işlerinden dönmüşlerdi. İlk gelenler Boston'a giden iki kişiydi. Sonra seyahat ayarlamalarını yapan kişi geldi. Paketlerle dolu dördüncü kişi Ebrahim'di. Khalil'in istediği her şeyle doldurulmuş yeni bebek bezi çantası ve üç çeşit peynir, kraker, meyve suyu, puding, meyve ve hayvan kurabiyeleriyle dolu büyük bir plastik alışveriş çantası vardı. Grace, Chloe'nin atıştırabilmesi için yiyecek paketlerini açtı ve o da mekanik bir şekilde yedi, çünkü yakıta ihtiyacı vardı.

Katherine ve John'a giden haberci en son dönen oldu. Cin, çikolata rengi saçları parıldayan, kamış gibi ince bir kız görünümündeydi.

"Geliyorlar," dedi, sesi bir flüt kadar hafif ve havadardı. "Katherine sana söylememi istedi, elbette gelecekler. Şok olmuş, üzgün ve son derece kızgın."

Khalil, "Sağ salim geldiklerinden emin ol," dedi.

"Tamam." Kadın tekrar ortadan kayboldu ve diğer iki kişi de onunla birlikte gitti.

Khalil yeni pamuklu battaniyeyi Grace ve Chloe'nin yanına serdi ve uyuyan Max'i üzerine yatırdı. Sonra diğer cinlerle birlikte eve bakmaya gitti. Kısa süre sonra dizliği, nefret ettiği bastonu ve Chloe'nin Lalaloopsy bebeğiyle döndü.

"Eşyalarınızdan kurtarılabilecek olanlara bakacaklar ve mümkünse onarım için çalışacaklar," dedi Grace'e, sesi her zamankinden daha yumuşaktı, çünkü Chloe de uyuyakalmıştı. Chloe'nin bebeğini Max'in yanındaki battaniyenin üzerine koydu ve diz çökerek Grace'in kemeri yerine oturtmasına yardım etti.

"Hâlâ bu borcu kapatmak için uğraştıklarına göre sana çok borçlu olmalılar," dedi Grace.

"Cinlerin hiçbirisi artık bana borçlu değil," dedi Khalil. "Artık senin için çalışıyorlar."

Gözleri yuvarlaklaştı. "Baskı yok, değil mi?" diye mırıldandı. "Omuzlarıma yükledikleri umut yükü çok ağır."

"Onlarla konuştum. Sana söz veriyorum, kimse senden verebileceğinden fazlasını beklemeyecek." Parmaklarının ucuyla hafifçe yüzünü okşadı, gözleri yanıyordu. Sonra öne doğru eğilerek onu kontrollü bir tutkuyla öptü. Eli boğazının dibinde dolaşmak için aşağı indi. *Sanırım bu sefer beni ölümsüzlükten korkuttun.*

Özür dilerim, dedi tekrar.

Alnını onunkine yasladı ve kafasının içinde, zar zor duyabileceği kadar yumuşak bir sesle, *Grace, neredeyse ölüyordun,* dedi. *Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmek istemiyorum.*

Kendisinin er ya da geç öleceğini, onun ise ölmeyeceğini söylemesine gerek yoktu, çünkü bu gerçek başlarının üzerinde Demokles'in kılıcı gibi sallanıyordu. Sessiz kaldı ve onun yüzünü okşadı, gözleri kapalıydı ve onun varlığının sıcak rahatlığını içine çekti.

Ama Kahin'in ayı da acayip bir kaltak olabildiği için, bir kızın bir seferde ancak bu kadar çok aydınlanma yaşayabileceği umurunda değildi. Sonsuz günün onunla işi henüz bitmemişti, karanlık deniz onu tekrar aldı, başlangıçlar ve sonlarla, tüm potansiyel gelecekler ve geçmişle dolu gelgit.

Bu kez onu ele geçiren imgelem bir bıçağın ucu kadar keskindi ve başlarının üzerinde asılı duran asıl kılıcın kendi ölümlülüğü değil, tamamen başka bir şey olduğunu gördü. Olası geleceklerin görüntü üzerine görüntüleri onu bombardımana tuttu. Bir nefesle irkildi.

Khalil omuzlarını tuttu. Dokunuşu onu şimdi ve burada olduğu ana geri döndürdü. Keskin bir endişeyle onu inceledi. "Neyin var? Bembeyaz olmuşsun."

Kız ona baktı, kalbi çarpıyordu, sonra ifadesi sertleşti. "Hayır," dedi. "Her seferinde bir şey. Şu anda başımızda yeterince dert var."

"Gracie," dedi dişlerinin arasından.

Tanrım, ona böyle seslenmesine bayılıyordu, kızgınlık ve şefkatin mükemmel karışımıyla. İmgelemlerle ilgili bilgiyi bir an için geride bıraktı ve gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Kafamın içinde olup biten her şeyi sana anlatacağımı söylediğimi hatırlamıyorum. Bunun için pazarlık yaptığımı da hatırlamıyorum."

Öfkeli, öngörülemeyen ve aslında biraz da şeytani görünüyordu ve işte oradaydı; o gün dördüncü kez ona sıırıslıklam aşık oldu. Onunla geçireceği zamanı gerçekten çok seveceğini düşündü.

Bu hayat, onun gözlerine her baktığında tepetaklak oluyor ve sonsuzluğa düşüyordu. Her zaman sevmek, her zaman düşmek.

"Bunu senden çıkaracağım," diye homurdandı, yorgun, uyuyan bebeklerin başlarının üzerinden çok yumuşak bir şekilde.

"Vay canına, bir sırra gerçekten dayanamıyorsun, değil mi? Noel'i bizimle mi geçireceksin? Hediyeler hakkında seninle dalga geçmek çok *eğlenceli* olacak."

Onu bıraktı, ellerini başının iki yanındaki ağaç gövdesine vurdu ve üzerine eğildi. Patlayacakmış gibi sert görünüyordu ama kız onun duygularını gerçekten hissedebiliyordu. Birbirleriyle atışmak ikisinin de severek oynadığı bir oyun haline gelmişti. Gerçek öfkesinin tamamı başka yerlere yönelmişti. "Sen çok küstah ve saygısız bir insansın."

"Gerçekten de bana böyle demeye alışkınsın." Ona sırtıttı. "Ne yaptığımı gördün mü?"

Adamın seksi ağzının bir köşesi seğirdi. Varlığını onunkinin yanında okşadı, usulca onunla aynı hizaya geldi.

Elleri ağacın gövdesine kaydı. Bir yumruğunu onun saçlarına gömdü ve sadece ona sarıldı, gözlerinin içine sabit bir vaatle baktı. Evi harabeye dönmüş, hayatı sonsuza dek değişmiş ve kılıç düşüp onları kesmiş olabilirdi ama tam o anda kendini hiç bu kadar canlı hissetmemişti.

Başını çevirirken parmaklarının gevşemesine izin verdi ve boynunun arkasını okşadı. Sonra sesler duydu. Katherine, John, çocukları ve Cin eskortu Chloe ve Max'i güvenli bir şekilde Houston'a götürmek için gelmişlerdi. Khalil Chloe'yi Grace'in kucağından aldı. Grace bastonunu kullanarak kendini ayağa kaldırdı.

Katherine'in ağladığı belliydi ve Petra ile Niko'yu da çok sevmiş olan John yeniden kederlenmiş ve öfkelenmişti. Şok olmuş bir sessizlik içinde evin harabeye dönmüş arka tarafına baktılar. Uykulu çocukları topladıklarında, bunu özel bir şefkatle yaptılar. John ve Khalil çocukları minibüslerine taşırken, Katherine Grace'in elini öyle bir sıktı ki canı acıdı. "John patronuna ailesiyle ilgili acil bir durum olduğunu söylemiş ve bu doğru. Çocuklar için endişelenme, tamam mı?"

"Endişelenmeyeceğim." Grace de onun elini sıktı.

Yaşlı kadının gözleri parlıyordu. "Katillerini yakalayın. Hepsini yakalayın." "Sana söz veriyorum, yakalayacağız."

Katherine'le birlikte evin etrafında yürüdü ve ona sertçe sarılarak veda etti. Sonra Khalil'in yanında durdu ve ailesinin son ferdiyle ve görünmez muhafızlar olarak dört cinle birlikte uzaklaşmalarını izledi.

İşte o zaman Khalil öfkesi üzerindeki demir pençesini serbest bıraktı ve öfkesi şiddetli bir kasırga halinde havayı savurdu.

Yüzü sert ve ölümcül bir ifadeyle ona döndüğünde, hain meleğinin sesini savaş çağrısıyla gökyüzünde çınlatırsa ne olacağını biliyordu. Bunu imgelemde olası geleceklerden biri olarak görmüştü. Kılıcı üzerlerine indirecekti.

Çok fazla bağlantısı vardı. Çağrısına cevap verilecekti. Cinler yere çarpan meteorlar gibi belirecek ve uzun, parlak figürlere dönüşeceklerdi. Onlarca cin, sonra onlarcası, sonra yüzlercesi. Sayıları, özellikle delici bir ışıltıyla parlayan birkaç nadir figürle noktalanırdı. Onlardan birini tanımıştı.

Soren, Demonkind'ın Yaşlı Mahkeme Üyesi ve birinci nesil bir Cin.

Bu onun ve Khalil için sonun başlangıcı olacaktı. Soren kılıcın asılı olduğu kırılğan saçları kesecekti. Ve kılıç düşüp onları parçalara ayıracaktı. Eğer herhangi bir zamanda birlikte olma şansları olacaksa, Khalil bu çağrıyı gönderemezdi.

Gücü hazır olmak için sıkıştırıldı. Onun kolunu yakaladı. "*Hayır! Yapmamalısın. Khalil, lütfen yapma.*"

Rüzgâr etraflarında uğuldarken ona baktı, ifadesi sertti. "Yapmamam için bana tek bir neden söyle."

Sesine yansıtılabileceği tüm aciliyet ve inancı yansıttı, çünkü dikkatinin çoktan kendisinden uzaklaştığını görebiliyordu.

"Çünkü eğer bunu yaparsan, bugünden sonra birbirimizi bir daha asla göremeyebiliriz."

≡ TWENTY-ONE ≡

Adam ona bakakaldı. Yüz ifadesi soğuk ve mesafeli bir hal alırken, uğuldayan rüzgâr daha da şiddetlendi. Korkunç bir an için onun duygusal olarak çoktan uzaklaştığını ve onu gerçekten kaybettiğini düşündü. O da biraz içinden ulumaya başladı.

Sonra adam bir daire çizerek döndü ve vahşice küfürler savurdu. Kadın onu izledi, içi burkulmuştu. Adam uzanıp öfkeli Gücünü kavırıyor ve onu zorla kontrol altına alıyor gibiydi. Kasları titrerken bastona sertçe yaslanmak zorunda kaldı.

Sessizleşen fırtınaya fısıldadı, "Teşekkür ederim."

Adam ona doğru döndü. "Gördüğün şey buydu," dedi. "Daha önce."

Kadının dikkati adamın akkor halindeki gözlerine kaydı. Kendini o kadar sıkı tutuyordu ki, pazularındaki sıkılı kaslar seğirdi. Küçük bir çocuğa değil ama bir yetişkine sakinleştirici gelebilecek bir şekilde konuşmaya çalıştı. Bu onun iyi olduğu bir şey değildi. "Gördüğüm şeylerden biri de buydu, evet."

Nefes aldı, ürperdi ve enerji girdabı bedenine geri çekildi. "Tamam," dedi ona doğru yürürken. "Sence ne yapmalıyız?"

Arabasının artık garaj yolunda olmadığını yeni fark etmişti. Başını eğip etrafına bakındı. Honda, birkaç metre ötede, yolun kenarında sürücü tarafının üzerine yatırılmıştı. Arabayı tekrar yatırırlarsa sürülebilir olup olmayacağını merak etti ve Khalil ona katılırken bunu yapılacaklar listesine ekledi.

"Demesne'ler arası bir olay yaratamayız," dedi. "Eğer cinleri çağırırsanız Bunu yapanların yakalanmasına yardımcı olursak, olacağı budur."

"Sığınak yasası uluslar arası bir yasadır," diye tersledi.

"*Evet-ödemliler* arası bir yasa. Cin yasası değil. Ne kadar cazip olursa olsun, cinleri Kentucky'nin her yerine göndermeyin, çünkü kimse buna iyi tepki vermez. Cadıların demesne'siyle birlikte çalışmalıyız. Yardım teklif edin. Bu

adalet olmalı, intikam değil. Isalynn LeFevre ile konuşmamız gerekiyor. Ondan sonra..." Hayalleri onu tekrar ele geçirmekle tehdit ederken sesi kesildi ve bir düşünce karmaşası ve değişen olasılıklar içinde kayboldu.

Adam onun omzunu kavradı. "Ondan sonra ne olacak?" diye sordu, onu dikkatle izleyerek.

Sert dokunuşu bir kez daha onu bedenine geri sabitledi. Ona acımasız bir gülümseme verdi. "Ondan sonra nerede olacağımızı görmemiz gerekecek."

Birdenbire Ebrahim tam yanlarında durdu. "Kahin'in hayatı hâlâ tehlikede olabilir. Sizinle geleceğim ve onu korumaya yardım edeceğim."

Halil'in kaşları kalktı. "Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Ama varlığınızı eklemek isterseniz, bu kabul edilebilir."

Grace diğer cinin aniden ortaya çıkmasıyla irkildi. "Bunu yapmayı bırakmalısın!" dedi Ebrahim'e. "Etrafımın on metrelik bir baloncukla çevrili olduğunu ve senin sadece onun dışında cisimlenebildiğini farz et. Sonra bana doğru yürü."

Ebrahim, ışıltılı bakışlarındaki merakla onu düşündü. Sonunda, "Nasıl istersen" dedi.

Halil ona "Hazır mısın?" diye sordu. "Neredeyse," dedi kadın.

Yüzünü eve döndü. Garaj yolundan rahatsız edilmemiş, hatta huzurlu görünüyordu. Tüm hayatı boyunca bu evde yaşamıştı. Verandada vals oynamış ve ilk erkek arkadaşını kapının önünde öpmüştü. Üniversiteye giderken, bir gün kendine ait bir ev almanın hayalini kurmuştu. Bir zamanlar evden ayrılma düşüncesi onu heyecanlandırmıştı ama bu heyecan, ihtiyaç duyduğunda geri dönmesi için evin her zaman orada olacağının bilincindeydi.

Khalil'i arkasına alarak içeri girdi. Evin arka tarafı olan siyah harabeyi görünce içi cız etti. Patlama sadece mutfak değil, onun üzerindeki ikinci katın bir kısmını da yok etmişti. Bu, banyonun ve muhtemelen arka yatak odasının da -kendi yatak odası- yok olduğu anlamına geliyordu. Oturma odası da zarar görmemiş değildi. Patlamanın şiddetiyle mobilyalar odanın diğer tarafına savrulmuş, lambalar ve resim çerçeveleri kırılmıştı.

Çantasını devrilmiş olan kitaplığın altında buldu. Halil çantasını çıkarabilmesi için kitaplığı kaldırdı. Siyah, spiral ciltli telefon rehberini aradı ve sonunda onu devrilmiş sehpa ile duvar arasında buldu. Bazı sayfalar buruşmuş, bazıları yırtılmıştı. Onun

Büyükanne o numaralardan bazılarını yazmıştı. Petra da öyle. Grace kitabı düzelterek kapattı, dikkatlice çantasına yerleştirdi ve bir kenara koydu.

Sonra dönüp mutfak masasının kalıntılarına baktı. Midesi bulanıyordu. Kendisi ve çocuklar tam orada oturuyor olabilirlerdi. Yanında, Halil her ne kadar sabırlı görünse de sessizce duruyordu ama uzun boyu onu sıkıştırılmış ve tehlikeli hissettiriyordu.

Kaotik oturma odasının ortasına bir kasırga geldi. Grace cini tanıdı. Erkek kılığına girmiş olan İsmet'ti, kollarıyla Therese'i arkadan sarmış, bir eliyle de cadının ağzını kapatmıştı. Therese'in bakışları etraftaki yıkıma kaydı. Dehşet içinde donmuş gibiydi.

İsmet Halil'e sert bir gülümseme verdi. "Therese, Yaşlı Irklar karşıtı bir siyasi gruba ait gizli bir cadılar meclisinin parçası."

"Hümanist Parti," dedi Halil. Sesi buz gibiydi. "Jaydon Guthrie'yi destekliyorlar."

"Evet. Meclis üç hücreye bölünmüş durumda. Therese sadece kendi hücreesindeki cadıların kimliklerini biliyor, Brandon Miller gibi. Miller'ın neden Isalynn LeFevre'nin Grace'le bağlantı kurup kurmadığını öğrenmek istediğini bilmiyor olabilir ama bazı tahminlerde bulunabilecek kadar çok şey biliyor."

Grace, "Hangileri?" diye sordu.

İsmet ona baktı. "Cadılar meclisinin asıl hedefi Isalynn. Therese, meclis liderinin Isalynn'i iktidardan uzaklaştırmak dışında ne yapmayı planladığı konusunda net değil."

Grace titremeye başladı. Son yirmi dört saat içinde kaç kez öfkesini kaybettiğini saymayı kaybetmişti ve whoopsie-daisy, yine onu atlamaya başlıyordu. "Bu bizi nasıl ilgilendiriyor?"

"Kahin'in kehanetleri çok öngörülemez, çok tehlikeli. Doğru bir soru ya da doğru bir kehanet, cadılar meclisinin üzerinde çalıştığı her şeyin ortaya çıkmasına yeter." İsmet'in gülümsemesi kaybolmuş, yerini karanlık bir sempati ifadesine bırakmıştı. "Therese sempatik büyüyle nasıl ilginç şeyler yapılacağını biliyor," dedi. "Mesela bir kamyon şoförünün poppet'ini yapıp zamanlamayı doğru ayarlarsan yağmurlu bir gecede şoförün sürüşünü kontrol edip.... seyrini kökten değiştirebilirsin."

İsmet "kamyon şoförü" dediğinde Grace'in kulaklarını şekilsiz bir kükreme doldurdu. "Bırak onu" diye fısıldadı.

İsmet hemen ellerini kaldırdı. Therese'den uzaklaşırken iki yanında ikiz müfettişler oluştu. Halil, Grace'in arkasına geçerken Ebrahim de gruba katıldı. İki kadın, tetikte bekleyen cinlerden oluşan bir çemberin içinde duruyordu.

Grace'in kalp atışları ağır, sert darbeler halinde atıyordu. Kötü durumdaki dizini işaret etti ve kısık sesle, "Bunu sen mi yaptın?" dedi.

Therese'in Pamuk Prenses güzelliği gitmişti. "*Onların* sözüne mi inanacaksın? Çok uzaylılar; vücutları bile yok."

"Senin bağnazlığın benim sorunum değil," dedi Grace. "*Bunu sen mi yaptın?*"

"Bu bağnazlık değil!" dedi Therese. Korkmuş ve kül rengi görünüyordu, dudakları kansızdı. "Tüm Yaşlı Irklar güç ve prestij sahibi konumlarda bulunurlar. Hayatları hak etme duygusuyla doludur. Daha fazla güce, daha fazla paraya, hükümette daha fazla etkiye sahipler ve o kadar uzun yaşıyorlar ki dokundukları her şeye daha da derinlemesine yerleşiyorlar!"

"Kendi evimin külleri üzerinde duruyorum," diye tükürdü Grace. "Siyasi söylemlerinizin şu anda benim için pek bir anlamı yok."

Therese'in sesi hızlandı ve umutsuzluğa kapıldı. "Biz kendi ülkemizde ikinci sınıf vatandaşız, Grace! Söyledikleri her şeye inanamazsın _."

Grace, "*Petra ve Niko'yu sen mi öldürdün?*" diye bağırdı.

Therese'in koruyabildiği tüm soğukkanlılık dağıldı. "*Emin ol yaptım ve gerekirse yine yaparım!*" diye bağırdı.

"Belki de artık Gücümü denemeye başlamanın zamanı gelmiştir," dedi Grace Halil'e. Nefes alış verişi düzensizleşmişti. Tüm öfkesini ve acısını bir araya getirdi ve kovma büyüsunü fırlattı.

Therese irkildi ve nefesi kesildi ama bunun dışında büyüünün onun üzerinde hiçbir etkisi yok gibiydi. Ancak hemen arkasında duran İsmet'e çarptı. Büyü onu duvara doğru geri fırlattı. İsmet hiç de zarif olmayan bir şekilde yere yığıldı, sonra da vahşi gözlerle Grace'e baktı.

Yavaşça ayağa kalkarken Grace ona, "Kahretsin, özür dilerim," dedi. "Bu sadece cinler üzerinde işe yarıyor olmalı."

Khalil, "Sana dövüş büyüleri öğreteceğim," dedi.

Dişlerinin arasından, "İyi ama şimdilik saldırgan olan başka bir şey biliyorum," dedi. Therese'e doğru yürüdü ve diğer kadın ona çılgınca saldırırken eğildi. Sonra tüm vücut ağırlığıyla yuvarlak bir yumruk attı. Darbe yerine oturdu. Therese'in başı geriye düştü ve bir taş gibi yere yığıldı. Grace ıslak yanaklarını zonklayan elinin tersiyle sildi.

Önünde yığılmış kadına bakarken elini uzattı. Halil kadının omuzlarını arkadan kavradı. Ona döndü ve fısıldadı, "Tamam, belki biraz intikam alabiliriz."

"Şimdi Isalynn'i bulmaya gideceğiz," dedi Khalil. Tamamen acımasız görünüyordu. "Ve bunu yapan diğerlerinin de peşine düşeceğiz."

"Bu yarattığı cadıların şerifinin ofisine götüreceğim," dedi İsmet, Therese'ye doğru uzanırken.

"Daha sonra bize katıl," dedi Halil.

"Benim için bir zevk olacak," dedi İsmet onlara.

İkizlerden biri, "Çalışmaya burada devam edeceğiz," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Grace onlara. Halil'in kollarına döndü. Halil ona sıkıca sarıldı. Kasırga onu alıp götürürken ona yaslandı.

Yaklaşan ayrılıklarına dair hissi giderek büyüyordu. Ortasına ağır bir korku düğümü olarak yerleşti.

Bunu değiştirdiğini sanıyordu. Oysa gelecek ona daha yakın geliyordu.

Ne yapıyorlardı -ya da yapmıyorlardı- onları bu noktaya getirmişti?

Khalil veda edip gitmek *ister miydi*? Daha önce sorduğunda durmuştu. Bundan da öte, onun duygularını ve ona her baktığında hissettiği derin, şiddetli arzu çekimini hissedebiliyordu. Bu duyguyu tanıyordu. Kendisi de ona baktığında aynı şeyi hissediyordu. Ona duyduğu açlığı yatıştırmak için asla yeterli zamanı olmamıştı.

Neyi kaçırmıştı? O lanet kılıç neden düşmüştü?

Biçimsiz bir sürenin ardından gerçeklik yeniden etrafında şekillendi. Zemin sertleşti. Dengesini sağlayıp etrafına bakınırken Halil kollarından tuttu. Ebrahim yanlarında şekil aldı.

Isalynn'in Louisville'in varlıklı bir mahallesi olan Indian Hills'te yaşadığını biliyordu ama şahsen o eve hiç gitmemişti. Öğleden sonra güneşi tarafından güzelce vurgulanan ve geniş peyzajlı bir arsa üzerinde çekici bir şekilde konumlandırılmış geniş iki katlı kolonyal tuğla evin önüne gelmişlerdi. Garaj yolunda bir Lexus ve bir Acura dururken, garajın yanındaki boşluğa daha mütevazı, eski model bir Ford Focus park edilmişti.

Bu ev, çoğu cadı evinin yaptığı gibi Güç ile parlamadı. Belki de Isalynn sanatını evinden uzakta icra ediyordu, ancak Grace, cadıların Başının Gücünün kanıtlarını içirme konusunda bu kadar usta olduğundan şüpheleniyordu.

Grace ve iki cin eve yaklaşırken ön kapı açıldı. Baş'ın kendisi kapıda duruyordu, rahat bir şekilde pantolon, sandalet, sade altın takılar ve kırmızı bir bluz giymişti. Uzun, güçlü vücuğu, cesur, şehvetli yüz hatları ve zengin, kakao teniyle uzaktan bile dikkat çekiciydi. Gözlerinde keskin bir zekâ parıldıyordu. Kapıda ona daha yaşlı bir İspanyol kadın ve özellikleri ve ifadesi onu Isalynn'in oğlu olarak tanımlayan sırık gibi bir genç çocuk katıldı.

Isalynn'in kaşları, iki Cine ve Grace'in çim ve kir lekeli görünümüne sertçe bakarken derinleşti. "Gelişinizi hissettim," dedi Isalynn Cine. Dikkatini Grace'e çevirdi. "Ve görüyorum ki bir şeyler olmuş. Lütfen içeri gelin."

Grace, Halil ve Ebrahim tarafından yakından takip edilen büyük, zarif orantılı bir fuayeye adım attı. İçerisi de dışarısı kadar çekici ve huzurlu olmasına rağmen, hiçbir Cin tetikte olma halini gevşetmedi.

Isalynn, tavrı sakın ve sakın bir şekilde evin içinde yol gösterdi. "Bize izin vermelisin Malcolm," dedi genç kıza. "Judith, lütfen güneş odasına buzlu çay getir. Ondan sonra bugünlük gidebilirsiniz."

Judith başını salladı ve hem Judith hem de Malcolm gözden kayboldular.

Arka tarafa ulaştılar ve ev kadar geniş bir güneşlenme odasına girdiler. Rahat mobilyaların arasına saksı bitkileri serpiştirilmişti. Masanın bir ucunda bir dizüstü bilgisayar, dosyalar ve bir cep telefonu duruyordu. Kitaplar ve dergiler, minderli bir sandalye ve sedirin yanındaki yan masanın yüzeyini dolduruyordu. Güneşlenme odası, stratejik olarak yerleştirilmiş birkaç çiçek ve bitki yatağı ile çalılar tarafından yarısı gizlenmiş bir tenis kortunun bulunduğu geniş bir arka bahçeye bakıyordu.

Isalynn, sanki sadece ziyarete gelmişler gibi, "Burası benim sığınacağım," dedi. "Evde olduğum zamanlarda burada çalışabildiğim kadar çalışıyorum. Lütfen oturun."

Grace otururken ellerinin nasıl titrediğini gizlemeye çalıştı.

Ayrılık. Neredeyse gelmişti, neredeyse kesinleşmişti.

Ölüm müydü bu? Onun ölümü mü? *Onun ölümü mü?*

Zihni ne yapacağına, bundan nasıl kaçınacağına dair seçenekler arasında çılgınca koşuşturdu. Bunu çok iyi saklayamamış olmalıydı, çünkü Halil onu sert bir yüz ifadesiyle izledi ve olabildiğince yakınına oturdu. İbrahim ayakta durmaya devam etti.

İşin gerçeğı Grace, Halil'in seçtiğı bir şeyse ayrılıktan kaçınamayacağını fark etti.

"Şimdi," dedi ülkenin en güçlü yasa koyucularından biri. "Ne oldu?"

Grace, "Gizli bir cadı meclisi evimi patlatmak için tuzak kurdu. Kız kardeşimin ve kocasının katili cadıların şerif ofisine götürülüyor. Ve senin de tehlikede olduğunu düşünüyoruz."

Bunun üzerine, tüm çabalarına rağmen, tüm olay her şeyden sonra iblisler arası bir olay haline geldi.

Isalynn taş gibi hareketsiz, yüzü yontulmuş bir şekilde oturdu. "Bana her şeyi anlat" dedi ve öyle de yaptılar. Cep telefonunu almak için sadece bir kez ara verdi, bir numarayı yumrukladı ve "Thomas, Oracle saldırıya uğradı. Evime bir güvenlik görevlisi ve Grace'inkine de bir araştırma ekibi gönder. Elder tribunal'a ve diğer demesnelere de haber versen iyi olur. En yüksek alarm durumundayız."

Khalil bütün bu süre boyunca öfkeden kudurdu. Biriken öfke, Grace aralarındaki bağlantıyı bu kadar sert bir şekilde kopardığında hissettiği korku, hepsi derisinin yüzeyinin altında kaynadı. Öfkesini içinde tutmak, Grace'e ve çocuklara zarar vermeye cüret eden piçlerin peşinden koşma dürtüsünü kontrol etmek için mücadele etti.

Bekle, dedi. Adalet, intikam değil, dedi. Gizemli bir nedenden dolayı, ona söylemeyeceği bir imgelem görmüştü.

İşte o zaman ona da kızgın olduğunu fark etti. Ona daha önce hiç hissetmediği şeyleri hissettirmişti, kalbini parçalayacak kadar keskin bir arzu ve daha önce hiçbir şey tarafından bağlanmamışken onu zincirler gibi bağlayan bir ihtiyaç. Hiç kimse tarafından.

Bağlanmayacaktı.

Kadının istediğini yapmıştı. Şimdi sıra onun istediğini yapmaya gelmişti. "Brandon Miller'ı istiyorum," dedi Khalil Isalynn'e.

Isalynn keskin bir gülümsemeyle, "Ne tesadüf, ben de öyle," dedi. "O meclis üyelerinin her birini istiyorum. Onu bana canlı getirdiğiniz sürece peşinden gidin."

Cadının gülümsemesine karşılık verdi, kendi gülümsemesi bir sustalı bıçak gibi parlıyordu. Canlı olması mutlu ya da rahat olduğu anlamına gelmiyordu. "Nasıl isterseniz," dedi ona. Şeklinin dumana dönüşmesine izin verirken Grace'e ters ters baktı. Söyleyebileceği hiçbir şey bu sefer onu durduramayacaktı.

Grace hiçbir şey söylemedi. Hareket etmeden oturdu. Yüzü renksizdi, geniş gözleri karanlık bir denizle doluydu ve sadece onun görebildiği içsel manzaralara bakıyordu.

onu.

Tereddüt etti. "Grace."

Bakışları bir anda odaklandı. "Kapana kısılmanın sebebi ben olmayacağım. Git buradan."

Ebrahim ona soğuk soğuk bakıyordu. Bir nedenden dolayı diğer Cin ondan memnun değildi, ama bununla hiç ilgilenmiyordu. Ebrahim zaten Grace'i korumak için kalacağını söylemişti ve Isalynn'in güvenlik detayı kısa sürede gelecekti. Khalil evden dışarı fırladı ve gökyüzüne doğru ok attı, av için öfkeyle hevesliydi ve ne yapacağını şimdiden planlıyordu.

O lanetli ahırı yakacak, küllerini etrafa saçacak ve mümkün olan en fazla zararı vermek için arazideki tüm tuzakları tetikleyecekti. Brandon Miller'ın ne kadar gücü olursa olsun ya da nereye dönerse dönsün, Khalil peşindeyken saklanabileceği hiçbir yer yoktu. Miller adaleti gördüğünde, bunun için çılglık atıyor olacaktı.

Khalil durmadan önce Louisville'in güneyine ulaşmıştı.

Kapana kısılmanın sebebi ben olmayacağım.

Grace bunu neden söyledi?

Altın sarısı öğleden sonra güneşinin altında kendi üzerine kıvrılmış, derin derin düşünüyordu. Grace onun duygularını hissedebilirdi, tıpkı Grace'in onun duygularını hissedebildiği gibi, ama onun ne düşündüğünü bilemezdi. Mantıklı düşündüğünden değil. Kendi korkusuna tepki veriyor ve zihinsel olarak o da dahil olmak üzere her şeye saldırıyordu. Hiç bu kadar korkmamıştı ve bu duygudan nefret ediyordu.

Ama Grace onu bir kez bile tuzağa düşürmeye çalışmamıştı. Aksine onu uzaklaştırmaya çalışmıştı. Görünmez zincirlerle sarılmış gibi hissettiği o günden sonra ona gitmesini söylemişti. Dün gece barda, onu durdurmaya ya da yaptıklarını kontrol etmeye çalışmak yerine, sadece gitmeyi seçmişti.

Yani bunu onun ne düşündüğü ya da ne hissettiği için söylememişti. Gördükleri yüzünden söylemişti.

Onu yine bir şeyden koruyordu.

Phaedra onu görmeye geldiğinde onu koruduğu gibi. İki kez. Ona tamamen başka bir şey için söz vermiş olmasına rağmen.

Birdenbire ne adaletin ne de intikamın önemi kalmıştı. Küfrederek, Indian Hills'e doğru kükredi. Isalynn'in evine vardığında yere çakıldı.

Ebrahim onu karşılamak için fırladı. Halil, Ebrahim'den kaçınmak için yön değiştirdi ve diğer cin de onunla birlikte yön değiştirdi. Altlarındaki zemini sarsan bir sarsıntıyla havada çarpıştılar. Halil kendini kurtarmak için döndü. Ebrahim ona tutundu. Kurtulmak için savaştı, öfkeyle kükredi, *"Ne yapıyorsun?"*

Kahinle yaptığım pazarlık, dedi Ebrahim.

Grace onu uzak tutmak için Ebrahim'le pazarlık mı etmişti? Öfke patladı.

Halil hırladı: *"Benimle savaşırsan kazanamazsın. GERİ ÇEKİL!"*

Denemek zorundayım, dedi Ebrahim, acımasızca asıldı. *Çünkü babana karşı bir savaşı kazanamazsın.*

Soren. Khalil duyularını keskinleştirerek döndü.

Isalynn'in arka bahçesi, Soren ve Grace'in karşı karşıya durduğu yere odaklandı. Yalnızdılar, Isalynn evin içinde bir yerdeydi. Soren'in varlığının güçlü beyaz alevleri, fiziksel formunun görüntüsünü neredeyse yok etti. Buna karşılık, Grace'in figürü hafif ve dayanılmaz derecede kırılğandı. Yorgun ve kirli görünüyordu ve bastonuna yaslanırken hafifçe sıralandı.

Soren başını kaldırdı ve Grace de kaldırdı, ikisi de Khalil'in varlığının açıkça farkındaydı.

Soren nazik bir sesle, "Genç Kahin, oynamak için çok genç olduğun bir oyun oynuyorsun," dedi.

"Bir oyun oynadığımın farkında değildim," dedi Grace.

"Beni oğlumdan uzak tutamazsınız." Soren'in sesi ne kadar nazik çıkarsa, o kadar tehlikeli oluyordu. "Ve bunu denemen aptallığın da ötesinde."

"Biliyorum." Dağılık başını öne eğdi. "Patlama meydana geldikten sonra, seni imgelemlerde görmeye devam ettim ve seni aklımdan çıkaramadım. Yaptığımız her hareket. Olası geleceklere giden tüm o yollar. Hepsi seni işaret ediyordu. Bundan kurtulmanın yolunu düşünmeye çalıştım. Sonra yapamayacağımı fark ettim."

Khalil çıldırmış gibiydi. Soren Yaşlılar mahkemesinin başıydı ve dünyadaki en güçlü Cinlerden biriydi. Gücünün tek bir hamlesiyle Grace'i kırabilirdi ve gerekli görürse bunu tereddüt etmeden yapardı.

Bırak beni, diye tısladı Ebrahim. *Yoksa seni parçalara ayırırım.*

Grace'den bir mesaj getirdim, dedi Ebrahim. *Çabuk dönebileceğini düşünmüş.*

Diğer cinin söyleyebileceği ve Halil'i duraksatacak tek şey muhtemelen buydu. *"Hızlı konuş."* diye hırladı.

Ne söylerse söylesin ikimizden de ona güvenmemizi istedi, dedi Ebrahim. Ve sen geldiğinde, şimdi cinleri çağırman gerektiğini söyledi.

Ne yapıyordu ki?

Halil ona güveniyordu. Çok aceleliydi, aptalca şeyler söylüyordu ve dürtülerini kontrol edemiyordu, tekrar yalnız kaldıklarında bu konuda onunla konuşacaktı. Ama yaşının ötesinde bilge, şefkatli ve güçlüydü.

Ve sevdiğinde, tüm ateşli kalbiyle seviyordu. Olmak istediği tek yer olan sevgisiyle çevrili, sıcak ve verici bir yerdi. Bunu fark ettiğinde, tüm zincirler ve kısıtlanma duygusu ortadan kalktı.

Tamam, dedi.

Ebrahim onu bıraktı.

Halil yeryüzüne dalarken bağlantıları çaktı. Grace'e doğru daldı ve onu baştan ayağa kaplayan yoğun, karanlık, koruyucu bir örtü gibi sıkıca sardı. Grace'in etrafını sararken onun yorgunluğunu ve omurgasını sertleştiren kararlılığını hissedebiliyordu.

Ben de seni seviyorum, dedi ona. Sevinç, sabah kadar parlak bir şekilde onu delip geçti. Ona doğru ışıldadı. Onu aldı ve iki katına çıkararak ona geri verdi.

Ebrahim onlara katıldı, yanlarında savaş gerginliğiyle duruyordu. Halil'in çağırdığı diğer cinler, tüm avluyu doldurana kadar ortaya çıkmaya başladılar.

Soren etrafına uzun ve düşünceli bir bakış attı. Sonra Grace'i görmezden gelerek Khalil'e döndü. Soren'in yüz ifadesi acılıydı. "İnsana olan bağlılığının çok güçlendiğini duydum," dedi.

"Kime göre?" Khalil homurdandı. "Grace'e olan bağlılığım bizden başka kimseyi ilgilendirmez."

"O da geçecek Halil," dedi Soren. "Her zaman geçer. Bu kaçınılmaz ve çok çabuk oluyor ve bu utanç verici olsa da, onları çok fazla sevemeyiz."

"Bu senin tanımın. Bunlar senin sınırların," dedi Khalil ona. "Benim değilim."

"Dikkatini ver," dedi Grace. Sesini yükseltti. "Hepiniz dikkatinizi verin. Ben son Kahinim. Bir başkası olmayacak. Ben öldüğümde Güç yeğenime ya da soyumdan gelen başka bir kadına geçmeyecek. Hayatım ne kadar uzun ya da kısa olursa olsun, bu kadar. Evlerinizdeki zarar görmüş insanlar için, ben onların iyileşmek için tek şansım. Eğer kendi başınıza iyileşemeyecek kadar hasar görürseniz, ben *sizin* iyileşmek için tek şansınızım."

kendi. Anlıyor musunuz? Kimsenin iyileşeceğini garanti edemem ama ben öldüğümde bir daha iğne olamayacağınızı biliyorum."

Ebrahim, "Kahin doğru söylüyor. Bugün erken saatlerde Khalil'in kızı Phaedra'yı iyileştirdi."

Avluyu derin bir sessizlik kapladı. Bütün cinlerin bakışları ona kilitlenmişti. Grace Soren'e, "Sana dönelim," dedi. "Sana bir pazarlık öneriyorum."

"Neymiş o?" Soren kelimeleri ısırarak söyledi.

"Bana gelen her Cini iyileştirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım," dedi Grace. "Çekincesiz, ne zaman olursa olsun, konu ne olursa olsun, her kişiye elimden gelen her şeyi vereceğim."

"Karşılığında ne istiyorsun?" diye sordu Soren. Donmuştu, beyaz bir buz sütununa dönüşmüştü.

"Oğlunuzun hayatını istiyorum," dedi Grace. "Khalil'i istiyorum, özgür ve temiz. Benimle olsun ya da olmasın, seçebileceği her şekilde yaşamasını istiyorum. Bedene girmeyi ve ölümlü bir hayat yaşamayı seçse de seçmese de - Evet, bunun bir olasılık olduğunu gördüm. Başka olasılıklar da gördüm, çünkü gelecekte hiçbir şey sabit değildir. Onu hapsetmeyeceksiniz. Onun seçimlerini hiçbir şekilde durdurmaya çalışmayacaksınız, çünkü bunu yaparsanız, hiçbirinize asla yardım etmeyeceğim." Döndü ve etrafındaki Cinlere baktı. "Asla. Hayatım üzerine yemin ederim."

Halil'in içindeki her şey onun sözleriyle sıçradı ama dikkatini gerçek tehditten, babasından asla ayırmadı. Soren'in yüzündeki öfke kör ediciydi. "Bu bir pazarlık değil, şantaj."

Halil, Grace'in etrafında daha da düzleşti ve bir darbe ihtimaline karşı Gücünü sıkılaştırdı. "Buna ne dersen de." dedi.

"Onun ölümünden bahsediyorsun!"

"Ben onun istediğini seçme hakkını korumaktan bahsediyorum."

"Biz insanlarımızı feda etmeyiz!" Soren ona doğru bir adım attı, elleri kenetlenmişti.

Diğer tüm cinler de öne doğru ilerledi ve dikkatleri Soren'e kilitlendi. Ebrahim, Grace ve Khalil'in önüne geçti. Bu tamamen cesurca bir hareketti ve eğer Soren saldırmayı seçerse tamamen intihara meyilliydi.

Halil, Ebrahim'in başının üzerinden kalkıp babasıyla yüzleşecek kadar Grace'e olan bağıını gevşetmeye cesaret etti. "Görünüşe göre başka kimse seninle aynı fikirde değil," dedi. "Bu kadar yeter. Hayatımla ilgili istediklerimi yapmama hiçbir şekilde engel olmayacaksın. Pazarlığı yap."

Soren onun bakışlarıyla karşılaştı. "Khalil, yapma."

"*Vur onu.*" Soren'in gözlerindeki ifadeye rağmen tereddüt etmedi. Soren acı içindeyken her zamankinden daha tehlikeliydi ama Khalil, Soren bir kez anlaşmayı kabul ettiğinde yaşlı cinin bunu onurla yerine getireceğini de biliyordu. "Ve tanrılar aşkına, aramızda barış olsun."

Soren halkına baktı ve yüzündeki ifade acıya dönüştü. "Evet," dedi Soren. Sonra da ortadan kayboldu.

Grace sarktı. Düşündüğünden daha hızlı bir şekilde, Khalil şekil aldı ve onu yakınına aldı ve onun değerli nefeslerini sayarken, diğer tüm Cinlerin de bunu yaptığını, izlediklerini ve ellerinden gelen her şekilde ona yardım ettiklerini biliyordu.

"Az önce korumalar, bakıcılar ve bebek bakıcılarından oluşan koca bir ırk kazandın," dedi saçlarının arasından.

Kadın ona öyle sıkı sarılmıştı ki kolları titriyordu. "En az üç çocuk yetiştirme kitabı okumadan kimse çocuklara bakıcılık yapmaz." Fısıldadı, "Tüm olası gelecekler değişip dursa da, seni bir tür hapishanede görmeye devam ettim. Bunun olmasını nasıl engelleyeceğimi bulmaya çalışıp durdum."

Her yeri titriyordu. Yüzünü yukarı kaldırdı ve onu nazikçe öptü, yumuşak dudaklarının ve içindeki çelik çekirdeğin ve onun da onu öpmesinin tadını çıkardı.

"Seninle gurur duyuyorum," dedi boğazının arkasından. "Ve Phaedra ortaya çıktığında, söz verdiğin halde beni aramadığını unuttuğumu sanma. Bunun için sana hâlâ çok kızgınım."

"Bir saniye bekle," diye mırıldandı. "Nefes almam ve tırnaklarımı yemem gerekebilir." "Gracie," dedi dişlerinin arasından.

Kadın yüzünü onun göğsüne gömdü. "Biliyorum, bunu unutmama asla izin vermeyeceksin."

"Bu doğru." Başının arkasını kavradı ve ona sarıldı. "Sormak zorundayım. Kahin'in tüm ayları böyle mi olacak?"

Kız geri çekildi ve ona baktı. Dehşete düşmüş görünüyordu. "Tanrım, bilmiyorum. Olmasalar iyi olur."

ORACLE'S MOON

Thea Harrison

BERKLEY SENSATION, NEW YORK

Soren'le yüzleşmesinden sonra Khalil avlanma zevkini kaybetmişti. Bunun bir önemi yoktu. Cadılar meclisi gizlilik içinde çalışma yeteneğini kaybettiğinde, iş böcek avına dönüşmüştü. Therese'den sonra on iki böcek yakalanmıştı ve en büyük hamamböceği Brandon Miller'dı. Uğruna pek çok suç işlenen Jaydon Guthrie'nin saldırılardan haberi yoktu. Pazartesi akşamına kadar tüm komplocular gözaltına alınmıştı.

Khalil, Grace'in iyiliği için, iş gününe gelen on iki kişinin hepsinin evinin sabote edilmesine karışmamış olmasından memnundu. Olivia hariç hepsi Hümanist Parti'nin bir parçasıydı ama Cumartesi günü sadece dördü gizli cadılar meclisinin bir parçasıydı. Diğer sekizi sadece tatsızlık çıkarmıştı.

Grace, Halil'e ürpererek, "Cumartesi günü herkesin bütün gün orada olup beni ve çocukları öldürmek için komplo kurmadığını bilmek nedense biraz daha kolay," dedi.

"Bunu yapanlar deli," dedi Khalil. "Tıpkı parya gibi."

Komplo ortaya çıkarıldıktan sonra, Jaydon Guthrie ve diğer pek çok kişiyle birlikte, iş gününden masum olan sekiz kişi, olanlardan duydukları öfke ve üzüntüyü ifade etmek ve Hümanist Parti adına özür dilemek için aradılar ya da e-posta gönderdiler.

Bunlardan biri de bebek bakıcısı Janice'ti. Grace yeni cep telefonundan numarayı tanıdığına neredeyse açmayacaktı ama sonra vazgeçti ve yaşlı kadınla on beş dakika boyunca konuştu. "Benim bazı inançlarım var," dedi Janice, sesi duygu yüklüydü. "Hepimiz bir şeylere inanırız. Ama o cadılar meclisinin yaptığı şey korkunçtu ve bu konuda hiçbir şey bilmesem de, onlarla herhangi bir bağlantım olduğunu düşünmek kalbimi acıtıyor."

"Sanırım terörizmin her türlüşünü anlamak zor," dedi Grace. "Artık hayatımıza nasıl devam edeceğimizi öğrenmemiz gerekiyor."

Isalynn, Grace'in ve dolayısıyla Khalil'in öngörülebilir bir gelecek için evinde kalması konusunda ısrar etti. Güvenlik Isalynn'in mahallesini sarmıştı ve evi büyük ve rahattı. Grace kabul etti ve bu onun ya da Khalil'in Pazar akşamı vermesi gereken son karardı. Erken bir akşam yemeğinden, sıcak bir duştan ve Cin araştırmacılarından birinin getirdiği yumuşak, eski kıyafetlerin rahatlığından sonra Grace gözlerini açık tutamadı. Bir yandan da

Khalil de ona eşlik etti, o bile dinlenecek kadar yorgundu, karanlık gece boyunca dalgın ve düşüncesizdi.

Yetkililer Pazartesi günü on iki komplocunun da gözaltında olduğunu doğruladıktan sonra Grace'in yaptığı ilk şey Katherine'i aramak oldu. Kimse çocukların hâlâ tehlikede olduğuna inanmasa da, Katherine ve John bir hafta boyunca Houston'da onlarla kalmayı kabul ettiler, böylece Grace ve Khalil ev yangını sonrasında ilgilenebileceklerdi.

İlgilenilmesi gereken çok fazla ayrıntı vardı. Evin sigortası. Grace kamyoncunun hayaletinin kaza sigortası hakkında söylediklerini de hatırladı. Bununla ilgili bir soruşturma başlatıldı.

Khalil aramıştı; yardıma hazır kimse yoktu. Her an yarım düzine cin hazır bulunuyordu. Birkaç kararlı Cinin konuyu takip etmesiyle, sigorta şirketinin ilk başta iddia ettiği gibi kamyoncunun sigortasını geçersiz kılmadığını keşfettiler. Bunun yerine, şirket ödemeyi işleme koyarken bir hata yapmıştı. Sigorta şirketinin dul eşine ve Grace'e bir tazminat borcu olduğu ortaya çıktı. Bu bir servet sayılmazdı ama Grace'in büyüyen kaynaklarına önemli bir katkı sağlayacaktı.

Bu arada, Chloe ve Max Houston'dayken, Khalil görevlerinden izin aldı ve Grace'le birlikte evden kurtarılabilecek şeyleri ayıklama işine giriştiler. Bazı aile hatıralarını, fotoğrafları, tavan arasındaki sandıklarda saklanan önceki Kahinlere ait tüm tarihi belgeleri ve günlükleri, dosyaları ve bilgisayarını, çocukların bazı kıyafetlerini ve oyuncaklarını ve Grace'in ofiste sakladığı yazlık kıyafetleri kurtardılar.

Çocukların içinde sallandığı sallanan sandalyeyi, hasar görmüş olmasına rağmen saklamayı tercih etti. Onu onarmayı denemek istiyordu çünkü büyükannesi onu ve Petra'yı da onunla sallamıştı. Khalil çocuklara kitap okumak için oturduğu eski deri koltuğu saklamak istedi. Bağlandığı birkaç fiziksel şeyden biriydi bu. Kurtarmaya değer başka bir şey yoktu. Yapının kendisini onarmak için büyük bir çaba gerekecekti, evin değerinden çok daha fazla çaba ve kaynak gerekecekti.

Çarşamba öğleden sonra bir süre verandada oturdular, ağaçlardaki rüzgârı dinlediler ve Grace anılarını tazeledi. Khalil ona sorular sordu, geçmişine dair bu samimi bakıştan büyülenmişti. Grace yüzünü silerken ona sarıldı.

"Biraz rahatladım," dedi Grace. "Bu konuda kendimi çok suçlu hissediyorum. Ve bu canımı da yakıyor."

Bunu anlayabiliyordu, en azından onunla tanışmadan önce anlayabileceğinden daha fazla. Bu ev onun durduğu, paravan kapıdan dışarı baktığı ve o büyü, değerli şeyi ilk hissettiği yerd.

"Geçmişinden büyük bir parçayı daha kaybediyorsun," dedi. Grace başını salladı. "Ve çatıyı tamir etmek zorunda değilim," dedi.

Adam güldü. Grace ellerini yüzüne kapattı ve onunla birlikte hem güldü hem de ağladı.

Arazinin geri kalanını kontrol ettiklerinde mağaranın tamamen çökmüş olduğunu gördüler. Her şeyden çok meraktan, Khalil fiziksel formunu bıraktı ve tünelin ufalanmış kuytu köşelerinden aşağıdaki enkaza doğru aktı. Bir insanın ayağa kalkabileceği kadar geniş bir alan yoktu, sadece eski Güç ve kırık kaya parçaları vardı. Dışarı çıktığında Grace'in elinde dolaplardan saklayacak kadar önemli olan tek şey vardı: Kahin'in beze sarılı maskesi.

Bu sırada cinler Grace'i izliyor ve bekliyorlardı. Kendilerini iyileştiremeyecek kadar hasar görmüş Cinlerin sayısı nispeten azdı, ancak bunlar derin yaralar içeriyordu. Khalil onları uyardı ve Grace'in hasarlı Cinleri iyileştirmek için enerji harcamaya başlamadan önce temel ihtiyaçlarını karşılamak ve çocukların refahını sağlamak için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi.

Perşembe günü Grace konuyu kendisi gündeme getirdi. Halil'e "Buna daha fazla dayanamayacağım," dedi. "Ebrahim beni deli ediyor. Pazar günü ortaya çıktığından beri bir kez bile çalışmayı bıraktığını sanmıyorum."

Halil ensesini ovuşturdu. Grace izlerken o, Ebrahim ve diğer üç cin evi yıkıyorlardı. Halil ona katılmak için birkaç dakika ara vermişti. "Onunla tekrar konuşacağım," dedi Halil. "Sen hazır olana kadar gitmesi gerektiğini söyleyeceğim."

"Hayır," dedi Grace ona. Gün bunaltıcıydı ve Grace, Khalil'in sevdiği yumuşak bir jarse malzemedan yapılmış bol, koyu renk bir şort, bir atlet ve sandaletler giymişti. Güneş tenini rengarenk öpmüştü. Kızıl altın rengi saçları ve bakırımsı bronzluğuyla ince, canlı bir alev gibi görünüyordu. Adam onayladı. "Ben de buna dayanamıyorum, yani bilmemeye. Phaedra'nın bir şans olup olmadığını ve diğer cinlerin iyileşmesine gerçekten yardım edip edemeyeceğimi öğrenmemiz gerekiyor."

İçini çekti. "Katılıyorum. Ama Ebrahim'in eşiyle denedikten sonra, en az iki hafta boyunca başka kimseyle görüşmeyeceksin. Katherine ve John Pazar günü çocuklarla birlikte dönecekler ve biz hâlâ senin için bir yer ayarlamalıyız.

-kalmak için."

Grace ona yan gözle baktı. "Biz" dediğinde dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı ama onun dışında bu konuda hiçbir yorum yapmadı. Bunun yerine, "Çok patronluk taslıyorsun," diye mırıldandı.

O zamana kadar onun yüz ifadesini çok iyi okumuştı. Kızın kırgın değil, rahatlamış görüldüğünü fark etti. Hemen onlara doğru kanatlanan Ebrahim'e seslendi. Khalil ona, "Atife'yi getir." dedi.

Ebrahim, Grace'e ürkek bir bakış attıktan sonra hızla uzaklaştı. Halil, Grace'in gözle görülür bir şekilde kendini toparlamasını izledi. Elini onun sırtına koydu ve Grace minnetle ona baktı.

Sonra Ebrahim eşi Atife'yle birlikte geri döndü. Atife o kadar hasar görmüştü ki kendine fiziksel bir form yaratamıyordu ve yeterince beslenebilmek için sürekli mücadele ediyordu. Grace'in önünde duruyordu, varlığı donuk ve çarpıktı.

Diğer cinler birer birer evin yıkım işlerini bırakıp onlara katıldılar. Diğerleri sessizce ortaya çıktı. Grace yeni gelenlere ters ters baktı ama bir şey söylemedi, onlar da gitmedi. Dikkatini tekrar Atife'ye çevirdi ve yüz ifadesi yumuşadı, bakışları içe döndü. Khalil onun içindeki karanlık gücün yükseldiğini hissetti. Sessizlik çöktü.

Daha sonra ne olduğunu bilmiyordu. Farkındalığının hemen ötesinde bir şekilde meydana gelen bir hareket hissetti.

Atife bir solukla esnedi ve öne doğru düştü. Cinin Grace'e saldırmak ya da onu ezmek istediğini düşünen Halil, Grace'i uzaklaştırmak ve sıkı bir korumayla sarmak için hamle yaptı. Ama Atife başka bir şeye odaklanmıştı, sadece kendisinin ve Grace'in görebildiği bir şeye. Atife acı dolu keskin bir sesle inledi. Arkadaşı Ebrahim karşılık olarak boğuk bir inilti çıkardı, onun çırpınışını izlerken yüzü acı içindeydi.

Bırakın beni! dedi Grace Halil'e. Onu Gücüyle itti ve o da sıyrıldı. Çırpınan Cine doğru bir adım attı. "Sakin pes etme! Onu yakalamaya çalışma. Hareketsiz dur ve sana gelmesine izin ver. Açılmaya çalış, o senin içine gelmek zorunda."

Grace kimden bahsediyordu? Khalil, Grace ve Atife'den başka kimseyi hissedemiyordu.

Afeteh'in varlığı titredi, dalgalandı ve aniden parladı. Bir an için önlerinde abanoz tenli bir kadın durdu, gözleri zaferle parlıyordu. Arkadaşına sert bir gülümseme vermek için döndü. Ebrahim fiziksel formunu kaybetti ve neşe dolu, delici beyaz bir ışığa dönüştü.

Diğer tüm cinler, ses açık alanda çınlayana kadar bağırdılar.

Sonra Atife'nin gülümsemesi soldu. Bir an sonra fiziksel formu da soldu.

Daha fazla dayanamayacağım, dedi Cin belli belirsiz. *Dinlenmeliyim*.

Ebrahim'in şiddetli beyaz ışığı Atife ile sarmaş dolaş oldu. Grace'e "*Teşekkür ederim*." dedi.

İkiniz de hoş geldiniz, dedi Grace, iki cin gözden kaybolurken bile.

Grace gülümseyerek Halil'e döndü. Halil güldü, onu yakaladı ve etrafında döndürdü. Sonra ayağa kalktı ve ona sıkıca sarıldı.

Benim mucizem, diye düşündü. Benim Grace'im.

Cuma günü, Khalil daha fazla dayanamadı. Isalynn'in kahvaltı masasında Grace'e "Ayağımı yere basıyorum," dedi. Son birkaç geceyi Isalynn'lerde geçirmiş olmalarına rağmen, evle ilgilenen Judith'ten başka kimseyi görmemişlerdi. Isalynn ve oğlu Malcolm Washington'a gitmişlerdi, ancak Isalynn ayrılmadan önce ihtiyaç duydukları sürece kalacaklarını açıkça belirtmişti.

Grace kapri pantolon ve önden düğmeli kolsuz bir gömlek giymişti. Khalil yine kot pantolon ve tişört giymeyi tercih etti. Bu tür kıyafetler hoşuna gitmeye başlamıştı. Grace ona bakarken çenesini ellerinin arasına aldı. "Ayağımı yere mi vuruyorsun?" dedi.

"İstediğim zaman ayak basabilirim."

Kıkırdadı. "Bu çok insani bir söz."

"Gerçekten de öyle." Okuduğu gazeteyi katladı ve bir kenara koydu.

"Şimdi neye ayak diretiyorsun?"

"Beni diktatör gibi gösteriyorsun," dedi. "Kahvaltını bitir."

Kadın kaşlarını işaret edercesine kaldırdı. Adam ona gülümsedi. Zeki, komik, asabi insanına bayılıyordu. "Kahvaltı hakkında bu kadar güçlü fikirlerin olduğunu bilmiyordum." Tostunu birkaç ısırıkta bitirdi. "Canım istediği için yedim."

"Hiç şüphesiz öyle," diye cevap verdi. "Bu haftanın her günü yorgunluktan bitap düşene kadar çalıştın." Aslında her gece, yatağa düşmeden önce ancak duş alabilmiş ve akşam yemeğinden birkaç lokma yiyebilmişti. Her zaman ona katılıyordu, bazen fiziksel olarak, bazen de görünmez bir kucaklamayla etrafını sararak. "Bu akşam için kesin kararımı veriyorum. Bugünkü faaliyetlerimiz hafif olacak ve erken ayrılacağız."

Yüzündeki mizah ışıltısı kayboldu. "Çocuklar Pazar günü eve geliyorlar. Onları özlüyorum ve geri dönmelerini istiyorum ama daha yapacak çok şey var."

"Ben de çocukları özlüyorum," dedi. "Ama her şeyin bu hafta yapılması gerekmiyor. Katiller tutuklandı; sigorta talepleri dosyalandı ve araştırıldı; tüm eşyalarınızı gözden geçirdik, belgeleri tasnif ettik, kurtarılabılır şeyleri depoya koyduk ve mobilyaları ve arabanızı tamir için aldık - yine de arabanızı satmanız gerektiğini düşünüyorum. Evini yıktık, kendim için bir özgürlük garantisi oluşturduk ve sen de iki Cini iyileştirdin. *Yeter* Grace."

"Kalacak bir yer için kiralık mülklere bakmaya başlamadım bile," dedi. Yüz ifadesi gölgelendi. "Çocuklar döndüğünde onları tutacak bir yerimiz olmalı. Mobilya alışverişi. Çocuklar için kıyafet ve oyuncak. Benim için de kıyafet. Mutfak malzemeleri, tencere, tava, tabaklar. Bir kahve makinesi. Kahve makinesi için kahve. Kahveyi koymak için fincanlar."

Bu arada kahvesini bitirdi. "Bunların hiçbirisi için kendinizi zahmete sokmayın. Ben her şeyi ayarladım."

Duruşu değişti ve başını eğdi. Çenesini ellerinin topuğuna dayamak yerine şimdi alnını ellerine dayamıştı. Masaya bakarak, "Halil, bunlar insanların ayarlayıp sonra da birilerine anlatacakları türden şeyler değil" dedi.

"Biliyorum," dedi. Başını kaldırdı ve güzel gözleri alev alev parladı. Ateşi kesinlikle onaylasa da, buna neden olan stresi not aldı. "En azından geçici olarak. Demonkind yasama meclisinden uzun süreli bir izin ayarladım. İki yıllık taahhüdümün geri kalanını daha sonra telafi edebilirim. Tatile çıkıyoruz Grace. Karar vermen gereken tek şey nereye gideceğimiz."

Kadının ifadesi şaşkınlıktan donuklaştı. Bu onu eğlendirdi ama aynı zamanda biraz da burktu. "Ama ama..."

"Ama yok. İnsanların her zaman acelesi vardır." Kadının ellerini tuttu ve çalkantılı gözlerine derin derin baktı. "Yeterince para var. Artık banka hesabınızda kaynaklarınız var ve Cinler asla parasızlık çekmenize izin vermeyecektir. Benim de param var, son baktığımda oldukça fazlaydı. Yeterince zaman var. Gitmen gereken hiçbir yer yok ve sen istemediğin sürece şu anda yapman gereken hiçbir şey yok. Sen ve çocuklar güvendesiniz Grace. Artık güvendesiniz."

Bakışları nemle doldu. Kederli görünüyordu.

Onun saçlarını okşadı. "Tüm eşyalarınızla ne yapacağınıza ya da evi ne yapacağınıza hemen karar vermenize bile gerek yoktu. Öyle görünüyordu ki

olanları kabullenmene yardımcı olmak için. Sadece çok fazla kayıp olduğu için üzgünüm."

"Tatil," dedi yavaşça, sanki yabancı dilde bir kelimeymiş gibi.

"Evet. Üç seçeneğiniz var. Houston'daki Four Seasons'ta çocuklara katılabiliriz. Burada, Louisville'de bir otel süitine yerleşebiliriz. Bunu tavsiye etmiyorum, çünkü yerelde kalırsak gerçekten rahatlayacağınıza inanmıyorum."

Yanaklarını sildi. "Üçüncü seçenek nedir?"

"Dün akşam Carling ve Rune aradı," dedi. "O kadar derin uyuyordun ki yeni cep telefonunun çaldığını bile duymadın, ben de açtım. Miami'nin hemen dışında bir sahil evi kiralamışlar, satın alma opsiyonu da varmış. Üç yatak odası, iki banyo, bir aile odası, bir oturma odası, çitle çevrili bir bahçe ve okyanusa bakan bir güverte. Mobilyalı, ancak Carling kendi mobilyanızı isterseniz mobilyaların çıkarılabileceğini söyledi. Bizi istediğimiz kadar kullanmamız için davet ettiler."

"Kumsal," dedi boş boş.

Başına gelen onca garip talihin arasında, onu tamamen durma noktasına getiren şeyin iyi talih olduğu anlaşılıyordu. Adam nazik bir sesle, "Kumsal. Eğer istersen."

"Bizimle gelir misin?" Kız onun bakışlarını aradı.

"Her zaman sizinle geleceğim," dedi basitçe.

"Nereye gitmek istersin?" diye sordu. "Hoşuna gidecek bir yer var mı?"

Gülümsedi. Sabahın ilk ışıklarıyla Paris'i ve bir kış gecesi St Petersburg'da yağan karı severdi. Kuzey Afrika'nın sıcak çöl rüzgârlarını ve cinlerin güneşin kavurduğu havada dans etmeye gittikleri Colorado ve Mohave çöllerinin vahşi açık alanlarını seviyordu. Niagara Şelalesi'nin sularını takip etmeye ve Amazon Nehri'nin yılan gibi kıvrımları boyunca yüzmeye bayılırdı ve Himalayalar'ın zirveleri boyunca dünyanın zirvesini düşünmeyi severdi; burada hava incelik ve her yerde coşkulu bir sonsuzluk uzanırdı.

Ama onu çok erken bunaltmak istemiyordu. Ona "Güneşi severim" dedi.

Kadın onu incelerken kaşlarını çatı. "Houston'a gidersek sen de gerçek bir tatil yapamayabilirsin."

"Bu iyi bir nokta." diye itiraf etti.

Kızın kaşları hafiflemedi. Yavaşça, "Tatile çıkmayı çok isterdim ama aynı zamanda birkaç kişiye onlara yardım edeceğime dair söz verdim," dedi.

Adamın kaşları kalktı. "Kim onlar?"

"Therese'in bebek bakıcılığı yaptığı gün gelen dilekçe sahiplerini biliyor musun? Danışmaya gidemediler. Hazır değillerdi ve mağara onları rahatsız etti. Onlara geri dönmek isterlerse müsait olacağımı söyledim." Grace ensesini ovuşturdu. "Onlara verdiğim sözü tutmam gerekiyor. Sözümü tutmak *istiyorum*."

"Bu bir sorun değil," dedi Khalil. "Onlarla temasa geçeceğiz. Hazır olduklarında bir bebek bakıcısı buluruz ve seni bu insanların yaşadığı yere götürebilirim. Tabii mağara olmadan da yapabileceğinizi varsayıyorum."

"Gerçekten yapabileceğimi düşünüyorum," dedi. Onun bakışlarıyla karşılaştı ve gülümsedi. "Bir ev ziyareti yapabilme düşüncesi hoşuma gidiyor. Tabii onlar da buna açıksa."

Grace'in gerçekten de ev ziyaretleri yapabildiğini keşfedeceklerdi. Don ve Margie ona e-posta gönderip başka bir konsültasyon için müsait olup olmadığını sorduklarında Khalil ile daha fazla pratik yapmıştı. İsmet çocukların ilk Cin bakıcısı oldu ve Khalil Grace'i Margie'nin güney Indiana'daki evine götürdü. Oraya vardıklarında, Grace orta yaşlı kardeşlerle etkileşime girerken Halil nazik bir sessizlikle arka plana çekildi. Margie onları rahat evine davet etti ve hem Don hem de Margie rahatlayana kadar mutfak masasında oturup kahve içerek sohbet ettiler. Grace nihayet Don ve Margie'nin babasının hayaletine kanallık ettiğinde, bu doğal, nazik bir ilerleme gibi geldi ve seans oldukça iyileştirici oldu.

Khalil, Grace'in doğuştan yetenekli olduğunu düşündü ve onu iki insanla birlikte izlerken gurur duydu. Sıcak ve şefkatliydi ve nasıl dinleyeceğini biliyordu. Bunun da ötesinde, Kahin'in Gücünü diğerlerini rahatlatacak bir güvenle idare ediyordu. Kahin'in Gücünü sadece kendisi için almakla kalmamış, şimdi bu pozisyonu da kendisi için talep ediyordu.

Ama bunların hepsi daha sonra gelecekti. Şimdilik Khalil, sözünü tutmanın, sorumluluğunda olanlarla ilgilenmenin ve bir pazarlığın kendi tarafını tutmanın önemini bilen Majestelerine bakarken derin bir memnuniyet hissetti. Ne olursa olsun.

"Nereye gideceğimize dair seçeneklerimizi daraltmış gibi görünüyoruz" dedi.

Kadının yüzünde bir gülümseme belirdi. "Florida'ya mı gidiyoruz?"

"Kesinlikle öyle olmalı." Florida'da Carling ve Rune'un onları kalmaya ikna etmeye çalışacaklarını biliyordu ama o bununla hiç ilgilenmiyordu. Coğrafi bir odak noktası tercihi yoktu ve Grace nerede isterse orada kalmaktan mutluydu. Onun burnuna hafifçe vurdu. "Ama çocuklar Pazar günü gelene kadar Florida'ya gitmeyeceğiz, o yüzden bugün için ikinci randevumuza çıkmaya karar verdim."

Kadının ifadesi dondu. "Çıkacak mıyız?"

"Aslında, tam olarak ne yapacağımızı biliyorum." Gözleri irileşti. "Biliyor musun?"

Adam memnuniyetle onu süzdü. "Evet, seni özel bir yere götüreceğim."

"Hazırlanmak için ne yapmam gerekiyor?" dedi temkinli bir şekilde. "Ne istersen." Durakladı. "Rahat giyin."

"Pekâlâ... Ne zaman gitmek istiyorsun?"

Adamın memnuniyeti dağıldı. Gerçekten de, bu buluşma konusunda beklediği kadar heyecanlı görünmüyordu. "Ne zaman istersen."

Önce kendine, sonra tekrar ona baktı. "Belki de gidip bu işi bitirmeliyiz."

Adam kaşlarını çatı. "Peki."

Ayağa kalktı ve elini ona doğru uzattı. O da ayağa kalktı, daha yavaşça ve kollarına doğru yürüdü ve uçup gittiler.

Louisville'den uzağa. Kentucky'den uzağa. Kuzey Yarımküre'den uzağa.

Dünya'dan.

Khalil Grace'in ihtiyaçları üzerinde çalışmış ve onu doğru basınçlı sıcaklıkta koruyabileceğinden, ona doğru UV filtresini ve soluması için mükemmel havayı sağlayabileceğinden emin olana kadar pratik yapmıştı.

Onu bir çırpıda Ay'a götürdü. Yakın tarafı Dünya'ya bakıyordu, uzak tarafı değil, çünkü yolculuğu aşamalı olarak yapmaları gerektiğini düşünüyordu. Adamın kollarında dönerek onları getirdiği yere baktı.

"W-wha..."

"Sana özel bir yer olacağını söylemiştim," dedi, onlar için yarattığı görünmez balonun içinde.

Kadın çığlık attı.

Adam kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. Evet, bu ikinci buluşma yeri mutlu bir çığlık atmaya değerdi. Çok az insan Ay'da yürümüştü. Nasıl olduğunu biliyordu.

Bu fırsat çok nadirdi. Elbette ilk buluşmalarında olanları telafi etmeliydi.

Grace çılgılık atmaya devam etti. Döndü ve onu pençeledi. *"Oh, Tanrım. Oh. Aman Tanrım. Tanrım. OHMYGOD!"*

Gülümsemesi kayboldu. Onu nazik ama sıkı bir şekilde kavramaya çalıştı. Bu beklediğinden daha zor oldu. Kadın yarım düzine kol ve bacak edinmiş gibiydi. Ona, "Artık gürültü yapmayı bırakabilirsin," dedi.

Her nasılsa, adam belini kavramayı başarana kadar kadın adamın vücudunun yarısına kadar tırmanmıştı. Onu yerden kaldırdı ve ayağa kaldırdı. Kız tekrar adamın vücuduna tırmanmaya başladı.

"Eğleniyor musun?" diye sordu kuşkuyla.

"Lanet olası aydayız!" diye bağırdı kadın. *"Burada hiçbir şey yok!"*

Adam ona bakakaldı. "Eğlendiğini sanmıyorum."

"Hava yok!"

Başını iki yana salladı. "Bunu mantıklı bir şekilde düşün. Gerçekten hava olmasaydı bu sözleri söyleyebilir miydiniz? Elbette bu baloncuğun dışında hava veya atmosfer yok-"

"Ofcoursethere'snofuckingairhereorfuckingatmosphereonthefuckinggoddamnMOONyouGODDAMNFUCKINGCRAZYMORONICDJINN..."

"Grace," diye kükredi yüzüne doğru.

Bağırışına o kadar büyük bir güç kattı ki, kızın çılgınlıkları sessizliğe gömüldü. Ona bakarken nefes alış veriş kesildi. "Bana bak," dedi adam. "Sadece bana bakmaya devam et. Hiçbir tehlike yok. Tamamen güvendesin. Ben sana sahibim. Her zaman yanımdasın. Sen benimsin. Asla bırakmayacağım. Seni her zaman koruyacağım. Sen artık benim hayatımsın. Söylediklerimden bir şey anlıyor musun?"

Nefes alış veriş yeniden kesildi. "Nefes alıyorum," diye fısıldadı. "Ay'da."

"Başka tarafa bakma!" diye emretti, gözleri yana kaymaya başladığında. Bakışları tekrar onunkilere kaydı. "Seni korkuttuğum için özür dilerim. Sana gitmeyi sevdiğim özel bir yeri göstermek istedim. Senin de burayı seveceğini düşündüm. Gitmek ister misin?"

"Bilmiyorum, bana bir dakika ver," dedi belli belirsiz. "İçgüdülerimle ilgili ciddi sorunlar yaşıyorum. Bana kendimi hep Darrin gibi hissettiriyorsun ve ben Darrin *değilim*, lanet olsun."

"Pekâlâ." Adam onun kollarını ovuşturdu. "Ama bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Sen 'randevu' der demez, felaket bir şey olacağını anladım. Beni bir daha asla ama *asla* böyle şaşırtmayacaksın, yoksa yemin ederim, bir hafta boyunca kışına kovma büyüğü yaparım." Hitch. "Ve çok sert, Khalil."

"Bir daha asla. Sana söz veriyorum, bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım."

Sadece gitmemiz gerekip
gerekmediğini söyle."

"Bekle."

Adam şaşkınlıkla kadının sanki suyun altına dalacakmış gibi birkaç derin nefes almasını izledi. Sonra yavaşça, yavaşça döndü. Adam onu göğsüne doğru çekti ve kollarıyla sıkıca sardı. Kadının bütün vücudu titriyordu.

"Aman Tanrım, Ay'dayım," dedi. Tüm bunlardan sonra sesi neredeyse konuşur gibiydi. "Kask yok. Uzay giysisi yok. Oksijen tüpü yok. Sadece sen varsın."

Khalil ihtiyatlı olmayı acı bir şekilde öğrenmişti. Dikkatle sordu, "Bu iyi bir şey mi?"

"En çok." Başını salladı ve daha fazla hava emdi, göğsünden geçen kollarını kavradı. Başını eğerek Dünya olan muazzam, zarif küreye baktı. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en görkemli ve çılgınca şey. Seni çılgın cin."

Evet. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?

Derin bir iç çekerek çenesini kızın başının üstüne yasladı. Bütün bu çıkma olayı onu çok yıpratmıştı.

Grace ayda sadece birkaç dakika daha kalabilirdi. Böylesine aşırı bir adrenalin patlamasından sonra, sanki biri kafasının arkasına iki tane dörtlükle vurmuş gibi hissetti.

O muhteşem saf sesiyle sakince konuşuyor, bir yandan da sıcak, kocaman elleriyle kollarını ovuyordu. "Uzak taraf da oldukça muhteşem."

"Seninle her yere giderim, her yere," dedi. "Küçük bir uyarıyla. Ve kademeli olarak. Ama şu anda gitmemiz gerekiyor."

"Nasıl istersen."

Kadın adamın kollarında döndü, kasırga onu alıp götürürken adamın beline sarıldı.

Khalil onları Isalynn'in evinde kullandıkları misafir yatak odasında yeniden maddeleştirdi. Yer ayaklarının altında sertleşir sertleşmez Grace arkasını döndü, baş döndürücü üç adım attı ve yatağa yığıldı.

Yastığa doğru "Kafama vurdu," dedi.

Khalil yanına oturduğunda yatak yayları gıcırdadı. Onun bacaklarından birini ovdu.

"Seni deli gibi seviyorum," diye fısıldadı.

Kızın nefesi kesildi. Deli gibi. Evet, o da böyle hissediyordu. Kendi dışında, seviştikleri zamanki gibi çılgınca ve kelimenin tam anlamıyla bedenini terk etmişti. Adamın elini tutmak için arkasına uzandı. Adamın uzun parmakları onunkilerin üzerine kapandı, sertçe.

"Babama yaptığın şey muhteşemdi Grace. Çok az yaratık Soren'le bu şekilde yüzleşip kazanabilmiştir."

"İçeriden bir haberim vardı," dedi Grace. "Ve beni destekleyecek kırk ya da elli cin."

Pazar günü bir süre boyunca, olası geleceklerin hayalleri onu hiç terk etmemişti. Sonra Kahin'in ayı geçerken onlar da geçmiş, onu ait olduğu yerde, şimdi ve burada demir atmış halde bırakmışlardı. Ama o olasılıklardan bazılarını hâlâ hatırlıyordu, düşünmeye bile cesaret edemediği garip ufuklar parlıyordu.

Adamın üzerine eğildiğini hissetti, bir cüsse ve güç izlenimi. Bir şey oldu, tüm öfkesini içine çektiği zamanki gibi, Güç'ün sıkı bir şekilde sıkıştırılması, sadece bu sıkıştırma daha derin ve daha sertti, ince havadan bastırılan bir elmas gibi.

Kaşlarını çatarak kendini dirseklerinin üzerine kaldırdı ve dönmeye başladı. Kürek kemiğine bir öpücük kondurdu. Ağzını çektikten sonra da bu hissinde kalmaya devam etti.

"Bana bir söz ver," dedi.

Bir parmağının ucuyla ensesindeki saç çizgisini hafifçe yokladı. "Ne istersen."

"Sakın değişme," dedi kadın. "Kalıcı olarak değil, önce benimle konuşmadan değil."

Parmağı hareketsiz kaldı. Hiçbir şey söylemedi.

Bu kez sırt üstü döndü.

Üzerinde hâlâ o sabah giydiği tişört ve kot pantolon olsa da, yine insan tenini giymişti; zayıf çenesi boyunca uzanan sakal dokunuşları, sessiz gözlerinin ve gülümsemeyen ağzının köşelerindeki gülme çizgileri ile o muhteşem, zarif yüz hatları. Uzun saçları dökülmüştü, hâlâ parlak ve siyahtı ama tanımlanamayacak kadar farklıydı. Bir elini onun göğsüne koydu,

Ve orada, vücudunun derinliklerinde pırıl pırıl bir inci gibi saklı olan Gücünün parıltısı vardı.

O muhteşem gülme çizgilerine dokunmak için uzandı. Adam ürperdi ve gözlerini kapatarak yüzünü avucuna çevirdi.

"Söz ver," dedi. "Halil, ete bürünme yeteneğin var ama rüyamda bir tanrıça bana yeterince istersem bedenimi tekrar terk edebileceğimi söyledi."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Ona baktı, devasa vücudunun her çizgisinde gerginlik vardı. Elini onun boğazına doladı, başparmağı çenesinin çizgisini okşadı. "Bir ölümlü ölümsüz bir Güç'le ne yapar?" diye nefes aldı.

Omzunu kaldırdı ve beceriksizce, "Şey, bu sadece bir rüyaydı. Gerçekten gerçekleşebilir mi bilmiyorum. Tüm bunları denemek için zamana ihtiyacımız var. Tek bildiğim, çocuklar büyürken onlardan farklı bir şey olmaya çalışmak istemediğim, çünkü asla değişemeyecekler ve onlara verebileceğim en iyi insan hayatını hak ediyorlar."

"Seni canlı olarak hak ediyorlar," dedi Khalil. "Tanrım, eğer değişebilseydin daha güçlü olurdun, öldürülmesi daha zor olurdun." Sertçe yutkundu. "Hepiniz çok kırılgansınız."

"İnsan olmanın bir parçası da bu," dedi. "Biz de oldukça güçlüyüz. Ayrıca..." Gülümsedi. "Tamamen güvendeyim, unuttun mu? Sen varsın. Her zaman yanımdasın."

"Lütfen her zaman benim kal," diye fısıldadı. "Her zaman."

Kadın elini adamın sırtında gezdirdi ve adam kamburlaşıp ürperdi. Arkasına uzandı, pazuları esnedi ve tişörtünü kavrayarak başının üzerine çekti.

Aman Tanrım, göğsünde bir tutam siyah kıl vardı. Avucunu üzerinde gezdirdi. Göründüğü kadar ipeksiydi. Adam çıplak bir şaşkınlıkla ona baktı ve açlık yine bir alev tabakası halinde üzerine çöktü.

"Her şeyi çıkar," diye tısladı.

Adam kot pantolonunu yırtmak için ondan uzaklaştı. O da aynısını yapmak istemişti; gerçekten istemişti. Ama Khalil'in çıplak vücudunun kıyafetlerinden kurtulurkenki görüntüsü aklındaki neredeyse tüm tutarlı düşünceleri yok etti.

İki tanesi hariç. Aynı-farklı-aynı; bir madalyonun havada dönüp duran iki yüzü gibiydiler. Khalil'in vücudunun her çizgisinde sevgilisini görüyordu ama daha insana benzeyen formunun yeniliği onu neredeyse yabancı kılıyordu.

İpeksi siyah kıllar uzun karnından cinsel organına doğru iniyor ve uzun, kaslı kalçalarına serpiliyordu. Testisleri gergin, büyük bir ereksiyonun altında sıkıca toplanmıştı. Kadın adamın güzel penisinin geniş mantar başına ve kalın uzunluğuna baktı.

Ona döndü ve hayal kırıklığı içinde homurdandı. "Senin de kıyafetlerini çıkarman gerekiyordu."

Kadın ona şaşkın bir bakış attı ve "Unutmuşum" diye sızlandı.

Yüzündeki ifade şehvetli ve hınzır bir hal almadan önce adamın zayıf yüzünü kahkaha ve şefkat kapladı. "Hiç zahmet etme," diye mırıldandı. "Sana yardım edeceğim."

Uzun bedenini onun yanına uzattı ve gömleğinin düğmelerini teker teker açtı. Her yerde ona bakmaktan kendini alamıyordu. O alete. İki açgözlü eliyle sıcak, sert uzunluğunu kavradı.

İçinden bir ses, kısa, keskin bir şok çığlığı koptu ve sanki ona yumruk atmış gibi ellerinin üzerine eğildi. Endişelenen kadın geri çekilmeye başladı. Adam onun bileklerini kavradı. "Hayır!" diye homurdandı. "Bu kötü değildi. *Çok iyi olduğu içindi.*"

Ellerini adamın şişmiş etini kaplayan yumuşak deride gezdirdi. Bunun verdiği zevk tüm vücudunu titretti ve onu o kadar çok istiyordu ki zar zor nefes alabiliyordu.

Seni seviyorum.

Bu duyguya teslim oldu, ona teslim oldu. Sırtını dikleştirdi ve adamın beline ulaşana kadar yatakta gelişigüzel kıpırdandı. Sonra ona doğru yuvarlandı ve penisinin kalın ucunu ağzına aldı. Adamın içinden bir inilti koptu. Vücudunun her çizgisi, onun varlığına dair hissedebildiği her şey şaşkınlıkla kükrüyordu. Adamın ereksiyonu kadının ağzında sarsıldı. Gözlerini kapadı ve onu içine çekerken ellerinin saçlarını yumrukladığını hissetti.

Seni deli gibi seviyorum.

Adam kalçalarını itti, kadın onu okşarken homurdandı. Onun dokunuşunda, tadında ve ritminde kendini kaybetti. Onun verdiği fiziksel zevk gözlerini kamaştırıyordu.

Adam sikini ağzından çıkardığında, kadın gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Yüzünde bir ihtiyaç krizi ifadesi vardı. "O şekilde değil," diye mırıldandı. "Bu sefer olmaz."

Adam onu yatağa çekti, kadın oturur pozisyona geçti ve birlikte onun kadar çıplak olana kadar kıyafetlerini yırttılar. Adam bir elini

Boynunun arkasını okşadı ve onu tekrar aşağı indirirken vücudunu örtmek için ayağa kalktı.

Kadın bacaklarını açtı ve adam ona yardım etti, titremesine rağmen dizine o kadar dikkat ediyordu ki kadın ona yeniden aşık oldu. Kadın arzuyla öylesine sırlıklam olmuştu ki, adamın onu okşamasına bile gerek kalmadan nemi parmaklarını kapladı. Adam sessiz bir soruyla ona baktı ve o da başını salladı. "Gel buraya," diye nefes aldı.

Adam onun girişini itti. Gerilip içini doldururken, vücudunun her yeri titredi. Kadın onu şiddetle, koruyarak tuttu, çünkü ne kadar güçlü olursa olsun ve ne kadar tuhaf olursa olsun, bu onun ilk seferiydi.

İnsan teninden insan tenine.

Sonra adam köküne kadar onun içindeydi ve bedenleri aynı hizadaydı. Ona bakarken gözleri doldu. Yüzünde daha fazla şaşkınlık olamazdı.

"Grace," dedi ve bunu her zaman bu şekilde söylerdi, sanki bu sadece onun adı değil de hikâyelerin en şefkatlisi ve en canlısıymış gibi. Sanki bir sonraki adımda ne yapacağını bilmiyormuş gibi iri bedenini onun üzerinde dondurdu.

"Şimdi öp beni," diye fısıldadı.

Ağırlığını bir dirseğinin üzerine vererek, yüzünü onunkine yaklaştırırken göğsünü kavradı. Dudakları onunkilerin üzerine kapandı ve bir katedralde dua etmek için diz çökmüş gibi büyük bir saygıyla omuzlarını onun üzerine eğdi ve adam kontrolünü tamamen kaybedip onun içinde doruğa ulaştığında kendini hiç o anki kadar güzel hissetmemişti.

Bunun yeterli olduğunu düşündü ve bu fazlasıyla yeterliydi, ama adam her zaman yaptığı gibi onu şaşırttı, çünkü doruğa ulaştığında, kendini ona doğru bastırdı, zevk merkezine tam olarak çarptı ve bu onu onunla birlikte uçuşum kenarına getirdi.

Her zaman seviyor, her zaman düşüyordu. Deli gibi.

Vücudunun tüm ağırlığı, yorgunluğun mutlak teslimiyetiyle kadının üzerine yığıldı. Nazik bir karanlığa doğru döndü, çünkü aciliyet yoktu, olması gereken hiçbir yer yoktu ve ihtiyaç duydukları hiçbir şey yoktu ve bu hayal edilebilecek en abartılı lükstü.

Bir noktada, adam kıpırdanmış ve ağırlığını başka yöne kaydırmış olmalıydı ama kadın ancak adam onu kendisiyle birlikte çektiğinde uyandı. Adam başını omzuna koyup kollarını ona sımsıkı doladığında uykulu bir ses çıkardı ve sonra tekrar uykuya daldı.

Garip bir çınlama yatak odasını doldurdu. Uykulu ve kafası karışık olan Grace sırt üstü yuvarlandı ve başını kaldırarak sesin nereden geldiğini aradı. Yeni cep telefonu

yatağın Khalil'in tarafındaki komodinin üzerinde dans ediyordu.

Khalil homurdandı, elini telefonun üzerine vurdu, çevirerek açtı ve "Konuş. Sonra da kapat."

Kadın gözlerini kapattı. Hayır, hiç de arkadaş canlısı değildi. "Telesekretere düşmesine izin verebilirdin" diye fısıldadı.

Adam kaşlarını çattı ve "Aklıma gelmedi" diye mırıldandı.

Adam dinlerken kadın güldü. Adamın kaşları kalktı. "Merhaba, Cuelebre. Hayır, onunla konuşamazsınız. Kendisi meşgul. Ne istiyorsun?"

Grace'in gözleri büyüdü. Öngörülemeyen olaylar konusundaki moratoryumu buraya kadarmış. Telefona uzandı ama Khalil telefonu ondan uzak tuttu. Onun vücuduna doğru eğildi ve telefona bir kez daha uzandı. Khalil onun elini yakaladı, öptü ve göğsüne bastırdı.

Bu Grace'i diğer uçtaki güçlü ve derin sesi duyabilecek kadar yaklaştırdı. Cuelebre, "Eşim ve ben Louisville'e bir gezi daha planlıyoruz," dedi. "Kahin'e danışmak istiyoruz."

Khalil şaşkınlıkla bakmak için ahizeyi çekti. Sonra tekrar kulağına götürdü. "Kahinlere danışmadığınızı sanıyordum."

"Pia beni bir istisna yapmaya ikna etti," dedi. "Grace'in gördüğü şu imgelem hakkında daha fazla şey öğrenmemiz gerekiyor."

Khalil ejderhaya, "Birkaç gün önce birinin Grace ve çocukları öldürmeye çalıştığını ve evlerini havaya uçurduğunu duymuşsundur," dedi. "İki hafta sonra tekrar ara. Şu anda Grace tatilde."

Cuelebre'nin sesi sertti. "Suikast girişimini ve bol miktarda yardım aldığını duydum. Ayrıca onunla sizin aracılığınızla değil, doğrudan konuşmayı umuyorum."

"Eh, dostum," dedi Khalil, "bazen bir şeyleri aşman gerekir."

Cep telefonunu kapatıp odanın diğer ucuna fırlattı ve Grace'i sırt üstü yatırarak onunla tekrar sevişmeye başladı.

Mürver Irkların bir sonraki romanının
özel bir önizlemesi için sayfayı çevirin
tarafından Thea Harrison

RAB'BİN DÜŞÜŞÜ

Berkley Sensation'dan çok yakında!

Bir drama kraliçesi gibi hissetmek berbat bir şey olsa da yine de doğruydu - Dragos'u ve New York'u geride bırakmak Pia'nın şimdiye kadar yaptığı en zor şeylerden biriydi.

Bundan daha kötü ne olabilirdi? Ayrılmak onun fikriydi. Hatta bunun için yüksek sesle, uzun uzun tartışmıştı.

Ve en kötüsü de neydi? Tüm sorunlarını geride bırakıyormuş gibi bile yapamıyordu, çünkü bırakmıyordu. Tüm sorunları onunla birlikte güzelce eşleştirilmiş taşınabilir bir sette geliyordu, çünkü elbette bir grup psikopatla seyahat etmek zorundaydı.

Sadece bir grup psikopata, Wyr nöbetçilerine alışmıştı. Hepsi onu sevmiyordu ama çoğu onu az çok kabullenmişti. Şimdi yepyeni bir gruba alışması gerekiyordu. Bunların hepsi taze ve enerjikti, oysa o sadece çok yorgundu ve sebepsiz yere kafa koparmaya başlayacak kadar şirret hissediyordu.

Bu ona biraz brownie puanı kazandırırđı.

Üç psikopat onunla birlikte siyah bir Cadillac Escalade ile seyahat etti. Arkalarındaki başka bir Escalade'de de yine üç psikopat yolculuk ediyordu. Aslında her iki cip de yasadışı bir şekilde aynı plaka numarasına sahipti ve neredeyse her yönden birbirinin aynısıydı, grubun ayrılması ve bir cipin diğeri için yem görevi görmesi gerekebilirdi - ki bu o sırada Pia hangisinde seyahat ediyorsa o olurdu.

Onları takip eden Escalade'de Miguel, Hugh ve Andrea vardı. Miguel kumral ve koyu renk saçlıydı, yağsız kaslarla sarmalanmış sıkı bir vücudu ve gezinmeyi hiç bırakmayan koyu keskin gözleri vardı. Hugh ham kemikliydi ve oldukça sadeydi. İri elleri, hafif bir İskoç çapağı ve Pia'nın bir an bile inanmadığı uykulu bir tavrı vardı, çünkü gerçekten o kadar uykulu ve yavaş hareket ediyor olsaydı, onunla seyahat etmezdi.

Andrea uzaktan tıpkı Pia'ya benziyordu, bunu bilerek yapmıştı. Aynı uzun bacaklı, bir metre on santimlik vücut tipine ve aynı kalın sarışın

omuzlarına kadar inen ve atkuyruğu şeklinde geriye çekilebilen saçları vardı. Andrea'nın saçları Pia'nın sarı tonlarına uyması için özenle açılmıştı.

Yakından birbirlerine benzetilemezlerdi. Andrea, Pia'nın yirmi beş yaşından muhtemelen beş yaş büyük görünüyordu, gerçi Wyr'de birinin yaşını tahmin etmek bazen zor olabiliyordu ve Andrea otuz yaş kadar büyük olabilirdi. Pia'nın yüzü daha üçgendi. Andrea'nın gözleri gece mavisi değil yeşildi.

Pia'nın Cadillac'ında seyahat eden üç psikopat James, Daniel ve Eva'ydı. James ekibin en uzun boylusuydu ve aslında yakışıklıydı, koyu renk saçları mavi gözlerine dökülüyordu ve profilden harika görünen güçlü bir burnu ve çenesi vardı. İnce yüz hatları ve açık kahverengi saçlarıyla Daniel o kadar çocuksu görünüyordu ki, Pia'nın yanlış olduğunu bildiği bir başka izlenimle, düpedüz masum görünüyordu.

Bir de Eva vardı, bu ölümcül serseriler sürüsünün alfası ve kaptanı olan Eva. Eva, Venüs Williams-Amazon ihtişamına sahipti; bilenmiş, bir metre boyundaki vücudu, güçlü kaslarının üzerinde dalgalanan zengin abanoz teni ve ilk karşılaşmalarında Pia'yı öylesine derinlemesine parçalara ayıran siyah, acı bakışlarıyla Pia, tüm parçaları bulup kendini tekrar doğru bir şekilde bir araya getirdiğinden tam olarak emin değildi.

Altı görevlinin hepsi de Özel Kuvvetler'in Wyr versiyonuydu. Daha tehlikeli olan tek Wyr, Dragos'un nöbetçileri ve tabii ki Dragos'un kendisiydi.

Psikopatları Dragos'un savaş köpekleri arasında en güçlü ve en ölümcül olanlarıydı. Hepsi bir tür köpek Wyr'di - kurtlar, melezler ya da mastifler. Ordudaki en yetenekli ve değişken birlikten geliyorlardı. Herhangi bir çatışmaya ilk giren onlardı ve düzenli birlikler için çok tehlikeli yerlere gönderilen korucular olarak ön gözcülük yaparlardı. Gölge köşelerde devriye gezen ve düşman hatlarını geçerek rakiplerini arkadan vuran onlardı.

Uyum sağlama konusunda iyi değillerdi. Asla üniforma giymiyor, selam vermiyor ve bazı şeyler hakkındaki düşüncelerini gizleme zahmetine katlanmıyorlardı. Ne Pia'yı ne de zincire vuruldukları bebek bakıcılığı işini pek düşünmedikleri belliydi, bu da bir şeyler değişmezse hepsini boktan bir yolculuğun beklediği anlamına geliyordu.

Pia sürücü koltuğunun arkasında arkaya yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, kirli beyaz kış manzarasının akıp gidişini izliyordu. Dragos'u hissedebiliyordu

telepatik olarak konuşmasalar da tepelerinde uçuyorlardı. Her şey zaten bir süre önce söylenmiş, bağırılmış ve tartışılmıştı. İki arabalık konvoyu yaklaşık kırk dakika takip ettikten sonra, onun direksiyonu kıldığını ve şehre dönüş uçuşuna başladığını hissedebiliyordu.

Koltuğunda huzursuzca kıpırdandı. Baş ı çarpıyordu. Ses sisteminde 2Pac "Ballad of a Dead Soulja" şarkısını çalıyordu. Onun yanında Daniel, açık kahverengi saçlarını dağınık bir atkuyruğu yapmış, tişörtü ve eşofmanlarıyla oturmuş, bir el oyununa dalmıştı.

Eva arabayı sürüyor, James ise son model bir SCAR'ın (Pia'ya bunun Özel Harekât Kuvvetleri anlamına geldiğı söylenmişti) dipçığıyle av tüfeğine biniyordu.

-SOF-savaş saldırı tüfeğı) botlarının arasında yerde duruyordu. Eva'nın siyah saçları kısa kesilmişti ve kafatasının zarif şeklini vurguluyordu. Pia dikiz aynasına baktığında, bakışları Eva'nın küçümseyen bakışlarının yansımasıyla çarpıştı. Pia'nın zaten gergin olan öfkesi davranışlarını kontrol etmeye çalışmaktan vazgeçti. Süzölüp gitti ve diğ er yarısını da beraberinde götürdü.

"Şimdi Kenny G dinlemek istiyorum. Ya da belki Michael Bolton."

Daniel'ın kafası yukarı kalktı. James ona bakmak için iki büküm oldu.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," dedi Eva. James'e döndü. "Bana şaka yaptığını söyle."

Pia kendini çocuksu, küçük ve kinci hissediyordu. Drama kraliçesi iki yaşında bir çocuğa dönüşmüştü ve yürümeye başlayan çocuk öfke nöbeti geçiriyordu. James'e, "Değ iştir şunu," dedi.

James ifadesizce, "Kadın değ iştirilmesini istiyor," dedi. Düğ melere bastı. Cadillac'ı kolay dinlenen bir müzik doldurdu.

"Bu harika," diye mırıldandı Eva. "Lanet olası günün geri kalanında lanet olası bir asansörde sıkışıp kalacağız."

Pia da asansör müziğ inden nefret ederdi. Gülümsedi ve koltuğ una geri yerleşti.

Şimdi herkes neredeyse onun kadar mutsuzdu.

Sabah, arkalarında ilerleyen kilometrelerle birlikte uzadı ve şehir manzarası aynı kaldı; donuk tuğ la fabrikaları, kirli karların arasından geçen siyah demiryolu hatları, sıra sıra evler ve arada bir alışveriş merkezi. Kimse konuşmuyordu, en azından yüksek sesle. İki Cadillac eyaletler arası trafikte sorunsuzca ilerliyor, çok fazla dikkat çekmemek için her zaman bir arada durmuyor, ama her zaman birbirlerini görebiliyorlardı. Pia geçip giden manzarayı seyrederken, elinde olmadan ş unları düş ündü

Bu geziyi en son yedi ay önce yapmıştı. Bu iki yolculuk neredeyse birbirinin tam zıttıydı.

Geçen Mayıs ayında etrafındaki her şey çiçek açarken o kaçıyordu, korkmuş, bitkin ve yalnızdı. Bu kez çiftleşmişti, hamileydi -elleri karnındaki hafif şişliğin üzerinde koruyucu bir şekilde kıvrılmıştı- ve etrafı Wyr's'in en etkili, huysuz da olsa korumalarıyla çevriliydi ve kış New York'u keskin, beyaz dişleriyle ensesinden tuttuğu için dışarısı feci soğuktu.

Buna karşılık Charleston'da ocak ayı, gündüzleri altmış dereceye kadar çıkan, geceleri ise otuz sekiz-kırk derece civarında seyreden ılık bir havaya sahipti. Yine de Pia'nın dört gözle beklediği şey, Güney Carolina kıyılarında kar olmamasıydı. Aralık ayı sonlarında New York kayıtlara geçen en kötü kar fırtınalarından birine maruz kalmıştı ve dağlar kadar karın erimesi aylar alacaktı.

Yolculuğun doksanıncı dakikasında Pia kıpırdandı. "Durmak zorundayım."

Eva aynada ona bir kez daha baktı. "Öyle mi?" dedi Eva bebek gibi konuşan bir sesle. "Kendisi nerede durmak ister?"

James kıpırdandı ve "Evie" dedi.

"Ne?" Eva tersledi. "Daha yeni yola çıktık ve prenses şimdiden mola vermek istiyor. Hazır konu açılmışken, neden uçakla değil de arabayla gidiyoruz? Bütün gün sürecek bir yolculuk yerine birkaç saat içinde orada olabilirdik."

"Neden uçak yerine arabayla gittiğimiz seni hiç ilgilendirmez," dedi Pia buz gibi bir sesle. "Ve prenses de önümüzdeki on dakika içinde durduğumuz sürece nerede durduğumuz umurunda değil. Anladın mı?"

"Elbette, bebek surat," dedi Eva. "Kendisi ne isterse, onu alır."

Eva sinyal verip sağ şeritten çıkış şeridine geçerken Pia aynadan diğer kadını izledi ve *gün bitmeden kışına tekme basmam gerekecek, değil mi*, diye düşündü.

Evet, şimdiye kadar harika bir yolculuk olmuştu. Ve bir diplomasi görevindeydiler.

Diğer Cadillac trafiği yarıp SUV'larına katıldı ve iki araç bir sonraki çıkış rampasına girdi. Durmak için seçtikleri yerler arasında iki benzin istasyonu, bir McDonald's, bir Denny's ve bir Quik Mart vardı. Eva McDonald's'ın otoparkına girip park etti. Pia dışarı çıktı ve restorana yöneldi. Diğer altısı etrafını öyle bir sardı ki, sanki kazara olmuş gibiydi. Psikopatlar çok iyi hareket ediyorlardı; o kadarını söyleyebilirdi.

Giderek daha acil bir ihtiyaç duyduğunu hissederek, Eva ve Andrea'nın eşliğinde tuvalete doğru yol aldı. Yedi aylık hamileliği şu ana kadar pek belli olmamıştı; bu konuda çok fazla düşünmesi onu oldukça korkutuyordu ve stratejik bir şekilde giyinirse bunu tamamen saklayabilirdi. Ama fıstık, sağ olsun, mesanesini etkilemeye başlamıştı. Bu durum iyiye gitmeden önce daha da kötüleşecekti.

Kadınlar tuvaleti aşağı yukarı temiz ve boştu. Diğer iki kadını iterek geçti, kabinin kapısını çarparak kapattı ve muhtemelen o gün geçireceği tek yalnız zaman olan birkaç dakikanın tadını çıkardı.

Kızgınlık ve düşmanlık onu takip eden sorunlardan ikisiydi. Pia geçen yedi ay boyunca Wyr'lar tarafından gerçekten kabul görmemişti. Bazı nöbetçilerden kabul görmüştü. Bütün gryphonlar onu kucaklamıştı ve Graydon onun en iyi arkadaşlarından biri olmuştu. Ayrıca onun ne tür bir Wyr olduğunu ve Dragos'la bunu neden gizli tuttuklarını da biliyorlardı.

Bunu bir tek gryphonlar biliyordu. Diğer iki nöbetçi bile bilmiyordu, gerçi bu durum gargoyle nöbetçi Grym'e sorun çıkarmış gibi görünmüyordu ama pek konuşmadığı için ne düşündüğünü anlamak zordu. Harpy nöbetçisi Aryal'la da bir tür huzursuz ateşkes sağlamıştı; en azından haftada birkaç kez eğitim minderinde onunla idman yapacak kadar, ama sırlarını paylaşmıyor ya da sosyalleşmiyorlardı.

Diğer tüm Wyr'lere gelince, Dragos'la çiftleşmesinin ilk günlerinde beklenti şaşkınlığa, ardından da fısıldaşmalar başladığında şüpheye dönüşmüştü.

Kendini beğenmiş biri olduğu için kimseye ne tür bir Wyr olduğunu açıklamamıştı.

Hayır, o başka bir çiftlikten kaçan biriydi, çünkü hırsızlık yaptığı tek kişi Dragos değildi.

Ya da ne tür bir Wyr olduğunu açıklama zahmetine girmedi, çünkü antisosyal olanlardan biriydi ve arkadaş edinip edinmediği ya da herhangi bir sürüye, sürüye ya da sürüye uyup uymadığı umurunda değildi.

Wyr için, doğası için bu kadar temel olan bir şeyi herkesten saklayan birine ısınmak zordu. Bunu bilmek ve neden orada olduğunu anlamak pek yardımcı olmuyordu. Düşük seviyeli kızgınlık ve ince dışlanma hala berbat hissettiriyordu.

Yarım yıldan fazla bir süre sonra, Pia hâlâ kendi evi olması gereken yerde huzursuz bir misafir gibi hissediyordu. Sahip olduğunu hissettiği tek gerçek arkadaşları

Her şeyi bilen Graydon, sürekli yazıştığı yeni Karanlık Fae Kraliçesi Niniane ve Elfie's'te barmen olarak çalıştığı eski işinden birkaç kişi.

Bar sahibi Quentin'in onun tüm sırlarını bilmesine gerek yoktu, onun da Quentin'in tüm sırlarını bilmesine gerek yoktu. Ve tabii ki bir de Preston vardı, yarı trol bar sineği, kendisini sekiz ayaklı bir hunka yanan aşk olarak tanımlamaktan hoşlanan ve gerçekten de baştan aşağı tatlı biri olan. Preston, herhangi birinin kokuşmuş sırları olup olmadığını umursamazdı. Peynir, domuz pastırması, ekşi krema ve frenk soğanı ile köpürtülmüş bir düzine fırında patates derisi siparişini paylaşmaya ve NBA playofflarını izlerken bira içmeye istekliyseniz, onun için sorun yoktu.

Ama Graydon giderek daha fazla meşgul oluyordu ve Niniane'den gelen mektuplar, her ne kadar büyüleyici ve harika olsalar da, Pia'nın sosyal ihtiyaçlarını karşılamaya yetmiyordu ve Pia yirmi dört-yedi Elfie'nin evinde saklanamıyordu. Haftada sadece birkaç kez ziyaret edebiliyordu. Ona kalırsa, Cuelebre Kulesi'nde yaşamaya geçecek yalnızca iki şey vardı. Bunlardan biri Fıstık'tı - ve ona bu şekilde hitap etmeyi gerçekten bırakmalıydı, çünkü küçük fetüs zaten o kadar akıllıydı ki, adının aslında Fıstık olduğunu düşündüğünü söyleyebilirdi.

Diğeri ise ilkel, güçlü, otoriter, hesapçı, manipülatif, son derece zeki ve patavatsız olan ve tüm kalbiyle taptığı Dragos'tu. Çözdüğü kadar sorun da yaratan Dragos onu da çok seviyordu, hem de öylesine seviyordu ki onunla çiftleşmişti. Hayatları ayrılmaz bir şekilde iç içe geçmişti ve artık bir şeyler için birlikte çalışmak zorundaydılar.

Bu da yatak odasından başka yerlerde de nasıl ortak olacaklarını bulmaları gerektiği anlamına geliyordu. (Çünkü Pia ilk sevişmelerinde bu konuda çok başarılı olduklarından emindi). Bu da ne için çalışacakları konusunda bir anlaşmaya varmaları anlamına geliyordu, bu anlaşmaya varmak aylar sürse ve bazen ejderha büyüklüğünde dev dişler çekmek gibi gelse bile.

Wyr malikânesi ve Dragos'un kendisi, herhangi biriyle etkili bir şekilde başa çıkmak için aynı anda çok fazla zorlukla karşı karşıyaydı. Dragos geçen Mayıs ayında Pia'nın peşine düşerken Elflerle yaptığı birkaç anlaşmayı bozmuştu ve bu anlaşmalar henüz onarılmamıştı. New York'taki birkaç işletmeyi batıran ve birçoğuna da ciddi zarar veren ticaret ambargosunun yanı sıra Elf malikânesiyle sınır çatışmaları da devam ediyordu.

İçeride ise Dragos'un çok uluslu şirketi Cuelebre Enterprises, devam eden küresel durgunlukta dünyanın geri kalanıyla birlikte ağır darbe almıştı. Çeşitlendirme, agresif bir şekilde düzene sokma ve küçültme ile birlikte şirketi daha zayıf ama güçlü bir şekilde çalıştırdı, ancak bu, Dragos'un enerji harcamayı göze alamayacağı bir zamanda daha fazla çalışma ve daha fazla üst düzey insan gücü gerektirdi.

Bir de ciddi bir personel eksikliği sorunu vardı. Dragos geçen yaz yedi nöbetçisinden ikisini art arda kaybetmişti, ilki yeni Karanlık Fae Kraliçesi ile çiftleşen savaş lordu nöbetçisi Tiago Kara Kartal'dı, Niniane Lorelle. O zaman DragosKayıp onun Birinci Sentinel, Vampir büyücü Carling Severan ile çiftleşen Rune Ainissesthai. Dragos ve Rune kötü bir şekilde ayrılmışlardı ve Dragos hâlâ bu konuda konuşmayı reddediyordu. Geçici bir önlem olarak iki kişiyi nöbetçi pozisyonuna getirmişti ama şimdi yeni nöbetçileri yerlerine yerleştirme sürecinden geçmesi gerekiyordu. Üstüne üstlük, ufukta asılı duran şekilsiz Freaky Deaky Something vardı, Dragos'un Louisville Kahini Grace Andreas'ın verdiği doğaçlama bir kehanet aracılığıyla duyduğu garip ses. Kahin ve ailesi o zamandan beri Miami'ye taşınmışlardı ve Pia ile Dragos da onunla görüşmek için Miami'ye gitmişlerdi. Ne yazık ki, Grace orijinal vizyona fazla bir şey ekleyemedi çünkü söylediği gibi kehanetler kendilerini tekrarlamazdı.

Grace onlara bir tavsiyede bulundu. "İmgelemdeki sesin ardındaki kişi ya da Güç ya zaten hayatlarınızda ya da olacak," dedi onlara. "Bu bilginin sizi zayıflatmasına izin vermeyin. Ondan kaçınmaya çalışmanın bir anlamı yok, çünkü yaptığınız eylemler aslında onunla başka türlü olacağından daha erken temasa geçmenize neden olabilir. Güçlü yanlarınızla hareket edin ve hayatlarınızı hazırlıklı bir şekilde yaşayın. Şanslıydınız. Size bir uyarı verildi. Çoğu insan bunu anlayamaz."

Pia tuvalet kabininden çıkıp ellerini yıkarken bütün bunları düşündü, bir de eşinden yeni ayrılmış olmanın stresini. Eva ve onun düşmanlığı yüzleşmesi gereken zorluklar listesinde bile olmamalıydı.

Wyr köpekleri olarak psikopatlar iyi eğitilmiş bir sürüdür. Eva'nın henüz anlayamadığı, güçlü bir şekilde tanımlanmış bir iç düzenleri vardı. Her biri son derece inatçı olacak ve Pia hakkında kendi kararını verecekti, ama hiçbirisi alfalarına karşı gelmeyecekti ve şüphesiz birkaçı Eva ile Pia'nın ilişkisinin nasıl geliştiğine dair ipuçlarını alacaktı.

Şu anda Pia, korumaları gereken sinir bozucu, seilmeyen bir yabancıydı. Eva'nın saygısızlığı daha da kökleşmeden önce onlarla farklı bir çalışma ilişkisi kurması gerekiyordu.

Biri kapıda nöbet tutarken, diğer iki kadın da önce Andrea, sonra da Eva tesisleri kullanmaktan yararlanmıştı.

Pia ellerini dikkatle kuruladıktan sonra döndü. Andrea kapıyı koruyordu. Pia diğer kadının bakışlarıyla karşılaştı. "Çık dışarı," dedi.

Andrea'nın sarı kaşları kalktı. Kapalı olan banyo bölmesine baktı, bölme açıldı. Eva dışarı çıktı, tüm muhteşem vücudu parıldayan siyah bir yağ gibi akıyordu.

Pia Andrea'ya, "Yanlış yanıt," dedi. Eva çenesini salladı. "Devam et."

Andrea kapıyı açtı ve tek kelime etmeden geri çekildi.

Pia kapıya gitti ve kilidi çevirdi. *Tıkırtı* sessiz tuvalette çok yüksek sesle duyuldu. Elbette içeri girmeye kararlı birini dışarıda tutmazdı, ama güçlü bir sembolik engeldi ve bu ses keskin, kulak kabartan Wyr kulaklarına bundan sonra olacıklardan uzak durmalarını söyleyecekti.

Döndü, kapıya yaslandı ve Eva'nın alaycı bakışlarıyla karşılaştı. Pia, "Kısa bir süre kıcını tekmelemeyi düşündüm ama bunu dışarıda yapmamız gerekecek ve ıslanıp çamurlanmak istemiyorum. Ayrıca, buna değmezsin."

Eva'nın cesur yüz hatlarında bir eğlence ifadesi belirdi ve siyah gözleri parladı. "Beni alt edebileceğinizi düşünüyorsanız ne yazık ki aldanıyorsunuz prenses."

Pia gülümsemedi ve bakışları sabit kaldı. "Gryphon'ları alt edebilirim," dedi. Eva'nın yüzü dondu. "Son yedi aydır neredeyse her gün Aryal'la antrenman yapıyorum. Harpy ile daha çok fifty-fifty gibi, çünkü yumruklarını çekmiyor. Dişi olmam ve Dragos'un eşi olmam umurunda bile değil. Aksine, bu onun daha sert vurmasına neden oluyor, çünkü benden pek hoşlanmıyor. Söyle bakalım Eva. Seni alabilir miyim?"

Tamam, bunun bir kısmı blöftü. Diğer kadın eğitimli bir askerdi ve Pia'nın asla olamayacağı şekilde savaş, dövüş taktikleri ve silahlar konusunda bilgiliydi. Vahşi doğada gerilla savaşı yapıyor olsalardı, Pia bir çatışmadan kaçmayı başaramazsa Eva'nın ormanın zeminini onunla birlikte silip süpürebileceğinden emindi. Ama vahşi doğada değillerdi. Bir antrenman minderinde ya da McDonald's'ın otoparkında, Pia'nın diğer kadını alt edebileceğine dair en ufak bir şüphesi yoktu. Bakışlarındaki kesinlik buydu.

"İki seçeneğin var," dedi Pia. "Ya şu anda tavrını tamamen değiştirirsin, ikinci bir şans yok, ya da arabanın anahtarlarını bana verir ve New York'a kendi yoluna gidersin, çünkü senin saçmalıklarına katlanmayacağım. Düşünmem gereken şeyi aklımdan çıkarıyor ve sadece bu da değil, ikimiz için de profesyonelce değil. Kız arkadaş olmak zorunda değiliz. Birbirimizden hoşlanmak zorunda değiliz. İnan bana, artık buna alıştım. Ama kalmayı seçersen, savaş durumu içermeyen herhangi bir şey için, bu gruptaki alfa olmadığın gerçeğini kabul etmelisin. Alfa benim. Eğer senin açık ara uzman olduğun bir dövüşle karşı karşıya kalırsak, bu farklı bir hikaye, ama o zamana kadar dediğimi yapacaksın."

Eva'nın içindeki öfke ve içgüdünün savaşını izledi. Diğer kadın baskındı ve şiddet dolu bir hayat yaşıyordu. Wyr tarafı diğerlerine göre yüzeye çok daha yakın olacaktı. Savaşmadan alfa statüsünden vazgeçmesi zor olacaktı, özellikle de sürü değil otçul olan birine. Eğer ikisi de sadece hayvan olsaydı, Eva öğle yemeği için Pia'yı avlamaya çalışırdı.

Elbette Wyr'ler hayvan doğalarından çok daha fazlasıydı, ama yine de bazı şeyler ince ve çok da ince olmayan yollarla ortaya çıkıyordu. Yırtıcı Wyr'ler genellikle daha barışçıl otçullara karşı küçümseyici bir tavır takınırdı. Genellikle bu dinamik sosyal bir rahatsızlıktan başka bir şey değildi, ama bu durumda daha fazla gerilim katıyordu.

Ama Eva New York'a dönmeyi seçerse Pia onun yerinde olmak istemezdi. Hiç kuşkusuz Eva'nın yanıtında belirleyici olan buydu, diğer kadının birliğini asla terk etmeyeceği gerçeğiyle birlikte. Eva ifadesiz bir şekilde, "Anladım. Bu yolculuk için alfa sensin. İşimiz bitti mi?"

Pia, Eva'nın kesin ifadesini not ederken diliyle alt dudağını ekşi bir şekilde dürttü. "Hayır," dedi. "Daha bitirmedim." Kapının diğer tarafından dinleyen her kimse onun yararına olacak şekilde sesini hafifçe yükseltti -ki o ana kadar diğerlerinin de öyle olduğunu düşünüyordu. "Şüphesiz hepiniz kalıp bu hafta Oyunları izlemek ve nöbetçi pozisyonlarını kimin kazanacağını öğrenmek istediniz. Sinirlendiğinizi anlıyorum ama bu görevle ilgili tutumunuzu değiştirmeniz gerekiyor. Bu yolculuğun ne kadar önemli olduğunun ya da size verilen onurun farkında olduğunuzu sanmıyorum."

"Dragos'un eşi olarak özel olduğunuzu anlıyoruz," dedi Eva.

"Hayır, mankafa," diye tersledi. Eva'yı otoparka götürüp kışına tekmeyi basması gerekebilirdi -diğer kadın ne derse desin, Pia Eva'nın alfa statüsünden gerçekten vazgeçebileceğinden emin değildi, Eva

dürüstçe denedi. "Bir tür eğlence ya da alışveriş gezisinde değiliz ve ben de Beluviel ile sadece çay ve kurabiye içip alışverişe çıkmayacağım. Wyr soyunun şu anda sahip olduğu en büyük sorunlardan birini çözmeye, anlaşmaları onarmaya ve Elf soyuyla ilişkilerimizi iyileştirmeye çalışacağız. Bu Dragos'un yapamayacağı bir şey, çünkü anlaşmaları en başta bozan oydu - Elfler bir daha izinsiz topraklarına girerse savaşla tehdit ettiler ve ayrıca nöbetçi meselesini halletmesi gerekiyor, bu da Oyunlara başkanlık etmek için New York'ta kalması gerektiği anlamına geliyor."

Eva'nın düşünmeye başlayacak kadar uzun süre alay etmeyi bıraktığını anlayabildi ve sonra bir değişim oldu. Birdenbire güneye yaptıkları yolculuk, sevilmeyen bir eş için hoş karşılanmayan bir bebek bakıcılığı işi olmaktan çıkmış, çok daha fazlası haline gelmişti.

Daha sessiz bir şekilde devam etti: "Yolculuğumuzun sonucu pek çok insan için önemli Eva. Sen ve senin aptalların hırçınlığınızı dizginlemeyi ya da sürüden olmayan ve askeri olmayan birinden emir almayı bilmiyorsunuz diye başarısızlık riskini göze almayacağım. Anladığım kadarıyla senin olağan görevin daha çok bas-çek türünden sorunları çözmeyi içeriyor. Bununla başa çıkamayacaksan, söyle. Hemen şimdi geri dönüp eve gideceğiz ve ben de bunu yapabilecek başka bir ekiple baştan başlayacağım."

"Tamam," dedi Eva bir süre sonra, sert duruşundan gevşeyerek. "Bize görevin tüm ayrıntıları verilmedi. Bize söylenen tek şey tek bir amacımız olduğuydu - sizinle seyahat etmek ve sizi güvende tutmak."

"Dragos'un eşi olduğum için özelim," dedi Pia kuru bir sesle. Eva homurdandı, neredeyse eğleniyormuş gibi gelen, neredeyse sessiz bir nefes vermişti bu. "Bu arada, uçağa binmiyoruz çünkü Dragos yerde daha fazla hayatta kalma kabiliyetimiz olacağını düşündü. Uçakların karıştığı olaylarda ölüm oranı yüksek oluyor." Ayrıca gruptaki hiç kimsenin kanatlı bir Wyr formu yoktu ve bu da Dragos'u oldukça rahatsız ediyor gibiydi. Gerekirse bir uçaktan atlayıp uçma kabiliyetine sahip olmadan gökyüzünde yükseklerde uçmayı hayal edemiyordu. "Gelecekte her küçük kararı sana açıklamayı planladığımdan değil," diye ekledi.

"Peki," dedi Eva kaşlarını çatarak, belli ki bundan hoşlanmamıştı. Sonra ifadesi değişti. "Yine de sana bir şey sormak istiyorum."

Pia diğer kadını inceledi. İşbirliği yaparak Eva'dan daha çok müttefik kazanabilirdi. Belki de bu her şeye rağmen kansız bir darbe olabilir. Birbirlerinden asla hoşlanmayabilirlerdi, ama daha önce bir ortaklık kurmayı başarmışlardı.

Güney Carolina'ya ulaşmaları Pia için yeterli olacaktı. O da "Çek" dedi.

Eva dişini emerken siyah bakışlarını Pia'nın vücudunda gezdirdi. Sonunda başını kaldırdı ve Pia'nın bakışlarıyla karşılaştı. "Hamile bile misin?"

Pia'nın kaşları kalktı. İnsanların bu konuda da dedikodu yapmaya başladıklarını fark etmemişti. "Kokumdan anlayamıyor musun?"

"Garip bir kokun var," dedi Eva. "Hiçbirimiz daha önce senin gibi bir koku almadık ve bundan ne anlam çıkaracağımızı bilmiyoruz."

Pia'nın yüzü alaycı bir ifadeye büründü. Yeterince makul. Parmaklarıyla işaret ederek, "Buraya gel," dedi.

Gözleri merakla kısılan Eva öne doğru bir adım attı. Pia onun eline uzandı, Eva da tutmasına izin verdi. Pia Eva'nın düzleştirilmiş avucunu karnındaki küçük şişliğin üzerine yerleştirdi ve bekledi. Eva'nın yüzünün şaşkınlığa dönüşmesini izledi.

Pia'nın cildinin doğal ışıltısını kamufle etmek için kullandığı sönümleme büyü, fıstığın varlığını da diğerlerinden gizliyor gibiydi, en azından uzaktan. Birisi Pia'nın bedeniyle gerçekten temas ettiğinde bu kamuflej ortadan kalkıyordu. Fıstık yirmi sekiz hafta için hâlâ çok küçük olsa da, orta bölümündeki sessiz Güç kükremesi sağlık personeli olmayan biri için bile açıktı.

Eva'nın gözlerinde şaşkınlık belirdi. "Vay anasını," diye fısıldadı.

Pia başparmağı ve işaret parmağıyla gözlerini ovuşturdu. Evet. Kutsal, olduğu gibi, bok.

"Kafam karıştı," dedi Eva kaşlarını çatarak. "Çok büyük görünmüyor, ama çok büyük bir yük taşıyor."

"Yaklaşık yirmi sekiz haftalık hamileyim," dedi Pia ona. Eva'nın hesap yaptığını görebiliyordu.

Eva'nın kaşları çatıldı. "Daha büyük olması gerekmez mi?"

"Kimse bilmiyor," dedi Pia yorgun bir iç çekişle. "Doktor oldukça sağlıklı olduğunu söylüyor ve önemli olan da bu. Şu anki gelişimine dayanarak gebelik süresinin 730 ila 750 gün arasında olacağını tahmin ediyor." Diğer kadının tekrar hesap yapmasını izledi.

Eva'nın yüzü kızardı. "İki yıl boyunca hamile kalacaksın."

"Öyle görünüyor," dedi Pia dişlerinin arasından. "Fillerin gebelik süresinin yirmi iki ay olduğunu biliyor muydun? Görünüşe göre ejderha bebekleri daha karmaşık olabilir. Ve sen sormayı düşünmeden söyleyeyim, hayır, yumurtlamıyorum."

Böylece yolun geri kalanını bedenimin dışında geçirebilir. Hayır, öyle bir şansımız yok. Bu bebek canlı doğacak."

Eva zorlukla gizlenmiş bir dehşetle ona baktı. "Pençeleri olmayacak mı? Ve sevimli, minik, yavru köpek pençeleri değil mi?"

"Bu konuda biraz endişeliyiz," dedi Pia acımasızca. "Doktor sezaryen planlamak istiyor."

"Anlıyorum." Eva elini çekti ve geri çekildi.

Bebegi uyandırmışlardı. Pia boynuna ve omuzlarına görünmez bir varlığın yerleştiğini hissetti, parlak, vahşi, sevgi dolu bir masumiyet. Bugünlerde sık sık gördüğü rüyanın uyanık versiyonuydu bu; fıstık zarif, narin beyaz bedenini onun etrafına sarıyor, uzun, şeffaf kanatlarını vücuduna yaklaştırıyordu. Bunu yaptığını ondan başka kimse hissedemezdi, Dragos bile. Küçük, özel bir gülümsemeye elini ensesine götürdü.

"Sanırım seni Charleston'a götürsek iyi olacak," dedi Eva. "Yapman gereken bir iş var." "Sanırım gitsek iyi olacak," dedi Pia.

"Sadece bir şeyi daha bilmek istiyorum," dedi Eva.

Pia tuvalet kapısının kilidini açmak için döndü. "Neymiş o?"

Eva elini kapının üzerine koydu ve Pia'nın bakışlarıyla dikkatlice buluşurken kapıyı kapalı tuttu. "Artık radyo istasyonlarını değiştirebileceğimizi söyle bana."

Pia kıkırdamasını bastırdı. "Evet, lütfen. Hadi asansörden inelim."

Eva kolu tuttu ve kapıyı çekerek açtı. Diğer beş psikopat koridorda asılı, düşünceli görünüyordular, kolları yiyecek torbaları ve içecek taşıyıcılarıyla doluydu. Daniel çoktan bir sandviç yemeye başlamıştı.

Eva'yla uzlaşmaya varmanın önündeki engellerden biri aşılmıştı. Şimdi Pia'nın tek istediği, kiraladıkları eve varıp akşam için yerleşmekti. Ertesi güne kadar hiçbir Elf'le görüşmeyecekti.

Gecenin çökmesini bekleyemezdi. Sadece uyuyamayacak kadar heyecanlı olmamayı umuyordu, çünkü bu her şeyi cidden berbat ederdi.

O CLE'S
M AÇIK

BERKLEY JOURNALISM, NEW YORK

İçindekiler

<u>Bir</u>	
<u>İki Üç</u>	
<u>Dört</u>	
<u>Beş</u>	
<u>Altı</u>	
<u>Yedi</u>	
<u>Sekiz</u>	
<u>Doku</u>	
<u>On</u>	
<u>Onbir</u>	
<u>Oniki</u>	
<u>Onüç</u>	
<u>Ondört</u>	
<u>Onbeş</u>	
<u>Onaltı</u>	
<u>Onyedi</u>	
<u>Onsekiz</u>	
<u>Ondokuz</u>	
<u>Yirmi</u>	
<u>Yirmi Bir</u>	

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

